

Dziennik Urzędowy C 296 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55

2 października 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2011–2012

Posiedzenia od 5 do 7 kwietnia 2011 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 176 E z 16.6.2011.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

2012/C 296 E/01	Ruchy migracyjne wynikające z braku stabilności: zakres i rola polityki zagranicznej UE Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie ruchów migracyjnych wynikających z braku stabilności: zakres i rola polityki zagranicznej UE (2010/2269(INI))	1
2012/C 296 E/02	Rola kobiet w rolnictwie i na obszarach wiejskich Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie roli kobiet w rolnictwie i na obszarach wiejskich (2010/2054 (INI))	13
2012/C 296 E/03	Efektywność i skuteczność finansowania UE w dziedzinie likwidacji elektrowni jądrowych w nowych państwach członkowskich Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie efektywności i skuteczności finansowania UE w dziedzinie likwidacji elektrowni jądrowych w nowych państwach członkowskich (2010/2104 (INI))	19
2012/C 296 E/04	Ramy polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie priorytetów oraz zarysu ram nowej polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet (2010/2209(INI))	26

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

2012/C 296 E/05	Europejska polityka inwestycji międzynarodowych Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie przyszłej europejskiej polityki inwestycji międzynarodowych (2010/2203 (INI))	34
2012/C 296 E/06	Ochrona interesów finansowych Wspólnot – Zwalczanie nadużyć finansowych Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot – Zwalczanie nadużyć finansowych – Sprawozdanie roczne za 2009 r. (2010/2247(INI))	40
2012/C 296 E/07	Partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasady dotyczące ich finansowania Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie stosowania rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania (2010/2201(INI))	46
2012/C 296 E/08	Ład i partnerstwo na jednolitym rynku Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie zarządzania i partnerstwa na jednolitym rynku (2010/2289(INI))	51
2012/C 296 E/09	Jednolity rynek dla Europejczyków Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie jednolitego rynku dla Europejczyków (2010/2278(INI))	59
2012/C 296 E/10	Jednolity rynek przyjąwszy przedsiębiorstwom i wzrostowi gospodarczemu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie jednolitego rynku sprzyjającego przedsiębiorstwom i wzrostowi gospodarczemu (2010/2277(INI))	70
Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.		
2012/C 296 E/11	Sytuacja w Syrii, Bahrajnie i Jemenie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sytuacji w Syrii, Bahrajnie i Jemenie	81
2012/C 296 E/12	Czwarta konferencja Organizacji Narodów Zjednoczonych na temat krajów najsłabiej rozwiniętych Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie IV Konferencji Narodów Zjednoczonych na temat krajów najsłabiej rozwiniętych	85
2012/C 296 E/13	Sprawozdanie z postępów Islandii w roku 2010 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sprawozdania o postępach Islandii w 2010 r.	89
2012/C 296 E/14	Sprawozdanie z postępów Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w 2010 r. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w 2010 r.	94
2012/C 296 E/15	Sytuacja na Wybrzeżu Kości Słoniowej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej	101

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Ruchy migracyjne wynikające z braku stabilności: zakres i rola polityki zagranicznej UE

P7_TA(2011)0121

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie ruchów migracyjnych wynikających z braku stabilności: zakres i rola polityki zagranicznej UE (2010/2269(INI))

(2012/C 296 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie utworzenia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiające Instrument na rzecz Stabilności ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) 1257/96 z dnia 20 czerwca 1996 r. dotyczące pomocy humanitarnej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określającą organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję ONZ w sprawie ochrony praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin, przyjętą w dniu 18 grudnia 1990 r.,
- uwzględniając Konwencję genewską z dnia 28 lipca 1951 r. oraz protokół z dnia 31 stycznia 1967 r. w sprawie statusu uchodźców,

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.⁽⁵⁾ Dz.U. L 163 z 2.7.1996, s. 1.⁽⁶⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.⁽⁷⁾ Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając globalne podejście do kwestii migracji przyjęte przez Radę w dniu 13 grudnia 2005 r., które określa zewnętrzny wymiar polityki migracyjnej i jej trzy główne priorytety, mianowicie promowanie legalnej migracji, walka z nielegalną migracją i zwiększenie powiązań między migracją a rozwojem,
- uwzględniając Europejski pakt o imigracji i azylu, przyjęty przez Radę w październiku 2008 r., pierwsze sprawozdanie roczne Komisji na temat migracji i azylu za 2009 r. (COM(2010)0214) oraz konkluzje Rady z dnia 3 czerwca 2010 r. w sprawie kontynuacji Europejskiego paktu o imigracji i azylu,
- uwzględniając wspólną deklarację Afryki i UE w sprawie migracji i rozwoju, podpisaną w Sirte w dniu 23 listopada 2006 r., w której podkreślono konieczność zobowiązania się państw Afryki i państw członkowskich UE do współpracy między krajami pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia z myślą o lepszym zarządzaniu migracją przy uwzględnieniu jej powiązania z rozwojem,
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej dotyczącego nielegalnej imigracji, które odbyło się w dniach 18 i 19 czerwca 2009 r.,
- uwzględniając program sztokholmski na lata 2010-2014, Europejski pakt o imigracji i azylu oraz plan działań Komisji służący realizacji programu sztokholmskiego (COM(2010)0171),
- uwzględniając sprawozdanie Wysokiego Przedstawiciela i Komisji z dnia 14 marca 2008 r. w sprawie zmiany klimatu i bezpieczeństwa międzynarodowego, odnośne zalecenia z dnia 18 grudnia 2008 r. oraz konkluzje Rady z dnia 8 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację z konferencji ministerialnej „Zawieranie porozumień partnerskich na rzecz migracji”, która odbyła się w Pradze w dniach 27 i 28 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (z grudnia 2000 r.) oraz dołączone do niej protokoły,
- uwzględniając porozumienie dotyczące programu współpracy w sprawie migracji między UE a Libią, podpisane w dniu 4 października 2010 r. w Trypolisie przez komisarz C. Malmström i komisarza Š. Füle, a w imieniu Libii przez Moussę Kousse, sekretarza Generalnego Komitetu Ludowego ds. zagranicznych i współpracy międzynarodowej oraz Yunisa El-Obeidiego, sekretarza Generalnego Komitetu Ludowego ds. bezpieczeństwa publicznego,
- uwzględniając zalecenie dla Rady z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie negocjacji umowy ramowej UE-Libia ⁽¹⁾,
- uwzględniając deklarację z Trypolisu wydaną na 3. szczycie UE-Afryka, który odbył się w Trypolisie w Libii w dniach 29-30 listopada 2010 r.,
- uwzględniając przemówienie wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton w Radzie Bezpieczeństwa ONZ w dniu 4 maja 2010 r., w którym podkreśliła konieczność kompleksowego podejścia do zarządzania kryzysem i budowania pokoju, oraz uwypukliła oczywiste powiązania między bezpieczeństwem, rozwojem i prawami człowieka,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (dyrektywa w sprawie niebieskiej karty) ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólną deklarację przyjętą podczas odbywającego się w Pradze w dniu 7 maja 2009 r. szczytu Partnerstwa Wschodniego, który zainaugurował Partnerstwo Wschodnie,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0020.

⁽²⁾ Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 17.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 września 2010 r. w sprawie ograniczania ubóstwa i tworzenia miejsc pracy w krajach rozwijających się: dalsze działania ⁽¹⁾, w szczególności jej ust. 71, 72 i 73,
- uwzględniając rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie erytrejskich uchodźców przetrzymywanych w charakterze zakładników na półwyspie Synaj ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje prezydencji z konferencji zatytułowanej „W kierunku wielodyscyplinarnego podejścia do zapobiegania handlowi ludźmi, ścigania handlarzy oraz ochrony ofiar”, która odbyła się w dniu 27 stycznia 2011 r.,
- uwzględniając art. 80 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który stanowi, że „polityki dotyczące kontroli granicznych, azylu i imigracji podlegają zasadzie solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności między państwami członkowskimi, w tym również na płaszczyźnie finansowej, oraz że akty Unii przyjęte na podstawie niniejszego rozdziału zawierają, w każdym niezbędnym przypadku, odpowiednie środki w celu zastosowania tej zasady”,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0075/2011),
 - A. mając na uwadze, że brak stabilności politycznej, społecznej i gospodarczej, brak bezpieczeństwa, represje polityczne oraz autorytarne reżimy są główną siłą napędową dla migracji, pozbawiając dotknięte nimi społeczności realnych perspektyw lokalnych i dochodów, a co za tym idzie prawa do dokonania wyboru czy migrować, czy nie, co powoduje stałe zagrożenie ich życia i pozostawia im jedyną opcję w postaci migracji; mając na uwadze, że zmiana klimatu i zniszczenie środowiska naturalnego stanowią coraz częstszą przyczynę migracji,
 - B. mając na uwadze, że migracja wynikająca z braku stabilności jest w szczególności następstwem wojny i konfliktów zbrojnych, lub zagrożenia nimi, naruszeń praw człowieka (włącznie z prześladowaniami lub ograniczaniem praw przeciwników politycznych, mniejszości, w tym mniejszości religijnych, etnicznych i seksualnych oraz grup w niekorzystnej sytuacji), klęsk żywiołowych i katastrof powodowanych działalnością człowieka, a także brakiem realnych perspektyw ekonomicznych i stabilnej struktury dla demokracji i dobrego rządzenia oraz respektowania i wspierania praw obywatelskich, politycznych, kulturalnych, gospodarczych i społecznych,
 - C. mając na uwadze, że migracja jako zjawisko światowe i występujące nie od dziś nie tylko przyczyniła się do wymiany poglądów, lecz również zrodziła wyzwanie integracji imigrantów ze społeczeństwem przyjmującym, a zatem przyczyniła się zarówno do kulturowego i ekonomicznego wzbogacenia się Unii Europejskiej, jak i pojawienia się problematyki związanej z włączeniem społecznym i przystosowaniem oraz, że UE potrzebuje znaczącej, lecz podlegającej kontroli imigracji w celu wspierania starzejącego się społeczeństwa i stawienia czoła innym wyzwaniom społecznym i gospodarczym,
 - D. mając na uwadze, że dawne strumienie migracji zmieniały kierunek zależnie od tego, gdzie stosowany był większy nacisk, ale nigdy nie ustały, a także mając na uwadze, że nie można zatrzymać migracji a jej skala i złożoność będzie się prawdopodobnie zmieniać w kolejnych dziesięcioleciach oraz że trzeba jej stawić czoła, aby zapobiegać ludzkiemu cierpieniu,
 - E. mając na uwadze, że migracja legalna jest procesem stanowiącym optymalne rozwiązanie dla osób pragnących opuścić swój kraj pochodzenia oraz dla kraju przyjmującego,
 - F. mając na uwadze, że ruchy migracyjne wynikające z braku stabilności i przyjmujące postać nielegalnej imigracji wywierają większą presję na państwa członkowskie położone na zewnętrznych granicach UE,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0327.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0496.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- G. mając na uwadze, że Konwencja ONZ o ochronie praw wszystkich pracowników-migrantów i członków ich rodzin nie została dotychczas ratyfikowana przez żadne państwo członkowskie; mając na uwadze, że stanowi ona najszerze międzynarodowe ramy prawne służące ochronie praw pracowników-migrantów i członków ich rodzin oraz że nakierowuje ona państwa członkowskie na działania, których podjęcie zapewniłoby ochronę praw migrantów przy opracowywaniu i realizowaniu polityki w zakresie migracji siły roboczej,
- H. mając na uwadze fakt, że brak stabilności ma szczególnie silny wpływ na młodsze pokolenia, kobiety i mniejszości lub grupy w niekorzystnej sytuacji, które są pozostawione bez perspektyw na zatrudnienie i mogą łatwiej stać się ofiarami przemocy, radykalizacji i rekrutacji przez grupy terrorystyczne,
- I. mając na uwadze, że zmiana klimatu łączy się z niedoborem wody i żywności, wylesianiem i degradacją gleby i coraz częściej wskazywana jest jako główne zagrożenie dla międzynarodowego bezpieczeństwa i stabilności,
- J. mając na uwadze, że ludzie zmuszeni do opuszczenia domostw w wyniku poważnych klęsk wywołanych zmianą klimatu potrzebują pomocy i ochrony; mając jednak na uwadze, że obowiązujące prawo dotyczące uchodźców nie uznaje prawa „uchodźców klimatycznych” do międzynarodowej ochrony,
- K. mając na uwadze, że w niektórych regionach najbardziej dotkniętych zmianami klimatycznymi i wynikającą z nich utratą różnorodności biologicznej, takich jak Sahel, migracja stała się jedyną formą dostosowania się do zmieniającego się klimatu,
- L. mając na uwadze, że niektórzy migranci mogą być również osobami ubiegającymi się o azyl i mogą potencjalnie otrzymać status oficjalnie uznanych uchodźców,
- M. mając na uwadze, że wykorzystywanie nielegalnej migracji nie tylko naraża na poważne ryzyko życie migrantów, ale często wiąże się również z najgorszymi naruszeniami praw człowieka, włącznie z pracą niewolniczą, wykorzystywaniem seksualnym, znęcaniem się nad dziećmi i przemocą związaną z płcią a także mając na uwadze, że działania UE zmierzające do zapobiegania takim naruszeniom i do chronienia migrantów (w tym nielegalnych migrantów) w trudnych sytuacjach należy nasilić w celu zwiększenia ich skuteczności,
- N. mając na uwadze, że przemyt migrantów dotyka niemal wszystkich krajów na świecie; mając na uwadze, że wykorzystywanie nielegalnej migracji, stanowiące niestety lukratywną działalność handlową zorganizowanych grup przestępczych, może wiązać się również z przemytem broni i handlem ludźmi oraz narkotykami; mając na uwadze, że wykorzystywanie nielegalnej migracji może być jednym ze źródeł finansowania ugrupowań radykalnych i terrorystycznych oraz że naraża ludzi na stanie się ofiarami organizacji przestępczych i sieci ekstremistów,
- O. mając na uwadze, że polityki UE powinny zwracać szczególną uwagę na migrantów znajdujących się w najtrudniejszym położeniu, w szczególności osoby małoletnie pozbawione opieki,
- P. mając na uwadze, że nielegalna migracja ma wpływ na zarządzanie migracją i zdolność do integracji migrantów zarówno w krajach przyjmujących, jak i tranzytowych; mając na uwadze, że w niektórych przypadkach, w odniesieniu do krajów tranzytowych, może to zaszkodzić perspektywom stabilności i rozwoju lokalnych rynków pracy i spowodować większą niestabilność,
- Q. mając na uwadze, że spodziewany wzrost demograficzny zarówno w krajach pochodzenia, jak i tranzytowych – zwłaszcza w krajach Maghrebu i Maszreku oraz w całej Afryce Północnej – może negatywnie wpłynąć na perspektywy wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, co tylko pogorszyłoby sytuację społeczno-gospodarczą w tych krajach jeśli nie zostaną podjęte niezbędne decyzje polityczne i gospodarcze; mając na uwadze, że wobec braku zasad demokracji czynniki te doprowadzą do napięć wewnętrznych i braku stabilności, jak pokazały niedawne demonstracje w Tunezji, Algierii, Egipcie i szeregu innych krajów świata arabskiego, co w konsekwencji doprowadzi do wzrostu przepływów migracyjnych i dodatkowo obciąży zdolność krajów przyjmujących do integracji migrantów,

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- R. mając na uwadze, że w świetle obecnych trendów demograficznych UE musi pilnie zastanowić się nad tym, w jakim stopniu chce w nadchodzących latach otworzyć swoje granice na przepływy migracyjne z krajów pochodzenia i tranzytu w celu zrównoważenia ich wewnętrznego wzrostu demograficznego i wynikających z tego napięć społecznych, pomagając im w ten sposób utrzymać wewnętrzną stabilność, a także ile musi zainwestować w odnowioną agendę ekonomiczną dla tych krajów, w tym agendę skupiającą się na inwestycjach i tworzeniu miejsc pracy,
- S. mając na uwadze, że należy przyjąć środki na rzecz uniknięcia nowej fali rasizmu i ksenofobii w krajach przyjmujących i tranzytowych,
- T. mając na uwadze, że migracja do UE jest jedynie częścią o wiele szerszego zjawiska migracyjnego obejmującego szlak południe-północ i południe-południe; mając na uwadze, że bliskość geograficzna UE z krajami objętymi europejską polityką sąsiedztwa (EPS), a jednocześnie wyraźna różnica w standardach jeżeli chodzi o prawa dotyczące migracji w niektórych krajach objętych EPS i krajach UE może stanowić konkurencyjną przewagę na korzyść tych krajów, umacniając ich pozycję jako krajów tranzytowych i ograniczając ich narażenie i odpowiedzialność jako ewentualnych krajów przyjmujących,
- U. mając na uwadze, że europejska polityka sąsiedztwa powinna aktywniej wspierać zdolność państw sąsiadujących z UE do zarządzania migracją,
- V. mając na uwadze, że niedawne dramatyczne wydarzenia w Egipcie i innych państwach Afryki Północnej i Bliskiego Wschodu mogą prowadzić do nasilenia ruchów migracyjnych, legalnych i nielegalnych, w kierunku Europy,
- W. mając na uwadze, że napięcia między krajami pochodzenia i tranzytu oraz krajami przyjmującymi i tranzytowymi w odniesieniu do zarządzania przepływami migracyjnymi mogłyby stać się źródłem ewentualnych konfliktów i nieporozumień w przyszłości w przypadku braku zharmonizowanej, skoordynowanej i efektywnej polityki migracyjnej; mając jednak na uwadze, że lepiej skoordynowane i bardziej kompleksowe podejście do zarządzania migracją może skutkować zwiększeniem poszanowania godności wszystkich migrantów, którzy potencjalnie mogą przyczynić się do sprostania zapotrzebowaniu na siłę roboczą w krajach tranzytu i przeznaczenia oraz do pobudzenia rozwoju w krajach pochodzenia; mając na uwadze, że lepiej skoordynowane i bardziej kompleksowe podejście do zarządzania migracją powinno zapewnić pełne poszanowanie praw człowieka wszystkich migrantów, którzy mogą znajdować się w trudnych sytuacjach,
- X. mając na uwadze, że legalne i przejrzyste przekazy emigrantów potencjalnie mogą odgrywać pozytywną rolę we wspieraniu rozwoju gospodarczego, i że należy szczególnie dbać o zapewnienie prawa migrantów do udzielania wsparcia rodzinom i do inwestowania w swym kraju,
- Y. mając na uwadze, że Unia Europejska musi opracować skuteczną i rozważną politykę migracyjną, podobną do tych realizowanych w Kanadzie, Australii czy Nowej Zelandii; mając na uwadze, że ustanowieniu takiej polityki zagraża brak stabilności w regionach ościennych UE,
- Z. mając na uwadze fakt, że polityka zagraniczna UE może pozytywnie uzupełniać i wspomagać politykę UE w zakresie migracji oraz fakt, że musi ona dotyczyć wszystkich źródeł niestabilności w krajach pochodzenia i stanowić ramy dla aktywnego dialogu z krajami tranzytowymi na temat jednolitych, opartych na prawach człowieka standardów w ich krajowych prawach dotyczących migracji, co tym samym przyczyni się do stworzenia równych warunków, w ramach których zarówno kraje przyjmujące, jak i tranzytowe, trzymają się tych samych zasad i oferują migrantom ten sam poziom ochrony; mając na uwadze fakt, że różny poziom rozwoju krajów tranzytu wymaga dostarczenia pomocy finansowej UE, by pomóc im osiągnąć standardy porównywalne ze standardami UE,
- AA. mając na uwadze, że wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel podkreśliła znaczenie kompleksowego podejścia do kwestii bezpieczeństwa i stabilności, za sprawą których strategie rozwoju i tworzenie trwałych perspektyw gospodarczych mogą uzupełnić i wzmocnić działania na rzecz utrzymywania i budowania pokoju, tworząc w ten sposób warunki dla długotrwałej stabilności i bezpieczeństwa,

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

AB. mając na uwadze, że nowy kształt polityki zagranicznej wprowadzony na mocy traktatu lizbońskiego i utworzenie ESDZ stanowią okazję do nawiązania wysoce wartościowych synergii między polityką zagraniczną a obronną z jednej strony, a EPS i polityką współpracy na rzecz rozwoju z drugiej strony, jako wzajemnie się wspierających i połączonych wymiarów i strategii; mając na uwadze, że nowa struktura umożliwi również dyplomacji na rzecz kultury odgrywanie pewnej roli w działaniach zewnętrznych UE; mając na uwadze, że takie synergie powinny być uwzględniane już na etapie programowania,

AC. mając na uwadze, że należy wprowadzić rozróżnienie między migrantami a osobami ubiegającymi się o azyl i uchodźcami,

1. przyjmuje z zadowoleniem najnowsze propozycje Komisji dotyczące legalnej migracji osób niewystępujących o azyl i nawołuje do opracowania kolejnych instrumentów w celu opracowania wspólnej polityki imigracyjnej, w celu zarządzania migracją gospodarczą sprzyjającego postępowi gospodarczemu i społecznemu w krajach przyjmujących oraz w krajach tranzytu i pochodzenia oraz w celu zwiększenia spójności społecznej dzięki lepszej integracji migrantów; podkreśla konieczność zapewnienia stosownych informacji na temat możliwości legalnej imigracji do UE w celu uniknięcia nielegalnej migracji, lepszego wykorzystania procedur UE dotyczących legalnej imigracji, objaśnienia obecnych perspektyw i możliwości w ramach UE oraz zdemaskowania fałszywych obietnic składanych przez handlarzy ludźmi, tym samym zmniejszając korzyści, które przestępczość zorganizowana i handel ludźmi czerpią z uwarunkowań zmuszających ludzi do wyjazdu; wzywa Komisję do wspierania środków ochrony dotyczących grup i osób znajdujących się w trudnym położeniu (głównie kobiet i dzieci), które często padają ofiarą handlu ludźmi i wykorzystania seksualnego oraz do rozwijania w krajach trzecich ośrodków informacji na temat możliwości migracji do UE; apeluje jednak o zachowanie równowagi między wspieraniem legalnej migracji do UE a zagwarantowaniem możliwości przyjęcia i pomyślnej integracji migrantów;

2. przypomina, że wskutek dobrego zarządzania migracja legalna może także przynieść korzyści państwom trzecim dzięki funduszom przesyłanym przez imigrantów do krajów pochodzenia; ponadto podkreśla znaczenie wspierania inicjatyw służących wspieraniu zaangażowania migrantów w projekty dotyczące rozwoju i projekty szkoleniowe w krajach pochodzenia;

3. apeluje do państw członkowskich o współpracę z krajami trzecimi w celu zadbania o łatwą dostępność informacji dotyczących legalnej migracji oraz o aktywne jej sprzyjanie;

4. wyraża przekonanie, że przymusowa migracja jest między innymi wynikiem wadliwego funkcjonowania gospodarki, ubożenia, naruszeń praw człowieka, degradacji środowiska, powiększającej się przepaści między krajami bogatymi i biednymi, wojen domowych, walki o kontrolę nad zasobami naturalnymi i prześladowań politycznych;

5. wspiera analizę i kierunek polityki wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel, kładące nacisk na konieczność kompleksowego i spójnego podejścia opartego na ukierunkowanym rozwoju i strategiach w zakresie praw człowieka w roli dodatkowego zasadniczego instrumentu polityki zagranicznej UE służącego rozwiązywaniu problemów związanych ze stabilnością i bezpieczeństwem oraz zwiększaniu skuteczności działań zmierzających do utrzymywania i budowania pokoju; w tym kontekście wzywa do wzmocnienia roli agencji FRONTEX, aby lepiej kontrolowała przepływy migracyjne; uważa, że w kontekście nowego kształtu polityki zagranicznej wprowadzonego na mocy traktatu lizbońskiego i utworzenia ESDZ ważne byłoby dalsze skonsolidowanie dialogu międzyinstytucjonalnego oraz refleksji na temat podstaw i celów takiego kompleksowego podejścia, zwłaszcza w odniesieniu do ukierunkowanego programowania i partnerstwa z krajami beneficjentami, z których wyniknąć może trwały proces demokratyzacji, dobre rządzenie, przestrzeganie praw człowieka i wzrost gospodarczy, a co za tym idzie zwiększenie bezpieczeństwa i stabilności;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

6. nawołuje Komisję do stworzenia systemu stałego monitorowania całej działalności FRONTEX-u związanej z zarządzaniem przepływami migracyjnymi; jest zdania, że aspekt praw człowieka w działaniach FRONTEX-u musi zostać wyraźnie odzwierciedlony w całym tekście zmienionej wersji rozporządzenia w sprawie FRONTEX-u, a zwłaszcza prawo człowieka do opuszczenia swojego kraju, zakaz wydalania osób (refoulement) oraz prawo do występowania o azyl; przychylnie odnosi się do skutecznych działań i współpracy agencji FRONTEX z państwami członkowskimi w zakresie wdrożenia wspólnego europejskiego systemu azylowego, a także do ustanowienia Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO); jest zdania, że działania i operacje prowadzone przez FRONTEX i EASO muszą być trwałe i stałe, tak aby zapewnić odpowiednie wsparcie państwom członkowskim, których ta problematyka szczególnie dotkliwie dotyczy; podkreśla konieczność większej solidarności wszystkich państw członkowskich UE, w szczególności w odniesieniu do państw w najtrudniejszym położeniu, z myślą o jak najskuteczniejszej koordynacji polityki i podziale obciążenia;

7. zauważa, że w coraz bardziej wielostronnym kontekście obejmującym liczne międzynarodowe podmioty i głównych darczyńców, takich jak UE, USA, Japonia, Chiny i ewentualnie w dalszej perspektywie inne kraje BRIC, takie jak Brazylia i Indie, stabilność i bezpieczeństwo to wspólny cel i zasadniczy warunek wstępny dla światowego wzrostu gospodarczego; zauważa ponadto, że wyzwania związane ze stabilnością i bezpieczeństwem wymagają nie tylko odpowiednich środków – w okresie ograniczeń budżetowych – ale również ekonomii skali i skoordynowanych wysiłków; uważa, że należy rozpocząć proces refleksji nad aktywnym dialogiem między UE, USA, Japonią i Chinami oraz międzynarodowymi instytucjami finansowymi na temat skoordynowanych geograficznych i tematycznych strategii bezpieczeństwa, stabilności i pomocy – strategii, które stworzyłyby większy efekt dźwigni i przyczyniłyby się do bardziej zrównoważonego, ukierunkowanego i skutecznego przydzielania środków przy zapewnieniu sprawiedliwego podziału obciążeń; uważa – również w świetle niedawnego przeglądu pomocy zagranicznej przeprowadzonego przez Biały Dom, podkreślającego zalety koordynowania pomocy z innymi głównymi darczyńcami – że pierwszym ważnym krokiem w kierunku takiego procesu refleksji mógłby być szczyt UE-USA poświęcony ściślejszej współpracy w związku z pomocą humanitarną i dla rozwoju w celu określenia, z perspektywy transatlantyckiej, wspólnych obszarów interesów i podstaw koordynacji politycznej;

8. wzywa Komisję do zadbania o to, aby we wszelkich umowach o readmisji, podpisywanych przez UE i jej państwa członkowskie, w pełni przestrzegano praw człowieka i zasady „non-refoulement” oraz aby nie było zapisów zagrażających osobom potrzebującym ochrony międzynarodowej;

9. zauważa, że udzielanie schronienia uchodźcom przynosi znaczące korzyści krajom ościennym, i wzywa UE do uznania tego za priorytet;

10. wyraża zaniepokojenie faktem, że na świecie istnieje obecnie prawdopodobnie 38 państw w niestabilnej sytuacji (ranking państw upadłych za rok 2010; Fundusz na rzecz Pokoju), która dotyka miliarda (zgodnie z szacunkami Banku Światowego) żyjących w nich osób; odnotowuje, że państwa o niestabilnej sytuacji są w największym stopniu narażone na wewnętrzne i zewnętrzne wstrząsy, zarówno polityczne, jak i gospodarcze, a niestabilność danego kraju pobudza proces migracji;

11. uważa, że wsparcie dla politycznie i ekonomicznie słabych państw, jako źródeł nielegalnej migracji oraz napięć związanych z bezpieczeństwem i stabilnością, powinno zawsze obejmować – oprócz pomocy budżetowej i wsparcia oraz strategii na rzecz ustanawiania lub umacniania stabilności – bezpośrednie inwestycje i strategie dostępu do rynku UE, strategie rozwoju obszarów wiejskich i bezpieczeństwa żywnościowego, wspieranie realizacji milenijnych celów rozwoju, politykę tworzenia miejsc pracy, rozwój infrastruktury, wspieranie MŚP, mikrokredyty i strategie skierowane na propagowanie demokratyzacji i dobrego rządzenia, włączenia społecznego, równouprawnienia kobiet i mniejszości lub grup w niekorzystnej sytuacji i tolerancji religijnej, tym samym zwiększając maksymalnie perspektywy lokalne i alternatywy dla potencjalnych migrantów; jest przekonany, że takie strategie muszą mieć za podstawę aktywne partnerstwo, które opiera się na zasadach odpowiedzialności za własny rozwój i upodmiotowieniu krajów-beneficjentów, ale również na celach, jasnych planach działania i warunkach ich realizacji wspólnie ustalonych z krajami-darczyńcami, a także na wartościach odniesienia i surowych standardach odpowiedzialności; podkreśla, że programy finansowane w tych ramach powinny opierać się na podstawowym kryterium, jakim jest wartość dodana, zarówno na szczeblu regionalnym, jak i lokalnym, tym samym zapewniając, że przyczyniają się one zasadniczo do rozwoju gospodarki lokalnej;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

12. podkreśla, że we wszelkich badaniach i analizach przyszłych trendów migracyjnych oraz rodzajów migracji w postaci migracji krótkoterminowej, migracji cyrkulacyjnej i migracji sezonowej należy uwzględnić możliwe bodźce migracyjne, takie jak kryzys polityczno-gospodarczy lub wpływ zmiany klimatu w krajach pochodzenia;

13. zwraca się do Unii Europejskiej i państw członkowskich o dołożenie starań we własnym gronie i na szczeblu międzynarodowym, by zachęcić państwa pochodzenia do opracowania i wdrożenia środków i polityki pozwalających im na rozwój społeczny, gospodarczy i demokratyczny, tak by ich obywatele nie byli zmuszeni do migracji;

14. wzywa Komisję i ESDZ do podejmowania dalszych działań w zakresie rozwoju i demokratyzacji krajów pochodzenia oraz do propagowania zasad praworządności, aby w ten sposób rozwiązywać problemy związane z migracją u ich źródła;

15. zachęca do ustanowienia ośrodków informacji o migracji i zarządzania migracją poza granicami UE w celu pomocy państwom trzecim będącym krajami pochodzenia lub tranzytu w określeniu polityki migracyjnej w odpowiedzi na niepokoje potencjalnych migrantów, przedstawienia wytycznych na temat legalnej imigracji, jak również o możliwościach zatrudnienia i warunkach życia w kraju przeznaczenia oraz pomocy w szkoleniach zawodowych dla przyszłych migrantów w oparciu o doświadczenia zdobyte podczas projektu pilotażowego w Bamako, w Mali (CIGEM); zwraca się do Komisji o przekazywanie właściwej komisji PE okresowych sprawozdań na temat nowych inicjatyw mających na celu utworzenia takich ośrodków;

16. przypomina, że w rezolucji z dnia 21 września 2010 r. w sprawie ograniczania ubóstwa i tworzenia miejsc pracy w krajach rozwijających się: dalsze działania Parlament położył nacisk na fakt, że UE powinna bez wahania stosować sankcje, jeżeli na mocy umów handlowych kraje nie wypełniają swoich obowiązków w zakresie sprawowania rządów i praw człowieka, wezwał organy UE, by sumiennie dbały o przestrzeganie przepisów warunkowych ustanowionych w umowie z Kotonu, i podkreślił, że te same kryteria dotyczące przepisów warunkowych mają zastosowanie zarówno do Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), jak i do instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI); podkreśla, że podobne kryteria dotyczące przepisów warunkowych powinny mieć zastosowanie do pomocy UE innej niż pomoc na rzecz rozwoju lub humanitarna, w tym do pomocy makrofinansowej udzielanej w postaci pożyczek z MFW, jak i do udzielania pożyczek w ramach programów EBI i EBOR, i że taka pomoc powinna opierać się na partnerstwie, wspólnych celach i wartościach oraz lojalności, a także powinna być w stanie spełnić oczekiwania zarówno darczyńców, jak i beneficjentów; podkreśla ponadto, że aktywne wsparcie udzielane przez UE krajom-beneficjentom powinno być skuteczne i zorientowane na wyniki oraz że powinny być przestrzegane główne wartości UE; wzywa wiceprzewodniczącą komisji/wysoką przedstawiciel do dążenia do celu, jakim jest lojalność wobec UE i jej zasadniczych wartości przy planowaniu pomocy finansowej UE i w ramach stosunków dwustronnych z krajami, które są beneficjentami takiej pomocy; uważa, że na poziomie UE należy rozpocząć proces refleksji nad podstawami i zakresem stosowania kryteriów dotyczących przepisów warunkowych do pomocy finansowej UE;

17. z zadowoleniem przyjmuje dotyczące praw człowieka klauzule umieszczane we wszystkich dwustronnych umowach handlowych zawieranych przez UE i popiera wprowadzenie zasady warunkowości w umowach handlowych zawieranych z krajami rozwijającymi się w ramach ogólnego systemu preferencji; przyznaje, że ta zasada warunkowości nie zawsze jest stosowana, ponieważ jak się okazało, Komisja waha się co do nakładania sankcji na kraje rozwijające się, które nie dotrzymują podjętych zobowiązań w zakresie poszanowania praw człowieka, dobrego rządzenia i demokratyzacji; wzywa Komisję, aby brała pod uwagę nakładanie sankcji w każdym przypadku w razie potrzeby, ale wzywa Komisję do uprzedniego starannego zbadania skutków takich sankcji dla ludności krajów-beneficjentów;

18. uważa, że podobną politykę jak w przypadku krajów pochodzenia należy również zastosować do krajów tranzytowych, na przykład jeśli chodzi o strategię redukcji ubóstwa, inwestycje bezpośrednie i dostęp do rynku, a także nacisk na program zatrudnienia, który może zapewnić skuteczną długoterminową perspektywę włączenia społecznego, ustabilizować wewnętrzny rynek pracy i zwiększyć dalekosiężny potencjał krajów tranzytowych;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

19. uważa, że zarządzając nielegalnymi przepływami migracyjnymi, UE i jej państwa członkowskie muszą w pełni szanować prawa ubiegających się o azyl i powstrzymać się od wszelkich działań, które utrudniałyby potencjalnym uchodźcom wystąpienie o ochronę;
20. wzywa Komisję, by opracowała mechanizm podziału obowiązków dotyczących przyjmowania osób ubiegających się o azyl i rozpatrywania ich wniosków, a także przeciwdziałania nielegalnej imigracji, gdyż te dwa zjawiska niewspółmiernie obciążają niektóre państwa członkowskie, głównie z powodu ich położenia geograficznego lub sytuacji demograficznej;
21. nawołuje Komisję do opracowania systemu monitorowania przestrzegania praw uchodźców i występujących o azyl podczas przeprowadzania kontroli przy wjeździe (a także przed wjazdem) na mocy kodeksu granicznego Schengen, aby wcześniej wykryć jego możliwe słabości;
22. podkreśla zalety misji obserwacji wyborów UE (EOM) jako ważnego kroku w każdym procesie demokratyzacji i dobrego rządzenia oraz wyraża przekonanie, że takie misje powinny być częścią szerszego wsparcia dla dalekosiężnego procesu demokratyzacji; wzywa wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Komisji do wzmocnienia procedur następczych i misji, aby sprawdzić, czy wykonywane są zalecenia wydawane przez misje obserwacji wyborów oraz podkreśla w związku z tym, że kluczowe znaczenie ma zapewnienie odpowiedniej kontynuacji działań dotyczących wykonywania takich zaleceń; kładzie nacisk na znaczenie mediacji i strategii zapobiegania konfliktom oraz ich rozwiązywania, a także tworzenia instytucji i potencjału dla organizacji regionalnych, takich jak Unia Afrykańska (UA), która odgrywa ważną rolę w działaniach zmierzających do utrzymywania i budowania pokoju; uważa, że wsparcie dla UA powinno obejmować rozwój potencjału kontrolowania granic oraz udzielania pomocy wszystkim migrantom w trudnych sytuacjach; uważa, że rzeczywiste wzmocnienie organizacji regionalnych, takich jak Unia Afrykańska, Unia dla Śródziemnomorza lub Partnerstwo Wschodnie, jako czynników zwielokrotniających pokój i stabilność w regionie zwiększy integrację regionalną i powstawanie ponadgranicznych stref ekonomicznych;
23. zauważa, że poczyniono postępy w realizacji globalnego podejścia do kwestii migracji, które ma na celu wspieranie kompleksowych porozumień partnerskich z krajami pochodzenia i tranzytu oraz zachęcanie do synergii między migracją a rozwojem; zwraca uwagę potrzebę dalszej poprawy w zakresie wykorzystywania podstawowych narzędzi globalnego podejścia do kwestii migracji (porozumień partnerskich na rzecz mobilności, misji obserwacji migracji, profili migracyjnych, platform współpracy); podkreśla, że dialog polityczny z krajami pochodzenia i tranzytu nadal należy koncentrować na celach polityki migracyjnej, a także trzeba zwiększyć spójność polityczną w tym zakresie, w szczególności z polityką rozwojową; jest zdania, że należy zracjonalizować poszczególne procesy dotyczące dialogu, a także wzmocnić synergię pomiędzy migracją a rozwojem; uważa, że należy nasilić działania ukierunkowane na wspieranie projektów na rzecz rozwoju w krajach pochodzenia i tranzytu, które to projekty podnoszą standard życia w tych krajach, zwiększają ich zdolności regulacyjne i instytucjonalne, a także prowadzą do modernizacji infrastruktury, aby skutecznie zarządzać przepływami migracyjnymi przy jednoczesnym przestrzeganiu norm międzynarodowych w zakresie ochrony oraz przy stosowaniu zasady non-refoulement;
24. podkreśla ważną rolę odgrywaną przez światowe forum w sprawie migracji i rozwoju, które zapewnia konkretne ramy promocji ożywionego dialogu i współpracy między podmiotami rządowymi i pozarządowymi, włączając społeczeństwo obywatelskie;
25. ubolewa nad faktem, że w obecnej sytuacji jedyną dostępną opcją było zawieszenie porozumienia dotyczącego współpracy między UE a Libią oraz uważa, że tę decyzję należy uchylić w momencie powstania nowego przejściowego rządu, który będzie gotowy do wspierania demokratycznego i opartego na prawach człowieka wdrażania takiego porozumienia; celem jest dostarczenie pomocy finansowej krajom afrykańskim w celu stworzenia realnej alternatywy dla migracji oraz na rzecz wprowadzenia w Libii bardziej skutecznego systemu zarządzania migracją zarobkową przez maksymalne wykorzystanie umiejętności migrantów już obecnych w kraju, zwiększanie potencjału Libii przyciągania oraz integracji społecznej i ekonomicznej migrantów, w szczególności z krajów przy jej południowej granicy oraz utworzenie fundamentów pod skuteczny system zarządzania migracją w Libii; podkreśla w tym kontekście potrzebę wykorzystania przez UE swej pozycji w celu przekonania Libii, aby umożliwiła powrót UNHCR do tego kraju; uważa, że należy zawrzeć porozumienia dotyczące programu współpracy w sprawie migracji z innymi krajami położonymi w pobliżu UE, w celu dostarczenia połączonego wsparcia, zgodnie z międzynarodowymi porozumieniami, słabym krajom w ich sąsiedztwie;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

26. poruszając kwestię obecnego kryzysu humanitarnego w Północnej Afryce zauważa, że Frontex nie może być głównym narzędziem zarządzania wynikającymi z kryzysu przepływami migracyjnymi mającymi źródło w tych regionach oraz wzywa UE do przygotowania szybkiej i skoordynowanej odpowiedzi jako część spójnej, długoterminowej strategii radzenia sobie z przemianami politycznymi i państwami w trudnej sytuacji, dotykając w ten sposób głównych przyczyn przepływów migracyjnych; wzywa Radę do wdrożenia planu działania w zakresie podziału obciążeń, aby zgodnie z klauzulą solidarności ustanowioną w art. 80 TFUE pomóc uchodźcom z regionu w osiedleniu się w innym miejscu oraz do udzielenia wsparcia wewnętrznym przesiedleńcom zgodnie z postanowieniami dyrektywy Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami; wzywa Radę do pilnego przystąpienia do przyjęcia wspólnego systemu azylowego UE oraz do zakończenia procedur współdecyzji dotyczących uruchomienia wspólnego unijnego programu przesiedleń oraz Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców na lata 2008-2013, zgodnie z zaleceniami Parlamentu z maja 2010 r.; przypomina, że państwa członkowskie muszą przestrzegać zasady non-refoulement;

27. podkreśla zasadniczą rolę Parlamentu Europejskiego w pogłębianiu wolności i demokracji w naszym sąsiedztwie; w tym kontekście uważa, że Parlament Europejski powinien ściśle monitorować proces demokracji w rejonie południowego wybrzeża Morza Śródziemnego; sugeruje zatem prowadzenie regularnego i na bieżąco strukturyzowanego dialogu z wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Komisji, aby ocenić sytuację w regionie i tym samym określić krótko- i długoterminowe cele i odpowiednie środki wsparcia;

28. wzywa do rzeczywistego poświęcenia uwagi dialogowi na temat praw człowieka i demokracji w zmiennej EPS; uważa, że ruchy na rzecz demokracji oraz demonstracje i ich brutalne tłumienie przez władze w takich krajach jak Tunezja i Egipt świadczą o tym, iż toczony w ramach EPS dialog na temat demokracji i praw człowieka nie okazał się skuteczny;

29. z zadowoleniem przyjmuje ukończenie negocjacji w sprawie zawarcia umowy o readmisji między UE a Turcją i wzywa do pomyślnego zamknięcia wszystkich etapów niezbędnych do jak najszybszego pełnego wdrożenia umowy przez wszystkie strony;

30. wzywa Komisję do zacieśnienia współpracy z krajami tranzytu i pochodzenia nielegalnych imigrantów dzięki umowom, które UE zawarła lub zamierza zawrzeć, a także umowom dwustronnym między państwami członkowskimi a krajami trzecimi, by w ten sposób ograniczyć nielegalną imigrację i sprzyjać imigracji legalnej z korzyścią dla migrantów oraz społeczeństw państw członkowskich i krajów pochodzenia;

31. jest zdania, że harmonizacja – we współpracy z państwami członkowskimi – danych statystycznych dotyczących migracji ma podstawowe znaczenie dla efektywnego planowania, przyjęcia, wdrożenia i oceny polityki migracyjnej; podkreśla znaczenie europejskiej sieci migracyjnej (ESM), która mogłaby wnieść istotny wkład w tym zakresie;

32. podkreśla pilną potrzebę spójnych, wszechstronnych i porównywalnych danych statystycznych o ludności migrującej, ponieważ ciągle zmiany demograficzne i charakter obecnych przepływów migracyjnych stanowią prawdziwe wyzwanie dla decydentów, którzy potrzebują wiarygodnych danych i informacji, na których mogliby oprzeć swoje decyzje;

33. wzywa Komisję do rozważenia w ramach trwającego przeglądu EPS uruchomienia specjalnego finansowania, aby opracować odnowiony, solidny program ekonomiczny w krajach objętych EPS, w tym program zatrudnienia; jest przekonany, że z krajami objętymi EPS należy omówić plan działania dotyczący dostosowania ich krajowego prawa w dziedzinie migracji do standardów UE, w tym standardów w zakresie praw człowieka, takich jak prawo do azylu, system ochrony nielegalnych migrantów i równe prawa dla wszystkich migrantów; zachęca do zawarcia oprócz istniejących już umów z Mołdawią i Gruzją umów o partnerstwie na rzecz większej mobilności z krajami objętymi EPS;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

34. domaga się wprowadzenia wieloaspektowej polityki migracji powiązanej ze wszystkimi strategiami i instrumentami na rzecz rozwoju, opartej na daleko idącej solidarności politycznej i operacyjnej, wzajemnym zaufaniu, przejrzystości, partnerstwie, wspólnej odpowiedzialności oraz połączonych wysiłkach, przy zastosowaniu wspólnych zasad i konkretnych działań, a także opartej na wartościach zapisanych w Traktacie z Lizbony;
35. wzywa Komisję do opracowania kompleksowego podejścia do kwestii legalnej migracji, biorącego pod uwagę zapotrzebowanie europejskiego rynku pracy na siłę roboczą, jak również zdolności każdego z państw członkowskich do przyjmowania i integracji imigrantów; uważa, że wspólna polityka UE w sprawie legalnej migracji może być bodźcem zarówno dla gospodarki europejskiej, jak i dla gospodarek krajów pochodzenia;
36. jest zdania, że umowy z państwami trzecimi, które dotyczą kilku państw członkowskich UE, powinny być negocjowane na poziomie europejskim z pełnym poszanowaniem art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
37. wzywa instytucje UE oraz państwa członkowskie UE do lepszej koordynacji pomocy darczyńców w celu zagwarantowania wszechstronniejszego i bardziej zrównoważonego podejścia do zarządzania przepływami migracyjnymi;
38. domaga się oddzielenia pomocy na rzecz rozwoju od zarządzania przepływami migracyjnymi oraz niezależniania pomocy rozwojowej od migracji powrotnej; podkreśla, że pomoc rozwojowa UE powinna mieć na celu wyeliminowanie przyczyn migracji, takich jak ubóstwo, zmiana klimatu czy głód;
39. podkreśla wartość dodaną, jaką może przynieść Unia dla Śródziemnomorza oraz inicjatywa Partnerstwa Wschodniego przy rozwiązywaniu kwestii migracji i jej skutków; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz państwa członkowskie do nasilenia działań na rzecz osiągnięcia pełnej operacyjności Unii dla Śródziemnomorza; uważa, że kwestia przepływów migracyjnych powinna być priorytetowym działaniem w ramach Unii dla Śródziemnomorza i inicjatywy Partnerstwa Wschodniego;
40. wzywa Unię Europejską do rozważenia inicjatyw zmierzających do dostosowania instrumentu współpracy na rzecz rozwoju, Europejskiego Funduszu Rozwoju i instrumentu na rzecz pomocy humanitarnej w celu zwiększenia korzyści płynących z migracji w zakresie promocji rozwoju człowieka i demokracji w krajach o niestabilnej sytuacji;
41. wzywa do podjęcia dodatkowych starań zmierzających do promocji spójności polityki w odniesieniu do rozwoju w ramach polityki migracyjnej UE oraz do niestosowania oficjalnej pomocy rozwojowej w odniesieniu do polityki zmierzającej do utrudniania i kontrolowania migracji tam, gdzie wiąże się ona z naruszeniem praw człowieka wobec migrantów; uważa, że powinna być ona jednak stosowana w celu dalszego skutecznego rozwoju, co przyczyniłoby się do ograniczenia migracji spowodowanej ubóstwem, niestabilnością polityczną oraz prześladowaniami politycznymi;
42. z zadowoleniem przyjmuje deklarację z Trypolisu ogłoszoną na zakończenie trzeciego szczytu Afryka-UE, która potwierdza potrzebę wspólnych starań w zakresie realiów i wyzwań dotyczących migracji oraz jej związków z rozwojem;
43. wzywa do bardziej efektywnego partnerstwa z instytucjami promującymi integrację regionalną i gospodarczą, co może również przyczynić się do znalezienia trwałych długoterminowych rozwiązań w zakresie realiów migracji południe-południe;
44. zaznacza, że Komisja powinna prowadzić więcej badań poświęconych migracji południe-południe spowodowanej klimatem, w tym liczby osób dotkniętych tym zjawiskiem, najbardziej narażonych regionów, ruchów migracyjnych czy możliwości w krajach przyjmujących; nawołuje również do zwiększenia potencjału krajów rozwijających się w dziedzinie badań naukowych;
45. podkreśla jak ważne jest włączenie migracji do strategii rozwoju narodowego krajów partnerskich w celu zmniejszenia ubóstwa i realizacji milenijnych celów rozwoju;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

46. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Obserwatorium Migracji AKP, które jest użytecznym instrumentem dostarczającym decydentom z krajów AKP danych i narzędzi, dzięki którym mogą usprawnić krajowe strategie migracji, a także wyraża zadowolenie z propozycji stworzenia obserwatorium migracji odpowiedzialnego za stałe i dokładne monitorowanie wszystkich kwestii związanych z przepływami migracyjnymi w Ameryce Łacińskiej, działającej pod nadzorem Fundacji Europa-Ameryka Łacińska i Karaiby;

47. zaleca zwiększenie skuteczności przyznawania środków finansowych na rzecz wzmocnienia „zależności pomiędzy migracją a rozwojem”; przyznaje, że istnieje potrzeba wprowadzenia ulepszeń w ustaleniach w zakresie dodatkowego i szybkiego uruchomienia różnorodnych instrumentów finansowych UE na działania zewnętrzne;

48. podkreśla potrzebę wzmocnienia strategii LRRD (Linking Relief Rehabilitation and Development – łączenie pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju) w celu zabezpieczenia zrównoważonych rozwiązań dla przesiedleńców i uchodźców; uznaje znaczenie skoordynowanych działań humanitarnych będących wstępem do skutecznej polityki rozwojowej w krajach wychodzących z konfliktów zbrojnych;

49. wzywa wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Komisji do zainwestowania w wiedzę fachową oraz do stworzenia jasnego mandatu dla personelu, zarówno na szczeblu siedziby głównej, jak i na szczeblu delegacji, w celu poprawy koordynacji pomiędzy programami geograficznymi w ramach programu tematycznego dotyczącego współpracy z państwami trzecimi w obszarze migracji i azylu oraz instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju;

50. wzywa do jasnego określenia ról, jakie odgrywają Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) i DEVCO oraz do zapewnienia koordynacji pomiędzy nimi; nalega, aby DEVCO odgrywało wiodącą rolę w fazie programowania w odniesieniu do polityki migracyjnej;

51. podkreśla jak ważne jest czerpanie z doświadczeń zdobytych w ramach programu tematycznego dotyczącego współpracy z państwami trzecimi w obszarze migracji i azylu w odniesieniu do dialogu politycznego na szczeblu krajowym w celu zagwarantowania bardziej spójnego i skutecznego programowania w kontekście krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych;

52. wzywa do wzmożenia działań zmierzających do zmniejszenia negatywnych skutków „drenażu mózgow” i odpływu wykwalifikowanych pracowników, które dotyczą szczególnie takich sektorów, jak służba zdrowia czy oświata; podkreśla znaczenie promowania pozyskiwania wykształconych pracowników i programów wspierania powrotów, migracji wahadłowej, regulowania praktyk w zakresie rekrutacji pracowników oraz wspierania procesu budowania potencjału przy zastosowaniu takich praktyk, jak rozwój szkoleń zawodowych; zwraca się do Komisji o zbadanie, czy systemy migracji wahadłowej są użytecznym instrumentem oraz jakie rodzaje migracji wahadłowej (jednorazowa czy powtarzająca się, krótko- czy długoterminowa, spontaniczna czy programowana) mogłyby przynieść najlepsze rezultaty zarówno dla krajów rozwijających się, jak i dla krajów rozwiniętych;

53. wzywa Komisję, by podczas przygotowywania nowych instrumentów działań zewnętrznych na okres po 2013 r. dopilnowała, by ich proponowany kształt umożliwiał synergię i wzajemne wzmocnianie między częścią poświęconą rozwojowi, a częścią poświęconą bezpieczeństwu i stabilności oraz przewidywał szybkie przyznanie funduszy w nagłych sytuacjach i na naprawę, szybkie reagowanie w celu przyznania pomocy i wsparcia migrantom w trudnej sytuacji, zwłaszcza tym, którzy są w szczególnie trudnym położeniu, jak kobiety oraz osoby małoletnie pozbawione opieki, specjalne programy udzielania aktywnego wsparcia dla mniejszości, w tym wspólnot religijnych, etnicznych i LGBTTT, które mogą być zagrożone, ochrona w UE dla obrońców praw człowieka w trudnej sytuacji oraz środki wsparcia w celu łagodzenia konsekwencji zmian klimatu, wylesiania, pustoszenia i utraty bioróżnorodności oraz zachowania gospodarczego i społecznego otoczenia dotkniętych społeczności;

54. wzywa do opracowania polityki uwzględniającej specyficzną sytuację grup najbardziej wrażliwych, takich jak kobiety, dzieci i osoby niepełnosprawne, i w rezultacie do stworzenia odpowiedniej infrastruktury, takiej jak szpitale, szkoły i ich wyposażenie, a także wsparcie społeczne, psychologiczne i administracyjne;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

55. zwraca uwagę na ważną rolę, jaką odegrały ośrodki rehabilitacji dla ofiar tortur, w udanej integracji migrantów, w tym uchodźców i osób ubiegających się o azyl, w UE; z niepokojem odnotowuje decyzję o stopniowej rezygnacji z finansowania tych ośrodków w UE w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie; wzywa Komisję do dopilnowania, aby nie zmniejszono funduszy przeznaczonych na te ośrodki i aby finansowania ich nie zostawiono wyłącznie w gestii państw członkowskich;

56. zwraca się do Komisji o opublikowanie zewnętrznej oceny programów ochrony regionalnej oraz o wszczęcie debaty na temat ewentualnej kontynuacji tych programów;

57. w odniesieniu do misji WPZiB/ WPBiO uważa – co podkreśla również wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel – że strategie bezpieczeństwa i stabilności należałoby uzupełnić wspierającą pomocą rozwojową ad hoc oraz strategiami dotyczącymi praw człowieka, aby zapewnić wyeliminowanie w dłuższej perspektywie podstawowych przyczyn braku bezpieczeństwa i stabilizacji; w tym kontekście zwraca uwagę na fakt, że takie kompleksowe podejście wymaga nie tylko lepszej koordynacji przy udziale Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, ale także przeznaczenia ad hoc dodatkowych środków budżetowych na takie strategie wspierające;

58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji radzie Europejskiej, prezydencji Rady Unii Europejskiej, przewodniczącemu Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, EBI, rządów i parlamentom państw członkowskich UE, rządów i parlamentom państw kandydujących do członkostwa w UE, rządów i parlamentom krajów członkowskich EURONEST i EUROMED, departamentowi stanu USA, EBOR, Bankowi Światowemu, MFW, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu, Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji i Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Uchodźców.

Rola kobiet w rolnictwie i na obszarach wiejskich

P7_TA(2011)0122

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie roli kobiet w rolnictwie i na obszarach wiejskich (2010/2054 (INI))

(2012/C 296 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 2 i 3, oraz Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 8, 153 i 157,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/144/WE z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla rozwoju obszarów wiejskich (okres programowania 2007 – 2013) ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu z dnia 12 marca 2008 r. w sprawie sytuacji kobiet na obszarach wiejskich UE ⁽³⁾,
- uwzględniając wnioski z seminarium na temat „Kobiety a zrównoważony rozwój obszarów wiejskich”, które odbyło się w Cáceres w dniach 27–29 kwietnia 2010 r. z inicjatywy hiszpańskiej prezydencji UE ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 25.2.2006, s. 20.

⁽²⁾ Dz.U. C 277 E z 21.10.2005, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 66 E z 20.3.2009, s. 23.

⁽⁴⁾ Dokument Rady 09184/2010.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/41/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającą dyrektywę Rady 86/613/EWG ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0016/2011),

Obszary wiejskie o charakterze wielofunkcyjnym

- A. mając na uwadze, że zrównoważony rozwój gospodarczy obszarów wiejskich oraz długotrwała i zrównoważona zdolność działania podmiotów gospodarczych w Europie stanowi priorytet, a szczególnie potencjał mniej zaludnionych obszarów rolniczych należy owocnie wykorzystać i rozwinąć oraz zapewnić, żeby te obszary nadal były zamieszkiwane,
- B. mając na uwadze, że zgodnie z warunkami ramowymi regiony samodzielne pod względem gospodarczym i kulturalnym, w których działają regionalne sieci powiązań, mogą stabilniej reagować na zmiany globalne,
- C. mając na uwadze, że wydajne, wielofunkcyjnie zorganizowane rolnictwo jest niezbędną podstawą zrównoważonych strategii rozwoju, szeroko zakrojonej przedsiębiorczości w wielu regionach oraz że ten potencjał jeszcze nie wszędzie wykorzystuje się w pełni w ramach procesu większego zróżnicowania działalności gospodarczej,
- D. mając na uwadze, że obszary wiejskie szczególnie dotyka problem starzenia się społeczeństwa, niskiej gęstości zaludnienia i wyludnienia na niektórych obszarach,
- E. mając na uwadze, że z powodu zmian demograficznych, wyludnienia i ogólnego zmniejszenia liczby kobiet wśród mieszkańców niektórych obszarów wiejskich przy istniejącej infrastrukturze w przyszłości już nie będzie można na obszarach wiejskich w pełni zapewnić zaopatrzenia w towary i usługi użytku codziennego, świadczenia podstawowej opieki lekarsko-pielęgniarskiej, wychowania przedszkolnego, kształcenia i doszkalania szkolnego, zawodowego i akademickiego oraz wystarczającej oferty kulturalnej i rozrywkowej, lub też z powodów ekonomicznych upadną podmioty zapewniające zaopatrzenie,
- F. mając na uwadze, że ok. 42 % z 26,7 mln osób zatrudnionych regularnie w rolnictwie w Unii Europejskiej stanowią kobiety, a co najmniej jedno na pięć gospodarstw jest prowadzone przez kobietę,
- G. mając na uwadze, że znaczny wkład kobiet w rozwój społeczności lokalnej i gminy znajduje niedostateczne odzwierciedlenie w ich udziale w odpowiednich procesach decyzyjnych,
- H. mając na uwadze, że zasada równouprawnienia płci jest podstawowym wymogiem strategii Europa 2020 i należy je wspierać, żeby zwiększyć aktywne zaangażowanie kobiet w działalności gospodarczej i społecznej oraz zapewnić poszanowanie praw człowieka,

Kobiety w rolniczej przestrzeni życiowej i gospodarczej

- I. mając na uwadze, że na tle zmian gospodarczych i społecznych w ostatnich dziesięcioleciach sytuacja kobiet żyjących na wsi zmieniła się i zróżnicowała, a nawet same kobiety inicjowały te zmiany i nadały im kierunek, przy czym sytuacja społeczna i gospodarcza kobiet jest bardzo zróżnicowana pomiędzy państwami członkowskimi i wewnątrz tych państw,

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 15.7.2010, s. 1.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- J. mając na uwadze, że kobiety w nowoczesnym społeczeństwie na tle swojego rodzinnego i zawodowego zakorzenienia odgrywają wielofunkcyjną rolę oraz że właśnie w tej różnorodności pełnionych ról są w stanie istotnie przyczynić się do postępu i innowacji na wszystkich poziomach społecznych oraz do wzrostu jakości życia, w szczególności na obszarach wiejskich,
- K. mając na uwadze, że szczególnie na obszarach wiejskich kobiety często sprawują opiekę nad członkami rodziny i osobami starszymi,
- L. mając na uwadze, że dzięki wieloletnim staraniom politycznym na rzecz kobiet oraz intensywnemu wspieraniu przez władze publiczne kształcenia, doradztwa, zakładania przedsiębiorstw itp. w ramach drugiego filaru WPR odniesiono godne uwagi sukcesy w polepszaniu sytuacji życiowej mężczyzn i kobiet żyjących na wsi,
- M. mając na uwadze, że mimo daleko posuniętej indywidualizacji sytuacji życiowych pozostanie zasadnicze wyzwanie dla kobiet i mężczyzn: połączenie z jednej strony pracy zarobkowej i zaangażowania społecznego i kulturalnego, a z drugiej strony odpowiedzialności za rodzinę,
- N. mając na uwadze, że to „wielofunkcyjne wyzwanie” w warunkach nowoczesnego społeczeństwa można podjąć tylko przy korzystaniu ze wspierających służb, zakładów i struktur, które są przystępne cenowo i dostępne,
- O. mając na uwadze, że wielofunkcyjna rola kobiety na obszarach wiejskich może przyczynić się w istotny sposób do wytworzenia nowoczesnego obrazu kobiety w naszym społeczeństwie,
- P. mając na uwadze, że na obszarach wiejskich wskaźnik zatrudnienia zarówno mężczyzn, jak i kobiet pozostaje niewysoki, a wiele kobiet nawet nie uczestniczy w rynku pracy, przez co nie są rejestrowane jako bezrobotne ani ujmowane w statystykach jako bezrobotne;
- Q. mając na uwadze, że zabezpieczenie socjalne kobiet zatrudnionych w rolnictwie, m.in. małżonek rolników posiadających dodatkowe dochody (kombinacje dochodów, samozatrudnienie w pełnym lub niepełnym wymiarze czasu) oraz pracujących sezonowo i migrujących, jest niezbędnym elementem nowoczesnego, zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich,
- R. mając na uwadze, że jedynie właściciel gospodarstwa rolnego figuruje na dokumentach bankowych, dokumentacji dotyczącej dotacji, praw nabytych, a także jako jedyny reprezentuje gospodarstwo wobec organów stowarzyszonych lub spółdzielczych,
- S. mając na uwadze, że agroturystyka, oferująca towary i usługi na wsi za pośrednictwem rodzinnych i spółdzielczych przedsiębiorstw turystycznych, należy do działalności gospodarczej niskiego ryzyka, tworzy miejsca pracy, umożliwia godzenie obowiązków rodzinnych z pracą oraz zachęca mieszkańców wsi do pozostawania na wsi,

Obszary wiejskie jako przestrzeń życiowa i gospodarcza

1. zauważa, że wspieranie równouprawnienia płci jest zasadniczym celem UE i jej państw członkowskich; podkreśla, że istotne jest ujmowanie tej zasady we WPR jako sposobu wspierania trwałego wzrostu gospodarczego i rozwoju obszarów wiejskich;
2. zauważa, że odpowiednio do obszarów wiejskich należy zmierzać do zapewnienia warunków życia na obszarach wiejskich, które będą dopasowane do rolniczej rzeczywistości, tak aby kobiety i ich rodziny miały na wsi podstawy do pozostania i odniesienia sukcesu;
3. domaga się, żeby wspierać obszary wiejskie jako różnorodną i integrującą przestrzeń gospodarczą i życiową, a przy tym wykorzystywać w szczególności kluczową funkcję kobiet, ich fachową wiedzę i kompetencje;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

4. wzywa zatem Komisję, aby w negocjacjach nad kolejnymi ramami finansowymi nie obniżała znowu udziału wydatków rolnych w budżecie;
5. podkreśla, że różnorodne gospodarstwa rolne, także te zorientowane na usługi (np. urlop w gospodarstwie rolnym, sprzedaż bezpośrednia, usługi socjalne, jak opieka nad osobami starszymi i dziećmi, nauka w gospodarstwach rolnych w ramach „zielonej szkoły” itp.), są podstawą infrastruktury na obszarach wiejskich, a polityka rolna musi je wspierać w sposób zrównoważony; domaga się zatem wspierania tego typu usług w ramach wspólnej polityki rolnej, co stworzy kobietom nowe perspektywy i możliwości zarobkowania, a jednocześnie w istotny sposób ułatwi godzenie życia rodzinnego i zawodowego;
6. wzywa do wspierania strategii rozwoju o własnej dynamice, żeby wesprzeć szczególną kreatywność podmiotów prowadzących działalność na obszarach wiejskich oraz poprzez wykorzystanie tradycyjnych zasobów właściwych dla każdej społeczności wiejskiej;
7. podkreśla znaczenie żywotności i dynamizmu obszarów wiejskich zamieszkałych przez zróżnicowaną społecznie ludność; podkreśla przy tym znaczenie odpowiednich możliwości w zakresie rozwoju i rolę wyzwań, jakie stoją przed młodymi kobietami;
8. wzywa do takiego kształtowania warunków ramowych na obszarach wiejskich, żeby kobiety z wszystkich pokoleń mogły pozostać w swoim bezpośrednim środowisku i przyczynić się do jego ożywienia i rozwoju;
9. podkreśla znaczenie środków umożliwiających wcześniejsze przejście na emeryturę rolników i pracowników sektora rolnictwa dla zapewnienia kobietom zamieszkującym obszary wiejskie odpowiednich warunków życia; domaga się, by państwa członkowskie wprowadziły w życie takie środki tam, gdzie nie zostały one jeszcze wprowadzone;
10. w związku z tym wzywa do podjęcia dalszych wysiłków nad wyposażeniem obszarów wiejskich w najnowocześniejszą infrastrukturę IT, przede wszystkim odpowiednie łącza szerokopasmowe, do ułatwienia dostępu do technologii informacyjno-komunikacyjnych i do wspierania równości szans w zakresie tego dostępu oraz odpowiednich szkoleń dotyczących korzystania z niego; zauważa, że niski poziom dostępu do łącza szerokopasmowego utrudnia rozwój małych przedsiębiorstw na wielu obszarach wiejskich w UE; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby wykonały swoje zobowiązanie do poprawy dostępu szerokopasmowego na obszarach wiejskich, tak by zwiększyć konkurencyjność;
11. wzywa do promowania oraz wspierania wśród kobiet na obszarach wiejskich elektronicznych form przedsiębiorczości takich jak e-biznes, które pozwalają na prowadzenie działalności gospodarczej bez względu na oddalenie od większych ośrodków miejskich;
12. zauważa, że podobnie jak na obszarach miejskich pierwszorzędne znaczenie ma poprawa jakości i dostępności infrastruktury, ośrodków i usług na rzecz codziennego życia na obszarach wiejskich, aby umożliwić mężczyznom i kobietom znalezienie równowagi między życiem rodzinnym i zawodowym oraz chronić społeczności zamieszkujące obszary wiejskie; dotyczy to ośrodków opieki nad dziećmi jako części infrastruktury wiejskiej (takich jak przedszkola wiejskie i inne ośrodki przedszkolne), zakładów opieki zdrowotnej, ośrodków edukacyjnych (m.in. w zakresie uczenia się przez całe życie), ośrodków i opieki nad osobami starszymi i innymi osobami pozostającymi na utrzymaniu, usług zastępczych w razie choroby i ciąży, zaopatrzenia w towary użytku codziennego oraz oferty rozrywkowej i kulturalnej; wzywa do takiego ustanowienia warunków ramowych z zakresu polityki rolnej, żeby umożliwić kobietom zamieszkującym obszary wiejskie wykorzystanie ich potencjału na rzecz stworzenia wielofunkcyjnego i zrównoważonego rolnictwa;
13. wzywa państwa członkowskie do korzystania z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności, aby zaradzić problemowi braku sprawnej infrastruktury transportowej na obszarach wiejskich oraz wdrażały pozytywne strategie poprawy dostępu do transportu dla wszystkich, a zwłaszcza osób niepełnosprawnych, ponieważ transport pozostaje istotnym czynnikiem hamującym wykluczenie społeczne i nierówności społeczne, które dotykają głównie kobiet;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

14. wzywa do większego ukierunkowania polityki wspierania obszarów wiejskich w na zapewnienie innowacyjnych i zrównoważonych warunków życia i pracy na obszarach wiejskich;
15. wzywa instytucje Unii Europejskiej, państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do wspierania projektów dotyczących propagowania i doradztwa w zakresie tworzenia innowacyjnych przedsiębiorstw podstawowej produkcji rolnej na obszarach wiejskich, które oferowałyby nowe miejsca pracy, zwłaszcza dla kobiet, w takich dziedzinach jak: zwiększanie wartości produktów rolnych o wartość dodaną i samodzielne poszukiwanie miejsc ich sprzedaży, wykorzystywanie nowych technologii i przyczynianie się do dywersyfikacji gospodarczej tych obszarów oraz świadczenie usług, które umożliwiają godzenie życia rodzinnego z zawodowym;
16. wskazuje, że w kontekście innowacyjnych form oferty należy oprzeć się na dotychczasowym korzystnym doświadczeniu projektów na rzecz kobiet z drugiego filaru WPR (szczególnie osi III oraz programu Leader+) oraz zidentyfikować przykłady sprawdzonych wzorców;
17. wzywa do kładzenia szczególnego nacisku w strategiach rozwoju obszarów wiejskich na rolę kobiet w przyczynianiu się do realizacji celów strategii Europa 2020, w szczególności w przypadku inicjatyw koncentrujących się na innowacyjności, badaniach i rozwoju;
18. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje projekty EFS/EQUAL mające na celu zwrócenie uwagi na sytuację kobiet na obszarach rolniczych i wiejskich oraz jej poprawę;
19. wzywa, żeby w nowym rozporządzeniu EFRROW przewidziano specjalne środki mające na celu wsparcie kobiet w przyszłym okresie programowania na lata 2014-2020, co może przynieść korzystne skutki dla zatrudnienia kobiet na obszarach wiejskich;

Kobiety w gospodarce rolnej

20. wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby przyczyniły się do stworzenia rzetelnej bazy danych o gospodarce i społecznej sytuacji kobiet i ich przedsiębiorczości w regionach wiejskich oraz żeby zoptymalizowały ocenę zebranych już danych (np. przez Eurostat), tak aby móc dopasować środki polityczne;
21. jest przekonany, że w warunkach obszarów wiejskich należy zachować i rozwinąć wyspecjalizowane w rolnictwie kształcenie kobiet i skierowane do nich doradztwo, w szczególności w odniesieniu do zarządzania finansami gospodarstw rolnych;
22. uważa za wskazane zmierzanie do stworzenia ogólnoeuropejskiej sieci współpracy kobiet (lub sieci organizacji zrzeszających kobiety) z obszarów wiejskich oraz wskazuje na sukcesy, jakie odniesiono dzięki środkom z drugiego filaru WPR;
23. uznaje istotną rolę istniejących sieci współpracy kobiet na różnych poziomach, w szczególności dla lokalnego wspierania obszarów wiejskich i ich publicznego postrzegania; zwraca uwagę, że sieciom tym potrzeba szerszego społecznego uznania i większego wsparcia politycznego i finansowego na szczeblu lokalnym, krajowym i europejskim z uwagi na fakt, że sieci te w ogromnym stopniu przyczyniają się do osiągnięcia większego równouprawnienia, w szczególności w odniesieniu do szkoleń dla kobiet na obszarach wiejskich oraz inicjowania projektów dotyczących rozwoju lokalnego, m.in. kampanii informacyjnych na temat badań profilaktycznych mających na celu wczesne zdiagnozowanie chorób nowotworowych u kobiet ((rak szyjki macicy, rak piersi, itp.); wzywa państwa członkowskie, żeby wspierały większy udział kobiet w procesie politycznym, w tym odpowiednią reprezentację kobiet w organach instytucji, przedsiębiorstw i stowarzyszeń;
24. wzywa do zapewnienia w ramach systemów socjalnych odpowiednich świadczeń dla kobiet na obszarach wiejskich, w których zostanie uwzględniona szczególna dla kobiet sytuacja zarobkowa i ich uprawnienia emerytalne;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

25. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje dyrektywę 2010/41/UE i wzywa państwa członkowskie, żeby ją jak najszybciej i skutecznie transponowały, tak aby zagwarantować w szczególności:

- że współmałżonkowie i partnerzy rolników objęci są ochroną socjalną;
- że kobiety pracujące w rolnictwie na własny rachunek oraz małżonki rolników mają zapewnione wystarczające świadczenia z tytułu macierzyństwa;

26. zwraca uwagę, że szczególnie na obszarach wiejskich potrzeba zrównoważonych strategii na rzecz zachowania kompetencji zawodowych kobiet, które decydują się na etap rodzinny i opiekuńczy; popiera godzenie pracy i życia rodzinnego, tak aby umożliwić, utrzymać i rozwijać udział kobiet w działalności zawodowej;

27. zwraca uwagę, że różnicowanie działalności gospodarstw rolnych staje się coraz ważniejszym elementem gospodarki wiejskiej; zauważa, że rola kobiet w inicjowaniu i opracowywaniu projektów z zakresu różnicowania działalności gospodarstw rolnych oraz zarządzania nimi jest znacząca;

28. wzywa do wspierania ducha przedsiębiorczości u kobiet i ich inicjatyw, w szczególności poprzez promowanie własności będącej w rękach kobiet, sieci współpracy kobiet-przedsiębiorców, a ponadto do kształtowania warunków ramowych w sektorze finansowym ułatwiających kobietom-przedsiębiorcom prowadzącym działalność na wsi, w tym samozatrudnionym w pełnym i niepełnym wymiarze o niskich dochodach, oraz młodym kobietom dostęp do inwestycji i kredytów dający im większe możliwości działania na rynku oraz rozwijania działalności gospodarczej zapewniającej stabilne warunki egzystencji; wzywa także do podejmowania działań mających na celu stymulowanie ducha przedsiębiorczości oraz umiejętności i możliwości kobiet na rzecz ich włączania w struktury zarządzania przedsiębiorstwami i stowarzyszeniami;

29. wzywa właściwe władze krajowe, regionalne i lokalne do zachęcania kobiet do udziału w lokalnych grupach działania oraz do tworzenia lokalnych stowarzyszeń w ramach programu Leader, a także do zagwarantowania zrównoważonego pod względem płci udziału w ich organach zarządzających;

Kobiety w rolnictwie

30. wzywa do większego uwzględniania w strategiach rozwoju poszczególnych przedsiębiorstw i regionów kompetencji zawodowej kobiet w dziedzinie rolnictwa i pozarolniczej; podkreśla znaczenie kwalifikacji i szkolenia rolniczek i kobiet żyjących na wsi jako producentek i przedsiębiorców oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby we współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi, organizacjami rolniczymi i stowarzyszeniami rolniczek tworzyły zachęty na rzecz wspierania uczestnictwa kobiet w życiu zawodowym, zniosły dyskryminację kobiet pracujących oraz polepszyły szkolenia dla kobiet, m.in. dzięki wsparciu większego dostępu do szkoleń podyplomowych i kursów specjalistycznych w ośrodkach edukacyjnych, zaproponowały odpowiednie środki na rzecz rozwoju obszarów wiejskich z osi 3 programów rozwoju obszarów wiejskich oraz żeby zachęcały do realizacji istniejących inicjatyw; zauważa, że środki te przyczynią się do przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu na obszarach wiejskich oraz że kobiety w większym stopniu niż mężczyźni narażone są na niebezpieczeństwo popadnięcia w ubóstwo;

31. wzywa do wspierania politycznych starań o zwiększenie roli kobiet w rolnictwie poprzez faktyczne i prawne ułatwienie im wykonywania działalności gospodarczej w rolnictwie, także w odniesieniu do własności gospodarstwa, tak aby z uwagi na współodpowiedzialność za prowadzenie przedsiębiorstwa w większym stopniu uczestniczyły w wykonywaniu praw i obowiązków przedsiębiorstwa, do których należy m.in. reprezentacja interesów grup rolników oraz rzeczywisty udział we wszystkich dochodach z działalności;

32. wzywa do udzielania wsparcia organizacjom zrzeszającym kobiety i rolników, będącym ważnym elementem wspierania i inicjowania nowych programów rozwoju i dywersyfikacji w sposób umożliwiający kobietom realizowanie nowych pomysłów prowadzących do różnicowania produkcji i usług na obszarach wiejskich;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

33. uważa, że w ramach przyszłej reformy WPR należy uwzględnić potrzeby kobiet na obszarach wiejskich oraz ich rolę jako pracownic sektora rolnictwa, a także nadać temu priorytetową rangę, zarówno jeśli chodzi o dostęp do określonych usług, jak również do środków pomocowych, w zależności od potrzeb terytorialnych w każdym państwie członkowskim;

34. jest przekonany, że w perspektywie średnioterminowej we wszystkich organach politycznych, gospodarczych i socjalnych sektora rolnego kobiety powinny być odpowiednio reprezentowane, tak aby w procesie decyzyjnym obok punktu widzenia mężczyzn przedstawiać także punkt widzenia kobiet; podkreśla znaczenie podejmowania specjalnych działań na rzecz kobiet, by osiągnąć równy udział kobiet w tych organach;

35. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewniania kobietom lepszego dostępu do ziemi i kredytów, aby zachęcać kobiety do prowadzenia działalności na obszarach wiejskich i pełnienia roli podmiotów działających w sektorze rolnym;

36. wzywa do uwzględniania dotychczasowych strategii zabezpieczenia socjalnego kobiet w rolnictwie (rolniczek, kobiet pracujących w rolnictwie, pracownic sezonowych itp.), w tym wdrożenia dyrektywy 2010/41/UE w kontekście sytuacji krajowej, prawa własności i prawa podatkowego oraz do wykorzystania w państwach członkowskich tych doświadczeń w rozwoju odpowiedniego zabezpieczenia socjalnego kobiet w rolnictwie;

37. podkreśla, że w strategiach europejskich dotyczących warunków życia kobiet zamieszkujących obszary wiejskie powinno się uwzględniać warunki życia i pracy migrujących pracownic sezonowych w sektorze rolnym, zwłaszcza potrzebę odpowiedniego zakwaterowania, ochrony socjalnej, ubezpieczenia zdrowotnego i opieki zdrowotnej; podkreśla konieczność nadawania jak największej wartości pracy wykonywanej przez kobiety;

38. zachęca Komisję, by w ramach sprawozdania podsumowującego, które przedstawi w 2011 r. zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 Rady z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), dokonała pogłębionej analizy skutków stosowania praktycznych środków w odniesieniu do sytuacji kobiet zamieszkujących obszary wiejskie;

*

* *

39. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Efektywność i skuteczność finansowania UE w dziedzinie likwidacji elektrowni jądrowych w nowych państwach członkowskich

P7_TA(2011)0123

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie efektywności i skuteczności finansowania UE w dziedzinie likwidacji elektrowni jądrowych w nowych państwach członkowskich (2010/2104 (INI))

(2012/C 296 E/03)

Parlament Europejski,

— uwzględniając Protokół nr 4 Traktatu o Przystąpieniu w sprawie elektrowni jądrowej w Ignalinie na Litwie oraz Protokół nr 9 w sprawie jednostki 1 i jednostki 2 elektrowni jądrowej Bohunice V1 na Słowacji, a także art. 30 Protokołu dotyczącego warunków i uzgodnień w sprawie przyjęcia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej,

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając rozporządzenia Rady dotyczące wdrożenia Protokołu nr 4 w sprawie elektrowni jądrowej Ignalina na Litwie ⁽¹⁾, dotyczące wdrożenia Protokołu nr 9 w sprawie jednostki 1 i jednostki 2 elektrowni jądrowej Bohunice V1 na Słowacji ⁽²⁾ oraz w sprawie pomocy finansowej Unii na likwidację bloków 1-4 elektrowni jądrowej Kozłoduj w Bułgarii (program „Kozłoduj”) ⁽³⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wykorzystania zasobów finansowych przeznaczonych na likwidację instalacji jądrowych (COM(2007)0794) oraz dokument towarzyszący pt. „Dane dotyczące finansowania likwidacji w UE” (SEC(2007)1654),
 - uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 24 października 2006 r. w sprawie zarządzania zasobami finansowymi przeznaczonymi na likwidację instalacji jądrowych ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0054/2011),
- A. mając na uwadze, że w trzech krajach kandydujących do UE – na Litwie, na Słowacji i w Bułgarii – działały stare elektrownie jądrowe, których zamknięcie uzgodniono, oraz że negocjacje akcesyjne doprowadziły do określenia dat przedterminowego zamknięcia trzech wspomnianych elektrowni jądrowych,
- B. mając na uwadze uznanie przez UE, że przedterminowe zamknięcie, a następnie likwidacja tych jednostek w trzech elektrowniach jądrowych stanowi znaczne obciążenie finansowe i ekonomiczne, którego nie mogą w pełni pokryć zainteresowane państwa członkowskie, wskutek czego w traktatach o przystąpieniu oraz późniejszych rozporządzeniach Rady przewidziano pomoc finansową dla tych państw członkowskich; mając jednak na uwadze, że nie postanowiono jednoznacznie, czy pomoc powinna pokrywać pełen koszt likwidacji lub rekompensować wszystkie konsekwencje gospodarcze; zauważa, że zarówno Bułgaria, jak i Słowacja pozostają w chwili obecnej eksporterami netto energii elektrycznej,
- C. mając na uwadze, że pomoc przewiduje działania w następujących obszarach:
- likwidacja (przygotowania do zamknięcia, wsparcie organów regulacyjnych, sporządzenie dokumentacji potrzebnej do likwidacji i wydania pozwoleń, bezpieczna konserwacja i nadzór po zamknięciu, przetwarzanie odpadów, magazynowanie i dekontaminacja odpadów i zużytego paliwa oraz prace demontażowe),
 - energia (modernizacja i usprawnienie istniejących urządzeń pod kątem środowiska, zastąpienie mocy produkcyjnej zamkniętych jednostek, poprawa bezpieczeństwa dostaw energii i efektywności energetycznej oraz inne środki przyczyniające się do koniecznej restrukturyzacji i modernizacji infrastruktury energetycznej),
 - skutki społeczne (wsparcie pracowników elektrowni w utrzymaniu wysokiego poziomu bezpieczeństwa w okresach poprzedzających demontaż po zamknięciu oraz przeszkolenie pracowników pod kątem nowych zadań związanych z likwidacją),

⁽¹⁾ Dz.U. L 411 z 30.12.2006, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 131 z 23.5.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 189 z 13.7.2010, s. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 330 z 28.11.2006, s. 31.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- D. mając na uwadze, że udzielanie pomocy rozpoczęto przed akcesją oraz przed zamknięciem odnośnych jednostek oraz że z tego powodu środki pomocowe kumulowały się w funduszach wspierania likwidacji elektrowni, przy równoczesnej kontynuacji prac administracyjnych,
- E. mając na uwadze, że likwidacja obiektów jądrowych oraz gospodarowanie pochodzącymi z nich odpadami to operacja skomplikowana pod względem technicznym, wymagająca znacznych zasobów finansowych i wiążąca się z odpowiedzialnością środowiskową, techniczną, społeczną i finansową,
1. odnotowuje, że Litwa, Słowacja i Bułgaria wypełniły zobowiązania wynikające z traktatów o przystąpieniu, dotyczące terminowego zamknięcia odpowiednich jednostek w trzech elektrowniach jądrowych: jednostka 1 elektrowni jądrowej Ignalina została zamknięta w dniu 31 grudnia 2004 r., zaś jednostka 2 w dniu 31 grudnia 2009 r.; jednostka 1 elektrowni jądrowej Bohunice V1 została zamknięta w dniu 31 grudnia 2006 r., zaś jednostka 2 w dniu 31 grudnia 2008 r.; jednostki 1 i 2 elektrowni jądrowej w Kozłoduju zostały zamknięte w dniu 31 grudnia 2002 r., zaś jednostki 3 i 4 w dniu 31 grudnia 2006 r.;
 2. zauważa również, że wszystkie trzy państwa członkowskie starały się renegecjonować zobowiązania polityczne odnośnie do zamknięcia reaktorów, co opóźniło ten proces;
 3. odnotowuje istnienie podstawy prawnej przyznania pomocy finansowej; odnotowuje, że kwoty ustala się corocznie w drodze decyzji Komisji, w oparciu o indywidualne roczne wspólne dokumenty programowe, co umożliwia kontrolę nad realizacją i finansowaniem zatwierdzonych projektów;
 4. zauważa, że z powodu niewielkiego doświadczenia UE w dziedzinie likwidacji i ograniczonych danych na ten temat, podjęto decyzję dotyczącą pomocy finansowej bez możliwości określenia pułapu finansowego; zauważa ponadto, że nawet po sporządzeniu planów i strategii likwidacji nie istniały żadne jasne warunki dotyczące określenia pułapu, przez co decyzje w sprawie dalszej pomocy finansowej musiały być podejmowane odrębnie dla poszczególnych etapów i przypadków;
 5. uważa, że celem pomocy Wspólnoty jest wsparcie wspomnianych trzech państw członkowskich w radzeniu sobie z finansowym i ekonomicznym obciążeniem spowodowanym wyznaczonymi terminami przyspieszonego zamknięcia oraz pokrycie kosztu wielu istotnych działań likwidacyjnych, inwestowanie w przedsięwzięcia energetyczne mające na celu ograniczenie zależności energetycznej i pomoc w łagodzeniu wpływu likwidacji wspomnianych elektrowni na społeczeństwo; stwierdza mimo to, że we wszystkich trzech przypadkach koszty likwidacji elektrowni jądrowych przekroczyły wysokość planowanej pomocy UE i wszystko wskazuje na to, że przekroczą one też początkowe szacunki; zauważa też, że znaczna część środków została wykorzystana na projekty energetyczne, a nie na główny cel pomocy finansowej, tj. likwidację elektrowni jądrowych;
 6. jest zdania, że koncepcja unijnej solidarności skutecznie przyczynia się do łagodzenia ekonomicznych konsekwencji przyspieszonego zamknięcia w sektorze energetycznym; zauważa jednak, że w trakcie przygotowywania niniejszego sprawozdania faktyczna likwidacja jest nadal w początkowej fazie;
 7. stwierdza, że likwidacja wspomnianych elektrowni jądrowych musi mieć charakter absolutnie priorytetowy z uwagi na bezpieczeństwo i zdrowie wszystkich Europejczyków;
 8. wyraża zaniepokojenie, że brak środków finansowych na działania likwidacyjne opóźni likwidację elektrowni jądrowych oraz spowoduje zagrożenie dla środowiska i zdrowia ludzkiego;
 9. podkreśla, że kwestia bezpieczeństwa ma pierwszorzędne znaczenie w przypadku likwidacji omawianych jednostek trzech elektrowni jądrowych, które zostały przedterminowo zamknięte; zachęca w związku z tym Radę, Komisję i państwa członkowskie, aby pamiętały o powyższym przy podejmowaniu wszelkich kolejnych decyzji dotyczących programów likwidacji elektrowni jądrowych ogólnie, a przedmiotowych trzech programów w szczególności; wzywa Komisję do zapewnienia odpowiedniej koordynacji z państwami członkowskimi oraz do ustanowienia szczegółowych harmonogramów realizacji tych projektów;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

10. zauważa z zaniepokojeniem, że szczegółowe plany likwidacji zawarte w trzech omawianych programach likwidacji nie zostały jeszcze sfinalizowane, a w konsekwencji nie ma wystarczających informacji na temat harmonogramów, kosztów poszczególnych projektów oraz ich źródeł finansowania; wzywa zatem odpowiednie organy krajowe do sfinalizowania planów, a Komisję do zdawania sprawozdań z tego procesu oraz do zapewnienia długoterminowego szczegółowego planowania finansowego projektów likwidacyjnych; zwraca się do Komisji o jasne określenie zakresu unijnego finansowania wymaganego do zakończenia tych planów;

11. wzywa Komisję do zbadania sposobów zmiany stosowanych przez UE metod finansowania działań likwidacyjnych przy uwzględnieniu strategii wykorzystywanych przez państwa członkowskie i ich administrację krajową, a także sposobów uproszczenia zasad zarządzania funduszami w taki sposób, aby nie wpływały one na bezpieczeństwo działań likwidacyjnych;

12. zauważa brak wyraźnego podziału odpowiedzialności wśród podmiotów uczestniczących w finansowaniu oraz podmiotów uczestniczących w procesie likwidacji; uważa, że główna odpowiedzialność za wdrażanie unijnej pomocy powinna spoczywać na Komisji oraz że należy ustanowić wspólne zarządzanie z EBOiR;

13. uważa, że w celu przyznawania zamówień należałoby stosować kryterium wspólnotowej wzajemności z korzyścią dla przedsiębiorstw europejskich, stosując w szczególności zasady określone w art. 58 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające m.in. w sektorze energetyki;

14. zauważa, że kwota całkowitej pomocy finansowej Unii Europejskiej na rzecz tych trzech państw członkowskich do końca 2013 r. wynosi 2 847,78 mln euro; zauważa, że pomimo istnienia różnic między elektrowniami jądrowymi, zwłaszcza jeżeli chodzi o magazynowanie paliwa, zasadniczo programy łączy ta sama technologia; zauważa jednak, że istnieją znaczne różnice w przydzielonych kwotach: Ignalina (2 jednostki): 1 367 mln euro; Bohunice (2 jednostki): 613 mln euro oraz Kozłoduj (4 jednostki): 867,78 mln euro;

15. zauważa, w oparciu o dane dostępne pod koniec 2009 r., różną sytuację państw członkowskich w zakresie wydatkowanych kwot: Ignalina: ogółem 1 367 mln euro, przyznano 875,5 mln euro (64,04 %), wydatkowano 760,4 mln euro (55,62 %); Bohunice: ogółem 613 mln euro, przyznano 363,72 mln euro (59,33 %), wydatkowano 157,87 mln euro (25,75 %); Kozłoduj: ogółem 867,78 mln euro, przyznano 567,78 mln euro (65,42 %), wydatkowano 363,149 mln euro (41,84 %), co wynika głównie z różnych dat zamknięcia;

16. uważa, że należy zachować całkowitą przejrzystość w zarządzaniu funduszami oraz wykorzystywaniu dostępnych w ich ramach środków; uznaje znaczenie solidnego i przejrzystego gospodarowania środkami finansowymi przy odpowiednim nadzorze z zewnątrz w celu zapewnienia uczciwej konkurencji na rynku energetycznym; zaleca, aby zapewniono w tej kwestii przejrzystość i udział społeczeństwa;

17. odnotowuje zakończenie następujących kontroli i ocen: „Midterm Evaluation of the Decommissioning Assistance to Lithuania and Slovakia” (śródkresowa ocena pomocy na likwidację elektrowni jądrowych na Litwie i Słowacji, 2007); wewnętrzne kontrole KE wszystkich trzech programów w 2007 r.; prowadzone przez Europejski Trybunał Obrachunkowy (ETO) kontrole agencji CPMA w 2008 i 2009 r. w odniesieniu do Ignaliny; kontrola ETO przygotowania DAS w 2008 r.; badanie wykonalności ETO w 2009 r.; a także przyjmuje do wiadomości następujące działania bieżące: komunikat Komisji spodziewany na początku 2011 r.; zewnętrzną kontrolę finansową KE dotyczącą Międzynarodowego Funduszu Wspierania Likwidacji Elektrowni Bohunice; pełną kontrolę ETO wykonania zadań w ramach wszystkich trzech programów;

18. jest zdania, że liczba i zakres przeprowadzonych kontroli wydają się niewystarczające, biorąc pod uwagę znaczne zaangażowane środki pieniężne, fakt, że wykorzystanie funduszy jest nowością, nieznanymi czynnikami, które pojawiły się w trakcie procesu, a następnie liczne zmiany, dostosowania i przeznaczenie dodatkowych środków; wyraża ubolewanie, że w przeprowadzonej przez Komisję we wrześniu 2007 r. śródkresowej ocenie pomocy na likwidację elektrowni jądrowych na Litwie i Słowacji nie ujęto Bułgarii (która w tym czasie otrzymała już pomoc);

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

19. ubolewa nad faktem, że Komisja nie przedkłada Parlamentowi Europejskiemu rocznych sprawozdań dotyczących wykorzystania środków finansowych przyznanych na likwidację elektrowni jądrowych; wzywa zatem Komisję do monitorowania i przedkładania Parlamentowi rocznych sprawozdań dotyczących usprawnień w wykorzystaniu środków i prawdopodobieństwa, że skumulowane środki na likwidację tych konkretnych jednostek w trzech elektrowniach jądrowych zostaną wykorzystane w ciągu trzech kolejnych lat;

20. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie analizy w celu potwierdzenia, że istnieje możliwość przydzielenia kwot na przyszłe projekty likwidacyjne do 2013 r., tym bardziej że zezwolenia na likwidację zostaną wydane w przypadku Bohunic w lipcu 2011 r., zaś w przypadku Kozłoduja pod koniec 2011 r. i pod koniec 2012 r.;

21. zwraca się do Komisji o dostarczenie informacji porównawczych na temat wdrażania początkowych i zrewidowanych harmonogramów poszczególnych etapów procesu likwidacji, jak również na temat środków w dziedzinie energii i w sektorze socjalnym, przed przeznaczeniem jakichkolwiek dalszych środków unijnych;

22. zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania na temat szczególnych usprawnień wynikających z ustanowienia w 2007 r. komitetu zarządzającego państw członkowskich, służącego jej pomocą w realizacji programów pomocowych, oraz o podsumowanie zmian proceduralnych, które nastąpiły od tego czasu;

23. zauważa, że nadal nie została zakończona kontrola ETO; sugeruje, że ocena ta powinna pomóc w określeniu celów, na jakie fundusze są wykorzystywane, i ich skuteczności oraz realnych propozycji na przyszłość, jak też w ustaleniu dodatkowego finansowania potrzebnego, aby przeprowadzić likwidację; sugeruje, że ponieważ chodzi o pełną kontrolę wykonania zadań, powinna ona wyjaśnić następujące kwestie:

- czy środki wykorzystano w celach, na które były przeznaczone,
- czy procedury udzielania zamówień publicznych były należycie opracowane i przestrzegane,
- czy przydzielone środki pieniężne przyczyniły się do zwiększenia bezpieczeństwa działań likwidacyjnych,
- czy procedury udzielania zamówień publicznych zapewniły, że zaangażowane przedsiębiorstwa zagwarantują bezpieczeństwo zgodnie ze standardami UE,
- czy istnieją działania, w które był zaangażowany OLAF,
- czy miała miejsce odpowiednia koordynacja trzech istniejących programów, tak aby skutecznie wykorzystać zgromadzone doświadczenia oraz wcześniej przygotowane i sfinansowane projekty, oraz w jakich aspektach programy likwidacji nakładały się na siebie (jako że istnieje np. szereg podobnych projektów w zakresie magazynowania, kwalifikacji pracowników itp., które można było dostosować na potrzeby innych elektrowni jądrowych, co doprowadziłoby do oszczędności);

24. stwierdza, że w odniesieniu do przyszłych działań finansowanych z przydzielonych kwot UE w okresie 2007-2013 doprecyzowania wymagają dalsze kwestie:

- czy już istniejące plany i strategie są kompletne lub czy istnieje jeszcze możliwość dodania nowych działań, a w konsekwencji – dalszych środków,
- czy zapewniono pełną zdolność składowania czasowego oraz czy zakończono procedurę wyboru ostatecznego krajowego miejsca składowania końcowych odpadów promieniotwórczych,
- czy nadal istnieje potrzeba przydzielenia dodatkowych kwot na projekty energetyczne lub czy trzeba skoncentrować się na projektach likwidacyjnych,

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

— czy – o ile nie miało to do tej pory miejsca – doświadczenia i projekty dotyczące jednej elektrowni jądrowej należy przełożyć na pozostałe elektrownie;

25. z zaniepokojeniem zauważa brak unijnego zespołu koordynatorów i ekspertów zajmującego się wszystkimi trzema projektami, który pozwoliłby traktować program likwidacji jako cały pakiet w oparciu o doświadczenia UE i umożliwiłby powstanie synergii pomiędzy tymi trzema przypadkami;

26. podkreśla, że w celu zagwarantowania lepszego planowania działań i wymiany zgromadzonych doświadczeń w ramach tych trzech programów potrzebna jest ich ściślejsza koordynacja; uważa, że na tym doświadczeniu może skorzystać również cała Unia Europejska, jako że reaktory są wycofywane pod koniec okresu użytkowania; w związku z tym zwraca się do wszystkich zainteresowanych stron o opracowywanie i gromadzenie najlepszych praktyk w zakresie likwidacji obiektów jądrowych oraz o zapewnienie możliwie najlepszego wykorzystania doświadczenia i danych zgromadzonych przez pozostałe państwa członkowskie w dziedzinie elektrowni jądrowych;

27. wzywa Komisję do utworzenia zespołu koordynacyjnego, który powinien być odpowiedzialny za:

— nadzór nad sporządzeniem ostatecznego planu zawierającego sprecyzowany harmonogram,

— nadzór nad wykorzystywaniem przyznaných dotąd środków finansowych,

— ustalenie, czy istnieje nadal potrzeba, aby UE uczestniczyła w tym procesie, a jeśli tak – dokładne określenie udziału UE,

— określenie obowiązków, w tym roli EBOiR, oraz nadzór nad finalizacją procesu likwidacji;

28. zwraca uwagę, że do finansowania operacji likwidacji obiektów jądrowych powinno się stosować zasadę „zanieczyszczający płaci” oraz że operatorzy takich obiektów powinni zapewnić odłożenie w okresie ich funkcjonowania wystarczających środków finansowych, aby pokryć przyszłe koszty likwidacji;

29. zauważa, że z powodu wcześniejszego zamknięcia reaktorów nie było możliwe planowane zgromadzenie potrzebnych środków w odpowiednich funduszach krajowych, które to środki miały pokryć wszelkie koszty związane z likwidacją elektrowni;

30. wzywa Komisję, aby uwzględniając różne strategie stosowane przez państwa członkowskie, zbadała potencjalne możliwości ujednoczenia podejścia do finansowania likwidacji obiektów jądrowych w UE w celu zgromadzenia na czas potrzebnych środków finansowych, nie narażając bezpieczeństwa procesu likwidacji;

Elektrownia jądrowa w Ignalinie

31. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że obecnie trwa lub została zakończona realizacja większości projektów programu „Ignalina” w zakresie efektywności energetycznej i zapewnienia dostaw energii elektrycznej;

32. zauważa z zaniepokojeniem, że nastąpiły opóźnienia w głównych projektach w zakresie zarządzania infrastrukturą przetwarzania odpadów (magazynowanie zużytego paliwa i składowanie odpadów), co pociągnęło za sobą dodatkowe koszty w stosunku do początkowych szacunków; zauważa, że dostępny w systemie margines swobody jest niemal wyczerpany i że opóźnienia mogą zacząć wywierać wpływ na „ścieżkę krytyczną” całego planu likwidacji, wraz z proporcjonalnym wzrostem kosztów; zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania z wyników ponownej oceny harmonogramu projektów;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

33. zauważa, że istotną część funduszy przeznaczono na projekty energetyczne, że na sfinalizowanie likwidacji nadal potrzeba dużych nakładów i że fundusze krajowe nie wystarczą na jej pokrycie: państwowy fundusz likwidacji elektrowni jądrowej Ignalina zgromadził dotychczas niewiele ponad 100 mln euro (podczas gdy same koszty techniczne likwidacji wahają się od 987 mln do 1 300 mln euro), a znaczną część tej kwoty wykorzystano na projekty niezwiązane z likwidacją; wzywa do podjęcia w związku z tym odpowiednich działań, zwłaszcza przez państwa członkowskie;

Elektrownia jądrowa w Bohunicach

34. przyjmuje z zadowoleniem postępy programu „Bohunice”;

35. zauważa, że o ile pomoc wspólnotowa jest przewidziana na likwidację instalacji jądrowych, w szczególności reaktorów V1, a także na bezpieczeństwo dostaw, krajowy fundusz jądrowy nie dysponuje specjalnym źródłem finansowania przeznaczonym na trwający projekt likwidacyjny A1;

36. stwierdza, że wdrażanie niektórych projektów likwidacyjnych, takich jak rekonstrukcja systemu ochrony fizycznej obszaru, projekt przetwarzania „odpadów historycznych” oraz budowa tymczasowego składowania odpadów radioaktywnych w Bohunicach, zostało znacząco opóźnione; wzywa Komisję i stronę słowacką do podjęcia działań zapobiegających opóźnieniom oraz unikania narażania na szwank harmonogramu prac w projektach likwidacyjnych;

Elektrownia jądrowa w Kozłoduju

37. przyjmuje z zadowoleniem dobre techniczne i finansowe wyniki programu „Kozłoduj”, jak i rewizję strategii likwidacyjnej dla jednostek od 1 do 4, która z pierwotnej strategii odroczonego demontażu została zmieniona w strategię natychmiastowego demontażu w trybie ciągłym;

38. zauważa z zaniepokojeniem dość wysoki udział projektów energetycznych w rozdziale przekazanych funduszy publicznych; wzywa Komisję do monitorowania wdrażania pozostałych projektów energetycznych oraz do zdawania sprawozdań z wyników; wzywa do zwiększenia odsetka projektów z zakresu likwidacji i odpadów w pozostałym okresie funkcjonowania programu „Kozłoduj”;

39. podkreśla potrzebę kompleksowej koordynacji administracyjnej między państwowym przedsiębiorstwem ds. odpadów radioaktywnych (SERAW) a elektrownią jądrową Kozłoduj, odpowiedzialnymi obecnie za, odpowiednio, jednostki 1-2 oraz jednostki 3-4; zachęca stronę bułgarską do analizy i niezwłocznego wdrożenia niezbędnych środków naprawczych w odniesieniu do wspólnego zarządzania oraz/lub do objęcia wspólnym zarządzaniem jednostek 1-4;

*

* *

40. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi Bułgarii, Litwy i Słowacji.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

Ramy polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet

P7_TA(2011)0127

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie priorytetów oraz zarysu ram nowej polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet (2010/2209(INI))

(2012/C 296 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając postanowienia instrumentów prawnych ONZ dotyczących praw człowieka, a w szczególności praw kobiet, takich jak Karta ONZ, Powszechna deklaracja praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencja w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytucji, Konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) oraz fakultatywny protokół do niej, jak również Konwencja w sprawie zakazu tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania, Konwencja dotycząca statusu uchodźców z 1951 r. i zasada non-refoulement,
- uwzględniając inne instrumenty ONZ dotyczące przemocy wobec kobiet, takie jak deklaracja wiedeńska i program działań z dnia 25 czerwca 1993 r. przyjęty na Światowej Konferencji Praw Człowieka (A/CONF. 157/23) oraz Deklaracja Zgromadzenia Ogólnego ONZ o likwidacji przemocy wobec kobiet z dnia 20 grudnia 1993 r. (A/RES/48/104),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 12 grudnia 1997 r. zatytułowaną „Środki przeciwdziałania przestępczości i środki prawa karnego mające na celu eliminację przemocy wobec kobiet” (A/RES/52/86), rezolucję z dnia 18 grudnia 2002 r. zatytułowaną „Prace nad eliminacją przestępstw przeciw kobietom popełnianych w imię honoru” (A/RES/57/179) oraz rezolucję z dnia 22 grudnia 2003 r. zatytułowaną „Eliminacja przemocy domowej wobec kobiet” (A/RES/58/147),
- uwzględniając sprawozdania specjalnych sprawozdawców Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka dotyczące przemocy wobec kobiet oraz zalecenie ogólne nr 19 przyjęte przez Komisję ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet (XI sesja, 1992 r.),
- uwzględniając deklarację pekińską i platformę działania przyjętą podczas IV Światowej Konferencji na temat Kobiet w dniu 15 września 1995 r., a także swoje rezolucje: z dnia 18 maja 2000 r. w sprawie skutków przyjęcia platformy działania z Pekinu ⁽¹⁾, z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie wniosków z IV Światowej Konferencji na temat Kobiet – Platforma działania (Pekin + 10) ⁽²⁾, a także z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie działań następczych w związku z pekińską platformą działania (Pekin +15) ⁽³⁾,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 19 grudnia 2006 r. zatytułowaną „Zintensyfikowanie wysiłków w celu wyeliminowania wszelkich form przemocy wobec kobiet” (A/RES/61/143) oraz rezolucje nr 1325 i 1820 Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając prace komitetu ad hoc Rady Europy ds. zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej utworzonego w grudniu 2008 r. w celu przygotowania konwencji Rady Europy na ten temat,
- uwzględniając konkluzje Rady EPSCO z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie przemocy,

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 23.2.2001, s. 258.

⁽²⁾ Dz.U. C 320 E z 15.12.2005, s. 247.

⁽³⁾ Dz.U. C 348 E z 21.12.2010, s. 11.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu ochrony ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie kampanii „Powiedz NIE przemocy wobec kobiet” ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie walki z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych praktykowanym w UE ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając strategię Komisji na rzecz równouprawnienia kobiet i mężczyzn na lata 2010/2015, która została przedstawiona w dniu 21 września 2010 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0065/2011),
- A. mając na uwadze, że eliminacja przemocy uwarunkowanej płcią możliwa jest nie dzięki pojedynczemu działaniu, ale dzięki szeregowi działań o charakterze infrastrukturalnym, prawnym, sądowym, wykonawczym, oświatowym, zdrowotnym oraz wszelkich innych działań związanych z usługami, które mogą w znacznym stopniu ograniczyć tę przemoc i jej konsekwencje,
- B. mając na uwadze, że choć nie istnieje uznawana na płaszczyźnie międzynarodowej definicja pojęcia przemocy wobec kobiet, to zdefiniowana została przez ONZ jako każdy akt przemocy uwarunkowanej płciowo, który prowadzi lub może prowadzić do powstania szkody fizycznej, seksualnej czy psychologicznej lub do cierpienia kobiet, a także groźby dokonania takich czynów, wywieranie przymusu lub arbitralne pozbawianie wolności, zarówno w życiu publicznym, jak i prywatnym ⁽⁵⁾,
- C. mając na uwadze, że przemoc to traumatyczne doświadczenie dla każdego mężczyzny, kobiety lub dziecka, jednak przemoc na tle płciowym stosowana jest wobec kobiet i dziewcząt w przeważającej mierze przez mężczyzn i zarówno odzwierciedla, jak i umacnia nierówności między mężczyznami a kobietami, a także narusza zdrowie, godność, bezpieczeństwo i autonomię ofiar,
- D. mając na uwadze, że w badaniach nad przemocą uwarunkowaną płcią szacuje się, że 1/5 do 1/4 wszystkich kobiet w Europie przynajmniej raz w ciągu dorosłego życia doświadczyła aktów przemocy fizycznej, a ponad 1/10 doświadczyła przemocy seksualnej z użyciem siły; mając na uwadze, że badania wykazują również, że 26 % dzieci i młodzieży twierdzi, że w dzieciństwie doznało przemocy fizycznej,
- E. mając na uwadze, że reklama i pornografia często przedstawia różne rodzaje przemocy uwarunkowanej płcią, tym samym banalizując przemoc wobec kobiet i utrudniając realizację strategii na rzecz równości płci,
- F. mając na uwadze, że przemoc mężczyzn wobec kobiet wyznacza miejsce kobiet w społeczeństwie: ich zdrowie, dostęp do zatrudnienia i oświaty, udział w działalności społecznej i kulturalnej, niezależność ekonomiczną, udział w życiu publicznym i politycznym oraz w podejmowaniu decyzji, a także stosunki z mężczyznami,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0470.

⁽²⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 53.

⁽³⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 131.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 52.

⁽⁵⁾ Artykuł 1 Deklaracji ONZ o eliminacji przemocy wobec kobiet, przyjętej dnia 20 grudnia 1993 r. (A/RES/48/104); pkt 113 pekińskiej platformy działania przyjętej przez ONZ w 1995 r.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- G. mając na uwadze, iż kobiety często nie zgłaszają aktów przemocy uwarunkowanej płcią, jakiej się wobec nich dopuszczono, z różnorodnych i złożonych przyczyn, m.in. natury psychologicznej, finansowej, społecznej i kulturowej, a czasami z powodu braku zaufania do policji, wymiaru sprawiedliwości lub służb pomocy społecznej oraz służb medycznych,
- H. mając na uwadze, że przemoc ze uwarunkowana płcią, w przeważającej mierze dokonywana przez mężczyzn na kobietach, jest problemem o charakterze strukturalnym, rozpowszechnionym w całej Europie i na świecie, oraz zjawiskiem dotyczącym ofiar i sprawców niezależnie od wieku, wykształcenia, poziomu dochodów czy statusu społecznego, które wiąże się z nierównym podziałem władzy w społeczeństwie między kobietami a mężczyznami,
- I. mając na uwadze, że stres prowadzi często do liczniejszych, bardziej agresywnych i niebezpiecznych nadużyć; mając na uwadze badania dowodzące, że przemoc wobec kobiet nasila się w sytuacjach, w których mężczyźni doświadczają przesiedlenia i pozbawienia własności na skutek kryzysów gospodarczych,
- J. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet obejmuje szeroki zakres naruszeń praw człowieka, w tym: wykorzystywanie seksualne, gwałt, przemoc domową, napaści na tle seksualnym i molestowanie seksualne, prostytutkę, handel kobietami i dziewczętami, naruszanie praw seksualnych i reprodukcyjnych kobiet, przemoc wobec kobiet w miejscu pracy, przemoc wobec kobiet w sytuacjach konfliktowych, przemoc wobec kobiet w zakładach karnych lub zakładach opieki oraz szereg okrutnych tradycyjnych praktyk; mając na uwadze, że każde z tych nadużyć może pozostawić głębokie urazy psychiczne, zrujnować ogólny stan zdrowia kobiet i dziewcząt, w tym ich zdrowie reprodukcyjne i seksualne, a w niektórych przypadkach prowadzić do śmierci,
- K. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich przemoc mężczyzn wobec kobiet w postaci gwałtu nie jest traktowana jako przestępstwo podlegające ściganiu z oskarżenia publicznego ⁽¹⁾,
- L. mając na uwadze, że porównywalne dane na temat różnych rodzajów przemocy wobec kobiet w Unii Europejskiej nie są gromadzone w sposób regularny, co utrudnia ustalenie rzeczywistej skali problemu i znalezienie odpowiednich rozwiązań; mając na uwadze, że gromadzenie wiarygodnych danych jest bardzo trudne, ponieważ kobiety i mężczyźni często – z powodu strachu lub wstydu – niechętnie ujawniają swe doświadczenia stosownym zainteresowanym stronom,
- M. mając na uwadze, że zgodnie z dostępnymi badaniami dotyczącymi sytuacji państw członkowskich Rady Europy szacuje się, że przemoc wobec kobiet kosztuje rocznie około 33 mld euro ⁽²⁾,
- N. mając na uwadze, że kobiety w Unii Europejskiej nie są w równym stopniu chronione przed przemocą ze strony mężczyzn ze względu na rozbieżną politykę i przepisy prawne w państwach członkowskich,
- O. mając na uwadze, że po wejściu w życie traktatu lizbońskiego Unia Europejska ma szersze uprawnienia w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach karnych, w tym w dziedzinie prawa karnego procesowego i materialnego, a także w dziedzinie współpracy policyjnej,
- P. mając na uwadze alarmującą liczbę kobiet padających ofiarami przemocy uwarunkowanej płcią,

⁽¹⁾ Badanie Komisji z 2010 r. pt. „Analiza wykonalności mająca na celu ocenę możliwości, sposobności i potrzeb w zakresie standaryzacji przepisów krajowych dotyczących przemocy wobec kobiet, przemocy wobec dzieci i przemocy ze względu na orientację seksualną, s. 53.

⁽²⁾ „Zwalczanie przemocy wobec kobiet: analiza środków i działań podjętych przez państwa będące członkami Rady Europy” Rada Europy (2006).

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- Q. mając na uwadze, że nękanie matek i kobiet ciężarnych to kolejna forma przemocy lub nadużyć wobec kobiet, występująca głównie w kręgu rodziny lub związku, w sferze społecznej i w pracy, prowadząca do zwalniania kobiet z pracy czy ich dobrowolnej rezygnacji z pracy, a także do dyskryminacji i depresji,
- R. mając na uwadze, że w strategii na rzecz równości płci na lata 2010-2015 Komisja podkreśliła, że przemoc uwarunkowana płcią jest jednym z kluczowych problemów, którymi należy się zająć w celu osiągnięcia prawdziwej równości płci,
- S. mając na uwadze, że Komisja ogłosiła, iż przedłoży w 2011 r. wniosek dotyczący strategii zwalczania przemocy wobec kobiet, lecz w programie prac Komisji na 2011 r. nie ma żadnych wyraźnych odniesień do tej strategii,
1. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie – podjęte przez Komisję w planie działania służącym realizacji programu sztokholmskiego – do przedstawienia w latach 2011-2012 „Komunikatu na temat strategii zwalczania przemocy wobec kobiet, przemocy domowej i okaleczania narządów płciowych kobiet, który zostanie uzupełniony planem działań UE”⁽¹⁾;
 2. proponuje wprowadzenie nowego, kompleksowego podejścia politycznego do przemocy uwarunkowanej płcią, obejmującego:
 - instrument prawa karnego w formie dyrektywy przeciw przemocy uwarunkowanej płcią,
 - środki zwalczania przemocy wobec kobiet przy wykorzystaniu struktury: polityka, zapobieganie, ochrona, oskarżenie, zabezpieczenie, partnerstwo,
 - zwrócenie się do państw członkowskich o zapewnienie karania sprawców stosownie do wagi przestępstwa,
 - zwrócenie się do państw członkowskich o zapewnienie szkoleń dla urzędników, którzy prawdopodobnie będą się stykać z przypadkami przemocy wobec kobiet – w tym organów ścigania, opieki społecznej, opieki nad dziećmi oraz opieki zdrowotnej i personelu pogotowia – w celu wykrywania i określania takich przypadków oraz właściwego zajmowania się nimi, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb i praw ofiar,
 - wymaganie od państw członkowskich, aby wykazały należyłą staranność oraz rejestrowały wszelkie formy przestępstw z użyciem przemocy uwarunkowanej płcią i prowadziły śledztwa w takich sprawach w celu wszczęcia postępowań sądowych z oskarżenia publicznego,
 - plany opracowania specjalnych procedur dochodzeniowych dla policji oraz pracowników służby zdrowia w celu zabezpieczania dowodów przemocy uwarunkowanej płcią,
 - nawiązywanie partnerstwa z uczelniami wyższymi w celu szkolenia w zakresie przemocy uwarunkowanej płcią osób działających w odpowiednich obszarach, przede wszystkim sędziów, funkcjonariuszy policji kryminalnej, personelu medycznego, nauczycieli i wychowawców oraz osób zajmujących się wspieraniem ofiar przemocy,
 - propozycje działań politycznych mających na celu pomaganie ofiarom w powrocie do normalnego życia, z uwzględnieniem specyficznych potrzeb różnych grup ofiar, takich jak kobiety należące do mniejszości etnicznych, a także zapewnienie im bezpieczeństwa oraz powrotu do zdrowia fizycznego i psychicznego, a także środki wspierające wymianę informacji i najlepszych praktyk w zakresie zajmowania się osobami, które doświadczyły przemocy wobec kobiet,

⁽¹⁾ COM(2010)0171 „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli. Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego”, s. 13.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- włączenie mechanizmów selekcyjnych i diagnostycznych w szpitalnych izbach przyjęć i w sieci placówek podstawowych usług medycznych w celu ugruntowania skuteczniejszego systemu dostępu i wsparcia dla ofiar,
 - zwrócenie się do państw członkowskich o zapewnienie schronisk dla ofiar przemocy uwarunkowanej płcią we współpracy ze stosownymi organizacjami pozarządowymi,
 - minimalne wymogi co do liczby struktur wspierania ofiar przemocy uwarunkowanej płcią na 10 000 mieszkańców, w formie ośrodków mających wiedzę na temat pomocy ofiarom tego rodzaju przemocy,
 - sporządzenie europejskiej karty minimalnego zakresu usług wsparcia dla ofiar przemocy wobec kobiet, która powinna obejmować: prawo do pomocy prawnej, utworzenie schronisk dla ofiar – zaspokajających potrzebę ochrony i tymczasowego zakwaterowania, usługi pilnej, bezpłatnej, specjalistycznej, zdecentralizowanej i dostępnej pomocy psychologicznej, a także system świadczeń finansowych wspierający niezależność ofiar i ułatwiający im powrót do normalnego życia i do działalności zawodowej,
 - minimalne normy gwarantujące ofiarom otrzymywanie specjalistycznego wsparcia w formie doradztwa ze strony prawnika, niezależnie od ich roli w postępowaniu karnym,
 - mechanizmy ułatwiające dostęp do pomocy prawnej umożliwiającej ofiarom dochodzenie swoich praw w całej Unii,
 - plany opracowania wytycznych metodologicznych oraz gromadzenia nowych danych w celu uzyskania porównywalnych danych statystycznych na temat przemocy uwarunkowanej płcią, w tym okaleczania żeńskich narządów płciowych, w celu określenia skali problemu i stworzenia podstaw do zmiany podejścia do tego problemu,
 - ogłoszenie w ciągu najbliższych pięciu lat Europejskiego Roku Zwalczenia Przemocy wobec Kobiet celem podniesienia świadomości obywateli europejskich w tym zakresie,
 - zwrócenie się do Komisji i państw członkowskich o podjęcie odpowiednich działań w zakresie przeciwdziałania, w tym kampanii uświadamiających, w razie potrzeby we współpracy z organizacjami pozarządowymi,
 - wdrożenie stosownych środków w układach zbiorowych i lepsza koordynacja działań pracodawców, związków zawodowych i przedsiębiorstw, a także odpowiednich organów zarządzających, by dostarczać ofiarom odpowiednich informacji o jej prawach pracowniczych,
 - zwiększenie liczby sądów ds. przemocy uwarunkowanej płcią, zwiększenie zasobów i materiałów szkoleniowych na temat przemocy uwarunkowanej płcią, przeznaczonych dla sędziów, prokuratorów i adwokatów, a także doskonalenie wyspecjalizowanych jednostek organów ścigania dzięki zwiększeniu zasobów ludzkich, poprawie szkoleń i wyposażenia;
3. stanowczo wzywa państwa członkowskie do uznania gwałtów i przemocy seksualnej wobec kobiet, popełnianych zwłaszcza w związkach małżeńskich i nieformalnych związkach intymnych lub przez męskich członków rodziny, za przestępstwo karne w razie braku zgody ofiary oraz do ścigania z urzędu sprawców tego typu przestępstw, jak również do odrzucenia wszelkich odwołań do tradycyjnych praktyk kulturowych lub religijnych jako okoliczności łagodzących w przypadku przemocy wobec kobiet, w tym tzw. zbrodni w imię honoru oraz okaleczania żeńskich narządów płciowych;
4. uznaje, że przemoc wobec kobiet jest jedną z najpoważniejszych form uwarunkowanego płcią łamania praw człowieka i że przemoc w rodzinie – w stosunku do innych ofiar, takich jak dzieci, mężczyźni i osoby starsze – stanowi również ukryte zjawisko, które dotyka zbyt wielu rodzin, żeby można je było ignorować;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

5. podkreśla, że narażenie na fizyczną, seksualną lub psychologiczną przemoc i nadużycia między rodzicami lub innymi członkami rodziny ma poważny wpływ na dzieci;
6. wzywa państwa członkowskie, by dla dzieci będących świadkami wszelkich form przemocy tworzyły system odpowiedniego do wieku doradztwa psychospołecznego, specjalnie dostosowanego, by dzieci mogły poradzić sobie ze swymi traumatycznymi przeżyciami, a także do należytego uwzględniania interesu dziecka;
7. podkreśla, że migrantki, w tym nielegalne, a także kobiety ubiegające się o azyl stanowią dwie podkategorie kobiet szczególnie narażone na przemoc uwarunkowaną płcią;
8. podkreśla znaczenie właściwego szkolenia wszystkich osób pracujących z kobietami, które padły ofiarą przemocy uwarunkowanej płcią, zwłaszcza przedstawicieli systemu sądowego i organów ścigania, przede wszystkim funkcjonariuszy policji, sędziów, pracowników socjalnych i pracowników służby zdrowia;
9. wzywa Komisję Europejską, aby w oparciu o ogół dostępnej wiedzy eksperckiej opracowała oraz zapewniła roczne statystyki dotyczące przemocy uwarunkowanej płcią, w tym dane dotyczące liczby kobiet, które co roku tracą życie z ręki partnera lub byłego partnera, w oparciu o dane pochodzące z państw członkowskich;
10. podkreśla, że badania w zakresie przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz – bardziej ogólnie – przemocy uwarunkowanej płcią i przemocy na tle seksualnym powinny zostać włączone jako dziedzina badań międzydyscyplinarnych do przyszłego 8. programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju technologicznego;
11. zwraca się do Komisji o rozważenie utworzenia centrum monitorowania przemocy wobec kobiet działającego w oparciu o sprawozdania z procesów sądowych dotyczących przemocy wobec kobiet;
12. wzywa Komisję do kontynuowania działań na rzecz zwalczania przemocy uwarunkowanej płcią przez programy wspólnotowe, w szczególności program Daphne, który z powodzeniem przyczynił się już do zwalczania przemocy wobec kobiet;
13. zwraca uwagę, że Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej przeprowadzi na reprezentatywnej próbie kobiet ze wszystkich państw członkowskich badanie na temat ich doświadczeń z przemocą, a także wzywa, by położono nacisk na zbadanie reakcji poszczególnych organów i służb wsparcia na składane przez kobiety zgłoszenia o przemoc;
14. nalega, by państwa członkowskie wyraźnie przedstawiały w statystykach krajowych skalę przemocy uwarunkowanej płcią oraz by podjęły działania mające gwarantować gromadzenie danych na temat tego rodzaju przemocy, z wyszczególnieniem m.in. płci ofiar, płci sprawców, ich wzajemnych zależności, wieku, miejsca przestępstwa oraz odniesionych obrażeń;
15. wzywa Komisję do przedstawienia badania na temat finansowych skutków przemocy wobec kobiet, z uwzględnieniem badań, w których stosuje się metodologie pozwalające oszacować finansowy wpływ tej formy przemocy na system opieki zdrowotnej, systemy opieki społecznej i rynek pracy;
16. wzywa Agencję Praw Podstawowych UE oraz Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn do przeprowadzenia badań dotyczących wszechobecności przemocy w relacjach między nastolatkami i jej wpływu na ich rozwój;
17. zauważa, że nękanie (stalking), którego 87 % ofiar stanowią kobiety, powoduje urazy psychologiczne i głęboki stres emocjonalny, w związku z czym należy je uznać za formę przemocy wobec kobiet, którą należy ująć w ramach prawnych we wszystkich państwach członkowskich;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

18. zauważa, że okrutne tradycyjne praktyki, takie jak okaleczanie żeńskich narządów płciowych oraz tzw. zabójstwa w imię honoru, są bardzo szeroko rozpowszechnionymi formami przemocy wobec kobiet, w związku z czym wzywa Komisję, by w strategii zwalczania przemocy wobec kobiet zwróciła szczególną uwagę na okrutne tradycyjne praktyki;

19. uznaje poważny problem prostytucji – w tym prostytucji dziecięcej – w Unii Europejskiej i domaga się dalszych badań nad związkami między ramami prawnymi danego państwa członkowskiego a formą i zakresem prostytucji; zwraca uwagę na niepokojący wzrost liczby przypadków handlu ludźmi przywożonymi do UE i w samej UE – który dotyczy w szczególności kobiet i dzieci – i wzywa państwa członkowskie do podjęcia zdecydowanych działań na rzecz walki z tym nielegalnym procederem;

20. wzywa państwa członkowskie do uznania macierzyństwa zastępczego za poważny problem będący formą wykorzystywania ciała kobiety i jej narządów rozrodczych;

21. podkreśla, że kobiety i dzieci są poddawane tym samym formom wykorzystywania oraz że zarówno kobiety, jak i dzieci mogą być postrzegane jako towar na międzynarodowym rynku rozrodczym, a nowe zjawiska w dziedzinie rozrodczości, takie jak macierzyństwo zastępcze, przyczyniają się do zwiększenia handlu kobietami i dziećmi oraz liczby przypadków nielegalnej adopcji ponad granicami;

22. zauważa, że przemoc domowa została sklasyfikowana jako główna przyczyna poronień lub narodzin martwego dziecka oraz śmierci matki w czasie porodu, i zwraca się do Komisji o zwrócenie większej uwagi na przemoc wobec kobiet w ciąży, gdyż sprawca naraża wtedy na niebezpieczeństwo więcej niż jedną osobę;

23. zwraca uwagę, że społeczeństwo obywatelskie, a w szczególności organizacje pozarządowe, stowarzyszenia kobiet oraz inne publiczne i prywatne organizacje wolontariackie oferują usługi ogromnej wartości, szczególnie w formie wsparcia dla kobiet będących ofiarami przemocy, które chcą przełamywać milczenie, w jakim zamyka je przemoc, dlatego też organizacje te powinny uzyskać wsparcie ze strony państw członkowskich;

24. powtarza, że należy pracować zarówno z ofiarami, jak i z agresorami, aby uświadamiać tych ostatnich oraz pomagać zmieniać stereotypy i zakorzenione w społeczeństwie przekonania sprzyjające utrwalaniu warunków korzystnych dla powstawania tego rodzaju przemocy oraz jej akceptacji;

25. wzywa państwa członkowskie do tworzenia schronisk dla kobiet, aby pomagać kobietom i dzieciom w swobodnych wyborach życiowych, wolnych od przemocy i ubóstwa, a także do świadczenia specjalistycznych usług, leczenia, pomocy prawnej, doradztwa psychospołecznego i terapeutycznego, wsparciem prawnym w czasie procesu sądowego, wsparcia dla dzieci dotkniętych przemocą itp.;

26. podkreśla, że państwa członkowskie powinny przeznaczyć odpowiednie środki na zapobieganie przemocy wobec kobiet i zwalczanie jej, w tym z wykorzystaniem funduszy strukturalnych;

27. podkreśla znaczenie podejmowania przez państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne działań mających ułatwić reintegrację na rynku pracy kobiet, które padły ofiarą przemocy uwarunkowanej płcią, poprzez takie instrumenty, jak EFS czy program PROGRESS;

28. wzywa UE i państwa członkowskie do ustanowienia ram prawnych dających migrantkom prawo do otrzymania własnego paszportu i prawa pobytu oraz umożliwiających pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osób odbierających im te dokumenty;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

29. ponownie podkreśla swoją opinię wyrażoną w rezolucji z dnia 25 lutego 2010 r., że w nowych ramach prawnych stworzonych przez traktat lizboński Unia Europejska powinna stać się stroną Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet i protokołu dodatkowego do niej;
30. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by na forum międzynarodowym zajęły się kwestią przemocy wobec kobiet oraz naruszeń praw człowieka uwarunkowanych płcią, zwłaszcza w kontekście dwustronnych umów o stowarzyszeniu i międzynarodowych umów handlowych, zarówno tych już obowiązujących, jak i tych pozostających w fazie negocjacji;
31. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Europejska polityka inwestycji międzynarodowych

P7_TA(2011)0141

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie przyszłej europejskiej polityki inwestycji międzynarodowych (2010/2203 (INI))

(2012/C 296 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 7 lipca 2010 r. pt. „W kierunku kompleksowej europejskiej polityki dotyczącej inwestycji międzynarodowych” (COM(2010)0343), a także wnioski Komisji z dnia 7 lipca 2010 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy przejściowe w zakresie dwustronnych umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi (COM(2010)0344),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. pt. „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010) 2020) oraz komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. skierowany do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Handel, wzrost i polityka światowa – polityka handlowa jako kluczowy element strategii »Europa 2020« ” (COM(2010)0612),
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 25 października 2010 r. w sprawie kompleksowej europejskiej polityki dotyczącej inwestycji międzynarodowych,
 - uwzględniając uaktualnione wytyczne OECD dla przedsiębiorstw międzynarodowych,
 - uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, a zwłaszcza wyrok z dnia 3 marca 2009 r. w sprawie Komisja przeciwko Republice Austrii (sprawa C-205/06), wyrok z dnia 3 marca 2009 r. w sprawie Komisja przeciwko Królestwu Szwecji (sprawa C-249/06) oraz wyrok z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie Komisja przeciwko Republice Finlandii (sprawa C-118/07),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Rozwoju, a także Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0070/2011),
- A. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony powierzył bezpośrednie inwestycje zagraniczne (BIZ) wyłącznej kompetencji UE, o czym mowa w art. 3 ust. 1 lit. e), art. 206 i 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- B. mając na uwadze, że od 1959 r. państwa członkowskie zawarły na szczeblu bilateralnym ponad 1 200 dwustronnych umów inwestycyjnych, a blisko 3 tys. umów ogółem,
- C. mając na uwadze, iż powszechnie uznaje się, że napływające inwestycje mogą podnieść konkurencyjność krajów, lecz w przypadku inwestycji wpływających nisko wykwalifikowanym pracownikom może być konieczna pomoc w dostosowaniu się; mając na uwadze, że to rządy są odpowiedzialne za sprzyjanie korzystnym wpływom przy jednoczesnym zapobieganiu jakimkolwiek negatywnym skutkom,

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- D. mając na uwadze, że art. 206 i 207 TFUE nie definiują BIZ, zaś Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej⁽¹⁾ sprecyzował swe rozumienie BIZ na podstawie trzech kryteriów: musi to być długotrwała inwestycja pochłaniająca co najmniej 10 proc. kapitału własnego/udziałów przedsiębiorstwa powiązanego umożliwiającą inwestorowi sprawowanie kontroli nad zarządzaniem operacjami tegoż powiązanego przedsiębiorstwa; mając na uwadze, że definicja ta jest zgodna z definicją MFW i OECD, a stoi w sprzeczności zwłaszcza z inwestycjami portfelowymi i prawami własności intelektualnej; mając na uwadze, że trudno jest wyraźnie odróżnić BIZ od inwestycji portfelowych, a sztywną definicję prawną ciężko będzie zastosować w przypadku rzeczywistych praktyk inwestycyjnych,
- E. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie stosują szeroką definicję terminu „inwestor zagraniczny”, gdzie zwykły adres pocztowy jest uważany za wystarczający do określenia przynależności państwowej przedsiębiorstwa oraz mając na uwadze, że umożliwiło to niektórym przedsiębiorstwom pozwanie własnego kraju na podstawie dwustronnej umowy inwestycyjnej podpisanej przez kraj trzeci i mając na uwadze, że wszystkie europejskie przedsiębiorstwa powinny móc polegać na przyszłych umowach inwestycyjnych UE lub umowach o wolnym handlu zawierających postanowienia dotyczące inwestycji,
- F. mając na uwadze, że pojawienie się nowych krajów o dużych zdolnościach inwestycyjnych jako potęg lokalnych lub światowych zmieniło klasyczne wyobrażenie, zgodnie z którym jedynymi inwestorami były kraje rozwinięte,
- G. mając na uwadze, że po pierwszych przypadkach rozstrzygnięcia sporów w latach 90. XX wieku i mimo ogólnie pozytywnych doświadczeń pewne problemy nabrały ostrości, z powodu stosowania mało precyzyjnego języka zostawiającego szerokie pole do interpretacji, zwłaszcza jeśli chodzi o ryzyko konfliktu między interesami prywatnymi a misją regulacyjną władzy publicznej, na przykład w sytuacji gdy przyjęcie uzasadnionego ustawodawstwa prowadziło do oskarżania państwa przez międzynarodowy sąd arbitrażowy o złamanie zasady „sprawiedliwego i równego traktowania”,
- H. mając na uwadze, że USA i Kanada, które jako jedne z pierwszych państw stanęły w obliczu takich orzeczeń, przystosowały swój model dwustronnych umów inwestycyjnych w celu ograniczenia możliwości interpretacyjnych arbitrażu oraz zapewnienia skuteczniejszej ochrony obszaru interwencji publicznej,
- I. mając na uwadze, że Komisja stworzyła listę państw, które będą uprzywilejowanymi partnerami w ramach negocjacji pierwszych umów inwestycyjnych (Kanada, Chiny, Indie, MERCOSUR, Rosja i Singapur),
- J. mając na uwadze, że nowo utworzona Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) ma zwiększyć obecność i wzmocnić rolę UE na świecie, w tym w zakresie propagowania i ochrony unijnych celów handlowych, również w dziedzinie inwestycji,
1. uznaje, że w następstwie wejścia w życie Traktatu z Lizbony BIZ wchodzi teraz w zakres wyłącznej kompetencji UE; zauważa, że te nowe wyłączne kompetencje UE stanowią podwójne wyzwanie, z jednej strony dla zarządzania obowiązującymi dwustronnymi umowami inwestycyjnymi, a z drugiej strony dla zdefiniowania europejskiej polityki inwestycyjnej, która spełni oczekiwania inwestorów i państw, w których inwestycje są dokonywane, ale także zaspokoi szersze interesy ekonomiczne i zrealizuje cele polityki zagranicznej;
 2. z zadowoleniem przyjmuje te nowe uprawnienia UE i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do wykorzystania tej okazji, by opracować wraz z Parlamentem zintegrowaną i spójną politykę inwestycyjną, która wspiera wysokiej jakości inwestycje i pozytywnie wpływa na globalny postęp gospodarczy i trwałą rozwój; jest zdania, że Parlament musi być odpowiednio zaangażowany w kształtowanie przyszłej polityki inwestycyjnej oraz że wymaga to odpowiednich konsultacji w sprawie upoważnień do nadchodzącej rundy negocjacji, a także regularnych i konkretnych sprawozdań o stanie toczących się negocjacji;

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r. *Test Claimants in the FII Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue* (sprawa C-446/04).

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

3. zauważa, że UE jest ważnym blokiem ekonomicznym posiadającym silną pozycję negocjacyjną; ufa, że wspólna polityka w zakresie inwestycji spełni oczekiwania zarówno inwestorów, jak i zainteresowanych państw, a także pomoże przyczynić się do wzrostu konkurencyjności UE i jej przedsiębiorstw oraz do zwiększania zatrudnienia;
4. odnotowuje konieczność opracowania skoordynowanych ram europejskich, które byłyby zorientowane na gwarantowanie pewności i wspierałyby promowanie zasad i celów UE;
5. przypomina, że w bieżącej fazie globalizacji nastąpił radykalny wzrost BIZ i w 2007 r. – zanim inwestycje zostały zahamowane przez światowy kryzys gospodarczy i finansowy – osiągnęły rekordową wartość prawie 1,5 mld euro, a UE była największym źródłem BIZ w całej gospodarce światowej; podkreśla jednak, że w 2008 i 2009 r. poziom inwestycji obniżył się z uwagi na światowy kryzys finansowy i gospodarczy; podkreśla także, że około 80 proc. ogólnej wartości globalnych BIZ dotyczy międzynarodowych fuzji i przejęć;
6. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „W kierunku kompleksowej europejskiej polityki dotyczącej inwestycji międzynarodowych”, ale podkreśla, że skupia się on głównie na ochronie inwestorów, zaś powinien w większym stopniu zająć się prawem ochrony publicznej zdolności do stanowienia prawa i realizacją zobowiązania UE do zapewniania spójności polityki na rzecz rozwoju;
7. jest zdania, że inwestycje mogą mieć pozytywny wpływ na wzrost gospodarczy i zatrudnienie nie tylko w UE, ale także w krajach rozwijających się, o ile inwestorzy będą czynnie wspierać dążenia państw goszczących do osiągnięcia celów rozwoju, m.in. wspierając lokalną gospodarkę dzięki transferowi technologii i korzystając z lokalnej siły roboczej oraz lokalnej produkcji;
8. wzywa Komisję do uwzględnienia doświadczeń zdobytych na szczeblu wielostronnym, kilkustronnym i dwustronnym, zwłaszcza jeśli chodzi o nieudane negocjacje OECD w sprawie Wielostronnego Porozumienia Inwestycyjnego;
9. apeluje do Komisji o opracowanie unijnej strategii inwestycyjnej w sposób ostrożny i skoordynowany przy wykorzystaniu najlepszych praktyk z zakresu dwustronnych umów inwestycyjnych; odnotowuje rozbieżności w treści umów zawieranych przez państwa członkowskie i wzywa Komisję do zlikwidowania tych rozbieżności i stworzenia uniwersalnego unijnego szablonu umów inwestycyjnych, który będzie poddawany korektom zależnie od poziomu rozwoju kraju partnerskiego;
10. wzywa Komisję do jak najszybszego wydania nieobowiązkowych wytycznych, np. w postaci szablonu dwustronnych umów inwestycyjnych, który państwa członkowskie mogłyby wykorzystywać w celu zwiększenia pewności i spójności;

Definicje i zakres zastosowania

11. zwraca się do Komisji o przygotowanie jasnej definicji podlegających ochronie inwestycji obejmującej zarówno BIZ, jak i inwestycje portfelowe; uważa jednak, że spekulacyjne formy inwestycji określone przez Komisję nie podlegają ochronie; nalega, aby postanowienia – w razie gdy zakresem umowy inwestycyjnej, a także umów w przypadku których już zaproponowano projekty upoważnień do negocjacji objęte są także prawa własności intelektualnej – nie wpływały negatywnie na produkcję leków generycznych i respektowały dotyczące zdrowia publicznego wyjątki zawarte w porozumieniu TRIPS;
12. zauważa z zaniepokojeniem, że negocjowanie wielu rodzajów inwestycji doprowadzi do pomieszania wyłącznych i dzielonych kompetencji;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

13. wzywa do wprowadzenia pojęcia „inwestora unijnego”, które zgodnie z duchem art. 207 TFUE odzwierciedlałoby znaczenie wspierania inwestorów ze wszystkich państw członkowskich na jednakowych warunkach i zapewniałoby im warunki funkcjonowania i ochrony ich inwestycji na jednakowych zasadach;

14. przypomina, że standardowa dwustronna umowa inwestycyjna zawierana przez państwa członkowskie UE stosuje szeroką definicję „inwestora zagranicznego”; zwraca się do Komisji o dokonanie oceny czy prowadzi to do nadużyć; zwraca się do Komisji o stworzenie precyzyjniejszej definicji statusu inwestora zagranicznego na podstawie tej oceny i najnowszej wzorcowej definicji BIZ dokonanej przez OECD;

Ochrona inwestorów

15. podkreśla, że ochrona inwestora w przypadku wszystkich inwestorów UE musi pozostać najważniejszym priorytetem umów inwestycyjnych;

16. odnotowuje, że negocjowanie dwustronnych umów inwestycyjnych to czasochłonny proces; wzywa Komisję do inwestowania zasobów ludzkich i materialnych w negocjowanie i zawieranie unijnych umów inwestycyjnych;

17. uważa, że wniosek Rady zawarty w jej konkluzjach na temat komunikatu – aby nowe europejskie ramy prawne nie wpływały negatywnie na ochronę inwestorów i gwarancje, z których korzystają oni w ramach obowiązujących umów – może powodować ryzyko, że każda nowa umowa spotka się ze sprzeciwem oraz że niezbędna równowaga między ochroną inwestorów i ochroną prawa do regulacji – w czasach większej liczby inwestycji napływających – zostanie zagrożona; uważa ponadto, że tak sformułowane kryterium oceny może być sprzeczne z zapisami i intencjami art. 207 TFUE;

18. uważa, że konieczność wskazania godnych naśladowania praktyk – na co zwraca także uwagę Rada w swych konkluzjach – jest opcją nie tylko rozsądniejszą, lecz również skuteczniejszą, ponieważ umożliwia ona opracowanie spójnej europejskiej polityki inwestycyjnej;

19. uważa, że przyszłe umowy inwestycyjne zawierane przez UE powinny opierać się na najlepszych praktykach pochodzących z doświadczeń państw członkowskich i uwzględniać następujące standardy:

- niedyskryminacja (traktowanie narodowe i klauzula najwyższego uprzywilejowania), przy precyzyjniejszej definicji określającej, że inwestorzy zagraniczni i krajowi muszą działać w „jednakowych warunkach” i umożliwiającej pewną elastyczność w odniesieniu do klauzul najwyższego uprzywilejowania, aby nie utrudniać regionalnych procesów integracji w krajach rozwijających się,
- zasada sprawiedliwego i równego traktowania, określona na podstawie poziomu traktowania ustanowionego przez międzynarodowe prawo zwyczajowe,
- ochrona przed pośrednim i bezpośrednim wywłaszczeniem, oparta na definicji określającej jasną i sprawiedliwą równowagę między interesem publicznym i prywatnym i umożliwiającej odpowiednie zadośćuczynienie adekwatne do szkód poniesionych w przypadku bezprawnego wywłaszczenia;

20. zwraca się do Komisji o ocenę potencjalnego wpływu wprowadzenia klauzuli ochronnej do przyszłych europejskich umów inwestycyjnych i o przedstawienie sprawozdania zarówno Parlamentowi Europejskiemu, jak i Radzie;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

21. wzywa Komisję do zagwarantowania wzajemności podczas negocjacji prawa dostępu do rynku z głównymi partnerami handlowymi reprezentującymi kraje rozwinięte i największych gospodarkami wschodzącymi, mając na uwadze konieczność wyłączenia sektorów wrażliwych i zachowania asymetrii w stosunkach handlowych UE z krajami rozwijającymi się;

22. zauważa, że zwiększenie spodziewanej pewności pomoże MŚP w inwestowaniu za granicą i zauważa w związku z tym, że należy wysłuchiwać głosu MŚP podczas negocjacji;

Ochrona prawa do regulacji

23. podkreśla, że przyszłe umowy inwestycyjne zawarte przez UE muszą chronić możliwość interwencji państwa;

24. wyraża głęboką obawę w związku ze stopniem swobody sędziów w arbitrażu międzynarodowym w dokonywaniu szerokiej interpretacji klauzuli o ochronie inwestorów, co prowadzi do wyeliminowania możliwości legalnych interwencji publicznych; wzywa Komisję do zaproponowania jasnych definicji norm ochrony inwestorów w celu uniknięcia takich problemów w nowo zawieranych umowach inwestycyjnych;

25. wzywa Komisję do włączenia do wszystkich zawieranych w przyszłości umów specjalnych klauzul stwierdzających prawo stron umowy do regulacji między innymi w dziedzinie ochrony bezpieczeństwa narodowego, środowiska, zdrowia publicznego, praw pracowników i konsumentów, polityki przemysłowej i różnorodności kulturowej;

26. podkreśla, że Komisja powinna dla każdego przypadku osobno podejmować decyzje dotyczące sektorów nieobjętych przyszłymi umowami, na przykład sektorów wrażliwych, takich jak kultura, edukacja, zdrowie publiczne i te sektory, które mają strategiczne znaczenie dla obrony narodowej i zwraca się do Komisji o każdorazowe informowanie Parlamentu Europejskiego o otrzymywanych mandatach; zauważa, że UE powinna jednocześnie zwracać uwagę na problemy swoich rozwijających się partnerów i nie domagać się większej liberalizacji w sytuacji, gdy uważają oni za konieczną dla swojego rozwoju ochronę niektórych sektorów, zwłaszcza w dziedzinie usług publicznych;

Uwzględnienie norm społecznych i ekologicznych

27. podkreśla, że przyszła polityka UE musi wspierać także inwestycje trwałe, przyjazne dla środowiska (kwestia szczególnie ważna, gdy chodzi o przemysł wydobywczy) i wspomagające wysokiej jakości warunki pracy w przedsiębiorstwach, których inwestycje te będą dotyczyły; zwraca się do Komisji o umieszczenie we wszystkich przyszłych umowach odniesienia do uaktualnionych wytycznych OECD dla przedsiębiorstw międzynarodowych;

28. ponownie apeluje – w związku z dotyczącymi inwestycji postanowieniami szerzej pojętych umów o wolnym handlu – o włączenie klauzuli o społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i skutecznej klauzuli socjalnej oraz klauzuli dotyczącej ochrony środowiska do wszystkich podpisywanych przez UE umów o wolnym handlu;

29. wnioskuje, aby Komisja dokonała oceny sposobu, w jaki klauzule te były włączane także do dwustronnych umów inwestycyjnych zawieranych przez państwa członkowskie, oraz także jak można je włączyć do autonomicznych umów inwestycyjnych;

30. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że niektóre dwustronne umowy inwestycyjne zawierają klauzulę zakazującą osłabiania przepisów socjalnych lub w dziedzinie ochrony środowiska celem przyciągnięcia inwestorów i wzywa Komisję do rozważenia umieszczenia takiej klauzuli w jej przyszłych umowach;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Mechanizm rozstrzygania sporów i odpowiedzialność UE

31. uważa, że należy radykalnie zmienić obecny system rozstrzygania sporów celem uwzględnienia elementów takich jak: poprawa przejrzystości, możliwość wnoszenia przez strony apelacji, obowiązek wyczerpania lokalnych sądowych dróg odwoławczych (o ile można liczyć w danym przypadku na rzetelny proces), możliwość odwołania się do spostrzeżeń *amicus curiae*, czy wreszcie obowiązek wyboru jednego miejsca arbitrażu w przypadku sporu między inwestorem a państwem;

32. jest zdania, że należy zastosować mechanizm rozstrzygania sporów nie tylko pomiędzy państwami, ale także pomiędzy inwestorami a państwem, aby zapewnić pełną ochronę inwestycji;

33. jest świadomy, że UE nie może korzystać z mechanizmów rozstrzygania sporów Międzynarodowego Centrum Rozstrzygania Sporów Inwestycyjnych (ICSID) i Komisji Narodów Zjednoczonych do spraw Międzynarodowego Prawa Handlowego (UNCITRAL), ponieważ UE jako taka nie jest członkiem żadnej z tych organizacji; wzywa UE do włączenia postanowień dotyczących rozstrzygania sporów do każdej z nowych umów inwestycyjnych UE zgodnie z reformami zasugerowanymi w niniejszej rezolucji; wnioskuję, aby Komisja i państwa członkowskie, jako ważne podmioty międzynarodowe, przyjęły na siebie obowiązek przeprowadzenia niezbędnej reformy zasad ICSID i UNCITRAL;

34. wzywa Komisję do opracowania rozwiązań, które wsparłyby MŚP w pokrywaniu wysokich kosztów rozstrzygania sporów.

35. wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia rozporządzenia określającego podział odpowiedzialności między szczeblem krajowym i unijnym, zwłaszcza pod względem finansowym, w razie gdyby UE przegrała sprawę w międzynarodowym sądzie arbitrażowym;

Wybór partnerów i uprawnienia Parlamentu

36. popiera zasadę, zgodnie z którą priorytetowymi partnerami przyszłych umów inwestycyjnych UE będą kraje o dużym potencjale rynkowym, ale w których inwestycje zagraniczne powinny być lepiej chronione;

37. odnotowuje, że zasadniczo ryzyko inwestycyjne jest większe w krajach rozwijających się i najsłabiej rozwiniętych oraz że zdecydowana i skuteczna ochrona inwestorów w postaci umów inwestycyjnych stanowi najważniejszy element zapewniania ochrony europejskim inwestorom i może usprawnić rządzenie, co gwarantuje stabilność sytuacji konieczną dla wzrostu BIZ w tych krajach; zauważa, że aby umowy inwestycyjne przyniosły dalsze korzyści tym krajom, powinny się one opierać na zobowiązaniach inwestorów pod kątem przestrzegania praw człowieka i standardów antykorupcyjnych, jako części szerszego partnerstwa między UE i krajami rozwijającymi się w celu zmniejszenia ubóstwa; wzywa Komisję do dokonywania oceny potencjalnych przyszłych partnerów na podstawie doświadczeń państw członkowskich związanych z dwustronnymi umowami inwestycyjnymi;

38. wyraża zaniepokojenie faktem, że BIZ w krajach najmniej rozwiniętych są bardzo ograniczone i zwykle skoncentrowane na zasobach naturalnych;

39. uważa, że w krajach rozwijających się należy w większym stopniu wspierać lokalne firmy, w szczególności za pomocą środków zachęcających do zwiększenia wydajności i zacieśnienia współpracy, a także do podnoszenia kwalifikacji siły roboczej – obszarach o dużym potencjale w odniesieniu do pobudzenia rozwoju gospodarczego, konkurencyjności i wzrostu w krajach rozwijających się; zachęca również do przekazania krajom rozwijającym się nowych ekologicznych technologii UE jako najlepszego sposobu wspierania ekologicznego zrównoważonego wzrostu gospodarczego;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

40. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego uwzględnienia stanowiska Parlamentu przed rozpoczęciem negocjacji w sprawie inwestycji, a także podczas negocjacji; przypomina brzmienie porozumienia ramowego w sprawie stosunków Parlamentu Europejskiego z Komisją i wzywa tę ostatnią do zasięgnięcia opinii Parlamentu w sprawie projektów mandatów negocjacyjnych odpowiednio wcześniej, aby umożliwić mu wyrażenie stanowiska, które musi z kolei zostać uwzględnione przez Komisję i Radę;

41. podkreśla potrzebę uwzględnienia roli delegacji Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w strategii dotyczącej przyszłej polityki inwestycyjnej, uznając ich potencjał i lokalną ekspercką wiedzę za strategiczne elementy osiągnięcia założeń tej nowej polityki;

*

* *

42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, państwom członkowskim, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, jak również Komitetowi Regionów.

Ochrona interesów finansowych Wspólnot – Zwalczanie nadużyć finansowych

P7_TA(2011)0142

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot – Zwalczanie nadużyć finansowych – Sprawozdanie roczne za 2009 r. (2010/2247(INI))

(2012/C 296 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie wcześniejszych sprawozdań rocznych Komisji Europejskiej i Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 14 lipca 2010 r. dla Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowane „Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – zwalczanie nadużyć finansowych – Sprawozdanie roczne za 2009 r.” (COM(2010)0382) wraz z załącznikami (SEC(2010)0897 i SEC(2010)0898),
- uwzględniając dziesiąte sprawozdanie z działalności OLAF-u – sprawozdanie roczne 2010 ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2009 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące działań finansowanych z ósmego, dziewiątego i dziesiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju za rok budżetowy 2009, wraz z odpowiedziami Komisji ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 319 ust. 3 i art. 325 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/anti_fraud/reports/olaf/2009/en.pdf

⁽²⁾ Dz.U. C 303 z 9.11.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 303 z 9.11.2010, s. 243.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie działań Unii na rzecz walki z korupcją⁽¹⁾, wydane celem zagwarantowania, że przy wykorzystywaniu funduszy UE nie będzie dochodziło do korupcji,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0050/2011),

Uwagi ogólne

1. ubolewa, że ogólnie rzecz biorąc, sprawozdanie Komisji zatytułowane „Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – zwalczanie nadużyć finansowych – Sprawozdanie roczne za 2009 r.” (COM(2010)0382) („sprawozdanie o ochronie interesów finansowych Wspólnoty za 2009 r.”), przedstawione zgodnie z art. 325 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), nie zawiera informacji o szacunkowym poziomie nieprawidłowości i nadużyć w poszczególnych państwach członkowskich, ponieważ koncentruje się na poziomie sprawozdawczości, w związku z czym nie daje ogólnego obrazu aktualnego poziomu nieprawidłowości i nadużyć w państwach członkowskich oraz uniemożliwia zidentyfikowanie i zdyscyplinowanie tych, w których poziom nieprawidłowości i nadużyć jest najwyższy;
2. podkreśla, że nadużycie jest jednym z przykładów celowego wykroczenia i przestępstwem prawnym, a nieprawidłowość jest brakiem zgodności z zasadami; wyraża ubolewanie, że w sprawozdaniu Komisji nie omawia się nadużyć szczegółowo, a nieprawidłowości omawia się bardzo pobieżnie; podkreśla, że art. 325 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej odnosi się do nadużyć, a nie do nieprawidłowości, i wzywa do określenia różnicy między nadużyciem a błędami czy nieprawidłowościami;
3. podkreśla, że przez ostatnie kilka lat rozwinęły się techniki pomiaru nadużyć jako część szerszej próby zwalczania korupcji i nalega na Komisję, żeby zintensyfikowała te wysiłki badawcze oraz wdrożyła we współpracy z państwami członkowskimi, początkowo jako projekt pilotażowy, stosowne nowe metody rozwijane w celu pomiaru zjawiska nieprawidłowości i nadużyć;
4. wzywa Komisję do wypełnienia jej obowiązków w zapewnieniu stosowania się państw członkowskich do obowiązku w zakresie sprawozdawczości, aby uzyskiwać wiarygodne i porównywalne dane na temat nieprawidłowości i nadużyć, nawet jeśli będzie to wymagać od Komisji zmiany systemu kar za niewywiązywanie się z tego obowiązku w zakresie sprawozdawczości;
5. ubolewa nad faktem, że duża część środków UE wciąż jest wydatkowana nieprawidłowo oraz wzywa Komisję do podjęcia odpowiednich działań celem szybkiego odzyskania tych środków;
6. jest zaniepokojony poziomem wciąż nieodzyskanych lub uznanych za niemożliwe do odzyskania kwot nieprawidłowości we Włoszech na koniec roku obrachunkowego 2009;
7. wzywa Komisję do nałożenia na państwa członkowskie większej odpowiedzialności za niewłaściwie wypłacone kwoty, które nadal nie zostały odzyskane;
8. odnotowuje, że na mocy prawodawstwa unijnego państwa członkowskie mają obowiązek zgłaszania wszystkich nieprawidłowości nie później niż dwa miesiące po zakończeniu kwartału, w którym nieprawidłowość była przedmiotem pierwszego ustalenia administracyjnego lub sądowego lub po uzyskaniu nowej informacji o zgłoszonej nieprawidłowości; wzywa państwa członkowskie do podjęcia wszystkich niezbędnych wysiłków, w tym usprawnienia krajowych procedur administracyjnych, na rzecz dotrzymania wymaganych terminów i zmniejszenia luki czasowej pomiędzy momentem stwierdzenia nieprawidłowości a momentem jej zgłoszenia; zwraca się do państw członkowskich, aby podejmując wysiłki na rzecz zwalczania nadużyć działały przede wszystkim jako obrońcy pieniędzy podatników;

(1) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0176.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

9. zapytuje, jakie działania podjęła Komisja, żeby zwalczać wzrost domniemych nadużyć, zarówno pod względem ich liczby, jak i poziomu kwot w porównaniu do całkowitej liczby przypadków nieprawidłowości w takich państwach członkowskich jak Polska, Rumunia i Bułgaria;

10. jest zaniepokojony podejrzeniem niskim wskaźnikiem domniemych nadużyć w Hiszpanii i Francji, szczególnie jeśli wziąć pod uwagę ich wielkość i otrzymaną pomoc, jak podała to Komisja w sprawozdaniu za rok 2009, i w związku z tym wzywa Komisję do włączenia szczegółowych informacji na temat zgłoszonej przez państwa zastosowanej metody i zdolności do wykrywania nadużyć w tych państwach;

11. wzywa te państwa członkowskie, które dotychczas nie ratyfikowały ani Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. o ochronie interesów finansowych⁽¹⁾ Wspólnot Europejskich, ani protokołów do niej⁽²⁾ (instrumenty ochrony interesów finansowych Wspólnoty), tzn. Republikę Czeską, Maltę i Estonię, do bezwzględnego ratyfikowania tych instrumentów prawnych; wzywa państwa członkowskie, które ratyfikowały instrumenty ochrony interesów finansowych Wspólnoty, do wzmocnienia wysiłków zmierzających do zaostrzenia przepisów prawa karnego w celu ochrony interesów finansowych Unii, zwłaszcza przez likwidację niedociągnięć ujawnionych w drugim sprawozdaniu Komisji na temat wdrażania Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich i protokołów do niej (COM(2008)0077);

12. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w 2009 r. systemu zarządzania nieprawidłowościami (IMS), aplikacji opracowanej i stosowanej przez OLAF, a także pozytywne skutki, jakie system ten przyniósł; jest zaniepokojony faktem, że Komisja tłumaczy wzrost liczby zgłoszonych przypadków i skutki finansowe zastosowaniem nowej technologii sprawozdawczości; wzywa Komisję do dostarczenia Parlamentowi szczegółowych informacji na temat metod nowo wdrożonej technologii sprawozdawczości oraz do uwzględnienia jej w sprawozdaniach za przyszłe lata; wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia IMS oraz do dalszej poprawy w zakresie sprawozdawczości;

13. zwraca się do Komisji o podanie w sprawozdaniu za przyszły rok wartości nieprawidłowości zgłoszonych przy użyciu nowej technologii sprawozdawczości w porównaniu z tradycyjnymi metodami sprawozdawczości; wzywa państwa członkowskie do szybszego zgłaszania nieprawidłowości;

14. ponownie wyraża ubolewanie, że – zważywszy na poważne obawy co do jakości informacji dostarczanych przez państwa członkowskie – Komisja kładzie większy nacisk na przekonanie Parlamentu Europejskiego o konieczności wprowadzenia „dopuszczalnego ryzyka błędu”, niż na przekonanie państw członkowskich o obowiązkowym charakterze krajowych oświadczeń o zarządzaniu, należycie skontrolowanych przez krajowy urząd kontroli i skonsolidowanych przez Trybunał Obrachunkowy; wzywa Komisję, aby we współpracy z państwami członkowskimi i zgodnie z postanowieniami traktatu sporządziła stosowne sprawozdanie dające Parlamentowi wystarczającą pewność, że cel ten został osiągnięty oraz że działania zwalczające nadużycia są przeprowadzane właściwie;

Dochody: środki własne

15. jest zaniepokojony wielkością nadużyć w porównaniu z nieprawidłowościami w środkach własnych państw członkowskich takich jak Austria, Estonia, Włochy, Rumunia i Słowacja, gdzie nadużycia stanowią ponad połowę ogólnej kwoty nadużyć w każdym państwie członkowskim; wzywa państwa członkowskie do podjęcia wszystkich koniecznych środków, w tym ścisłej współpracy z instytucjami europejskimi, aby zlikwidować wszystkie przyczyny nadużyć dotyczących funduszy UE;

16. ubolewa nad ujawnionymi przez Trybunał Obrachunkowy niedociągnięciami w nadzorze nad krajowymi władzami celnymi – zwłaszcza w odniesieniu do przeprowadzania analizy ryzyka związanej z selekcją podmiotów gospodarczych i towarów importowanych poddawanych kontrolom celnym – co zwiększa ryzyko niewykrywania niedociągnięć i może doprowadzić do utraty tradycyjnych środków własnych (TOR); wzywa państwa członkowskie do zaostrzenia systemów nadzoru nad krajowymi władzami celnymi, a Komisję do opracowania odpowiedniego wsparcia w tym względzie;

⁽¹⁾ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, s. 48.

⁽²⁾ Dz.U. C 313 z 23.10.1996, s. 1, Dz.U. C 151 z 20.5.1997, s. 1 i Dz.U. C 221 z 19.7.1997, s. 11.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

17. podkreśla, że ok. 70 % procedur celnych w przywozie jest uproszczonych, co oznacza, że mają one znaczny wpływ na pobieranie TOR oraz na skuteczność wspólnej polityki handlowej; uważa w związku z tym, że wskazany w specjalnym sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego nr 1/2010 brak skutecznej kontroli procedur uproszczonych w przywozie w państwach członkowskich jest niedopuszczalny i nawołuje Komisję do dalszego zbadania skuteczności kontroli procedur uproszczonych w państwach członkowskich, a w szczególności do przeanalizowania postępów w prowadzeniu przez państwa członkowskie kontroli ex post oraz do przedstawienia Parlamentowi wyników tej analizy do końca 2011 r.;

18. odnotowuje wynik dochodzeń przeprowadzonych przez OLAF w obszarze środków własnych; jest głęboko zaniepokojony skalą nadużyć dotyczących towarów importowanych z Chin i nawołuje państwa członkowskie do bezzwłocznego odzyskania odnośnych kwot;

19. z zadowoleniem przyjmuje zadowolający wynik operacji celnej Diabolo II, w której udział wzięli urzędnicy celni z 13 krajów azjatyckich oraz z 27 państw członkowskich UE, koordynowanej przez Komisję Europejską za pośrednictwem OLAF;

20. z zadowoleniem przyjmuje umowy zawarte przez Unię Europejską i jej państwa członkowskie z producentami tytoniu mające na celu zwalczanie nielegalnego handlu tytoniem; jest zdania, że w interesie finansowym UE leżą dalsze działania zwalczające przemyt papierosów, który powoduje roczną utratę dochodów dla budżetu UE szacowaną na ok. jeden mld euro; wzywa OLAF-a do odgrywania nadal wiodącej roli w negocjacjach międzynarodowych nad Protokołem w sprawie likwidacji nielegalnego handlu wyrobami tytoniowymi, w świetle art. 15 Ramowej Konwencji Antytytoniowej Światowej Organizacji Zdrowia, który pomógłby zwalczyć nielegalny handel w Unii; jest zdania, że kwota 500 mln euro, które mają zapłacić dwie firmy, a mianowicie British American Tobacco oraz Imperial Tobacco, powinna zostać wykorzystana przez Komisję i zainteresowane państwa członkowskie na zaostrenie środków antykorupcyjnych;

Wydatki: rolnictwo

21. z zadowoleniem przyjmuje konkluzję Komisji, że ogólna dyscyplina związana ze sprawozdawczością w tym obszarze polityki poprawiła się oraz że przestrzeganie wymogów wynosi obecnie 95 %; wzywa państwa członkowskie, które nie złożyły sprawozdań w stosownym czasie (Austria, Finlandia, Holandia, Słowacja i Wielka Brytania), do bezzwłocznego naprawienia tej sytuacji;

22. wzywa Komisję do ścisłego monitorowania sytuacji w Hiszpanii i we Włoszech, które zgłosiły odpowiednio największą liczbę przypadków nieprawidłowości i najwyższe zaangażowane kwoty, a także do złożenia Parlamentowi Europejskiemu sprawozdania na temat specjalnych środków podjętych w celu rozwiązania problemów powstałych w obu tych państwach członkowskich;

23. wzywa Komisję do sprawdzenia, czy rozbieżność między wyższym poziomem wydatków a minimalnym wskaźnikiem zgłoszonych nieprawidłowości, a także duże rozbieżności we wskaźnikach zgłoszonych nieprawidłowości (Estonia 88,25 %; Cypr, Węgry, Łotwa, Malta, Słowenia i Słowacja 0.00 %) są związane ze skutecznością systemów kontroli, w celu przeprowadzenia przeglądu tych systemów;

24. jest głęboko zaniepokojony odkryciem przez Trybunał Obrachunkowy, że płatności w tym obszarze polityki za rok 2009 zawierały błędy materialne oraz że systemy nadzoru i kontroli były generalnie jedynie częściowo skuteczne w zapewnieniu prawidłowości płatności; ubolewa nad stwierdzonym przez Trybunał Obrachunkowy faktem, że nawet jeśli zintegrowany system zarządzania i kontroli (IACS) jest zasadniczo dobrze skonstruowany, na jego skuteczność negatywny wpływ ma niedokładność danych a bazach danych, niekompletne weryfikacje lub niewłaściwe bądź niekompletne działania naprawcze nieprawidłowości; wzywa Komisję do ścisłego monitorowania skuteczności systemów nadzoru i kontroli stosowanych w państwach członkowskich, żeby zagwarantować, że informacje dotyczące wskaźnika nieprawidłowości w poszczególnych państwach członkowskich odzwierciedlają prawdziwy i sprawiedliwy obraz sytuacji; wzywa Komisję do rozwiązania problemu niewystarczającej skuteczności IACS;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

25. zauważa, że ostateczne liczby mogą zostać podane jedynie za te lata, które można uważać za zamknięte, a w tym świetle do dnia dzisiejszego najwcześniejszym rokiem, który można uważać za zamknięty, jest rok 2004;

26. ubolewa nad katastrofalną sytuacją związaną z ogólną stopą odzysku w tym obszarze polityki, który w roku 2009 wynosił 42 % zaległej kwoty 1 266 mln EUR na koniec roku finansowego 2006; jest szczególnie zaniepokojony uwagą Trybunału Obrachunkowego, że 121 mln EUR odzyskanych od beneficjentów w latach 2007-2009 stanowi mniej niż 10 % ogółu kwot do odzyskania; uważa tę sytuację za niedopuszczalną i wzywa państwa członkowskie do pilnego jej naprawienia; wzywa Komisję do podjęcia wszelkich stosownych środków mających na celu wprowadzenie skutecznego systemu odzysku, a także do poinformowania Parlamentu Europejskiego w przyszłorocznym sprawozdaniu na temat ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej o poczynionych postępach;

Wydatki: polityka spójności

27. ubolewa, że dane zawarte w sprawozdaniu o ochronie interesów finansowych Wspólnoty za 2009 r. nie stanowią wiarygodnego obrazu liczby nieprawidłowości i nadużyć w tym obszarze polityki, a przeciętne wysokie poziomy nieprawidłowości lub nadużyć może po prostu świadczyć o skutecznych systemach sprawozdawczości lub zwalczania nadużyć;

28. jest głęboko zaniepokojony ujawnieniem przez Trybunał Obrachunkowy, że płatności za rok 2009 zawierały duży błąd materialny (powyżej 5 %);

29. zauważa, że dużym źródłem błędów w wydatkach na politykę spójności jest niestosowanie przepisów dotyczących zamówień publicznych; zwraca się w związku z tym do Komisji o bezzwłoczne zaproponowanie nowych przepisów upraszczających i modernizujących obecne zasady;

30. jest głęboko zaniepokojony ujawnieniem przez Trybunał Obrachunkowy, że przynajmniej 30 % wykrytych przez niego błędów w próbie za rok 2009 mogło być wykrytych i skorygowanych przez państwa członkowskie przed poświadczaniem wydatków do Komisji w oparciu o dostępne tym państwom informacje; wzywa państwa członkowskie do nasilenia działań mających na celu poprawę ich mechanizmów wykrywania i korygowania;

31. wzywa Komisję do poinformowania Parlamentu Europejskiego o środkach podjętych w związku z nieprawidłowościami zgłoszonymi przez państwa członkowskie i wykrytymi przez Komisję w tym obszarze polityki;

32. nie jest usatysfakcjonowany stopą odzysku przekraczającą 50 % dla okresu programowania 2000-2006; wzywa państwa członkowskie do kontynuowania wysiłków zmierzających do odzyskania kwot nieprawidłowości, a także wzywa Komisję do podjęcia działań w celu zagwarantowania wyższej stopy odzysku – biorąc pod uwagę, że to do obowiązków Komisji należy wykonanie budżetu, jak stanowi art. 317 TFUE;

Wydatki: fundusze przedakcesyjne

33. jest głęboko zaniepokojony nadzwyczaj wysoką ilością domniemych nadużyć w Bułgarii w roku 2009 w zakresie Specjalnego Przedakcesyjnego Instrumentu Wsparcia dla Rolnictwa i Obszarów Wiejskich (SAPARD), który – dla całego okresu programowania – wynosi 20 % i stanowi najwyższy wskaźnik zaobserwowany we wszystkich analizowanych funduszach (spójność i rolnictwo); zauważa, że więcej przypadków domniemych nadużyć zostało wykrytych w drodze kontroli/interwencji zewnętrznych, a nie wewnętrznych/krajowych; zauważa, że Komisja właściwie wypełniła swoje obowiązki, zawieszając płatności w ramach SAPARD w roku 2008 i znosząc to zawieszenie po dokładnych kontrolach w dniu 14 września 2009 r.; wzywa Komisję, aby nadal nadzorowała władze Bułgarii w celu dalszej poprawy tej sytuacji;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

34. zauważa, że Republika Czeska, Estonia, Łotwa i Słowenia nie zgłosiły żadnych nadużyć w związku z funduszem SAPARD i zadaje sobie pytanie na temat wiarygodności zgłoszonych informacji czy wręcz zdolności tych państw do wykrywania nadużyć; podkreśla, że bliskie zeru lub niskie wskaźniki nadużyć, a także odwrotnie, zbyt wysokie, mogą świadczyć o słabościach w systemach kontroli; nawołuje Komisję do przedstawienia danych na temat skuteczności mechanizmów kontroli oraz do przeprowadzania wraz z OLAF-em ostrzejszych kontroli wydatkowania pieniędzy UE;

35. uważa za niedopuszczalną bardzo niską stopę odzysku – wynoszącą zaledwie 4,6 % dla całego okresu programowania – w przypadkach podejrzanych o nadużycia w funduszach przedakcesyjnych i wzywa Komisję do opracowania skutecznego systemu służącego uzdrowieniu tej sytuacji;

Zamówienia publiczne, większa przejrzystość i zwalczanie korupcji

36. wzywa Komisję, właściwe agencje UE oraz państwa członkowskie do podjęcia działań i udostępnienia środków mających zagwarantować, że fundusze UE nie będą narażone na korupcję, do przyjęcia odstraszających sankcji dla przypadków odkrytej korupcji i odkrytych nadużyć, a także do przyspieszenia konfiskaty mienia przestępczego związanego z nadużyciami, uchylaniem się od podatków i praniem pieniędzy;

37. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania, wdrożenia i okresowej oceny jednolitych systemów zamówień publicznych celem zapobiegania nadużyciom i korupcji, do zdefiniowania i wdrożenia jasnych warunków uczestnictwa w zamówieniach publicznych oraz kryteriów, według których podejmowane są decyzje w sprawie zamówień, jak również do przyjęcia i wdrożenia systemów przeglądu decyzji w sprawie zamówień publicznych na szczeblu krajowym, do zapewnienia przejrzystości i odpowiedzialności w zakresie finansów publicznych oraz do przyjęcia i wdrożenia systemów zarządzania ryzykiem i systemów kontroli;

38. z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę Komisji w sprawie modernizacji polityki UE w dziedzinie zamówień publicznych pt. „W kierunku zwiększenia skuteczności europejskiego rynku zamówień”; wzywa Radę i Komisję do zakończenia procesu przyjmowania reformy podstawowych zasad zamówień publicznych UE (dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE) najpóźniej do końca roku 2012;

39. w następstwie swojego wniosku sformułowanego w ubiegłorocznym sprawozdaniu na temat ochrony interesów finansowych Wspólnot nawołuje OLAF do przedstawienia w jego przyszłorocznym sprawozdaniu szczegółowej analizy strategii i środków stosowanych przez poszczególne państwa członkowskie w walce z nadużyciami i w zapobieganiu nieprawidłowościom w wydatkowaniu europejskich funduszy, a także w rozpoznawaniu tych nieprawidłowości, w tym również w sytuacjach, gdy są spowodowane korupcją; uważa, że ze szczególną uwagą trzeba podejść do wdrażania funduszy na rolnictwo i funduszy strukturalnych; jest zdania, że w sprawozdaniu tym, obejmującym 27 profili krajowych, należy przeanalizować podejście krajowych organów sądowych i dochodzeniowych oraz ilość i jakość przeprowadzonych kontroli, jak również dane statystyczne i powody w przypadkach, gdzie organy krajowe nie wniosły oskarżenia w następstwie sprawozdań OLAF-u;

40. w następstwie swojego ubiegłorocznego sprawozdania na temat ochrony interesów finansowych Wspólnot nawołuje Radę do zakończenia procesu zawierania umowy o współpracy z Lichtensteinem w możliwie najkrótszym czasie i wzywa Radę do udzielenia Komisji mandatu do negocjowania umów antykorupcyjnych z Andorą, Monaco, San Marino i Szwajcarią;

41. nalega, żeby Komisja podjęła działania w celu zapewnienia jednakowej przejrzystości beneficjentów funduszy UE; wzywa Komisję do opracowania środków mających na celu zwiększenie przejrzystości uzgodnień prawnych oraz do opracowania systemu, w ramach którego informacje o wszystkich beneficjentach funduszy UE publikowane będą na tej samej stronie internetowej, niezależnie od administratora funduszu oraz w oparciu o standardowe kategorie informacji dostarczanych przez wszystkie państwa

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

członkowskie w co najmniej jednym języku roboczym Unii; zwraca się do państw członkowskich o współpracę z Komisją i przekazywanie jej pełnych i wiarygodnych informacji dotyczących beneficjentów funduszy UE zarządzanych przez państwa członkowskie; wzywa Komisję do oceny systemu „wspólnego zarządzania” i do pilnego przedstawienia sprawozdania Parlamentowi;

*

* *

42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu, Komitetowi Nadzoru OLAF oraz OLAF.

Partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasady dotyczące ich finansowania

P7_TA(2011)0143

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie stosowania rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania (2010/2201(INI))

(2012/C 296 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 10 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 224 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 12 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim (europejskie partie polityczne i powiązane z nimi europejskie fundacje polityczne określone w art. 2 ust. 3 i w art. 4 rozporządzenia) oraz zasad dotyczących ich finansowania ⁽¹⁾ (rozporządzenia o finansowaniu partii politycznych na poziomie europejskim), w szczególności jego art. 12,
- uwzględniając rezolucję z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie europejskich partii politycznych ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego dla Prezydium z dnia 18 października 2010 r. w sprawie finansowania partii na poziomie europejskim, przedstawione zgodnie z art. 15 decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r. ⁽³⁾ ustanawiającej przepisy wykonawcze rozporządzenia o finansowaniu partii politycznych na poziomie europejskim,
- uwzględniając komunikat Prezydium z dnia 10 stycznia 2011 stanowiący zmienioną wersję decyzji podjętych przez Prezydium w dniu 13 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając art. 210 ust. 6 oraz art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0062/2011),
- A. mając na uwadze, że art. 10 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, że „partie polityczne na poziomie europejskim przyczyniają się do kształtowania europejskiej świadomości politycznej i wyrażania woli obywateli Unii”, a Parlament i Rada zgodnie z art. 224 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej określają status tych partii i ich fundacji politycznych, w szczególności zasady dotyczące ich finansowania,

⁽¹⁾ Dz.U. L 297 z 15.11.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 292 z 1.12.2006, s. 127.

⁽³⁾ Zmiany wprowadzone decyzją Prezydium z dnia 1 lutego 2006 r. i 18 lutego 2008 r.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- B. mając na uwadze, że Karta praw podstawowych Unii Europejskiej wyraźnie stanowi, że partie polityczne na poziomie Unii przyczyniają się do wyrażania woli politycznej jej obywateli,
- C. mając na uwadze, że Unia Europejska musi funkcjonować zgodnie z zasadą „demokracji przedstawicielskiej”, jak określono w art. 10 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej,
- D. mając na uwadze, że podstawy działalności europejskich partii politycznych zawarto w Traktacie z Maastricht i Traktacie z Nicei, które wprowadziły możliwość ich finansowania i tym samym pozwoliły im działać niezależnie od grup parlamentarnych,
- E. mając na uwadze, że w 2007 r. na wezwanie Parlamentu ⁽¹⁾ Komisja przedstawiła wniosek wprowadzający finansowanie fundacji politycznych na poziomie europejskim (europejskich fundacji politycznych), który został przyjęty w grudniu 2007 r. z zamiarem wsparcia europejskich partii politycznych w debacie nad zagadnieniami polityki publicznej oraz nad integracją europejską,
- F. mając na uwadze, że celem rozporządzenia zmieniającego z 2007 r. ⁽²⁾ jest ułatwienie partiom politycznym na poziomie europejskim procesu integracji, umożliwiając im skuteczniejsze planowanie i organizację,
- G. mając na uwadze, że rozporządzenie zmieniające z 2007 r. znacznie zwiększyło rolę europejskich partii politycznych w wyborach do Parlamentu Europejskiego, umożliwiając im włączenie do wydatków kosztów finansowania kampanii wyborczych; mając jednak na uwadze, że możliwość taka istniała pod warunkiem że środki finansowe, o których mowa, nie będą bezpośrednio lub pośrednio wykorzystywane do finansowania krajowych partii politycznych lub kandydatów krajowych,
- H. mając na uwadze, że wszystkie finansowane partie polityczne podpisały kodeks postępowania ustanawiający zasady, jakich należy przestrzegać podczas kampanii wyborczych, a który to kodeks Prezydium uznaje za wiążący dla wszystkich partii,
- I. mając na uwadze fakt, że zwiększenie roli europejskich partii politycznych jest nierozzerwalnie związane z ich zaangażowaniem w wybory do Parlamentu Europejskiego,
- J. mając na uwadze, że rozporządzenie zmieniające z 2007 r. wzywa do większego oficjalnego uznania europejskich partii politycznych,
- K. mając na uwadze, że celem rozporządzenia zmieniającego z 2007 r. jest utworzenie za pomocą zrównoważonego procesu instytucjonalizacji w pełni zorganizowanych i skutecznych partii politycznych na poziomie europejskim oraz na poziomie państw członkowskich,
- L. mając na uwadze, że celem rozporządzenia zmieniającego z 2007 r. jest organizacyjna konwergencja partii politycznych i ich fundacji na poziomie europejskim, przy jednoczesnym rozróżnieniu zadań realizowanych odpowiednio przez partie polityczne i fundacje polityczne,
- M. mając na uwadze, że taką zbieżność organizacyjną można osiągnąć wyłącznie poprzez ustanowienie wspólnego statusu politycznego, prawnego i podatkowego europejskich partii politycznych, przy czym nie oznacza to, że organizacja europejskich partii politycznych i ich fundacji zostanie ujednoczona, bowiem takie działania mogą być podejmowane wyłącznie przez europejskie partie polityczne i ich fundacje,
- N. mając na uwadze, że konieczność przyjęcia statutu prawnego europejskich partii politycznych i ich fundacji politycznych, opartego na prawodawstwie Unii Europejskiej jest wyraźnym i istotnym krokiem ku wzmocnieniu demokracji w Unii,

⁽¹⁾ Rezolucja z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie europejskich partii politycznych, ust. 14, Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 127.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1524/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2007 r., Dz.U. L 343 z 27.12.2007, s. 5.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- O. mając na uwadze, że jedynie przyjęcie jednolitego i wspólnego europejskiego statutu prawnego dla wszystkich europejskich partii politycznych i ich fundacji politycznych, opartego na prawodawstwie Unii Europejskiej, doprowadzi do zbieżności organizacyjnej i funkcjonalnej oraz pozwoli ulepszyć system finansowania,
- P. mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie partii politycznych na poziomie europejskim nie wprowadza rozróżnienia między uznaniem a finansowaniem partii politycznych,
- Q. mając na uwadze, że w komunikacie z dnia 10 stycznia 2011 r. Prezydium zaleciło zaostrzenie kryteriów finansowania europejskich partii politycznych; mając na uwadze, że sprowadza się to do ograniczania konkurencji między partiami na poziomie europejskim, dopóki kryteria prawnego uznania i finansowania partii politycznych będą identyczne,
- R. mając na uwadze, że rozporządzenie zmieniające z 2007 r. proponuje jasne podstawy prawne i finansowe służące utworzeniu zintegrowanych partii politycznych na szczeblu Unii Europejskiej, aby podnieść świadomość obywateli Unii Europejskiej i umożliwić im skuteczniejsze wyrażanie woli,
- S. mając na uwadze, że finansowanie europejskich partii politycznych podlega przepisom tytułu VI (Dotacje) rozporządzenia finansowego ⁽¹⁾ oraz przepisów wykonawczych do tego rozporządzenia ⁽²⁾,
- T. mając na uwadze, że Prezydium, jako organ odpowiedzialny za wdrażanie w Parlamencie rozporządzenia w sprawie finansowania partii politycznych na poziomie europejskim, przyjęło w 2006 r. szereg istotnych ulepszeń do przepisów wykonawczych, takich jak zwiększenie pułapu finansowania z góry z 50 % do 80 %, aby uprościć procedurę i zwiększyć wypłacalność beneficjentów, oraz złagodzenie zasad dotyczących przesuwania środków między rozdziałami budżetu beneficjentów, aby mogli oni dostosować swoje budżety do zmieniających się warunków politycznych,
- U. mając na uwadze, że doświadczenie zdobyte w ramach finansowania europejskich partii politycznych i powiązanych z nimi fundacji pokazało, że potrzebują one większej elastyczności i podobnych warunków przesuwania środków na kolejny rok finansowy oraz tworzenia rezerw z zasobów własnych przekraczających przewidziane minimum wydatków, które muszą finansować ze środków własnych,
- V. mając na uwadze, że europejskie partie polityczne wydają średnio prawie połowę swojego budżetu na centralną administrację (personel, czynsz itp.), jedną czwartą budżetu na posiedzenia organów politycznych (oficjalnych i nieoficjalnych), a pozostała część jest wydawana na kampanie wyborcze i wsparcie dla stowarzyszonych organizacji,
- W. mając na uwadze, że europejskie fundacje polityczne mają inną strukturę wydatków i wydają średnio 40 % budżetu na centralną administrację i posiedzenia, a dalsze 40 % na usługi zewnętrzne, takie jak analizy, badania, publikacje i seminaria,
- X. mając na uwadze, że głównym źródłem zasobów własnych europejskich partii politycznych są składki członkowskie pobierane od partii członkowskich, a mniej niż 5 % ich całkowitego przychodu stanowią składki członkowskie i darowizny pochodzące od osób prywatnych,
- Y. mając na uwadze, że udział środków z budżetu Unii w całkowitym przychodzie jest wyższy w przypadku europejskich partii politycznych niż w przypadku europejskich fundacji politycznych,
- Z. mając na uwadze, że darowizny nie odgrywają jeszcze znaczącej roli w finansowaniu, biorąc pod uwagę, że w 2009 r. zaledwie trzy partie i dwie fundacje otrzymywały regularnie darowizny,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r., Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r., Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- AA. mając na uwadze, że występuje potencjalny konflikt między ułatwieniem i przyspieszeniem finansowania, aby stało się ono skuteczniejsze, a minimalizacją ryzyka finansowego dla budżetu Unii,
- AB. mając na uwadze, że w okresie, którego dotyczy niniejsze sprawozdanie, tj. w latach 2008-2011, nie nałożono sankcji na żadną z finansowanych partii czy fundacji,
- AC. mając na uwadze, że europejskie partie i fundacje polityczne muszą uzyskać osobowość prawną na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę, aby kwalifikować się do otrzymania środków finansowych, oraz że nie mają one wspólnego statusu prawnego,
- AD. mając na uwadze, że dotacje dla europejskich partii i fundacji politycznych wchodzą w zakres definicji „dotacji” w rozumieniu przepisów tytułu VI rozporządzenia finansowego i przepisów wykonawczych do tego rozporządzenia, lecz ich szczególny charakter sprawia, że nie są porównywalne do jakichkolwiek dotacji, jakie przyznaje i którymi zarządza Komisja Europejska; mając na uwadze, że odzwierciedla to znaczna liczba przepisów rozporządzenia finansowego ustanawiających wyjątki; mając na uwadze że to rozwiązanie nie jest zadowalające,

Nowe otoczenie polityczne

1. zauważa, że partie polityczne – oraz powiązane z nimi fundacje polityczne – są niezbędnymi instrumentami demokracji parlamentarnej, pociągając parlamentarzystów do odpowiedzialności, przyczyniając się do nadawania kształtu politycznej woli obywateli, opracowując programy polityczne, szkoląc i wybierając kandydatów, podtrzymując dialog z obywatelami i umożliwiając obywatelom wyrażanie poglądów;
2. podkreśla, że w Traktacie z Lizbony jest mowa o tej roli partii politycznych i powiązanych z nimi fundacji z zamiarem stworzenia europejskiego polis, przestrzeni politycznej na szczeblu UE i demokracji europejskiej, której kluczowym elementem jest europejska inicjatywa obywatelska;
3. zauważa, że europejskie partie polityczne w obecnym kształcie nie są w stanie w pełni odgrywać tej roli, gdyż są one zaledwie organizacjami koordynując partię krajową i nie mają bezpośredniego kontaktu z elektoratem w państwach członkowskich;
4. stwierdza jednak z zadowoleniem, że europejskie partie i fundacje polityczne stały się mimo to nieodzownymi uczestnikami życia politycznego Unii Europejskiej, zwłaszcza ze względu na to, że kształtują stanowiska poszczególnych „rodzin politycznych” i wyrażają je;
5. podkreśla, że wszystkie europejskie partie polityczne powinny spełniać najwyższe standardy demokracji wewnętrznej (w odniesieniu do demokratycznego wybierania organów partii i demokratycznych procesów podejmowania decyzji, w szczególności w zakresie wyboru kandydatów);
6. uważa, że dana partia po spełnieniu warunków koniecznych do uznania za europejską partię polityczną będzie mogła otrzymać środki finansowe pod warunkiem, że jest reprezentowana w Parlamencie Europejskim przez przynajmniej jednego ze swoich członków;
7. podkreśla, że partie polityczne mają swoje prawa i obowiązki, a zatem ich ogólny schemat organizacyjny powinien być zbieżny; uważa, że tę zbieżność organizacji można osiągnąć wyłącznie poprzez ustanowienie wspólnego statusu politycznego, prawnego i podatkowego europejskich partii i fundacji politycznych;
8. jest przekonany, że prawdziwy status prawny europejskich partii politycznych oraz ich własna osobowość prawna, oparte bezpośrednio na prawodawstwie Unii Europejskiej, pozwolą europejskim partiom i fundacjom politycznym działać jako reprezentanci europejskiego interesu publicznego;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

9. uważa, że współdziałanie i konkurowanie europejskich partii politycznych w obliczu wspólnych wyzwań europejskich oraz w kwestiach dotyczących Unii Europejskiej i jej rozwoju powinny zachodzić na trzech poziomach: regionalnym, krajowym i europejskim; uważa, że ogromnie ważne jest, aby europejskie partie polityczne były skuteczne i produktywne na szczeblu Unii Europejskiej i państw członkowskich oraz poza nim;
10. podkreśla ważne wyzwania w zakresie zdolności organizacyjnej, z jakimi będą musiały się uporać europejskie partie polityczne w świetle reform, jakich można dokonać w europejskim systemie wyborczym (utworzenie dodatkowego okręgu wyborczego, ustanowienie list międzykrajowych);
11. stwierdza, że powyższa propozycja jest w zasadzie zgodna z ideą uczestnictwa europejskich partii politycznych w kampaniach referendalnych, jeżeli dane referendum jest bezpośrednio związane z kwestią związaną z Unią Europejską;
12. postanawia więc zwrócić się do Komisji, aby przedstawiła projekt statutu europejskich partii politycznych zgodnie z art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
13. stwierdza, że w krótszej perspektywie czasu należy udoskonalić otoczenie prawne europejskich partii i fundacji politycznych, przy czym pierwszym krokiem powinno być przyjęcie europejskiego statutu;

Dodatkowe propozycje reform

14. uważa, że posłów zasiadających w parlamentach lub zgromadzeniach regionalnych należy brać pod uwagę przy spełnianiu warunków do otrzymania finansowania tylko w przypadku, gdy dany parlament lub zgromadzenie posiadają uprawnienia prawodawcze;
15. podkreśla, że przyznawanie środków finansowych oraz zamykanie ksiąg europejskich partii politycznych to kłopotliwe, biurokratyczne procedury; uważa, że bierze się to w znacznym stopniu stąd, że finansowanie podlega systemowi dotacji w rozumieniu rozporządzenia finansowego, który jest odpowiedni do finansowania projektów lub stowarzyszeń, a nie partii;
16. uważa zatem, że Komisja powinna zaproponować stworzenie nowego tytułu w rozporządzeniu finansowym, poświęconego tylko europejskim partiom politycznym i fundacjom oraz dostosowanego do ich potrzeb; uważa, że rozporządzenie w sprawie finansowania partii politycznych na poziomie europejskim powinno, jeśli chodzi o jego wykonanie, odnosić się do przepisów tego nowego tytułu;
17. podkreśla, że samofinansowanie się partii i fundacji jest oznaką ich żywotności; uważa, że należy zachęcać do niego poprzez podniesienie obecnego pułapu darowizn z 12 000 EUR rocznie do 25 000 EUR rocznie na darczyńcę, co należy jednak powiązać z wymogiem ujawniania darczyńców w momencie otrzymania darowizny, zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz w celu zapewnienia przejrzystości;
18. uważa, że wymóg przedstawienia rocznego programu prac jako wstępny warunek uzyskania finansowania jest nieodpowiedni w przypadku partii politycznych; podkreśla ponadto, że taki wymóg nie istnieje w żadnym z państw członkowskich UE;
19. podkreśla, że moment otrzymywania finansowania jest bardzo ważny, aby spełniało ono swoją rolę; domaga się, aby na zasadzie odstępstwa od zasad wykonawczych rozporządzenia finansowego na początku roku finansowego udostępniano 100 % środków finansowych, a nie 80 %; uważa, że w świetle pozytywnych doświadczeń w przeszłości ryzyko dla Parlamentu jest nieznaczne;
20. zwraca uwagę, że rozporządzenie finansowe stanowi, że „dotacja nie może finansować całości wydatków na działalność beneficjenta”; zauważa, że fundacjom jest szczególnie trudno przestrzegać tego przepisu i że prowadzi to do stosowania wybiegów księgowych (np. „wkłady rzeczowe”); podkreśla, że prawie żaden z systemów finansowania w państwach członkowskich nie wymaga częściowego samofinansowania, gdyż może to działać na niekorzyść mniejszych lub niedawno powstałych partii;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

21. zwraca uwagę, że środki własne, jakie europejskie partie polityczne muszą wykazać, że posiadają, można by obniżyć do 10 % ogólnego budżetu, aby umożliwić im dalszy rozwój; jednocześnie uważa, że ich własne zasoby w postaci zasobów rzeczowych nie powinny przekraczać 7,5 % ogólnego budżetu;
22. stwierdza, że w przypadku europejskich fundacji politycznych zmiana aktu prawnego powinna być okazją do rezygnacji z wymogu wykazania, że posiadają one środki własne;
23. zwraca uwagę, że przy przeglądzie należy usunąć ograniczenie nałożone na europejskie fundacje polityczne, które zobowiązuje je do wykorzystywania funduszy w obrębie Unii Europejskiej, umożliwiając im w ten sposób odegranie większej roli zarówno w obrębie UE, jak i poza nią;
24. podkreśla jednak, że należałoby zrównoważyć złagodzenie systemu finansowania, przewidując w rozporządzeniu o finansowaniu partii politycznych na poziomie europejskim sankcje, których obecnie w nim brak; sankcje te mogłyby przybrać postać kar pieniężnych w razie naruszenia przepisów dotyczących przykładowo przejrzystości darowizn; podkreśla, że należy przewidzieć dla wszystkich europejskich partii politycznych i powiązanych z nimi fundacji takie same warunki gromadzenia rezerw środków własnych przekraczających dany pułap oraz przesuwania środków;
25. zwraca uwagę, że od 2008 r. europejskie partie polityczne są uprawnione do wykorzystywania kwot otrzymanych dotacji na pokrycie „kosztów organizacji kampanii, prowadzonych [...] w związku z wyborami do Parlamentu Europejskiego” (art. 8 ust. 3 rozporządzenia w sprawie finansowania partii politycznych na poziomie europejskim); zwraca ponadto uwagę, że nie wolno im wykorzystywać tych kwot na finansowanie „kampanii referendalnych”; uważa jednak, że skoro europejskie partie polityczne mają odgrywać rolę polityczną na szczeblu UE, powinny mieć prawo uczestniczyć w kampaniach referendalnych, o ile temat referendum ma bezpośredni związek z kwestiami dotyczącymi Unii Europejskiej;
26. wzywa europejskie partie polityczne do rozpoczęcia procesu rozpatrywania warunków bezpośredniego indywidualnego członkostwa oraz odpowiednich sposobów pośredniego lub bezpośredniego udziału tych członków w wewnętrznej działalności partii i procesach podejmowania decyzji;

*

* *

27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Ład i partnerstwo na jednolitym rynku

P7_TA(2011)0144

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie zarządzania i partnerstwa na jednolitym rynku (2010/2289(INI))

(2012/C 296 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „W kierunku Aktu o jednolitym rynku. W stronę społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności. 50 propozycji na rzecz wspólnej poprawy rynku pracy, przedsiębiorczości i wymiany” (COM(2010)0608),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Jednolity rynek Europy XXI wieku” (COM(2007)0724) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „The single market: review of achievements” (SEC(2007)1521),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2007 r. w sprawie przeglądu jednolitego rynku ⁽¹⁾ oraz dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „The Single Market review: one year on” (SEC(2008)3064),
 - uwzględniając komunikat Komisji pt. „Inteligentne regulacje w Unii Europejskiej” (COM(2010)0543),
 - uwzględniając 27. sprawozdanie roczne Komisji z kontroli stosowania prawa UE oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Situation in the different sectors” (SEC(2010)1143),
 - uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 29 czerwca 2009 r. w sprawie środków na rzecz poprawy funkcjonowania jednolitego rynku ⁽²⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 grudnia 2010 r. w sprawie Aktu o jednolitym rynku,
 - uwzględniając sprawozdanie prof. Maria Montiego dla Komisji dotyczące ożywienia jednolitego rynku,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom ⁽³⁾,
 - uwzględniając tabelę wyników rynku wewnętrznego nr 21 (2010 r.) oraz swoje rezolucje z dnia 9 marca 2010 r. ⁽⁴⁾ i 23 września 2008 r. ⁽⁵⁾ w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Skuteczna Europa – stosowanie prawa wspólnotowego” (COM(2007)0502),
 - uwzględniając art. 258–260 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 7, 10 i 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych i Komisji Prawnej (A7-0083/2011),
- A. mając na uwadze, że ożywienie jednolitego rynku wymaga aktywnego wsparcia ze strony wszystkich obywateli, instytucji europejskich, państw członkowskich i zainteresowanych stron,
- B. mając na uwadze, że w celu uzyskania aktywnego wsparcia ze strony wszystkich zainteresowanych stron ważne jest zapewnienie skutecznej reprezentacji społeczeństwa obywatelskiego i MŚP podczas konsultacji i dialogu z Komisją oraz grupami ekspertów,

⁽¹⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 80.

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 7.7.2009, s. 17.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0186.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 25.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 7.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- C. mając na uwadze, że szczególne znaczenie dla udanego ożywienia jednolitego rynku mają właściwe rozpowszechnianie i kształtowanie różnych konsultacji i sprawozdań instytucji UE oraz zarządzanie nimi (UE 2010, sprawozdanie na temat obywatelstwa za 2010 r., zintegrowana polityka przemysłowa, Europejska agenda cyfrowa, sprawozdanie prof. Maria Montiego, rezolucja Parlamentu w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom, sprawozdania Felipe Gonzalesa i IMCO itp.),
- D. mając na uwadze, że nadal utrzymuje się znaczny rozdźwięk między przepisami regulującymi jednolity rynek a korzyściami, jakie obywatele i przedsiębiorcy mogą z nich czerpać w praktyce,
- E. mając na uwadze, że średni deficyt transpozycji UE wynosi 1,7 % przy uwzględnieniu przypadków, w których czas transpozycji dyrektywy przekracza wyznaczony termin oraz w których Komisja wszczęła postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu niezgodności,

Wstęp

1. z zainteresowaniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „W kierunku Aktu o jednolitym rynku”, zwłaszcza jego trzeci rozdział, i proponowane w nim globalne podejście zmierzające do przywrócenia równowagi na jednolitym rynku pomiędzy przedsiębiorstwami i obywatelami oraz zwiększenia demokratyczności i przejrzystości procesu podejmowania decyzji; podkreśla, że takie podejście zmierza do zagwarantowania jak największej równowagi pomiędzy propozycjami zawartymi w trzech częściach komunikatu;
2. uważa, że trzy rozdziały tego komunikatu są tak samo ważne i powiązane ze sobą oraz że należy je rozpatrywać łącznie, bez osobnego uwzględniania różnych, zawartych w nich zagadnień;
3. wzywa Komisję i Radę, by nasiliły całościowe podejście do ożywienia jednolitego rynku, włączając do wszystkich dziedzin polityki priorytety jednolitego rynku, które są niezbędne do stworzenia jednolitego rynku na korzyść europejskich obywateli, konsumentów i przedsiębiorców;
4. jest zdania, że poprawa europejskiego ładu gospodarczego, wdrożenie strategii „UE 2020” oraz ożywienie jednolitego rynku są równie ważne dla ożywienia gospodarki europejskiej i że powinno się je rozpatrywać wspólnie;
5. uważa, że należy ukończyć tworzenie pozbawionego barier i konkurencyjnego jednolitego rynku, aby zaoferować konkretne korzyści pracownikom, studentom, emerytom, rencistom i ogólnie obywatelom oraz przedsiębiorstwom, w szczególności MŚP, w ich codziennym życiu;
6. zwraca się do Komisji o opublikowanie harmonogramu wdrożenia Aktu o jednolitym rynku oraz o regularne upublicznianie wiadomości o konkretnych postępach w celu uwrażliwienia obywateli europejskich na jego wejście w życie i informowania o płynących zeń korzyściach;

Ocena ogólna

Wzmocnienie politycznego przywództwa i partnerstwa

7. jest przekonany, że jednym z głównych wyzwań związanych z ożywieniem jednolitego rynku jest zagwarantowanie politycznego przywództwa, zaangażowania i koordynacji; jest zdania, że wszechstronne wskazówki pochodzące od najwyższego szczebla politycznego mają zasadnicze znaczenie dla ożywienia jednolitego rynku;
8. proponuje, by przewodniczący Komisji otrzymał uprawnienie do koordynacji i nadzorowania procesu ożywienia jednolitego rynku w ścisłej współpracy z przewodniczącym Rady Europejskiej i właściwymi organami państw członkowskich; wzywa przewodniczących Komisji i Rady Europejskiej do ścisłego koordynowania podejmowanych działań, których celem jest ożywienie wzrostu gospodarczego, zwiększenie konkurencyjności, ożywienie społecznej gospodarki rynkowej i wzmocnienie zrównoważonego charakteru Unii;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

9. podkreśla większą rolę PE i parlamentów państw członkowskich na mocy traktatu lizbońskiego; apeluje o wzmocnienie roli Parlamentu w procesie przyjmowania prawodawstwa w dziedzinie jednolitego rynku; zachęca parlamenty państw członkowskich do uczestnictwa w opracowywaniu przepisów dotyczących jednolitego rynku w trakcie całego cyklu legislacyjnego oraz do realizacji wspólnych działań z Parlamentem Europejskim, co doprowadzi do lepszej synergii pomiędzy tymi dwoma szczeblami parlamentarnymi;

10. z zadowoleniem przyjmuje podejście Komisji, zgodnie z którym podstawą ożywionego jednolitego rynku jest dialog i partnerstwo, i domaga się zwiększonych wysiłków wszystkich zainteresowanych stron w celu zagwarantowania realizacji tego podejścia, dzięki czemu jednolity rynek będzie mógł całkowicie spełniać swoją rolę, promując wzrost i gospodarkę rynkową o wysokiej konkurencyjności;

11. wzywa Komisję do organizowania co roku wspólnie z prezydentką forum jednolitego rynku skupiającego zainteresowane strony z instytucji unijnych, państw członkowskich oraz przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i organizacji przedsiębiorców w celu oceny postępów w ożywianiu jednolitego rynku, wymiany najlepszych praktyk oraz zajęcia się najważniejszymi problemami obywateli europejskich; zwraca się do Komisji o kontynuowanie działań w celu wskazania 20 najpoważniejszych napotykanych przez obywateli źródeł niezadowolenia i frustracji, wywołanych wprowadzeniem jednolitego rynku; proponuje, by Komisja przedstawiała na forum jednolitego rynku powyższe problemy oraz sposoby ich rozwiązania;

12. wzywa rządy państw członkowskich do przyjęcia na siebie odpowiedzialności za ożywienie jednolitego rynku; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy państw członkowskich dotyczące optymalizacji sposobu postępowania z dyrektywami w sprawie jednolitego rynku w odniesieniu do poprawy koordynacji, tworzenia systemów zachęt oraz nadania transpozycji większego znaczenia politycznego; uważa, że podczas omawiania najważniejszych celów nowego prawodawstwa kluczowe znaczenie ma większe skoncentrowanie się na terminowej i prawidłowej transpozycji, właściwym stosowaniu i lepszym egzekwowaniu przepisów dotyczących jednolitego rynku oraz stworzenie w tym celu odpowiednich zachęt;

13. zauważa, że przepisy dotyczące jednolitego rynku są często wdrażane przez władze lokalne i regionalne; podkreśla potrzebę większego zaangażowania władz regionalnych i lokalnych w tworzenie jednolitego rynku na wszystkich etapach procesu podejmowania decyzji zgodnie z zasadą pomocniczości i partnerstwa; aby podkreślić znaczenie takiego zdecentralizowanego podejścia, proponuje powołanie w każdym państwie członkowskim paktu terytorialnego władz lokalnych i regionalnych na rzecz strategii Europa 2020, aby zwiększyć zaangażowanie we wdrażanie strategii Europa 2020;

14. uważa, że „dobre administrowanie” jednolitym rynkiem musi respektować rolę dwóch instytucji doradczych istniejących na szczeblu europejskim – Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – a także partnerów społecznych;

15. podkreśla, że dialog z partnerami społecznymi i społeczeństwem obywatelskim ma podstawowe znaczenie dla przywrócenia zaufania do jednolitego rynku; oczekuje na nowe i odważne pomysły Komisji dotyczące sposobów faktycznego udoskonalenia tego dialogu; domaga się zaangażowania partnerów społecznych i przeprowadzania z nimi konsultacji w sprawie wszelkich odnośnych przepisów prawnych dotyczących jednolitego rynku, które mają wpływ na rynek pracy;

16. z zadowoleniem przyjmuje wyrażany przez Komisję zamiar pogłębienia otwartego, przejrzystego i regularnego dialogu ze społeczeństwem obywatelskim;

17. wzywa Komisję do opublikowania zielonej księgi w sprawie wytycznych dotyczących konsultacji instytucji UE ze stowarzyszeniami przedstawicielskimi i społeczeństwem obywatelskim, przy czym konsultacje te powinny być szerokie, interaktywne oraz powinny przynosić wartość dodaną proponowanym strategiom;

18. wzywa Komisję do możliwie jak najpełniejszego dostosowania dialogu i komunikacji do potrzeb zwykłych obywateli, na przykład przez udostępnienie wszystkich prowadzonych konsultacji społecznych we wszystkich językach urzędowych UE lub przez posługiwanie się językiem, który jest zrozumiały dla zwykłego obywatela;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

19. wzywa Komisję do rozpoczęcia kampanii informacyjnej i edukacyjnej dotyczącej istoty jednolitego rynku i celów określonych po to, by zwiększyć jego dynamikę z jednoczesnym uwzględnieniem aspektów spójności społecznej i regionalnej; podkreśla, że ta kampania informacyjna powinna sprzyjać zwiększeniu uczestnictwa – oraz możliwości uczestnictwa – każdego obywatela, pracownika i konsumenta w procesie kształtowania konkurencyjnego, sprawiedliwego i zrównoważonego rynku;

20. uważa, że stosowanie nowych narzędzi współpracy i podejść Web 2.0 umożliwia bardziej otwarte i odpowiedzialne, elastyczniejsze i skuteczniejsze zarządzanie jednolitym rynkiem;

Regulacja jednolitego rynku

21. jest zdania, że inicjatywy podejmowane przez pojedyncze państwa członkowskie nie mogą być skuteczne bez skoordynowanych działań na szczeblu UE oraz że zasadnicze znaczenie ma zatem przemawianie przez Unię Europejską jednym silnym głosem i wdrażanie wspólnych działań; uważa, że solidarność, na której opiera się europejski model gospodarki społecznej, oraz koordynacja reakcji krajowych miały kluczowe znaczenie dla uniknięcia stosowania przez pojedyncze państwa członkowskie krótkoterminowych środków protekcyjnych; wyraża obawę, że powrót protekcyjnego gospodarczego na szczeblu krajowym doprowadziłby najprawdopodobniej do fragmentacji rynku wewnętrznego i zmniejszenia konkurencyjności, w związku z czym należy go unikać; jest zaniepokojony faktem, że obecny kryzys gospodarczy i finansowy może być wykorzystany do uzasadnienia przywrócenia środków protekcyjnych w różnych państwach członkowskich, podczas gdy spadek koniunktury wymaga zastosowania wspólnych mechanizmów ochronnych;

22. jest zdania, że postęp na rynku wewnętrznym nie powinien opierać się na stosowaniu najniższego wspólnego mianownika; zachęca zatem Komisję do objęcia przewodnictwa i wystąpienia z odważnymi propozycjami; zachęca państwa członkowskie do stosowania metody ścisłej współpracy w obszarach, w których nie da się osiągnąć porozumienia 27 państw; zauważa, że inne kraje będą bez problemu mogły włączyć się do tych czołowych inicjatyw na późniejszym etapie;

23. uważa, że złożona struktura zarządzania jednolitym rynkiem działa na niekorzyść ogólnej skuteczności i zasadności jednolitego rynku;

24. uważa, że więcej uwagi należy poświęcić jakości i przejrzystości prawodawstwa UE, aby ułatwić proces wdrażania przepisów dotyczących jednolitego rynku w państwach członkowskich;

25. jest zdania, że stosowanie w odpowiednich przypadkach rozporządzeń zamiast dyrektyw przyczyniłoby się do bardziej przejrzystego środowiska regulacyjnego i ograniczyłoby koszty związane z transpozycją; wzywa Komisję do opracowania bardziej ukierunkowanego podejścia do wyboru instrumentów legislacyjnych, w zależności od charakterystyki prawnej i merytorycznej postanowień, które mają zostać wdrożone, przy poszanowaniu zasady pomocniczości i proporcjonalności;

26. zachęca Komisję i Radę do zwiększenia wysiłków w celu wdrożenia strategii inteligentnych regulacji w celu dalszej poprawy jakości regulacji, przy pełnym poszanowaniu zasad pomocniczości i proporcjonalności;

27. wzywa Komisję do dalszego prowadzenia niezależnych ocen ex-ante i ex-post prawodawstwa z udziałem zainteresowanych stron w celu poprawy skuteczności prawodawstwa;

28. sugeruje, aby Komisja usystematyzowała i udoskonaliła test MŚP, biorąc pod uwagę różnorodność ich sytuacji, w celu oceny wpływu wniosków ustawodawczych na MŚP;

29. jest zdania, że tabele korelacji przyczyniają się do lepszej transpozycji i znacznie ułatwiają egzekwowanie przepisów dotyczących jednolitego rynku; wzywa państwa członkowskie do opracowania i udostępnienia obywatelom tabel korelacji w odniesieniu do całego prawodawstwa w dziedzinie jednolitego rynku; zauważa, iż może się zdarzyć, że Parlament w przyszłości nie włączy do porządku obrad sprawozdań w sprawie kompromisowych tekstów przyjętych z Radą, jeśli nie zostaną przewidziane postanowienia dotyczące tabel korelacji;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Koordinacja administracyjna, mechanizmy rozwiązywania problemów i informowanie

30. popiera propozycje zawarte w Akcie o jednolitym rynku, które mają na celu dalsze rozwijanie współpracy administracyjnej pomiędzy państwami członkowskimi, w tym rozszerzenie systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym na inne odnośne dziedziny ustawodawstwa, z uwzględnieniem bezpieczeństwa i użyteczności systemu; wzywa Komisję do wsparcia państw członkowskich dzięki zapewnieniu szkoleń i wytycznych;

31. uważa, że samorzędy i władze regionalne mogłyby zostać włączone do opracowywania i rozwijania systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym po przeprowadzeniu szczegółowej oceny korzyści i problemów, jakie może spowodować rozwijanie systemu;

32. podkreśla znaczenie lepszej komunikacji i rozszerzenia systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym, ponieważ bardzo ważne jest udzielanie, zwłaszcza MŚP, jasnych informacji na temat tego rynku;

33. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji polegający na współpracy z państwami członkowskimi w celu konsolidacji i wzmocnienia nieformalnych narzędzi rozwiązywania problemów, takich jak SOLVIT, projekt EU Pilot oraz Europejskie Centra Konsumentckie; wzywa Komisję do sporządzenia planu dotyczącego rozwoju i wzajemnego połączenia różnych narzędzi rozwiązywania problemów w celu zagwarantowania skuteczności oraz łatwości korzystania z nich przez użytkowników, a także w celu uniknięcia zbędnego kolidowania tych instrumentów ze sobą; wzywa państwa członkowskie do przeznaczenia na te narzędzia rozwiązywania problemów odpowiednich zasobów;

34. wzywa Komisję do dalszego rozwoju i promowania strony internetowej Twoja Europa, tak aby pełniła funkcję jednego punktu kontaktowego udostępniającego obywatelom i przedsiębiorstwom wszelkie informacje i pomoc niezbędną w celu skorzystania z praw przysługujących im w ramach jednolitego rynku;

35. wzywa państwa członkowskie do rozwijania pojedynczych punktów kontaktowych na mocy dyrektywy usługowej w przyjazne użytkownikom i łatwo dostępne centra administracji elektronicznej, w których przedsiębiorcy mogą uzyskać wszelkie niezbędne informacje w odnośnych językach UE, dopełnić wszelkich formalności i poczynić niezbędne kroki za pomocą środków elektronicznych w celu świadczenia usług w danym państwie członkowskim;

36. uznaje istotną rolę EURES-u w ułatwianiu swobodnego przepływu pracowników w Unii oraz w zapewnianiu ścisłej współpracy pomiędzy krajowymi służbami zatrudnienia; wzywa państwa członkowskie do rozpowszechniania wśród opinii publicznej wiedzy na temat tej użytecznej sieci służb, aby umożliwić większej liczbie obywateli UE pełne korzystanie z możliwości zatrudnienia w całej UE;

37. wzywa parlamenty państw członkowskich, władze regionalne i lokalne oraz partnerów społecznych do wzięcia aktywnego udziału w nagłaśnianiu korzyści płynących z jednolitego rynku;

Transpozycja i egzekwowanie przepisów

38. wzywa Komisję do wykorzystania wszystkich uprawnień, jakimi dysponuje na mocy traktatów, w celu poprawy transpozycji, stosowania i egzekwowania przepisów dotyczących jednolitego rynku z korzyścią dla europejskich obywateli, konsumentów i przedsiębiorstw; wzywa państwa członkowskie do nasilenia działań w celu pełnego i właściwego wdrożenia przepisów dotyczących jednolitego rynku;

39. jest zdania, że postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego jest kluczowym narzędziem gwarantującym funkcjonowanie jednolitego rynku, lecz podkreśla, że należy uwzględnić dodatkowe instrumenty, które są mniej czasochłonne i uciążliwe;

40. apeluje do Komisji, aby pozostawała obojętna na wszelkie ingerencje polityczne i niezwłocznie wszczyniała postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom w przypadkach, gdy przedprocesowe mechanizmy rozwiązywania problemów nie spełniają swojej roli;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

41. zauważa, że niedawne orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości otwiera przed Komisją nowe możliwości postępowania w przypadkach „ogólnych i systemowych” naruszeń przepisów dotyczących jednolitego rynku przez państwa członkowskie;
42. apeluje do Komisji o pełne wykorzystanie zmian wprowadzonych art. 260 TFUE, które mają na celu uproszczenie i przyspieszenie procedury nakładania kar finansowych w kontekście postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom;
43. uważa, że Komisja powinna odgrywać aktywniejszą rolę w egzekwowaniu przepisów dotyczących jednolitego rynku dzięki prowadzeniu bardziej systematycznego i niezależnego monitorowania w celu przyspieszenia i usprawnienia postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;
44. wyraża ubolewanie, że w przypadku zbyt wielu postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom do momentu zamknięcia postępowania lub wniesienia sprawy do Trybunału Sprawiedliwości upływa wiele czasu; zwraca się do Komisji o wprowadzenie dwunastomiesięcznego poziomu odniesienia dla maksymalnego średniego czasu rozpatrywania uchybień, od otwarcia sprawy do wysłania wniosku do Trybunału Sprawiedliwości; wyraża głębokie ubolewanie, że procedury takie nie mają bezpośrednich skutków dla obywateli i rezydentów UE, którzy padli ofiarą braku egzekwowania przepisów unijnego prawa;
45. zwraca się do Komisji o udzielanie bardziej przejrzystych informacji na temat trwających postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;
46. wzywa Komisję do zaproponowania poziomu odniesienia dotyczącego wykonywania przez państwa członkowskie orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości;
47. wspiera inicjatywy Komisji polegające na dalszym zwiększeniu korzystania z alternatywnych metod rozstrzygania sporów (ADR) w celu zagwarantowania konsumentom i przedsiębiorstwom szybkiego i skutecznego dostępu do prostego i niekosztownego pozasądowego rozstrzygania sporów w przypadku krajowych i transgranicznych sporów dotyczących zakupów internetowych, jak i nieinternetowych; z zadowoleniem przyjmuje zapoczątkowane przez Komisję konsultacje; podkreśla konieczność lepszego informowania obywateli o istnieniu alternatywnych metod rozstrzygania sporów;
48. wzywa Komisję do skupienia się również na zapobieganiu sporom, na przykład przez wprowadzenie bardziej surowych środków, które pozwalają uniknąć nieuczciwych praktyk handlowych;
49. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący rozpoczęcia publicznych konsultacji w sprawie europejskiego podejścia do roszczeń zbiorowych i sprzeciwia się wprowadzeniu systemu dochodzenia roszczeń zbiorowych wzorującego się na modelu amerykańskim, który zawiera silne zachęty ekonomiczne, by zaskarżać przed sądem nieuzasadnione roszczenia;
50. stwierdza, że wszelkie wnioski w sprawie dochodzenia roszczeń zbiorowych w przypadku naruszenia prawa konkurencji muszą być zgodne ze stanowiskiem Parlamentu wyrażonym w jego rezolucji z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie roszczeń o odszkodowanie za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i nadużywanie pozycji dominującej; utrzymuje, że Parlament musi uczestniczyć w przyjmowaniu takich aktów za pomocą zwykłej procedury ustawodawczej oraz wzywa Komisję do bardziej ogólnego rozważenia zasadności stosowania minimalnych norm w odniesieniu do prawa do odszkodowania z tytułu szkód poniesionych w wyniku naruszenia przepisów UE;

Monitorowanie, ocena i modernizacja

51. popiera ukierunkowane i oparte na dowodach podejście do monitorowania i oceny rynku; zachęca Komisję do dalszego rozwijania narzędzi monitorowania rynku, takich jak mechanizm ostrzegawczy przewidziany w dyrektywie usługowej, poprzez udoskonalanie metodyki, wskaźników i gromadzenia danych, przy jednoczesnym przestrzeganiu zasad praktyczności i gospodarności;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

52. podkreśla, że należy ocenić stan wdrożenia przez państwa członkowskie wszystkich przepisów dotyczących jednolitego rynku w szybszy i bardziej przejrzysty sposób;

53. podkreśla, że wzajemna ocena przewidziana w dyrektywie usługowej jest innowacyjnym sposobem wywierania wzajemnej presji w celu poprawy jakości transpozycji; popiera stosowanie wzajemnej oceny w odpowiednich przypadkach również w innych dziedzinach, np. w dziedzinie swobodnego przepływu towarów;

54. zachęca państwa członkowskie do regularnego przeglądu krajowych przepisów i procedur, które mają wpływ na swobodny przepływ usług i towarów, aby uprościć i zmodernizować krajowe przepisy oraz zlikwidować przypadki nakładania się przepisów; uważa, że proces kontroli prawa krajowego, stosowany na potrzeby wdrożenia dyrektywy usługowej, mógłby być skutecznym narzędziem również w innych dziedzinach, służącym likwidowaniu przypadków nakładania się przepisów i nieuzasadnionych krajowych przeszkód dla swobodnego przemieszczania się;

55. wzywa Komisję do wsparcia wysiłków podejmowanych przez sektor publiczny w celu przyjęcia innowacyjnych podejść, wykorzystywania nowych technologii i procedur oraz rozpowszechniania sprawdzonych rozwiązań w administracji publicznej, co zmniejszy biurokrację i obejmie strategie polityczne skoncentrowane na obywatelach;

Najważniejsze priorytety

56. zwraca się o to, by każde wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej było poświęcone ocenie stanu jednolitego rynku, która to ocena opierałaby się na procesie monitorowania;

57. wzywa Komisję do opublikowania zielonej księgi w sprawie wytycznych dotyczących konsultacji instytucji UE ze stowarzyszeniami przedstawicielskimi i społeczeństwem obywatelskim, przy czym konsultacje te powinny być szerokie, interaktywne, przejrzyste oraz powinny przynosić wartość dodaną proponowanym strategiom;

58. wzywa państwa członkowskie do opracowania i udostępnienia obywatelom tabel korelacji w odniesieniu do całego prawodawstwa w dziedzinie jednolitego rynku;

59. wzywa państwa członkowskie, by ograniczyły do końca 2012 r. deficyt transpozycji dyrektyw w sprawie jednolitego rynku do 0,5 % w odniesieniu do oczekującego prawodawstwa oraz do 0,5 % w odniesieniu do nieprawidłowo przeprowadzonej transpozycji prawodawstwa;

60. wzywa Komisję do przedłożenia do końca 2011 r. wniosku ustawodawczego w sprawie stosowania w UE alternatywnych metod rozstrzygania sporów oraz podkreśla, że istotne jest jego szybkie przyjęcie;

*

* *

61. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Jednolity rynek dla Europejczyków

P7_TA(2011)0145

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie jednolitego rynku dla Europejczyków (2010/2278(INI))

(2012/C 296 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, włączoną do Traktatów na mocy art. 6 Traktatu UE,
- uwzględniając art. 26 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stanowiący, że „rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym jest zapewniony swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału, zgodnie z postanowieniami Traktatów”,
- uwzględniając art. 3 ust. 3 Traktatu UE, który zobowiązuje Unię do dążenia do wysoce konkurencyjnej społecznej gospodarki rynkowej, zmierzającej do pełnego zatrudnienia i postępu społecznego oraz do wysokiego poziomu ochrony i do poprawy jakości środowiska naturalnego,
- uwzględniając art. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stanowiący, że „przy określaniu i realizacji swoich polityk i działań Unia bierze pod uwagę wymogi związane ze wspieraniem wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnianiem odpowiedniej ochrony socjalnej, zwalczaniem wykluczenia społecznego, a także z wysokim poziomem kształcenia, szkolenia oraz ochrony zdrowia ludzkiego”,
- uwzględniając art. 11 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stanowiący, że „przy ustalaniu i realizacji polityk i działań Unii, w szczególności w celu wspierania stałego rozwoju, muszą być brane pod uwagę wymogi ochrony środowiska naturalnego”,
- uwzględniając art. 12 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stanowiący, że „wymogi ochrony konsumentów są uwzględniane przy określaniu i urzeczywistnianiu innych polityk i działań Unii”,
- uwzględniając art. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz protokół nr 26 do niego w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym (gospodarczym),
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady Europejskiej pt. „Europa 2020, strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „W kierunku Aktu o jednolitym rynku – w stronę społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności” (COM(2010)0608),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Plan osiągnięcia wyników dla Europy – z myślą o obywatelach” (COM(2006)0211),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Jednolity rynek Europy XXI wieku” (COM(2007)0724) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji pt. „The single market: review of achievements” („Jednolity rynek – przegląd osiągnięć”) (SEC(2007)1521), rezolucję Parlamentu z dnia 4 września 2007 r. w sprawie przeglądu jednolitego rynku ⁽¹⁾ oraz dokument roboczy służb Komisji pt. „The Single Market Review: one year on” („Przegląd jednolitego rynku – rok później”) (SEC(2008)3064),

(¹) Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 80.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Możliwości, dostęp i solidarność: ku nowej wizji społecznej Europy XXI wieku” (COM(2007)0726), komunikat Komisji pt. „Usługi świadczone w interesie ogólnym, w tym usługi socjalne świadczone w interesie ogólnym: nowe zobowiązanie europejskie” (COM(2007)0725) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 27 września 2006 r. w sprawie białej księgi Komisji na temat usług użyteczności publicznej ⁽¹⁾,
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 29 czerwca 2009 r. w sprawie środków na rzecz poprawy funkcjonowania jednolitego rynku ⁽²⁾ oraz zalecenie Komisji z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie transpozycji dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego do prawa krajowego ⁽³⁾,
- uwzględniając tabelę wyników rynku wewnętrznego z lipca 2009 r. (SEC(2009)1007) oraz rezolucje Parlamentu Europejskiego w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego z dnia 9 marca 2010 r. ⁽⁴⁾ oraz 23 września 2008 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego pt. „Strategia polityki konsumenckiej UE na lata 2007-2013 – wzmocnienie pozycji konsumentów, polepszenie ich dobrobytu oraz zapewnienie ich skutecznej ochrony” oraz rezolucję Parlamentu z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie strategii polityki konsumenckiej UE na lata 2007-2013 ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 stycznia 2009 r. pt. „Monitorowanie wyników dotyczących konsumentów na jednolitym rynku: drugie wydanie tablicy wyników dla rynków konsumenckich” (COM(2009)0025) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji pt. „Druga tablica wyników dla rynków konsumenckich” (SEC(2009)0076),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2009 r. w sprawie egzekwowania dorobku wspólnotowego w dziedzinie praw konsumenta (COM(2009)0330) oraz sprawozdanie Komisji z dnia 2 lipca 2009 r. dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”) (COM(2009)0336),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie transgranicznego elektronicznego handlu konsumenckiego w UE (COM(2009)0557),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie ochrony konsumenta ⁽⁷⁾,
- uwzględniając sprawozdanie prof. Mario Montiego dla Komisji dotyczące ożywienia jednolitego rynku,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego ⁽⁹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Mobilna młodzież” (COM(2010)0477),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 września 2010 r. w sprawie pełnego ukształtowania rynku wewnętrznego w handlu elektronicznym ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 277.

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 7.7.2009, s. 17.

⁽³⁾ Dz.U. L 98 z 16.4.2005, s. 47.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 25.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 7.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 17.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 1.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0186.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0376.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0320.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Sprawozdanie na temat obywatelstwa UE – 2010 r. – usuwanie przeszkód w zakresie praw obywatelskich UE (COM(2010)0603),
 - uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Sekcji ds. jednolitego rynku, produkcji i konsumpcji, pt. „Obstacles to the European single market 2008” („Przeszkody dla jednolitego rynku europejskiego w 2008 r.”) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne SOLVIT za rok 2008 dotyczące rozwoju i skuteczności sieci SOLVIT (SEC(2009)0142), dokument roboczy służb Komisji z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie planu działania SMAS dotyczącego zintegrowanego podejścia do oferowania obywatelom i przedsiębiorstwom usług wsparcia w dziedzinie wspólnego rynku (SEC(2008)1882) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie SOLVIT ⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu, mające na celu stworzenie ogólnych ramowych przepisów i zasad dotyczących akredytacji i nadzoru rynkowego ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Prawnej i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0072/2011),
- A. mając na uwadze, że funkcjonowanie jednolitego rynku jest główną siłą napędzającą, która umożliwi Unii Europejskiej osiągnięcie pełnego potencjału w dziedzinach takich jak konkurencyjność, inteligentny, sprzyjający włączeniu społecznemu i zrównoważony rozwój, tworzenie lepszych i liczniejszych miejsc pracy, dążenie do stworzenia równych szans dla wszelkiego rodzaju przedsiębiorstw, ustanowienie równych praw dla wszystkich obywateli europejskich oraz wzmocnienie społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności,
- B. mając na uwadze, że Akt o jednolitym rynku odnosi się do Europejczyków, będących aktywnymi uczestnikami europejskiej gospodarki,
- C. mając na uwadze, że jednolity rynek nie może być rozpatrywany jedynie pod względem gospodarczym, ale musi być postrzegany jako część szerszych ram prawnych, zapewniających konkretne, podstawowe prawa obywatelom, konsumentom, pracownikom, przedsiębiorcom i przedsiębiorstwom, a w szczególności małym i średnim przedsiębiorstwom (MŚP) wszelkiego rodzaju,
- D. mając na uwadze, że obywatele, którzy zamierzają studiować bądź pracować w innym państwie członkowskim lub przenieść się do innego państwa członkowskiego lub dokonywać transgranicznych zakupów, oraz przedsiębiorstwa, które zamierzają podjąć działalność w innym państwie członkowskim lub prowadzić handel transgraniczny, napotykają zbyt wiele przeszkód; mając na uwadze, że przeszkody te wynikają m.in. z niewystarczająco zharmonizowanych przepisów krajowych, z niewielkich możliwości przenoszenia praw do zabezpieczenia społecznego oraz z nadmiernej biurokracji, co utrudnia swobodny przepływ osób, towarów, usług i kapitału w Unii,
- E. mając na uwadze, że – jak podkreślono w sprawozdaniu M. Montiego i w rezolucji w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom – urzeczywistnienie jednolitego rynku wymaga całościowej wizji zmierzającej do dalszego wzmocnienia jego rozwoju, zakładającej włączenie wszystkich odpowiednich strategii politycznych w jeden strategiczny cel rynkowy obejmujący nie tylko politykę konkurencji, lecz również m.in. strategie polityczne dotyczące dziedzin takich jak przemysł, konsumenci, energia, transport, technologie cyfrowe, środowisko, zmiana klimatu, handel, sprawy regionalne, sprawiedliwość i obywatelstwo, aby osiągnąć wysoki poziom integracji,

⁽¹⁾ http://www.eesc.europa.eu/smo/news/Obstacles_December-2008.pdf.

⁽²⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- F. mając na uwadze, że jednolity rynek powinien oferować europejskim konsumentom większy wybór przy niższych cenach, przy czym szczególnie dotyczy to osób mieszkających na trudniej dostępnych obszarach, takich jak wyspy, tereny górskie i regiony słabo zaludnione, oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej,
- G. mając na uwadze, że drukowane i dostępne w Internecie materiały publikowane przez Komisję często są zbyt abstrakcyjne lub zbyt skomplikowane, aby rzeczywiście zaangażować obywateli i dotrzeć do szerokiego kręgu odbiorców,
- H. mając na uwadze, że ważne jest, aby Akt o jednolitym rynku nie składał się z szeregu wzajemnie niepowiązanych środków oraz aby wszystkie wnioski przyczyniały się do osiągnięcia spójnego celu,

Wprowadzenie

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „W kierunku Aktu o jednolitym rynku”, a szczególnie jego rozdział II „Odzyskanie zaufania dzięki umieszczeniu Europejczyków w centrum jednolitego rynku”, w którym przedstawiono 19 inicjatyw ukierunkowanych na potrzeby obywateli europejskich;
2. uważa, że propozycje zawarte w komunikacie są ogólnie zgodne z oczekiwaniami Parlamentu, ale muszą być nadal wzmacniane, aby obywatele stali się centralnym punktem jednolitego rynku;
3. z zalem zauważa, że komunikat został podzielony na trzy rozdziały, skoncentrowane na zagadnieniach dotyczących Europejczyków, przedsiębiorstw i zarządzania, a nie podzielono go na podstawie linii tematycznych; podkreśla, że konkurencyjność jednolitego rynku i jego akceptacja wśród obywateli nie powinny być uważane za sprzeczne, a za wzajemnie wzmacniające się cele; uważa jednak, że trzy rozdziały tego komunikatu są tak samo ważne i wzajemnie powiązane oraz że należy zastosować do nich spójne podejście, uwzględniając propozycje i zastrzeżenia przedstawione przez zainteresowane podmioty na szczeblu UE i w państwach członkowskich;
4. zdecydowanie uważa, że Akt o jednolitym rynku musi stanowić spójny i zrównoważony pakiet środków, zgodny z duchem sprawozdania L. Grecha (A7-0132/2010) oraz sprawozdania M. Montiego, co kładzie fundament pod Europę wartości dodanej dla obywateli i przedsiębiorstw;
5. twierdzi, że ponowne zwrócenie się ku idei rynku wewnętrznego i jej pogłębienie ma ogromne znaczenie w kontekście strategii politycznych UE na rzecz przeciwdziałania skutkom kryzysu finansowego i gospodarczego, a także w ramach strategii UE 2020;
6. uważa, że w wielu dziedzinach, np. swobodnego przepływu osób, towarów i usług, Europejczycy nie wykorzystali jeszcze w pełni potencjału jednolitego rynku oraz że potrzebne są nowe inicjatywy, w szczególności w celu zagwarantowania skutecznej geograficznej mobilności siły roboczej w Europie;
7. jest zdania, że w ramach strategii na rzecz jednolitego rynku powinno się polepszyć opiekę społeczną, prawa pracowników oraz zagwarantować wszystkim Europejczykom sprawiedliwe warunki pracy;
8. popiera koncepcję Komisji zakładającą podjęcie w całej Europie – przez przyjęcie Aktu o jednolitym rynku – kompleksowej i pragmatycznej debaty na temat korzyści i kosztów rynku wewnętrznego oraz zwraca się do Komisji o zapewnienie skutecznego stosowania przepisów dotyczących rynku wewnętrznego, które zmniejszają obciążenie administracyjne dla obywateli;
9. podziela przekonanie, że pełne urzeczywistnienie jednolitego rynku europejskiego powinno stanowić podstawę ukończenia procesu integracji politycznej i gospodarczej;
10. podkreśla w szczególności, że we wspomnianym komunikacie Komisja zobowiązała się do promowania nowych podejść do zrównoważonego rozwoju;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

11. podkreśla, że źle wdrażane i stosowane przez państwa członkowskie są nie tylko przepisy dotyczące jednolitego rynku, lecz również inne przepisy dotyczące praw obywateli europejskich i innych osób posiadających prawo pobytu; wzywa państwa członkowskie do zadbania o sprawniejsze wdrożenie w szczególności dyrektywy o swobodnym przepływie (2004/38/WE);
12. uważa, że wysiłki na rzecz urzeczywistnienia jednolitego rynku muszą koncentrować się na problemach i prawach obywateli, konsumentów, użytkowników usług publicznych oraz przedsiębiorstw i przynieść im wymierne korzyści, w celu przywrócenia im pełnego zaufania do jednolitego rynku oraz w celu lepszego uświadomienia im oferowanych przez ten rynek korzyści;
13. apeluje do państw członkowskich i Komisji o połączenie sił, aby przedstawić jednolity rynek obywatelom, a także zapewnić świadomość wynikających z niego korzyści oraz powszechne rozumienie i egzekwowanie praw obywateli jako konsumentów; w związku z tym uznaje potrzebę istnienia lepszych strategii komunikacyjnych, które naprawdę wzbudzą zainteresowanie większości obywateli, oraz potrzebę szerokiego i kreatywnego wykorzystywania nowoczesnych technologii;
14. podkreśla, że w jednolitym rynku dla Europejczyków chodzi przede wszystkim o zatrudnienie i tworzenie nowych miejsc pracy oraz że zasadnicze znaczenie ma utworzenie środowiska, w którym przedsiębiorstwa i obywatele mogą w pełni wykonywać swoje prawa;
15. podkreśla, że jednolity rynek ma ogromny potencjał pod względem zatrudnienia, wzrostu i konkurencyjności oraz że należy przyjąć zdecydowaną politykę strukturalną, aby w pełni ten potencjał wykorzystać;
16. podkreśla, że wyzwania demograficzne wymagają strategii, która pomogłaby tworzyć miejsca pracy wypełniające luki na rynku pracy UE;
17. przypomina pogląd – wyrażony w rezolucji z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom – zgodnie z którym Komisja powinna wspierać tworzenie „przyjaznych dla konsumenta” przepisów odnoszących się do jednolitego rynku w celu zadbania, aby funkcjonowanie jednolitego rynku w pełni uwzględniało interes konsumentów;
18. wskazuje, że zaufanie obywateli i konsumentów ma podstawowe znaczenie dla funkcjonowania jednolitego rynku i nie można przyjmować go za oczywistość, lecz należy je pielęgnować; uważa w szczególności, że w celu spełnienia obietnic państwa członkowskie i instytucje UE muszą dopilnować, aby istniejące ramy jednolitego rynku funkcjonowały z pełną wydajnością; zaznacza, że dla pomyślnego urzeczywistnienia jednolitego rynku tak samo jak zaufanie obywateli niezbędne są sprzyjające warunki dla przedsiębiorstw; jest przekonany, że aby można osiągnąć obydwie te cele, integracji gospodarczej towarzyszyć powinny odpowiednie środki społeczne, środowiskowe i dotyczące ochrony konsumentów;
19. uważa ponadto, że w odniesieniu do zapewniania wartości dodanej obywatelom europejskim propozycje dotyczące jednolitego rynku muszą być zgodne z zasadami pomocniczości i niezależności państw członkowskich oraz wspierać wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi;
20. podkreśla brak bezpośredniej komunikacji z obywatelami i uważa, że przedstawicielstwa UE w państwach członkowskich muszą być upoważnione do natychmiastowego reagowania na negatywne i wprowadzające w błąd doniesienia w mediach przez prezentowanie faktów i powinny podejmować dalsze wysiłki w celu zapewniania informacji na temat prawodawstwa europejskiego oraz projektów i programów europejskich, tym samym wspierając także prowadzenie opartej na wiedzy debaty na tematy europejskie; opowiada się ponadto za szerokim i kreatywnym wykorzystywaniem nowoczesnych technologii, w tym w formie fabularnych gier wideo, w które młodzi ludzie mogą grać i w ramach których mogą współzawodniczyć na szczeblu europejskim (np. w ramach unijnych zawodów dla szkół), a jednocześnie uczyć się o sposobie funkcjonowania gospodarki i UE;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

21. podkreśla, że można i należy zwiększyć skuteczność i legitymację demokratyczną poszerzonej UE, ponieważ poparcie obywateli europejskich dla UE wyraźnie się zmniejsza; jest zdania, że na zjednoczenie narodów Europy – co powinno być priorytetem UE – poświęca się zbyt mało czasu i wysiłków lub stosuje się niewłaściwe metody; apeluje w związku z tym o to, aby państwa członkowskie i instytucje UE podejmowały większe wysiłki w celu osiągnięcia poparcia dla UE oraz w celu przekonania Europejczyków o znaczeniu wartości UE oraz o jej przydatności i przynoszonych przez nią korzyściach;
22. uważa, że walka z korupcją i przestępczością zorganizowaną ma decydujące znaczenie dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do kontynuowania działań w tej dziedzinie przy wykorzystaniu wszelkich dostępnych instrumentów, w tym również mechanizmu weryfikacji i współpracy;
23. podkreśla potrzebę uwzględnienia przy opracowywaniu Aktu o jednolitym rynku celów programu sztokholmskiego, w szczególności w odniesieniu do kwestii otwartych granic i swobodnego przepływu towarów, kapitału, usług i osób;
24. stwierdza, że państwa członkowskie mają obowiązek przyjęcia i wdrożenia prawodawstwa europejskiego dotyczącego rynku wewnętrznego i związanych z nim praw obywateli europejskich;
25. podkreśla, że realizacja jednolitego rynku musi odbywać się przy pełnym poszanowaniu praw obywateli i mieszkańców Unii, zgodnie z postanowieniami Karty praw podstawowych;
26. uważa, że proces składania i rozpatrywania petycji może pozytywnie przyczynić się do przyjęcia przez obywateli lepszego podejścia do rynku wewnętrznego;
27. zachęca Komisję, aby przyjęła jasną, dostępną i zrozumiałą „kartę obywatela” dotyczącą prawa do zamieszkania i pracy w dowolnym miejscu w UE oraz rozwijała odpowiednio ukierunkowane, wielojęzyczne informacje na temat codziennych problemów, z jakimi spotykają się obywatele podczas przemieszczania się, zakupów lub sprzedaży w Europie, oraz na temat standardów społecznych, zdrowotnych oraz związanych z ochroną konsumentów i ochroną środowiska, których mają oni prawo oczekiwać;
28. uważa, że 19 działaniom zaproponowanym przez Komisję powinno się nadać priorytety zgodnie z ich wpływem na tworzenie miejsc pracy i zdolnością przynoszenia wymiernych korzyści, a także ich wykonalnością dla obywateli europejskich w realistycznym terminie;
29. przypomina, że w swojej rezolucji w sprawie gospodarki społecznej Parlament Europejski wezwał do większego uznawania przedsiębiorstw gospodarki społecznej, w tym do ogólnego uwzględnienia tej koncepcji w strategiach politycznych UE, do bardziej ożywionego dialogu z przedstawicielami gospodarki społecznej, do poprawy środków służących wspieraniu przedsiębiorstw i do ich uznawania w kontekście dialogu społecznego; przypomina, że w tej samej rezolucji Parlament Europejski wezwał do uwzględnienia przedsiębiorstw gospodarki społecznej w rejestrach krajowych oraz do sporządzenia szczegółowych statystyk dotyczących działalności przedsiębiorstw gospodarki społecznej;
30. wzywa do rozpoczęcia emitowania w telewizji europejskiego konkursu na europejskie przedsiębiorstwo transgraniczne roku w celu uświadomienia obywatelom możliwości i korzyści oferowanych przez jednolity rynek oraz potencjału młodych pomysłowych ludzi; uważa, że atrakcyjność oglądania osób z różnych części Europy, które zbierają się, aby stworzyć plan biznesowy, zgromadzić fundusze i rozpocząć wspólne prowadzenie pozytywnej działalności, pomogłaby propagować zarówno ideę Europy i jednolitego rynku, jak i ideę przedsiębiorczości; ponadto jest przekonany, że monitorowanie zwycięskiego przedsiębiorstwa przez rok – przy skupieniu się również na jego pracownikach oraz przyjaciółach i rodzinach – mogłoby uwydatnić zalety i wady jednolitego rynku oraz sposoby eliminowania tych wad w celu uświadomienia obywatelom tego, czym Europa jest w rzeczywistości, również pod względem czynnika ludzkiego;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

31. przypomina o potrzebie uwzględnienia w ramach zintegrowanej polityki UE sytuacji regionów, w których panują specyficzne warunki terytorialne, w szczególności regionów najbardziej oddalonych określonych w art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, tak aby zapewnić tym regionom i działającym na ich terenie przedsiębiorstwom, pracownikom i obywatelom możliwość pełnej integracji na jednolitym rynku UE, a tym samym możliwość pełnego czerpania z niego korzyści; zachęca Komisję do tego, by utrzymała i nadal rozwijała specjalne przepisy dla tych regionów; przypomina o potrzebie rozszerzenia zakresu europejskiego planu działania na rzecz sąsiedztwa, o którym mowa w komunikacie Komisji COM(2004)0343 i który mógłby być wsparciem dla integracji na jednolitym rynku; wzywa także do rozszerzenia i wzmocnienia propozycji zawartych w rozdziale zatytułowanym „Wzmocnienie solidarności w obrębie jednolitego rynku”, a w szczególności do należytego uwzględnienia wpływu jednolitego rynku na regiony znajdujące się w najtrudniejszej sytuacji, aby zaplanować i wesprzeć podejmowane przez nie wysiłki dostosowawcze;

Ocena ogólna

32. wzywa Komisję do podjęcia pilnych działań w celu wsparcia mobilności obywateli z myślą o promowaniu zrównoważonego wzrostu, zatrudnienia i integracji społecznej, wzywa też do stworzenia „tablicy wyników mobilności” umożliwiającej mierzenie mobilności w UE; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy Komisji dotyczące uznawania kwalifikacji zawodowych, inicjatywę „mobilna młodzież”, europejski paszport umiejętności, wniosek w sprawie praw pasażerów linii lotniczych, inicjatywę na rzecz dostępu do określonych podstawowych usług bankowych oraz proponowaną inicjatywę na rzecz zwiększenia przejrzystości i porównywalności opłat bankowych; sugeruje, aby Komisja w ramach swojej oceny skutków przeprowadziła analizę kosztów i korzyści oraz dążyła do osiągnięcia synergii między wyżej wymienionymi inicjatywami; wzywa Komisję do zwiększenia i rozszerzenia udziału w programach na rzecz mobilności, szczególnie wśród młodzieży oraz do podniesienia statusu tych programów;

33. zauważa, że kwestie związane z bezpieczeństwem produktów i nadzorem rynkowym mają największe znaczenie dla obywateli europejskich; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wieloletni plan działania Komisji na rzecz rozwoju europejskiego nadzoru rynkowego oparty na wytycznych dotyczących kontroli celnych i bezpieczeństwa produktów oraz apeluje do Komisji o stworzenie systemu nadzoru nad jednolitym rynkiem dla wszystkich produktów na podstawie jednego aktu prawnego, obejmującego zarówno dyrektywę w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, jak i rozporządzenie w sprawie nadzoru rynkowego; wzywa Komisję, aby odgrywała bardziej aktywną rolę w koordynowaniu i wymianie najlepszych praktyk między krajowymi służbami celnymi a organami do spraw nadzoru rynkowego w celu zwiększenia skuteczności kontroli granicznych towarów przywożonych z państw trzecich; wzywa państwa członkowskie i Komisję do przeznaczania zasobów potrzebnych do zapewnienia skuteczności działań z zakresu nadzoru rynkowego;

34. apeluje do Komisji, aby zwróciła się do państw członkowskich, które nadal nakładają ograniczenia na swoich rynkach pracy, o dokonanie przeglądu przepisów przejściowych z myślą o otwarciu rynków pracy dla wszystkich pracowników europejskich;

35. uważa, że napływ wysoko wykwalifikowanych imigrantów i pracowników sezonowych byłby korzystny dla gospodarki europejskiej; wobec tego wzywa państwa członkowskie do usuwania w trybie przyspieszonym ograniczeń obowiązujących na ich rynkach pracy w stosunku do wszystkich obywateli UE; ponadto wzywa Komisję, aby nadal rozwijała politykę imigracyjną w stosunku do tych grup, zwracając uwagę, aby krajów pochodzenia imigrantów nie pozbawiać niezbędnych im zasobów ludzkich, a jednocześnie doskonalić środki dotyczące zarządzania granicami zewnętrznymi i zapobiegania nielegalnej imigracji;

36. przypomina, że zasada niedyskryminacji na rynku wewnętrznym likwiduje nakładany na obywateli innego państwa członkowskiego obowiązek dostarczenia oryginalnych dokumentów, poświadczonych kopii, zaświadczenia o obywatelstwie lub urzędowego tłumaczenia dokumentów w celu skorzystania z usługi bądź z korzystniejszych warunków lub cen;

37. jest zdania, że dyrektywa usługowa tworzy podstawowe ramy dla podniesienia poziomu swobodnego przepływu usługodawców, a także ma na celu wzmocnienie praw konsumentów jako odbiorców usług i zwiększenie dostępności informacji, pomocy i przejrzystości w odniesieniu do usługodawców i świadczonych przez nich usług;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

38. wzywa Komisję do przedstawienia praktycznych propozycji dotyczących rozszerzenia ochrony konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, tak aby objęła ona małe przedsiębiorstwa;

39. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, aby zaproponować inicjatywę ustawodawczą mającą na celu zreformowanie systemu uznawania kwalifikacji zawodowych; wzywa Komisję do dokonania oceny *acquis* i do opublikowania zielonej księgi w terminie do września 2011 r.; zwraca uwagę na potrzebę zagwarantowania możliwości przenoszenia uprawnień emerytalnych; wzywa państwa członkowskie do większego skoordynowania ich strategii politycznych dotyczących systemów emerytalnych oraz do wymiany najlepszych praktyk na szczeblu europejskim;

40. postuluje wyraźniejsze powiązanie programów szkół średnich i wyższych z potrzebami rynku pracy oraz zwraca uwagę na istotną rolę praktyk zawodowych; wzywa Komisję do wspierania edukacji formalnej i nieformalnej; jest przekonany, że stosowanie legitymacji zawodowych mogłoby stanowić konkretny sposób ułatwienia mobilności specjalistów na jednolitym rynku, przynajmniej w określonych sektorach; apeluje do Komisji, aby przed dokonaniem tego przeglądu przeprowadziła ocenę wpływu wprowadzenia europejskich legitymacji zawodowych, uwzględniając wynikające z nich korzyści, ich wartość dodaną, wymogi dotyczące ochrony danych i koszty;

41. uważa, że Komisja powinna finansować europejską wymianę umiejętności, dzięki której małe i średnie przedsiębiorstwa będą mogły korzystać z umiejętności dostępnych w większych przedsiębiorstwach, tym samym promując synergię i doradztwo;

42. z zadowoleniem przyjmuje zamiar przyjęcia przez Komisję komunikatu w sprawie priorytetów energetycznych na lata 2020-2030; wzywa Komisję do rozwiązania problemu brakujących połączeń infrastrukturalnych i do ułatwienia zintegrowania odnawialnych źródeł energii, aby stworzyć w pełni funkcjonujący wewnętrzny rynek energii;

43. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź inicjatywy ustawodawczej dotyczącej wdrożenia dyrektywy w sprawie delegowania pracowników (96/71/WE) z myślą o zagwarantowaniu przestrzegania praw pracowników delegowanych oraz doprecyzowaniu obowiązków organów krajowych i przedsiębiorstw; wzywa państwa członkowskie do usunięcia niedociągnięć związanych z wdrożeniem i egzekwowaniem tej dyrektywy;

44. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedziany przez Komisję środek mający na celu zapewnienie dostępu do określonych podstawowych usług bankowych; zauważa, że środki kontrolne stosowane w odniesieniu do klientów, którzy są uznawani za stwarzających dla banku wyższe ryzyko, powinny być obiektywnie uzasadnione i proporcjonalne; z zadowoleniem przyjmuje proponowaną inicjatywę na rzecz zwiększenia przejrzystości i porównywalności opłat bankowych;

45. wzywa Komisję, by w swoim programie uwzględniła kluczowe inicjatywy w zakresie usług finansowych (jak np. jednolity obszar płatności w euro (SEPA) i zwiększona pewność prawna w zakresie holdingów papierów wartościowych), które są dla jednolitego rynku bardzo ważne; podkreśla, że system płatności dzielonych stanowi przeszkodę dla transgranicznej wymiany handlowej; wzywa Komisję do dalszego usprawniania systemu SEPA, tak aby zdefiniować podstawowe usługi płatnicze dostępne w przypadku wszystkich kart kredytowych, zwiększając przejrzystość kosztów transakcyjnych i obniżając opłaty za wymianę w UE;

46. wzywa do wprowadzenia odpowiednich ram prawnych dotyczących fundacji, towarzystw ubezpieczeń wzajemnych i stowarzyszeń, aby nadać im europejski status, zapobiec niepewności prawnej oraz wspierać inne przedsiębiorstwa gospodarki społecznej i inne projekty społeczne; z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez Komisję zamiar przeprowadzenia przeglądu rozporządzenia (WE) nr 1435/2003 w sprawie statutu spółdzielni europejskiej, postuluje, aby w ramach tego przeglądu opracowano rzeczywiście autonomiczny statut; podkreśla, że potrzebna jest poprawa transgranicznego zasięgu przedsiębiorstw gospodarki społecznej oraz maksymalizacja ich potencjału biznesowego, społecznego, kulturalnego i innowacyjnego na jednolitym rynku;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

47. z zadowoleniem przyjmuje zamiar uwzględnienia przez Komisję społecznego wpływu proponowanego prawodawstwa dotyczącego jednolitego rynku zawsze, gdy jest to konieczne, aby podejmować bardziej świadome i większym stopniu oparte na dowodach decyzje polityczne; zachęca Komisję do przedstawienia zbioru wskaźników, które mogłyby być wykorzystywane przy ocenie społecznego wpływu prawodawstwa; uważa, że taka ocena wpływu powinna zostać przeprowadzona w ramach zintegrowanej oceny odnoszącej się do wszystkich istotnych skutków danej propozycji (np. skutków finansowych, środowiskowych i oraz związanych z konkurencyjnością, tworzeniem miejsc pracy i wzrostem);

48. w ramach ponownego ożywienia bardziej konkurencyjnego jednolitego rynku, które zapewni trwały wzrost i stworzy lepsze i liczniejsze miejsca pracy, wzywa Komisję do zadbania o to, aby przestrzegane były wszystkie prawa socjalne; uważa, że w związku z tym Komisja powinna wprowadzić do prawodawstwa dotyczącego jednolitego rynku odniesienie do polityki społecznej i praw socjalnych we wszystkich przypadkach, gdzie jest to uzasadnione w świetle wniosków wypływających z oceny społecznego wpływu proponowanego prawodawstwa; podkreśla ponadto, że w stosownych przypadkach należy odpowiednio uwzględnić nowe artykuły w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej – art. 8 i 9 – oraz wejście w życie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, która gwarantuje Europejczykom szereg praw obywatelskich, politycznych, gospodarczych i socjalnych oraz prawo do negocjowania, zawierania i wdrażania umów zbiorowych, zgodnie z prawem i praktykami krajowymi oraz przy należyтым poszanowaniu prawa UE;

49. z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez Komisję zamiar przedstawienia wniosku ustawodawczego dotyczącego kredytów hipotecznych w reakcji na obecny brak ochrony konsumentów, niepewność prawną w dziedzinie kredytów hipotecznych oraz niedostateczną porównywalność warunków i opcji oferowanych przez pomioty udzielające kredytów hipotecznych, z myślą o zagwarantowaniu stabilności systemu gospodarczego i finansowego oraz o zmniejszeniu barier, tak aby podmioty udzielające kredytów hipotecznych mogły prowadzić działalność, a obywatele mogli otrzymywać kredyty hipoteczne w innym państwie członkowskim;

50. z zalem zauważa, że w komunikacie Komisji dotyczącym Aktu o jednolitym rynku nie przewidziano podjęcia żadnych działań dotyczących opłat roamingowych, pomimo wymiernego charakteru takich działań i pomimo wysokich oczekiwań obywateli w tym obszarze; apeluje do Komisji o zaproponowanie rozszerzenia obowiązującego rozporządzenia w sprawie roamingu zarówno pod względem okresu obowiązywania – do czerwca 2015 r. – jak i pod względem zakresu, z wprowadzeniem pułapów cen detalicznych za roaming danych; uważa, że aby osiągnąć cele dotyczące agendy cyfrowej, należy objąć tę inicjatywę Aktem o jednolitym rynku; apeluje do sektora telekomunikacyjnego o wspieranie modelu biznesowego opartego na opłatach ryczałtowych za transmisję danych, pocztę głosową i wiadomości tekstowe w roamingu w całej UE;

51. wzywa Komisję do pilnego przyjęcia środków na rzecz stabilizacji rynków finansowych, do zapewnienia działania tych rynków z korzyścią dla gospodarki realnej oraz do utworzenia odpowiednio regulowanego i nadzorowanego jednolitego rynku detalicznego z myślą o realizacji dwóch celów: wysokiego poziomu ochrony konsumentów oraz zapewnienia stabilności finansowej poprzez unikanie gwałtownego wzrostu cen, w szczególności na rynku nieruchomości;

52. wzywa Komisję do zidentyfikowania i usunięcia przeszkód podatkowych, które wciąż napotykają Europejczycy; wzywa do bardziej zdecydowanych działań na rzecz zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu Europejczyków;

53. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji, aby rozpocząć konsultacje społeczne dotyczące ładu korporacyjnego i zwiększenia przejrzystości przekazywanych przez przedsiębiorstwa informacji dotyczących kwestii środowiskowych i poszanowania praw człowieka, lecz podkreśla znaczenie podejmowania dalszych konkretnych działań mających promować rozsądną i uzasadnioną politykę wynagrodzeń, odpowiedni udział kobiet w organach zarządzających i decyzyjnych, docenienie długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy oraz wzmocnienie programów konsultacji z pracownikami, partycypacji pracowniczej i akcjonariatu pracowniczego; domaga się w szczególności wspierania akcjonariatu pracowniczego, wzmocnienia długoterminowego zaangażowania akcjonariuszy i promowania praw pracowników i ich przedstawicieli w zakresie dostępu do informacji i konsultacji, wraz z prawem do udziału w procesie decyzyjnym; zaznacza, że większa przejrzystość, dobre stosunki z personelem oraz procesy produkcyjne spójne z zasadami zrównoważonego rozwoju również leżą w interesie przedsiębiorstw, ich właścicieli oraz inwestorów;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

54. odnotowuje wniosek Komisji dotyczący inicjatywy na rzecz przedsiębiorczości społecznej i zaleca przeprowadzenie procesu konsultacyjnego dotyczącego tego projektu, aby dokonać oceny potencjału tej inicjatywy pod względem wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy;

55. uważa, że w Akcie o jednolitym rynku powinno się zaproponować sposoby, jakimi sektor publiczny może w większym stopniu angażować przedsiębiorstwa w propagowanie innowacyjnych rozwiązań w zakresie świadczenia usług publicznych; wzywa i państwa członkowskie do zadbania w ramach swoich kompetencji o to, aby usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, w tym usługi socjalne świadczone w interesie ogólnym, były chronione przepisami dotyczącymi powszechnego dostępu, wysokiej jakości, dostępności i jasnego finansowania przez udostępnienie organom publicznym zestawu instrumentów pozwalających ocenić jakość takich usług; uważa, że Komisja powinna podejmować inicjatywy sektorowe, wykorzystując wszelkie dostępne opcje w oparciu o art. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i protokół nr 26 do tego traktatu, a także w zgodzie z tym artykułem i protokołem, aby usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym oraz usługi socjalne świadczone w interesie ogólnym można było oferować na odpowiednim poziomie, przestrzegając zasady pomocniczości;

56. wzywa Komisję do ułatwienia stosowania zasad UE przez doprecyzowanie kryteriów zgodności pomocy państwa i zamówień publicznych związanych z usługami socjalnymi świadczonymi w interesie ogólnym z jednolitym rynkiem;

57. wzywa do strategicznego i odpowiedniego wykorzystywania środków funduszy strukturalnych i funduszu spójności oraz do ekspansji sieci transeuropejskich z myślą o rozwoju jednolitego rynku;

58. zwraca się szczególną uwagę na wartość dodaną sieci TEN-T, zwłaszcza projektów posiadających charakter transgraniczny i rozładujących zatory; wskazuje, że sieć TEN-T zapewnia wydajne ramy przepływu osób i towarów w UE, oraz zauważa, że w strategii Europa 2020 uznano wartość dodaną przyspieszenia projektów strategicznych, które przekraczają granice, usuwają zatory i wspierają węzły intermodalne (miasta, porty, lotniska, platformy logistyczne);

59. popiera koncepcję sieci podstawowej składającej się ze zgodnych z tymi zasadami projektów priorytetowych, które powinny być zatem głównymi beneficjentami finansowania UE, oraz apeluje, aby inwestycje transportowe wspierane przez UE współgrały z innymi powiązanymi projektami dotyczącymi infrastruktury transportowej, otrzymującymi unijne środki finansowe z innych źródeł;

60. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie rzeczywistych praw dla pasażerów podróżujących po terytorium UE w sektorze przewozów lotniczych, kolejowych, morskich, autokarowych i autobusowych i uznaje te prawa za niezbędny element ułatwiania swobodnego przepływu osób w ramach jednolitego rynku;

61. wzywa do przeglądu stosowania tych praw w sektorze transportu lotniczego, po którym to przeglądzie w razie potrzeby przedstawione zostaną wnioski ustawodawcze mające na celu doprecyzowanie i konsolidację tych praw z myślą o zapewnieniu ich jednolitego stosowania w całej Unii Europejskiej oraz o eliminacji ryzyka zakłóceń konkurencji na jednolitym rynku zarówno w ramach poszczególnych środków transportu, jak i między różnymi środkami transportu; postuluje, aby wnioski te obejmowały odpowiednią ochronę konsumentów w dziedzinach takich jak zorganizowane imprezy turystyczne, upadłość i nadmierne opłaty za usługi;

62. podkreśla, że obowiązujące ramy prawne regulujące prawa pasażerów linii lotniczych wymagają lepszych środków egzekwowania, aby obywatele, w szczególności osoby o ograniczonej sprawności ruchowej, mogli w pełni korzystać ze swoich praw; wzywa Komisję, aby przyjęła wniosek dotyczący zmiany rozporządzenia w sprawie praw pasażerów w transporcie lotniczym, w celu wzmocnienia ochrony konsumentów, oraz komunikat dotyczący praw pasażerów wszystkich środków transportu, a w jego następstwie wnioski ustawodawcze;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

63. wzywa Komisję, aby korzystała z doświadczeń zdobytych dotąd w dziedzinie praw pasażerów, określiła wspólne wzorce między środkami transportu oraz przedstawiła ogólne wytyczne dotyczące polityki na najbliższe lata, skoncentrowane w szczególności na tym, w jaki sposób można zwiększyć wiedzę pasażerów o ich prawach i sposobach korzystania z nich;
64. wzywa Komisję, aby zachęcała do wykorzystywania nowych technologii w ramach skutecznego i zrównoważonego systemu transportowego pomocnego dla pasażerów, wspierając korzystanie ze zintegrowanej sprzedaży biletów;
65. zwraca uwagę na potrzebę urzeczywistnienia jednolitego rynku cyfrowego oraz zauważa, że płynące z niego korzyści będą miały bezpośredni wpływ na życie codzienne Europejczyków; apeluje o przyjęcie środków mających na celu propagowanie e-zdrowia i powszechnego dostępu do usług łączności szerokopasmowej po przystępnych cenach; z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący decyzji ustanawiającej europejski program działania w zakresie widma radiowego, w szczególności uwolnienie pasma 800 MHz dywidendy cyfrowej do 2013 r., tak aby rynku bezprzewodowej łączności szerokopasmowej mógł szybko się rozwijać i aby zapewnić dostęp do szybkiego Internetu wszystkim obywatelom, szczególnie mieszkającym w mniej dostępnych częściach Europy, takich jak wyspy, tereny górskie i regiony słabo zaludnione;
66. wzywa państwa członkowskie, aby nie postrzegały wniosku Komisji w sprawie horyzontalnej dyrektywy dotyczącej przeciwdziałania dyskryminacji (COM(2008)0426) jedynie w kategoriach kosztów, lecz również spojrzęły nań z perspektywy potencjalnych korzyści w przypadku, gdy obywatele, którzy wcześniej nie czuli się bezpiecznie w pewnych dziedzinach, zaczną w nich korzystać z usług;
67. zdecydowanie popiera „25 działań na rzecz poprawy jakości życia obywateli UE” wymienionych w sprawozdaniu na temat obywatelstwa UE za rok 2010 (COM(2010)0603), szczególnie działania dotyczące poprawy ochrony ofiar, podejrzanych i oskarżonych;
68. z zadowoleniem przyjmuje dyrektywę w sprawie praw pacjentów w ramach transgranicznej opieki zdrowotnej oraz wzywa państwa członkowskie do jej pełnego wdrożenia;

Priorytety

69. wzywa Komisję do zatwierdzenia poniższej listy propozycji jako priorytetów Parlamentu:
- wzywa Komisję, aby przyjęła środki mające na celu zwiększenie mobilności obywateli europejskich, w szczególności przez opublikowanie do września 2011 r. zielonej księgi w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, w tym ocenę istniejących ram, oraz – w razie potrzeby – przedstawienie inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do reformy tych ram w 2012 r., jednocześnie oceniając wykonalność i wartość dodaną ogólnounijnych legitymacji zawodowych oraz „europejskiego paszportu umiejętności” w 2011 r. oraz wprowadzając „tablicę wyników mobilności” umożliwiającą mierzenie mobilności w UE;
 - wzywa Komisję, aby odgrywała bardziej aktywną rolę w koordynowaniu działań organów do spraw nadzoru rynkowego i organów celnych, w celu zwiększenia skuteczności kontroli granicznych towarów przywożonych z państw trzecich, oraz aby do 2011 r. opracowała wieloletni plan działania na rzecz rozwoju skutecznego europejskiego nadzoru rynkowego dla wszystkich produktów, jednocześnie pozwalając państwom członkowskim na elastyczność w wypełnianiu ich zobowiązań prawnych;
 - apeluje do Komisji o zaproponowanie rozszerzenia obowiązującego rozporządzenia w sprawie roamingu zarówno pod względem okresu obowiązywania – do czerwca 2015 r. – jak i pod względem zakresu, z wprowadzeniem pułapów cen detalicznych za roaming danych, w celu ograniczenia kosztów roamingu dla obywateli i przedsiębiorstw;
 - wzywa Komisję, aby do czerwca 2011 r. przedstawiła wniosek ustawodawczy dotyczące zagwarantowania dostępu do określonych podstawowych usług bankowych, a do końca 2011 r. poprawiła przejrzystość i porównywalność opłat bankowych;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- wzywa Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego mającego na celu likwidację przeszkód napotykanym przez mobilnych pracowników, aby zapewnić pełną możliwość przenoszenia praw emerytalnych;

*

* *

70. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Jednolity rynek przyjazny przedsiębiorstwom i wzrostowi gospodarczemu

P7_TA(2011)0146

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie jednolitego rynku sprzyjającego przedsiębiorstwom i wzrostowi gospodarczemu (2010/2277(INI))

(2012/C 296 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „W kierunku Aktu o jednolitym rynku. W stronę społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności. 50 propozycji na rzecz wspólnej poprawy rynku pracy, przedsiębiorczości i wymiany” (COM(2010)0608),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie prof. Mario Montiego z dnia 9 maja 2010 r. pt. „Nowa strategia dla jednolitego rynku”,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Projekt przewodni strategii Europa 2020. Unia innowacji” (COM(2010)0546),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Inteligentne regulacje w Unii Europejskiej” (COM(2010)0543),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejska agenda cyfrowa” (COM(2010)0245),
- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Ocena dostępu MŚP do rynku zamówień publicznych w UE” ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie transgranicznego elektronicznego handlu konsumenckiego w UE (COM(2009)0557),
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 29 czerwca 2009 r. w sprawie środków na rzecz poprawy funkcjonowania jednolitego rynku ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zamówienia publiczne na rzecz poprawy stanu środowiska” (COM(2008)0400),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0186.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/enterprise/policies/sme/business-environment/files/smes_access_to_public_procurement_final_report_2010_en.pdf

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 7.7.2009, s. 17.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Najpierw myśl na małą skalę” – Program „Small Business Act” dla Europy (COM(2008)0394),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Jednolity rynek Europy XXI wieku” (COM(2007)0724) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Jednolity rynek: przegląd osiągnięć” (SEC(2007)1521),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Możliwości, dostęp i solidarność: ku nowej wizji społecznej Europy XXI wieku” (COM(2007)0726),
 - uwzględniając komunikat wyjaśniający Komisji na temat stosowania prawa wspólnotowego dotyczącego zamówień publicznych i koncesji w odniesieniu do zinstytucjonalizowanych partnerstw publiczno-prywatnych (ZPPP) (C(2007)6661),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Czas wrzucić wyższy bieg: nowe partnerstwo na rzecz wzrostu i zatrudnienia” (COM(2006)0030),
 - uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Aktu o jednolitym rynku z dnia 10 grudnia 2010 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 września 2010 r. w sprawie ostatecznego utworzenia wewnętrznego rynku handlu elektronicznego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie zmian w procedurze udzielania zamówień publicznych ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie zamówień przedkomercyjnych: wspieranie innowacyjności w celu zapewnienia trwałości i wysokiej jakości usług publicznych w Europie ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 listopada 2006 r. pt. „Czas podjąć bardziej efektywne działania – tworzenie Europy przedsiębiorczej i wzrostu” ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji dotyczącą unowocześnienia polityki UE w dziedzinie zamówień publicznych (COM(2011)0015),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rozwoju Regionalnego i Komisji Prawnej (A7-0071/2011),
- A. mając na uwadze, że jednolity rynek oparty na wolnej i uczciwej konkurencji jest głównym celem reformy gospodarczej UE i stanowi dla Europy główną przewagę konkurencyjną w globalnej gospodarce,
- B. mając na uwadze, że jednym z wielkich osiągnięć rynku wewnętrznego było usunięcie przeszkód w swobodnym przemieszczaniu się oraz harmonizacja przepisów, co zwiększyło zrozumienie kultur, integrację, wzrost gospodarczy i solidarność w Europie,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0320.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0173.

⁽³⁾ Dz.U. C 349 E z 22.10.2010, s. 25.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 10.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 316 E z 22.12.2006, s. 378.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- C. mając na uwadze, że ważne jest, aby zwiększyć zaufanie na wszystkich szczeblach do jednolitego rynku i usunąć istniejące przeszkody utrudniające funkcjonowanie przedsiębiorstw rozpoczynających działalność; mając na uwadze, że duże obciążenia administracyjne zniechęcają nowych przedsiębiorców,
- D. mając na uwadze, że ważne jest, aby Akt o jednolitym rynku nie obejmował środków niepowiązanych ze sobą oraz aby wszystkie wnioski wspólnie służyły osiągnięciu spójnego celu,
- E. mając na uwadze, że rozdrobnienie rynku wpływa na wszystkie przedsiębiorstwa, jednak MŚP są szczególnie podatne na wynikające stąd problemy,
- F. mając na uwadze, że dotychczas często uważa się, że jednolity rynek przyniósł najwięcej korzyści dużym przedsiębiorstwom, mimo że to MŚP stanowią siłę napędową wzrostu gospodarczego UE,
- G. mając na uwadze, że brak innowacji w UE stanowi jeden z kluczowych czynników powodujących niskie wskaźniki wzrostu w ostatnich latach; mając na uwadze, że innowacje w zakresie ekologicznych technologii stwarzają okazję do pogodzenia kwestii długotrwałego wzrostu gospodarczego i ochrony środowiska,
- H. mając na uwadze, że do osiągnięcia celów strategii UE 2020 konieczne jest stworzenie na jednolitym rynku warunków do inteligentnego i trwałego wzrostu sprzyjającego integracji społecznej; mając na uwadze, że jednolity rynek powinien oferować przedsiębiorstwom w UE lepsze warunki w zakresie innowacji i badań naukowych,
- I. mając na uwadze, że polityka konkurencji jest kluczowym narzędziem mającym zapewnić, że UE będzie posiadać dynamiczny, skuteczny i innowacyjny rynek wewnętrzny oraz będzie konkurencyjna w skali światowej,
- J. mając na uwadze, że kapitał podwyższonego ryzyka stanowi ważne źródło finansowania nowych, innowacyjnych przedsiębiorstw; mając na uwadze, że fundusze kapitału podwyższonego ryzyka chcące inwestować w różnych państwach członkowskich UE napotykały przeszkody,
- K. mając na uwadze, że dla dobra naszego przyszłego wzrostu zasadnicze znaczenie ma rozwój technologii informacyjno-komunikacyjnych i ich szersze stosowanie przez przedsiębiorstwa w UE,
- L. mając na uwadze, że handel elektroniczny i usługi elektroniczne, w tym elektroniczne usługi administracyjne i zdrowotne, są nadal słabo rozwinięte na szczeblu UE,
- M. mając na uwadze, że sektor pocztowy oraz wspieranie powiązania i współdziałania systemów i usług pocztowych mogą mieć poważny wpływ na rozwój transgranicznego handlu elektronicznego,
- N. mając na uwadze, że istnieją bariery regulacyjne dla skutecznego licencjonowania praw autorskich, które prowadzą do znacznego rozdrobnienia rynku produktów audiowizualnych, co jest szkodliwe dla przedsiębiorstw w UE; mając na uwadze, że zarówno przedsiębiorstwa, jak i konsumenci skorzystaliby na stworzeniu prawdziwie jednolitego rynku produktów i usług audiowizualnych, na którym byłyby przestrzegane prawa podstawowe użytkowników Internetu,
- O. mając na uwadze, że podrabianie towarów i piractwo zmniejszają zaufanie przedsiębiorców do handlu elektronicznego i sprzyjają rozdrobnieniu przepisów o ochronie praw własności intelektualnej, co z kolei hamuje innowacyjność na jednolitym rynku,
- P. mając na uwadze, że różnice w przepisach fiskalnych mogą poważnie utrudniać przeprowadzanie transakcji transgranicznych; mając na uwadze, że koordynacja krajowych strategii podatkowych, zaproponowana w sprawozdaniu Mario Montiego, przyniosłaby znaczną wartość dodaną przedsiębiorstwom i obywatelom,

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- Q. mając na uwadze, że zamówienia publiczne odgrywają ważną rolę w ożywieniu wzrostu gospodarczego, stanowiąc około 17 % PKB Unii Europejskiej; mając na uwadze, że zamówienia transgraniczne stanowią niewielki odsetek całego rynku zamówień publicznych, mimo że są one szansą dla firm z UE; mając na uwadze, że MŚP nadal dysponują ograniczonym dostępem do rynków zamówień publicznych,
- R. mając na uwadze, że usługi to sektor kluczowy dla wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz że jednolity rynek usług jest nadal słabo rozwinięty przede wszystkim z powodu luk i trudności napotykanych przez państwa członkowskie w związku z wdrażaniem dyrektywy o usługach,

Wprowadzenie

1. pozytywnie ocenia komunikat Komisji pt. „W kierunku Aktu o jednolitym rynku”; uważa, że trzy rozdziały przedmiotowego komunikatu są tak samo ważne i że są ze sobą powiązane oraz że należy je rozpatrywać w sposób spójny, bez wyodrębniania poszczególnych zagadnień;
2. podkreśla zwłaszcza zaangażowanie Komisji, o którym mowa w przedmiotowym komunikacie i które polega na propagowaniu nowych podejść do zrównoważonego rozwoju;
3. wzywa Komisję do przeprowadzenia audytu finansowego priorytetów budżetowych UE dla nowych ram finansowych oraz do priorytetowego traktowania projektów o europejskiej wartości dodanej, które mogą zwiększyć konkurencyjność UE i integrację w takich dziedzinach jak badania, wiedza i innowacje;
4. podkreśla, w szczególności w świetle kryzysu gospodarczego i finansowego, znaczenie jednolitego rynku dla konkurencyjności przedsiębiorstw z UE i dla wzrostu i stabilności gospodarki krajów europejskich, wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia wystarczających zasobów w celu efektywniejszego wdrażania zasad jednolitego rynku, a także z zadowoleniem przyjmuje całościowe podejście przedstawione w komunikacie; podkreśla komplementarny charakter poszczególnych środków zawartych w sprawozdaniu Montiego, którego spójność nie znalazła pełnego odzwierciedlenia w Akcie o jednolitym rynku;
5. wzywa zatem Komisję do przedłożenia ambitnego pakietu środków wspartego jasną oraz spójną strategią i mającego na celu promocję konkurencyjności rynku wewnętrznego; wzywa Komisję do powrotu do istoty sprawozdania Maria Montiego, polegającej na sprzyjaniu liberalizacji i konkurencji oraz zwiększaniu konwergencji fiskalnej i społecznej;
6. podkreśla znaczenie lepszego zarządzania gospodarką w Unii Europejskiej w celu stworzenia takich warunków ekonomicznych dla przedsiębiorstw, które pozwolą im na wykorzystanie sposobności, jakie stwarza jednolity rynek umożliwiający im rozwój i zwiększanie konkurencyjności, oraz apeluje, by powiązanie to zostało wyraźnie ukazane w Akcie o jednolitym rynku; wzywa Komisję do poświęcenia większej uwagi skutkom rosnących rozbieżności gospodarczych między państwami członkowskimi UE dla wewnętrznej spójności jednolitego rynku;
7. zwraca uwagę na potrzebę przyjęcia ambitnej europejskiej polityki przemysłowej, której celem będzie wzmocnienie gospodarki realnej oraz przejście do bardziej inteligentnej i zrównoważonej gospodarki;
8. podkreśla, że zewnętrzny wymiar strategii europejskiej, obejmujący również handel międzynarodowy, nabiera coraz większego znaczenia dzięki integracji rynków, a zatem odpowiednia strategia zewnętrzna może w dużym stopniu przyczynić się do zrównoważonego wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i wzmocnienia jednolitego rynku dla przedsiębiorstw, zgodnie z celami strategii Europa 2020; podkreśla potrzebę przekształcenia polityki handlowej UE w autentyczną siłę napędową zrównoważonego rozwoju i tworzenia większej liczby coraz lepszych miejsc pracy; zwraca się do Komisji o opracowanie polityki handlowej zgodnej z solidną polityką przemysłową sprzyjającą zatrudnieniu;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

9. zwraca uwagę na to, że strategię polityczne UE dotyczące jednolitego rynku i rozwoju regionalnego są wysoce komplementarne oraz podkreśla, że rozwój jednolitego rynku i dalszy rozwój regionów Unii wzajemnie od siebie zależą i sprzyjają spójności i konkurencyjności w Europie; z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji mające na celu pogłębienie jednolitego rynku; podkreśla, że realny i skuteczny dostęp do jednolitego rynku dla wszystkich regionów UE jest warunkiem wstępnym swobodnego przepływu osób, towarów, kapitału i usług, a tym samym warunkiem wstępnym istnienia silnego i dynamicznego jednolitego rynku; zwraca w związku z tym uwagę na zasadniczą rolę, jaką odgrywa polityka regionalna Unii pod względem rozwoju infrastruktury oraz pod względem spójnego gospodarczo i społecznie i zrównoważonego rozwoju regionów;

Ocena ogólna

Innowacyjny jednolity rynek

10. wzywa Komisję do przyjęcia, we współpracy z odnośnymi zainteresowanymi stronami, spójnej i zrównoważonej strategii w celu pobudzania innowacji, jak również wspierania innowacyjnych przedsięwzięć jako najlepszego sposobu wynagradzania kreatywności, a także ochrony podstawowych praw, takich jak prawo do prywatności i ochrona danych osobowych;

11. zdecydowanie popiera stworzenie patentu UE sprzyjającego MŚP oraz jednolitego systemu sądowego rozstrzygania sporów patentowych, tak aby jednolity rynek stał się liderem w zakresie innowacyjności oraz aby zwiększyć konkurencyjność Europy; podkreśla, że tłumaczenie patentów na wiele języków stanowi dodatkowe obciążenie finansowe hamujące innowacyjność na jednolitym rynku oraz że trzeba jak najszybciej osiągnąć kompromis dotyczący kwestii językowych;

12. popiera stworzenie europejskich obligacji na rzecz projektów w celu wspierania długotrwałych innowacji oraz tworzenia miejsc pracy na jednolitym rynku oraz finansowania realizacji głównych transgranicznych przedsięwzięć infrastrukturalnych, przede wszystkim w dziedzinie energii, transportu i telekomunikacji, sprzyjając tym samym ekologicznej transformacji naszej gospodarki; podkreśla potrzebę stworzenia odpowiednich struktur zarządzania ryzykiem oraz pełnego ujawnienia wszystkich potencjalnych zobowiązań;

13. zwraca uwagę na znaczenie w pełni operacyjnego wewnętrznego rynku energii dla zwiększenia niezależności dostaw energii; uważa, że można by to osiągnąć poprzez podejście oparte na tworzeniu klastrów regionalnych oraz dywersyfikację szlaków dostaw energii i jej źródeł; podkreśla, że należy udoskonalić infrastrukturę w Europie Wschodniej, aby dorównała do poziomu zachodnioeuropejskich państw członkowskich; podkreśla, że wewnętrzny rynek energii powinien sprzyjać utrzymaniu cen przystępnych dla konsumentów i przedsiębiorstw; uważa, że aby osiągnąć cele klimatyczne i energetyczne UE, niezbędne jest przyjęcie nowego podejścia do stosowania odpowiednich minimalnych stawek celnych nakładanych na emisję CO₂ i wartości energetyczne; podkreśla potrzebę dalszego opracowywania planów i środków na rzecz wydajności energetycznej, aby znacznie zwiększyć oszczędność energii; zwraca uwagę na konieczność promowania inteligentnych sieci i energii odnawialnej oraz zachęcania władz lokalnych i regionalnych do wykorzystywania TIK w ich planach w zakresie wydajności energetycznej; apeluje do Komisji o dokładne monitorowanie wdrażania dyrektyw dotyczących oznakowania energetycznego, eko-projektu, transportu, budynków i infrastruktury, tak aby zapewnić i wprowadzić w życie wspólne podejście ramowe na poziomie europejskim;

14. popiera inicjatywę dotyczącą śladu środowiskowego produktów i wzywa Komisję, aby niezwłocznie zaproponowała ustanowienie realnego wspólnego systemu oceny i oznakowania;

15. wzywa Komisję do promowania inwestycji transgranicznych i opracowania przepisów ramowych w celu zachęcania do skutecznego inwestowania funduszy kapitału podwyższonego ryzyka na jednolitym rynku, ochrony inwestorów oraz zachęcania do inwestowania tych funduszy w zrównoważone projekty, aby osiągnąć ambitne cele strategii Europa 2020; zwraca się do Komisji o przeanalizowanie możliwości utworzenia europejskiego funduszu kapitału podwyższonego ryzyka, który byłby w stanie inwestować na wczesnym etapie w „słuszność koncepcji” oraz rozwój przedsiębiorstw jeszcze przed inwestycją komercyjną; zwraca się do Komisji, aby w ramach swoich wniosków dokonywała rocznej oceny zapotrzebowania na inwestycje publiczne i prywatne oraz sposobu, w jaki jest ono lub ma być zaspokajane;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

16. uznaje znaczenie zamówień publicznych, zwłaszcza zamówień przedkomercyjnych, oraz rolę, jaką odgrywają one w pobudzaniu innowacyjności na jednolitym rynku; zachęca państwa członkowskie do stosowania przedkomercyjnych zamówień publicznych, które mogą nadać nowym rynkom decydujący wstępny impuls do wykorzystywania innowacyjnych i ekologicznych technologii, czemu towarzyszyłaby poprawa jakości i skuteczności usług publicznych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do sprawniejszego przekazywania organom publicznym informacji o istniejących możliwościach dotyczących przedkomercyjnych zamówień publicznych; apeluje do Komisji o zbadanie sposobu, w jaki można usprawnić wspólne transgraniczne zamówienia publiczne;

17. apeluje do państw członkowskich o zintensyfikowanie działań zmierzających do połączenia zasobów w dziedzinie innowacji poprzez tworzenie klastrów innowacji i podejmowanie kroków zachęcających MŚP do udziału w programach badawczych UE; podkreśla potrzebę rozpowszechniania i wykorzystywania na szczeblu transgranicznym wyników badań naukowych oraz innowacji;

Jednolity rynek cyfrowy

18. z zadowoleniem przyjmuje zaproponowany przez Komisję przegląd dyrektywy w sprawie podpisu elektronicznego w celu ustanowienia ram prawnych dla transgranicznego uznawania oraz interoperacyjności bezpiecznych systemów elektronicznego uwierzytelniania; podkreśla potrzebę wzajemnego uznawania w całej UE elektronicznych sposobów identyfikacji i uwierzytelniania oraz zwraca się do Komisji o zajęcie się w tym kontekście w szczególności problemami związanymi z dyskryminowaniem odbiorców usług ze względu na ich przynależność państwową lub miejsce zamieszkania;

19. uważa, że w białej księdze w sprawie polityki transportowej należy skupić się na propozycjach dotyczących wzmocnienia rodzajów transportu zorganizowanych zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, w tym intermodalności; podkreśla znaczenie zaproponowanego pakietu mobilności elektronicznej, którego celem jest wykorzystywanie nowych technologii w celu wsparcia wydajnego i zrównoważonego systemu transportu, zwłaszcza poprzez zintegrowaną sprzedaż biletów; wzywa państwa członkowskie do bezzwłocznego wdrożenia dyrektywy w sprawie inteligentnych systemów transportowych;

20. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia odpowiednich środków służących zwiększeniu zaufania przedsiębiorców i obywateli do handlu elektronicznego, w szczególności poprzez zapewnienie w tym zakresie wysokiego poziomu ochrony konsumentów; podkreśla, że można by to osiągnąć po przeprowadzeniu dokładnej oceny dyrektywy dotyczącej praw konsumentów oraz dokładnej oceny wpływu wszystkich wariantów politycznych przedstawionych w zielonej księdze na europejskie prawo umów; zwraca uwagę, że uproszczenie transgranicznej rejestracji domen dla przedsiębiorstw internetowych, poprawa systemów płatności internetowych oraz ułatwienie transgranicznego odzyskiwania długów stanowiłyby równie użyteczne środki służące promowaniu handlu elektronicznego w UE;

21. podkreśla nadrzędną potrzebę dostosowania polityki UE w zakresie normalizacji technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) do postępów rynkowych i politycznych z myślą o osiągnięciu celów polityki europejskiej wymagających interoperacyjności;

22. podkreśla konieczność pokonania istniejących obecnie barier dla transgranicznego handlu elektronicznego w UE; podkreśla potrzebę prowadzenia aktywnej polityki umożliwiającej społeczeństwu i przedsiębiorstwom pełne korzystanie z tego dostępnego im narzędzia, za pomocą którego mogą uzyskać produkty i usługi wysokiej jakości po konkurencyjnych cenach; uważa, że działania takie są nieodzowne przy obecnym kryzysie gospodarczym oraz że pomogłyby one w dużym stopniu w zakończeniu procesu tworzenia jednolitego rynku jako środek zwalczania coraz większych nierówności, a także chroniący konsumentów wrażliwych, zamieszkałych w odległych rejonach czy cierpiących z powodu ograniczonej sprawności ruchowej oraz grupy o niskich dochodach i MŚP, dla których integracja ze światem handlu elektronicznego jest szczególnie istotna;

23. podkreśla potencjał regionów UE, które mogą odegrać znaczącą rolę we wspieraniu starań Komisji zmierzających do utworzenia jednolitego rynku cyfrowego; podkreśla w związku z tym znaczenie wykorzystywania funduszy dostępnych dla regionów UE w celu zrekompensowania ich niewystarczającego rozwoju w dziedzinie handlu elektronicznego i usług elektronicznych, która mogłaby stać się bogatym źródłem przyszłego wzrostu gospodarczego tych regionów;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

24. uważa, że MŚP powinny być uprawnione do rozległego korzystania z handlu elektronicznego w Europie; ubolewa nad tym, że Komisja nie przedłożyła do 2012 r., tj. dwanaście lat po tym, jak Parlament wezwał we wrześniu 2000 r.⁽¹⁾ do podjęcia tego typu inicjatywy, wniosku dotyczącego europejskiego systemu rozstrzygnięcia sporów dotyczących elektronicznych transakcji cyfrowych;

25. apeluje do państw członkowskich o pełne wdrożenie trzeciej dyrektywy o usługach pocztowych (2008/6/WE); podkreśla potrzebę zapewnienia powszechnego dostępu do wysokiej jakości usług pocztowych, niedopuszczenia do dumpingu socjalnego oraz promowania powiązania i współdziałania systemów i usług pocztowych w celu ułatwienia skutecznej dystrybucji i śledzenia towarów zakupionych w Internecie, co zwiększy zaufanie konsumentów w odniesieniu do zakupów transgranicznych;

26. podkreśla potrzebę stworzenia jednolitego rynku internetowych towarów audiowizualnych poprzez promowanie otwartych norm w zakresie TIK oraz wspierania innowacyjności i twórczości poprzez skuteczne zarządzanie prawami autorskimi, w tym stworzenie ogólnoeuropejskiego systemu licencjonowania, w celu zagwarantowania obywatelom szerszego i bardziej sprawiedliwego dostępu do dóbr i usług kulturalnych oraz zapewnienia, że posiadacze praw będą otrzymywać odpowiednie wynagrodzenie za swoją twórczość i przestrzegane będą prawa podstawowe użytkowników Internetu; podkreśla potrzebę dostosowania prawodawstwa dotyczącego praw własności intelektualnej związanych z działalnością prowadzoną w Internecie do obowiązującego prawodawstwa dotyczącego praw własności intelektualnej związanej z działalnością pozainternetową, w szczególności znaków towarowych, tak aby konsumenci i przedsiębiorcy mieli większe zaufanie do handlu elektronicznego;

27. zwraca uwagę na potrzebę aktywniejszego zwalczania piractwa internetowego w celu ochrony praw twórców przy jednoczesnym przestrzeganiu praw podstawowych konsumentów; zaznacza, że organy i obywatele należy odpowiednio informować o konsekwencjach podrabiania towarów i piractwa; z zadowoleniem przyjmuje ogłoszoną przez Komisję inicjatywę ukierunkowaną na zwalczanie piractwa w dziedzinie znaków towarowych i produktów, a w szczególności wnioski ustawodawcze, które powinny zostać przedłożone w 2011 r. i mają na celu dostosowanie ram prawnych do nowych wyzwań związanych z Internetem oraz wzmocnienie uprawnień organów celnych w tej dziedzinie; odnotowuje, że w tym kontekście można też uzyskać synergii z przyszłym planem działania mającym na celu zwiększenie nadzoru nad rynkiem europejskim;

28. podkreśla również, że ochronę i egzekwowanie praw własności intelektualnej należy umacniać w ramach szerszego podejścia, przy uwzględnieniu praw i potrzeb konsumentów i obywateli UE, ale bez uszczerbku dla innych wewnętrznych i zewnętrznych strategii politycznych UE takich jak promowanie idei społeczeństwa informacyjnego, wspieranie edukacji, służby zdrowia i rozwoju w krajach trzecich, a także różnorodności biologicznej i kulturowej w skali międzynarodowej;

Jednolity rynek sprzyjający prowadzeniu działalności gospodarczej

29. podkreśla potrzebę skutecznego wdrożenia i sfinalizowania pakietu instrumentów nadzoru finansowego w celu stworzenia zrównoważonego rynku wewnętrznego; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny w celu zapewnienia wdrożenia tego pakietu w całej UE oraz publikowania co roku tabeli korelacji; w związku z tym uważa, że krajowe i unijne organy nadzorcze powinny propagować wypracowywanie najlepszych wzorców;

30. apeluje do Komisji, aby poprawiła dostęp MŚP do rynków kapitałowych poprzez bardziej zrozumiałe informowanie o różnych możliwościach finansowania przez UE, np. o możliwościach, jakie stwarza program na rzecz konkurencyjności i innowacji, Europejski Bank Inwestycyjny czy Europejski Fundusz Inwestycyjny, oraz poprzez uproszczenie, skrócenie i odbiurokratyzowanie procedur udostępniania funduszy; w tym celu zaleca znacznie bardziej całościowe podejście do przydziału funduszy, w szczególności z uwagi na wsparcie przejścia na bardziej zrównoważoną gospodarkę;

31. jest przekonany, że pluralistyczna struktura europejskiego rynku bankowego najlepiej spełnia różne potrzeby finansowe MŚP oraz że różnorodność modeli prawnych i celów biznesowych wpływa na poprawę dostępu do finansów;

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 17.5.2001, s. 101.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

32. podkreśla gospodarcze znaczenie MŚP i mikroprzedsiębiorstw w gospodarce europejskiej; nalega w związku z tym na konieczność zapewnienia właściwego wdrożenia zasady „najpierw myśl na małą skalę”, promowanej w Akcie o jednolitym rynku, oraz popiera działania Komisji mające na celu usunięcie niepotrzebnych obciążeń administracyjnych MŚP; sugeruje, że należy wspierać MŚP charakteryzujące się szczególnym potencjałem wzrostu, wysokimi płacami i dobrymi warunkami pracy, oraz wzywa do zróżnicowania w ramach aktu dla drobnej przedsiębiorczości, aby dostosować go do strategii Europa 2020;
33. zwraca uwagę na istotną rolę lokalnego biznesu z punktu widzenia więzi społecznych, zatrudnienia i dynamiki na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania, zwłaszcza w dzielnicach miast znajdujących się w trudnej sytuacji lub na słabo zaludnionych terenach; wzywa do tego, by te obszary otrzymywały odpowiednie wsparcie w ramach unijnej polityki regionalnej;
34. podkreśla konieczność wzmocnienia możliwości MŚP, jeśli chodzi o sporządzanie projektów i pisanie wniosków, łącznie z pomocą techniczną i odpowiednimi programami edukacyjnymi;
35. wzywa do przyjęcia statutu europejskiej spółki prywatnej w celu ułatwienia zakładania i funkcjonowania w wymiarze transgranicznym małych i średnich przedsiębiorstw na jednolitym rynku;
36. uważa, że inwestorzy na rynku akcji będą chętniej finansować małe przedsiębiorstwa i mikroprzedsiębiorstwa na etapie ich zakładania, jeśli krajowe i ogólnoeuropejskie rynki akcji o dużym potencjale wzrostu, które obecnie nie funkcjonują w sposób właściwy, zaoferują skuteczniejsze drogi wyjścia;
37. apeluje do wszystkich państw członkowskich o pełne wdrożenie pakietu towarowego;
38. podkreśla znaczenie połączonych rejestrów przedsiębiorstw i wzywa Komisję do opracowania jasnych ram prawnych zapewniających kompletność i prawidłowość informacji zawartych w tego typu rejestrach przedsiębiorstw;
39. uznaje znaczenie wkładu we wzrost sektora detalicznego i w tworzenie w tym sektorze miejsc pracy; wzywa Komisję do włączenia do Aktu o jednolitym rynku wniosku dotyczącego europejskiego planu działania w sektorze detalicznym, który określa wiele wyzwań, z jakimi muszą zmierzyć się sprzedawcy detaliczni i dostawcy na jednolitym rynku; uważa, że ten plan działania powinien opierać się na wnioskach z prowadzonych w Parlamencie prac nad zagadnieniem „bardziej wydajnego i sprawiedliwego rynku detalicznego”;
40. podkreśla, jak ważne jest usunięcie niepotrzebnych przeszkód natury fiskalnej, administracyjnej i prawnej utrudniających prowadzenie działalności transgranicznej; uważa, że w celu zachęcenia do stosowania zrównoważonych wzorców produkcji i zużycia, ograniczenia kosztów adaptacyjnych, zwalczania oszustw w zakresie podatku VAT i zwiększenia konkurencyjności przedsiębiorstw z UE potrzebne są bardziej jednoznaczne przepisy dotyczące podatku VAT i spoczywających na przedsiębiorstwach obowiązków w zakresie sprawozdawczości;
41. z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez Komisję zamiar opublikowania zielonej księgi w sprawie ładu korporacyjnego i rozpoczęcia konsultacji społecznych na temat informowania o społecznych i środowiskowych aspektach oraz o prawach człowieka w kontekście działalności inwestycyjnej przedsiębiorstw; apeluje do Komisji o przedłożenie konkretnych wniosków dotyczących inwestycji prywatnych w celu stworzenia skutecznych zachęt na rzecz długoterminowych, zrównoważonych i etycznych inwestycji, poprawy koordynacji strategii fiskalnych przedsiębiorstw oraz zachęcenia do ponoszenia społecznej odpowiedzialności biznesu;
42. z zadowoleniem przyjmuje przegląd dyrektywy w sprawie podatku energetycznego, który ma sprawić, że będzie ona lepiej odzwierciedlała cele związane ze zmianą klimatu, pod warunkiem że ciężar podatkowy nie spadnie niesłusznie na barki najsłabszych konsumentów;
43. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą dyrektywy wprowadzającej wspólną jednolitą podstawę opodatkowania osób prawnych oraz podkreśla, że mogłaby ona zmniejszyć skalę unikania zobowiązań podatkowych i uchylania się od opodatkowania, zwiększyć przejrzystość i porównywalność stawek podatku dochodowego od osób prawnych, zmniejszając tym samym utrudnienia w prowadzeniu działalności transgranicznej;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

44. apeluje do Komisji o podniesienie skuteczności procedur zamówień publicznych i ich odbiurokratyzowanie w celu zachęcenia przedsiębiorstw z UE do udziału w procedurach transgranicznych zamówień publicznych; podkreśla, że potrzebne jest ich dalsze uproszczenie, zwłaszcza w odniesieniu do organów lokalnych i regionalnych oraz w celu zapewnienia MŚP lepszego dostępu do zamówień publicznych; wzywa Komisję do przedstawienia danych dotyczących stopnia otwarcia rynku zamówień publicznych oraz do zapewnienia stosowania zasady wzajemności w stosunkach z innymi krajami uprzemysłowionymi oraz głównymi gospodarkami wschodzącymi; wzywa Komisję do zbadania nowych sposobów na poprawienie dostępu przedsiębiorstw europejskich do rynków zamówień publicznych poza UE, tak aby zapewnić równe szanse zarówno europejskim, jak i zagranicznym przedsiębiorstwom ubiegającym się o uzyskanie zamówień publicznych;

45. w bardziej ogólnym ujęciu proponuje, aby przyszłe umowy handlowe negocjowane przez Unię zawierały rozdział poświęcony zrównoważonemu rozwojowi, oparty na zasadach społecznej odpowiedzialności biznesu określonych w ramach zaktualizowanych w 2010 r. wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych;

46. wzywa Komisję do poprawy koordynacji między działaniami dotyczącymi MŚP na szczeblu krajowym i międzynarodowym oraz do określenia i promowania MŚP mających potencjał handlowy; uważa, że państwa członkowskie powinny w większym stopniu zachęcać MŚP do korzystania z istniejących inicjatyw i narzędzi, takich jak baza danych dostępu do rynków i narzędzie „Export Helpdesk”;

47. jest zdania, że Komisja powinna usprawnić swoje działania mające na celu ułatwienie bankowości transgranicznej poprzez usunięcie wszystkich istniejących przeszkód dla stosowania konkurujących systemów rozliczeniowych i systemów rozrachunku oraz poprzez stosowanie wspólnych przepisów handlowych;

48. uważa, że Komisja powinna finansować europejską wymianę umiejętności, dzięki czemu małe i średnie przedsiębiorstwa mogłyby skorzystać z umiejętności dostępnych w większych przedsiębiorstwach, a przez to promować synergii i opiekę;

49. wzywa Komisję do złożenia wniosków w sprawie zmiany dyrektyw o rachunkowości w celu uniknięcia kosztownej i nieskutecznej nadmiernej regulacji, w szczególności w przypadku MŚP, co pozwoli na skuteczniejsze wykorzystanie ich konkurencyjności i potencjału wzrostu;

Jednolity rynek usług

50. podkreśla potrzebę pełnego i właściwego wdrożenia dyrektywy o usługach, w tym utworzenia w pełni operacyjnych punktów kompleksowej obsługi umożliwiających realizację procedur i dopełnianie formalności w trybie online, co może znacznie obniżyć administracyjne koszty przedsiębiorstw i ożywić jednolity rynek usług; wzywa Komisję i państwa członkowskie do współpracy oraz do podjęcia dalszych działań zmierzających do rozwoju jednolitego rynku usług na podstawie procesu wzajemnej oceny; wzywa Komisję do położenia szczególnego nacisku na rozwój jednolitego rynku usług internetowych;

51. wzywa Komisję, aby podejmowała działania sprzyjające rozwojowi sektora usług dla przedsiębiorstw oraz by podjęła wszelkie niezbędne środki regulacyjne w celu ochrony przedsiębiorstw, w szczególności MŚP, przed nieuczciwymi praktykami handlowymi ze strony większych przedsiębiorstw działających w łańcuchu dostaw; wzywa Komisję, by po konsultacjach z zainteresowanymi stronami zdefiniowała pojęcie „jawnie nieuczciwe praktyki handlowe” w łańcuchu dostaw i zaproponowała dalsze działania zapobiegające nieuczciwym praktykom handlowym w odniesieniu do konkurencji i swobody zawierania umów; przypomina o swojej rezolucji z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie nieuczciwych przedsiębiorstw oferujących wpisy do katalogów biznesowych ⁽¹⁾ i nalega, by Komisja ponownie przedłożyła wniosek mający na celu zwalczanie nieuczciwych praktyk takich jak wprowadzające w błąd katalogi przedsiębiorstw;

52. uważa, że każdy wniosek ustawodawczy dotyczący koncesji na usługi powinien obejmować przepisy prawne, które zagwarantowałyby przejrzystość, skuteczną ochronę sądową zarówno podmiotów gospodarczych, jak i instytucji zamawiających w całej UE; zwraca się do Komisji, aby przed zaproponowaniem wszelkich przepisów prawnych przedkładała dowody potwierdzające, że ogólne zasady określone w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zakaz dyskryminacji, zasada równego traktowania i zasada przejrzystości) nie są w praktyce stosowane w wystarczającym stopniu w odniesieniu do koncesji na usługi;

⁽¹⁾ Dz.U. C 45E z 23.2.2010, s. 17.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

53. z zadowoleniem odnosi się do zamiaru przedstawienia przez Komisję reformy ustawodawczej przepisów normalizacyjnych, obejmującej również usługi; podkreśla, że standaryzacja usług powinna prowadzić do zakończenia procesu tworzenia jednolitego rynku w obszarach, w których okazało się to opłacalne, a w jej ramach przede wszystkim należy w pełni uwzględnić potrzeby MŚP; uznaje rolę, jaką w funkcjonowaniu europejskiego rynku wewnętrznego odgrywają normy dla produktów, oraz uważa normy za kluczowe narzędzie promowania trwałych i wysokiej jakości towarów i usług oferowanych konsumentom i przedsiębiorstwom; wzywa do podjęcia środków na rzecz przejrzystości, obniżenia kosztów i większego zaangażowania zainteresowanych stron;

54. podkreśla ważność „inteligentnej specjalizacji” regionów w celu wzmocnienia konkurencyjności regionalnej; uważa, że jednolity rynek UE jako całość może się rozwijać tylko dzięki zaangażowaniu wszystkich podmiotów i wszystkich regionów – w tym MŚP z wszystkich sektorów, w tym z sektora publicznego, podmiotów gospodarki społecznej i samych obywateli; jest również zdania, że zaangażowanie powinno dotyczyć nie tylko kilku obszarów bardzo zaawansowanych technologicznie, lecz wszystkich regionów Europy i każdego państwa członkowskiego, które będą się mogły skupić na swoich mocnych stronach („inteligentna specjalizacja”) w skali europejskiej;

55. podkreśla znaczenie zewnętrznego wymiaru rynku wewnętrznego, a w szczególności współpracy z głównymi partnerami handlowymi w zakresie regulacji, zarówno na szczeblu dwustronnym, jak i wielostronnym, w celu promowania zgodności przepisów, równoważności systemów krajów trzecich i szerszego przyjęcia norm międzynarodowych; zachęca Komisję do zbadania obowiązujących obecnie umów ze stronami trzecimi, w których elementy rynku wewnętrznego rozszerzono poza jego granice, i objęcia tą analizą kwestii skuteczności zagwarantowania pewności prawa jego potencjalnym beneficjentom;

Najważniejsze priorytety

Stworzenie patentu UE oraz jednolitego systemu sądowego rozstrzygania sporów patentowych

56. podkreśla, że stworzenie patentu UE oraz jednolitego systemu sądowego rozstrzygania sporów patentowych, jak również usprawnienie systemu zarządzania prawami autorskimi są niezbędne w kontekście wspierania innowacyjności i kreatywności na jednolitym rynku (Akt o jednolitym rynku – propozycja 1 i 2);

Finansowanie innowacji

57. wzywa Komisję i państwa członkowskie do należytego uwzględnienia znaczenia innowacji dla wysokiego i bardziej zrównoważonego wzrostu gospodarczego oraz tworzenia miejsc pracy poprzez zapewnienie jej odpowiedniego finansowania, w szczególności poprzez stworzenie unijnych obligacji na rzecz projektów, zwłaszcza w dziedzinie energii, transportu i telekomunikacji, wspieranie ekologicznej transformacji naszej gospodarki oraz ramy prawne zachęcające fundusze kapitału podwyższonego ryzyka do skutecznego inwestowania w UE; podkreśla, że należy opracować środki zachęcające do długoterminowych inwestycji w sektory sprzyjające innowacyjności i tworzeniu miejsc pracy (Akt o jednolitym rynku – propozycja 15 i 16);

Pobudzenie handlu elektronicznego

58. nalega, by Komisja poczyniła wszelkie kroki niezbędne do zwiększenia zaufania przedsiębiorców i konsumentów do handlu elektronicznego oraz do pobudzenia jego rozwoju na jednolitym rynku; podkreśla, że zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia tego celu ma plan działania UE skierowany przeciw podrabianiu i piractwu oraz dyrektywa ramowa w sprawie zarządzania prawami autorskimi (Akt o jednolitym rynku – propozycja 2, 3 i 5);

Poprawa udziału MŚP we wspólnym rynku

59. zwraca uwagę, że potrzebne są dalsze działania na rzecz stworzenia na jednolitym rynku lepszych warunków dla MŚP; uważa, że takie działania powinny obejmować poprawę dostępu MŚP do rynków kapitałowych, usunięcie administracyjnych i fiskalnych przeszkód dla ich działalności transgranicznej poprzez przyjęcie bardziej przejrzystych ram podatku VAT i wspólnej jednolitej podstawy opodatkowania osób prawnych oraz przegląd przepisów ramowych dotyczących zamówień publicznych, tak aby procedury były bardziej elastyczne i mniej zbiurokratyzowane (Akt o jednolitym rynku – propozycja 12, 17, 19 i 20);

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Racjonalizacja procedur zamówień publicznych

60. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie przeglądu prawodawstwa dotyczącego zamówień publicznych oraz partnerstwa publiczno-prywatnego w kontekście wspierania inteligentnego i zrównoważonego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu na jednolitym rynku oraz w kontekście pobudzenia transgranicznych zamówień publicznych; podkreśla potrzebę stworzenia bardziej przejrzystych przepisów ramowych, które zagwarantują pewność prawa zarówno podmiotom gospodarczym, jak i instytucjom zamawiającym; zdecydowanie zachęca państwa członkowskie do stosowania przedkomercyjnych zamówień publicznych w celu stymulowania rynku w zakresie innowacyjnych i ekologicznych technologii; nalega na zapewnienie stosowania zasady wzajemności w stosunkach z krajami uprzemysłowionymi oraz głównymi gospodarkami wschodzącymi w dziedzinie zamówień publicznych (Akt o jednolitym rynku – propozycja 17 i 24);

*

* *

61. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

Sytuacja w Syrii, Bahrajnie i Jemenie

P7_TA(2011)0148

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sytuacji w Syrii, Bahrajnie i Jemenie

(2012/C 296 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Syrii i Jemenu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2011 r. ⁽¹⁾ w sprawie stosunków UE z Radą Współpracy Państw Zatoki Perskiej (GCC),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 października 2006 r. ⁽²⁾ zawierającą zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady w sprawie zawarcia układu eurośroziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie pomiędzy Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Syryjską Republiką Arabską,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego Jerzego Buzka na temat śmiertelnego ataku na demonstrantów, który miał miejsce w Syrii w dniu 23 marca 2011 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., którego stronami są Bahrajn, Jemen i Syria,
- uwzględniając konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karaniami z 1975 r., której stronami są Bahrajn, Jemen i Syria,
- uwzględniając konkluzje ze szczytu Rady Europejskiej w dniach 24–25 marca 2011 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Bahrajnu i Jemenu z dnia 21 marca 2011 r.,
- uwzględniając oświadczenia wysokiej przedstawiciel UE/ wiceprzewodniczącej Komisji z dnia 10, 15 i 17 marca 2011 r. w sprawie Bahrajnu, z dnia 18, 22, 24 i 26 marca 2011 r. w sprawie Syrii oraz z dnia 10, 12 i 18 marca 2011 r., a także z 5 kwietnia 2011 r. w sprawie Jemenu,
- uwzględniając wspólny komunikat wysokiej przedstawiciel i Komisji z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie partnerstwa na rzecz demokracji i dzielenia się dobrobytem z krajami południowej części regionu Morza Śródziemnego,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka z 2004 r. ze zmianami z 2008 r.,
- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0109.

⁽²⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, s. 436.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- A. mając na uwadze, że podobnie do sytuacji w innych krajach arabskich demonstranci w Bahrajnie, Jemenie i Syrii wyrazili uzasadnione aspiracje demokratyczne i zdecydowane powszechne żądanie reform politycznych, gospodarczych i społecznych mających na celu osiągnięcie prawdziwej demokracji, walkę z korupcją i nepotyzmem, zagwarantowanie rządów prawa i poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, zmniejszenie nierówności społecznych i stworzenie lepszych warunków gospodarczych i socjalnych,
- B. mając na uwadze, że w odpowiedzi rządy poszczególnych krajów nasiliły brutalne represje, wprowadzając stan wyjątkowy i stosując ustawy o zwalczaniu terroryzmu, aby uzasadnić poważne przestępstwa, w tym egzekucje pozasądowe, uprowadzenia, zaginięcia, samowolne aresztowania, tortury i niesprawiedliwe procesy sądowe,
- C. mając na uwadze, że w wyniku nadużycia siły przez służby bezpieczeństwa wobec demonstrantów w Bahrajnie, Jemenie i Syrii wiele osób poniosło śmierć, doznało obrażeń lub zostało uwięzionych, co oznacza pogwałcenie Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, którego te kraje są stronami,
- D. mając na uwadze, że demonstracje rozpoczęły się w mieście Dara na południu Syrii, po czym objęły swoim zasięgiem cały kraj; mając na uwadze, że władze Syrii uciekły się do represji wobec demonstrantów, używając ostrej amunicji w celu rozpędzenia pokojowych zgromadzeń i aresztowały setki cywilów, a w Damaszku i innych miastach zmobilizowały demonstrantów popierających reżim; mając na uwadze, że w dniu 29 marca 2011 r. rząd Syrii ustąpił, a Adelowi Safarowi powierzono zadanie utworzenia nowego rządu; mając na uwadze, że swoim przemówieniem wygłoszonym w parlamencie Syrii w dniu 30 marca 2011 r. prezydent Baszar Al-Assad nie zdołał spełnić oczekiwań i nadziei na poważne reformy,
- E. mając na uwadze, że w Syrii od 1963 r. obowiązuje stan wyjątkowy; mając na uwadze, że ustawa o stanie wyjątkowym skutecznie ogranicza korzystanie przez obywateli z ich praw obywatelskich i politycznych, umożliwiając jednocześnie władzom Syrii stałą kontrolę nad sądownictwem,
- F. mając na uwadze, że rząd Syrii wystosował szereg publicznych oświadczeń, zobowiązując się do przestrzegania wolności słowa i prawa do uczestnictwa w życiu politycznym (zniesienie stanu wyjątkowego i artykułu 8 syryjskiej konstytucji, który stanowi, że partia BAAS przewodzi państwu i społeczeństwu, rozwiązanie problemów spowodowanych spisem ludności w 1962 r. w prowincji Al-Hasaka, w wyniku którego setki tysięcy Kurdów pozbawiono paszportów i zarejestrowano jako obcokrajowców), ale nie udało mu się osiągnąć w tym względzie rzeczywistych postępów; mając na uwadze, że w marcu 2011 r. zwolniono z więzienia znanego syryjskiego obrońcę praw człowieka i krytyka rządu Haithama Al-Maleha, który wezwał wspólnotę międzynarodową do wywarcia presji na reżim syryjski, aby przestrzegał swoich zobowiązań międzynarodowych w zakresie praw człowieka,
- G. mając na uwadze, że umowa stowarzyszeniowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Syryjską Republiką Arabską wciąż nie została podpisana; mając na uwadze, że podpisanie tej umowy jest odwlekane na wniosek Syrii od października 2009 r.; mając na uwadze, że przestrzeganie praw człowieka i podstawowych wolności jest głównym przedmiotem tej umowy,
- H. mając na uwadze, że demonstracje w Bahrajnie rozpoczęły się 14 lutego 2011 r., a demonstranci domagali się reform politycznych, takich jak wprowadzenie monarchii konstytucyjnej i wybieranego rządu, jak również położenia kresu korupcji oraz marginalizacji szyitów, którzy stanowią ponad 60 % ludności; mając na uwadze, że sytuacja w Bahrajnie jest nadal napięta, a według doniesień w zeszłym tygodniu zginęło tam od 50 do 100 osób; mając na uwadze, że według doniesień w Bahrajnie dokonano aresztowań personelu medycznego, obrońców praw człowieka i działaczy politycznych, a szpitale zostały przejęte przez siły bezpieczeństwa,
- I. mając na uwadze, że na wniosek rządu Bahrajnu do tego kraju zostały skierowane służby bezpieczeństwa z krajów należących do Rady Współpracy Państw Zatoki Perskiej, czyli Arabii Saudyjskiej, Zjednoczonych Emiratów Arabskich i Kuwejtu,

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- J. mając na uwadze, że od stycznia 2011 r. miliony obywateli protestują w Jemenie, w przeważającej części pokojowo, oraz że od tego czasu zginęło prawdopodobnie blisko sto osób, głównie z rąk sił bezpieczeństwa, które przy pomocy ostrej amunicji ostrzeliwały tłum, a setki osób odniosło rany; mając na uwadze, że ambulanse wożące rannych demonstrantów antyrządowych do szpitali były zatrzymywane przez służby bezpieczeństwa,
- K. mając na uwadze, że rządzący od 32 lat Jemenem prezydent Ali Abdullah Salah obiecał ustąpić; mając jednak na uwadze, że prezydent nie podjął dotychczas żadnych poważnych kroków, by wypełnić swoje obietnice dotyczące pokojowych przemian demokratycznych,
- L. mając na uwadze, że Rada Współpracy Państw Zatoki Perskiej postanowiła zaprosić przedstawicieli rządu Jemenu i opozycji na rozmowy w Rijadzie w celu wyjścia z impasu w odniesieniu do kilku konkretnych kwestii,
- M. mając na uwadze, że Jemen jest najbiedniejszym krajem Bliskiego Wschodu, w którym powszechne jest zjawisko niedożywienia, kurczą się rezerwy ropy naftowej, rośnie liczba ludności, rząd centralny jest słaby, coraz bardziej odczuwalny jest brak wody, a w gospodarkę kraju inwestuje się niewiele; mając na uwadze, że istnieją poważne obawy dotyczące rozpadu państwa jemeńskiego, od lutego obowiązuje kruchy rozejm z szyickimi rebeliantami z północy, na południu istnieje ruch secesjonistyczny, a według doniesień wielu bojowników Al-Kaidy wykorzystuje Jemen jako swoją bazę,
- N. mając na uwadze, że w Bahrajnie i Jemenie również ogłoszono niedawno stan wyjątkowy; mając na uwadze, że ogłoszenie stanu wyjątkowego w jakimkolwiek kraju nie zwalnia rządu tego kraju z podstawowego obowiązku utrzymania rządów prawa i wypełnienia międzynarodowych zobowiązań w zakresie praw człowieka,
1. zdecydowanie potępia brutalne tłumienie przez służby bezpieczeństwa pokojowych demonstracji w Bahrajnie, Jemenie i Syrii oraz przekazuje rodzinom ofiar wyrazy współczucia; solidaryzuje się z ludnością tych krajów, docenia jej odwagę i determinację oraz zdecydowanie popiera jej uzasadnione aspiracje demokratyczne;
 2. wzywa władze Bahrajnu, Jemenu i Syrii do zaniechania stosowania przemocy wobec demonstrantów oraz do poszanowania ich prawa do wolności zgromadzeń i wolności słowa; potępia ingerencję władz Bahrajnu i Jemenu w udzielanie pomocy medycznej oraz odmowę przyjmowania do placówek medycznych i ograniczanie do nich dostępu; podkreśla, że osoby odpowiedzialne za spowodowanie utraty życia i obrażeń powinny zostać pociągnięte do odpowiedzialności i stanąć przed sądem; wzywa władze, by natychmiast uwolniły wszystkich więźniów politycznych, obrońców praw człowieka, dziennikarzy i wszystkie osoby aresztowane w związku z pokojowymi działaniami w ramach demonstracji;
 3. stwierdza, że stosowanie przemocy przez państwo wobec jego ludności musi mieć bezpośrednie skutki dla stosunków dwustronnych tego państwa z Unią Europejską; przypomina wysokiej przedstawiciel UE/ wiceprzewodniczącej Komisji, że UE może zastosować liczne narzędzia, aby nie dopuścić do takich działań, np. zamrożenie aktywów, zakaz podróżowania itp.; przypomina jednak, że taki przegląd stosunków dwustronnych nigdy nie powinien dotyczyć ogółu ludności;
 4. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie, aby w pełni uwzględniły niedawne i bieżące wydarzenia oraz dalszy rozwój sytuacji w Bahrajnie, Jemenie i Syrii w swoich relacjach z tymi krajami, w tym zawieszenie dalszych negocjacji w sprawie niepodpisanego jeszcze układu o stowarzyszeniu między UE a Syrią; jest zdania, że zawarcie takiego układu powinno być uzależnione od tego, czy władze syryjskie będą rzeczywiście w stanie przeprowadzić oczekiwane reformy demokratyczne;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

5. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do poparcia apeli o niezależne dochodzenia w związku z atakami na demonstrantów w tych krajach, zwłaszcza niezależne dochodzenie, które miałyby zostać przeprowadzone przez ONZ lub Międzynarodowy Trybunał Karny w związku z atakiem na demonstrantów w dniu 18 marca 2011 r. w Sanie w Jemenie, w wyniku którego zginęły 54 osoby, a ponad 300 zostało rannych; wzywa UE do natychmiastowego przejęcia inicjatywy w kwestii zwołania nadzwyczajnego posiedzenia Rady Praw Człowieka, aby zająć się przypadkami stosowania przemocy, których dopuszczono się w Bahrajnie, Jemenie i Syrii podczas tłumienia demonstracji i represji wobec przeciwników;
6. apeluje do rządów Bahrajnu, Jemenu i Syrii o niezwłoczne i bezwarunkowe zaangażowanie się w otwarty i merytoryczny proces i dialog polityczny obejmujący wszystkie demokratyczne siły polityczne i społeczeństwo obywatelskie celem utworzenia drogi do prawdziwej demokracji, zniesienia stanu wyjątkowego, przeprowadzenia rzeczywistych, ambitnych i ważnych reform politycznych, gospodarczych i społecznych, które mają zasadnicze znaczenie dla trwałej stabilności i trwałego rozwoju;
7. apeluje do władz Bahrajnu, Jemenu i Syrii o przestrzeganie zobowiązań międzynarodowych w dziedzinie praw człowieka i podstawowych wolności; wzywa władze tych krajów do natychmiastowego zniesienia stanu wyjątkowego, natychmiastowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych, obrońców praw człowieka, dziennikarzy i pokojowych demonstrantów, uregulowania na mocy przepisów prawa kwestii wolności słowa i stowarzyszania się oraz do stosowania tych przepisów w praktyce, podjęcia bardziej zdecydowanych działań w walce z korupcją, zagwarantowania równych praw mniejszościom, zapewnienia dostępu do środków komunikacji takich jak Internet i telefonia komórkowa oraz do zapewnienia dostępu do niezależnych mediów;
8. odnotowuje ustąpienie rządu Syrii w dniu 29 marca 2011 r., uważa jednak, że takie działanie nie wystarczy, by uspokoić rosnące niezadowolenie syryjskiego społeczeństwa; apeluje do prezydenta Baszara Al-Assada o zaprzestanie prowadzenia polityki represji wobec opozycji politycznej i obrońców praw człowieka, faktyczne zniesienie obowiązującego od 1963 r. stanu wyjątkowego, wsparcie procesu przemian demokratycznych w Syrii oraz opracowanie konkretnego programu reform politycznych, gospodarczych i społecznych;
9. wzywa rząd Bahrajnu i inne strony do niezwłocznego i bezwarunkowego zaangażowania się w merytoryczny i konstruktywny dialog, aby doprowadzić do reform; z zadowoleniem przyjmuje komunikat sekretarza generalnego ONZ, w którym stwierdza on, że ONZ jest gotowa do wsparcia wysiłków prowadzonych przez poszczególne kraje, jeżeli wystąpią one z takim wnioskiem;
10. wyraża zaniepokojenie obecnością w Bahrajnie obcych wojsk pod szyldem Rady Współpracy Państw Zatoki Perskiej; wzywa Radę Współpracy Państw Zatoki Perskiej, aby jako wspólnota regionalna wykorzystywała swoje możliwości w celu podjęcia konstruktywnych działań i mediacji w interesie pokojowych reform w Bahrajnie;
11. wzywa prezydenta Jemenu Salaha do podjęcia konkretnych działań w celu wypełnienia zobowiązania, które dotyczy „pokojowego przekazania władzy za pośrednictwem instytucji konstytucyjnych”; wzywa wszystkie strony, w tym opozycję, do odpowiedzialnego działania, do niezwłocznego zaangażowania się w otwarty i konstruktywny dialog, aby doprowadzić do spokojnych przemian politycznych, a także wzywa do włączenia do tego dialogu wszystkich stron i ruchów reprezentujących ludność Jemenu;
12. wyraża głębokie zaniepokojenie stopniem ubóstwa i skalą bezrobocia w Jemenie, jak również coraz mniejszą stabilnością polityczną i gospodarczą tego kraju; nalega, aby przyspieszono realizację obietnic z konferencji darczyńców z 2006 r.; ponadto wzywa UE i Radę Współpracy Państw Zatoki Perskiej do podjęcia szczególnych wysiłków w zakresie pomocy finansowej i wsparcia technicznego, jak tylko prezydent Salah będzie gotowy ustąpić na rzecz demokratycznie utworzonego rządu;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

13. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do poparcia pokojowych demokratycznych aspiracji obywateli Bahrajnu, Jemenu i Syrii, do dokonania przeglądu polityki wobec tych krajów, do przestrzegania Kodeksu postępowania Unii Europejskiej w sprawie wywozu uzbrojenia oraz do tego, aby w przypadku poważnych deklaracji ze strony władz krajowych służyły pomocą przy realizacji konkretnych programów reform politycznych, gospodarczych i społecznych w tych krajach;

14. wzywa Komisję do pełnego i skutecznego wykorzystywania wsparcia udzielanego obecnie za pomocą europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa, europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie i instrumentu na rzecz stabilności oraz do niezwłocznego opracowania konkretnych propozycji dotyczących tego, jak dzięki pomocy finansowej UE będzie można w przyszłości lepiej wspierać kraje i społeczeństwo obywatelskie na Bliskim Wschodzie i w Zatoce Perskiej na drodze przemian prowadzących do demokracji i poszanowania praw człowieka;

15. podkreśla zobowiązania wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisji zawarte we wspólnym komunikacie w sprawie partnerstwa na rzecz demokracji i dzielenia się dobrobytem z krajami południowej części regionu Morza Śródziemnego w celu dalszego wspierania przemian demokratycznych i społeczeństwa obywatelskiego w odpowiedzi na historyczne wydarzenia mające obecnie miejsce w tym regionie; apeluje, aby UE wsparła procesy demokratyczne w regionie Morza Śródziemnego i w Zatoce Perskiej celem zapewnienia pełnego udziału wszystkich obywateli – w szczególności kobiet, które odegrały kluczową rolę w zrywaniu na rzecz przemian demokratycznych – w życiu politycznym;

16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/ wiceprzewodniczącej Komisji, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Królestwa Bahrajnu, rządowi i parlamentowi Syryjskiej Republiki Arabskiej oraz rządowi i parlamentowi Republiki Jemeńskiej.

Czwarta konferencja Organizacji Narodów Zjednoczonych na temat krajów najsłabiej rozwiniętych

P7_TA(2011)0149

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie IV Konferencji Narodów Zjednoczonych na temat krajów najsłabiej rozwiniętych

(2012/C 296 E/12)

Parlament Europejski,

- mając na uwadze, że w 1971 r. ONZ uznała kraje najsłabiej rozwinięte (LDC) za najbiedniejszą i najsłabszą część społeczności międzynarodowej,
- uwzględniając kryteria przyjęte przez komisję ONZ ds. polityki rozwoju (CDP) w celu określenia, które kraje należą do grupy LDC,
- uwzględniając Deklarację paryską w sprawie krajów najsłabiej rozwiniętych, przyjętą we wrześniu 1990 r.,
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ na temat wdrożenia programu działań na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych w latach 2001-2010 (A/65/80),
- uwzględniając wyniki posiedzenia ONZ na wysokim szczeblu w sprawie milenijnych celów rozwoju (MCR), które odbyło się we wrześniu 2010 r.,
- uwzględniając brukselski program działania na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych przyjęty podczas III konferencji ONZ na temat krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC-III), która odbyła się w Brukseli w maju 2001 r.,
- uwzględniając decyzję podjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 2008 r. w sprawie zwołania IV konferencji ONZ na temat krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC-IV),

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- mając na uwadze, że konferencja LDC-IV oceni wyniki brukselskiego programu działania, który zbliża się ku końcowi, oraz zaproponuje nowe działania (na lata 2011-2020) służące zachęcaniu do wymiany najlepszych praktyk i wyciągniętych wniosków, a także określeniu decyzji politycznych i wyzwań, przed jakimi staną kraje najsłabiej rozwinięte w najbliższym dziesięcioleciu, oraz potrzebnych działań,
 - uwzględniając Deklarację ONZ o prawie do rozwoju z 1986 r.,
 - uwzględniając milenijny cel rozwoju zakładający zmniejszenie ubóstwa o połowę do 2015 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że obecnie 48 krajów jest sklasyfikowanych jako LDC, z czego 33 w Afryce, 14 w Azji i 1 w Ameryce Łacińskiej; mając na uwadze, że 16 z tych krajów jest pozbawionych dostępu do morza, a 12 to małe wyspy,
- B. mając na uwadze, że 75 % z 800 mln mieszkańców krajów najsłabiej rozwiniętych żyje za mniej niż 2 dolary dziennie, że od czasu określenia kategorii krajów najsłabiej rozwiniętych przez ONZ w 1971 r. ich liczba wzrosła z 25 do 48 oraz że jedynie Botswanie w 1994 r., Republice Zielonego Przylądka w 2007 r. oraz Malediwom w styczniu 2011 r. udało się awansować do wyższej kategorii,
- C. mając na uwadze, że w latach 2000-2010 średni wskaźnik rozwoju społecznego dla krajów najsłabiej rozwiniętych wzrósł zaledwie z 0,34 do 0,39; mając na uwadze, że kraje najsłabiej rozwinięte są na właściwej drodze do osiągnięcia średnio jedynie dwóch z siedmiu milenijnych celów rozwoju,
- D. mając na uwadze, że od czasu konferencji LDC-III i przyjęcia brukselskiego programu działania poczyniono pewne pozytywne kroki, jak np. inicjatywa „wszystko oprócz broni” i zwiększenie oficjalnej pomocy rozwojowej, która podwoiła się w latach 2000-2008, oraz bezpośrednie inwestycje zagraniczne, które wzrosły z 6 do 33 mld USD, umożliwiając 19 krajom osiągnięcie 3-procentowej stopy wzrostu,
- E. mając na uwadze, że zalecenie z konferencji LDC-IV może zostać zrealizowane jedynie, gdy kluczowe kwestie dotyczące krajów najsłabiej rozwiniętych, np. spójność polityki w dziedzinach takich jak handel, rozwój, rolnictwo, rybołówstwo, inwestycje i zmiana klimatu, zostaną odpowiednio potraktowane, a ważne zagadnienia, np. zarządzanie i walka z korupcją, w szczególności koncepcja „umowy dotyczącej sprawowania rządów” (obejmującej w szczególności próg socjalny) między krajami partnerskimi a krajami-darczyńcami, oraz rozwój potencjału ludzkiego, zostaną uwzględnione w programach działania,
- F. mając na uwadze, że na konferencji LDC-IV potwierdzone zostanie światowe zaangażowanie w partnerstwo służące wychodzeniu naprzeciw potrzebom krajów najsłabiej rozwiniętych; mając na uwadze, że w ramach trwających przygotowań do konferencji LDC-IV odbywają się konsultacje krajowe, regionalne spotkania i konferencje, w których uczestniczy szerokie spektrum zainteresowanych stron, takich jak parlamentarzyści, społeczeństwo obywatelskie i sektor prywatny,
- G. mając na uwadze, że wspieranie zrównoważonego rozwoju wiąże się ze wspieraniem zdrowia, edukacji i szkoleń, promowaniem zasad demokracji i praworządności oraz poszanowaniem praw człowieka i podstawowych wolności oraz że wszystkie te obszary stanowią trzon polityki UE na rzecz rozwoju,
- H. mając na uwadze, że poza aktualnymi wyzwaniami strukturalnymi sytuację w krajach najsłabiej rozwiniętych zaostrzyły niedawne globalne kryzysy dotyczące finansów, żywności, zmian klimatycznych i energii,

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- I. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe jest zagrożone, chociaż rolnictwo stanowi podstawę gospodarki wielu krajów najsłabiej rozwiniętych i jest w nim zatrudnionych do 90 % ogółu pracowników,
 - J. mając na uwadze, że znaczny rozwój nie jest możliwy bez znacznej roli państw na podstawie zwiększonej zdolności do udziału w rozwoju gospodarczym, w tworzeniu dobrobytu i we właściwej redystrybucji dochodów, w partnerstwach prywatno-publicznych i we właściwie planowanych inwestycjach zagranicznych w pełni zgodnych z podstawowymi standardami pracy MOP i zasadami ochrony środowiska, mając na uwadze, że państwo musi przyjąć odpowiedzialność za zapewnienie stabilności i ram prawnych,
 - K. mając na uwadze, że każdy kraj zaliczany do najsłabiej rozwiniętych musi określić priorytety i rozwiązania odpowiednie dla swojej sytuacji krajowej, na podstawie demokratycznego udziału społeczeństwa w procesie podejmowania decyzji,
 - L. mając na uwadze, że sukces konferencji w Stambule zależy od konkretnych wyników (takich jak umowy dotyczące sprawowania rządów, próg socjalny, zmniejszenie zadłużenia, pomoc rozwojowa, nowe sposoby finansowania) oraz od jakości wkładu jej uczestników,
1. uważa, że konferencja LDC-IV powinna koncentrować się na wynikach, przyjmując za podstawę jasno określone wskaźniki i cel zakładający zmniejszenie liczby krajów najsłabiej rozwiniętych o połowę do 2020 r., w połączeniu ze skutecznymi i przejrzystymi mechanizmami monitorowania i działań następczych;
 2. podkreśla, że pomoc UE dla krajów najsłabiej rozwiniętych powinna być ukierunkowana przede wszystkim na działania prowadzące do dobrobytu oraz rozwoju gospodarki rynkowej, co w istotny sposób przyczyni się do eliminacji ubóstwa;
 3. wzywa do priorytetowego traktowania wzrostu gospodarczego jako elementu kluczowego dla rozwoju i ogólnego ograniczenia ubóstwa w krajach najsłabiej rozwiniętych;
 4. uważa, że konferencja LDC-IV powinna koncentrować się na spójności polityki na rzecz rozwoju, gdyż stanowi ona istotny czynnik zmiany politycznej na poziomie krajowym i międzynarodowym; dlatego wzywa, aby decyzje polityczne we wszystkich obszarach – takich jak handel, rybołówstwo, środowisko, rolnictwo, zmiana klimatu, energia, inwestycje i finanse – odpowiadały potrzebom rozwojowym krajów najsłabiej rozwiniętych w celu walki z ubóstwem oraz zagwarantowania godnych dochodów i środków do życia;
 5. apeluje do UE, aby wypełniała swoje zobowiązanie związane z dostępem do rynku i zmniejszeniem zadłużenia; przypomina, że istotne znaczenie ma osiągnięcie celu zakładającego udzielanie krajom najsłabiej rozwiniętym oficjalnej pomocy rozwojowej na poziomie 0,15-0,20 % DNB, przeznaczenie na ten cel własnych zasobów oraz – w charakterze środka uzupełniającego – stworzenie innowacyjnych mechanizmów finansowania;
 6. przypomina, że celem jest wyjście z grupy krajów najsłabiej rozwiniętych, i zwraca uwagę na podstawy, jakie stworzono podczas szczytu poświęconego milenijnym celom rozwoju we wrześniu 2010 r., z myślą o przyspieszeniu eliminacji ubóstwa, o osiągnięciu trwałego rozwoju gospodarczego mającego na celu podniesienie standardu życia ludności krajów najsłabiej rozwiniętych, o wprowadzeniu dobrego zarządzania i o wspieraniu budowy potencjału;
 7. podkreśla potrzebę podjęcia nowych środków służących włączeniu krajów najsłabiej rozwiniętych do gospodarki światowej i poprawie ich dostępu do rynków UE; wzywa Komisję do zwiększenia pomocy związanej z handlem, aby wspierać kraje najbardziej zagrożone w stawianiu czoła konkurencji wynikającej z liberalizacji rynku;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

8. przypomina, że pokój i bezpieczeństwo mają kluczowe znaczenie dla powodzenia strategii rozwojowych oraz że UE powinna ściślej koordynować swoje podejście, aby rozwiązać kwestie związane ze stabilnością w krajach najsłabiej rozwiniętych oraz wspierać wysiłki zmierzające do budowy państw żyjących w pokoju i zgodnie z zasadami demokracji i integracji;
9. przypomina, że należy priorytetowo traktować bezpieczeństwo żywnościowe, rolnictwo, infrastrukturę, budowanie potencjału, wzrost gospodarczy sprzyjający integracji społecznej, dostęp do technologii, a także rozwój społeczny krajów najsłabiej rozwiniętych;
10. apeluje o określenie sprawiedliwych zasad handlu i o zastosowanie zintegrowanych strategii politycznych do szeregu kwestii gospodarczych, społecznych i środowiskowych w celu wspierania zrównoważonego rozwoju;
11. przypomina o potrzebie przyjęcia skutecznych środków związanych z niestabilnością cen i przejrzystością oraz lepszym regulowaniem rynków finansowych w celu ochrony krajów najsłabiej rozwiniętych i zmniejszenia ich podatności na zagrożenia;
12. przypomina o potrzebie udzielenia państwom rozwijającym się pomocy w zakresie systemów podatkowych i dobrego zarządzania podatkami oraz wzywa ONZ do wprowadzenia odpowiednich mechanizmów w tym zakresie;
13. apeluje do UE i państw członkowskich, aby podczas konferencji LDC-IV przedyskutowały wdrożenie innowacyjnych mechanizmów finansowania rozwoju, takich jak podatek od transakcji finansowych; podkreśla, że zobowiązania w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej oraz innowacyjne mechanizmy finansowania muszą być postrzegane jako mające podstawowe zaznaczenie i uzupełniające się w walce z ubóstwem;
14. apeluje do ONZ i UE, aby na konferencji LDC-IV poważnie zajęły się szkodliwymi skutkami zakupu użytków rolnych, takimi jak wywłaszczanie drobnych rolników oraz niezrównoważone wykorzystanie ziemi i zasobów wodnych;
15. podkreśla, że długofalowym celem współpracy na rzecz rozwoju musi być tworzenie warunków do trwałego rozwoju gospodarczego i uczciwej redystrybucji dobrobytu; podkreśla zatem, że potrzebne jest określenie potrzeb i strategii krajów najsłabiej rozwiniętych, zróżnicowanie handlu dzięki wspieraniu uczciwych cen za produkcję krajów najsłabiej rozwiniętych oraz zajęcie się ograniczeniami po stronie podaży w celu zwiększenia potencjału handlowego krajów najsłabiej rozwiniętych i możliwości przyciągania przez nie inwestycji zgodnych z podstawowymi standardami pracy MOP i zasadami ochrony środowiska;
16. ma świadomość, że nie osiągnięto jeszcze wszystkich początkowych celów inicjatywy „wszystko oprócz broni”, przez co jakość i wartość wymiany handlowej krajów najsłabiej rozwiniętych z UE nie spełniła oczekiwań, głównie z powodu braku odpowiedniej infrastruktury związanej z handlem i infrastrukturą portowej; opowiada się za rozwojem takiej infrastruktury, ponieważ ma ona zasadnicze znaczenie dla zwiększenia potencjału handlowego;
17. podkreśla potrzebę zwiększenia skuteczności pomocy na rzecz rozwoju zgodnie z deklaracją paryską i planem działania z Akry;
18. zwraca uwagę na znaczenie Parlamentu Europejskiego i jego decydującą rolę w zatwierdzeniu budżetu UE przeznaczanego na pomoc na rzecz rozwoju; jest w związku z tym przekonany, że Parlament powinien być bardziej angażowany w przygotowywanie europejskiej strategii na rzecz rozwoju; uważa, że istotne znaczenie ma ponadto ustanowienie mechanizmu sprawozdawczego;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

19. uważa, że uchwalenie w USA nowej ustawy o minerałach z regionów ogarniętych konfliktami stanowi duży krok naprzód w walce z nielegalnym wydobyciem kopalin i handlem nimi, które to działania są siłą napędzającą wojny domowe i konflikty; jest zdania, że ONZ powinna wystąpić z podobnym wnioskiem, aby zapewnić możliwość śledzenia pochodzenia importowanych minerałów na rynku światowym;
20. apeluje o przeprowadzenie oceny ryzyka odnoszącej się do wszystkich odpowiednich aspektów związanych z planowaniem polityki i podejmowaniem decyzji politycznych w dziedzinie rozwoju, w tym handlu, rolnictwa oraz bezpieczeństwa żywnościowego, oraz o wykorzystanie wyników tej oceny do określenia jasnych wytycznych dotyczących polityki współpracy na rzecz rozwoju;
21. wyraża zaniepokojenie rosnącym prawdopodobieństwem wystąpienia katastrof środowiskowych powodujących masowe migracje i wymagających udzielenia pilnej pomocy tej nowej kategorii osób wysiedlonych;
22. podkreśla znaczenie współpracy i integracji regionalnej, a ponadto apeluje o wzmocnienie ram regionalnych umożliwiających głównie małym krajom pozyskiwanie zasobów, fachowej wiedzy i doświadczenia;
23. podkreśla, że brak postępu w dziedzinie zarządzania finansami publicznymi nadal uniemożliwia większości tych krajów uzyskanie wsparcia budżetowego będącego kluczowym czynnikiem w procesie budowania potencjału każdego kraju;
24. podkreśla, że dla krajów najsłabiej rozwiniętych ważny jest rozwój stosunków trójstronnych, szczególnie z krajami wschodzącymi, aby dążyć do wszechstronnej współpracy dla osiągnięcia wzajemnych korzyści i wspólnego rozwoju;
25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Sprawozdanie z postępów Islandii w roku 2010

P7_TA(2011)0150

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sprawozdania o postępach Islandii w 2010 r.

(2012/C 296 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 2010 r. dodające Islandię do wykazu krajów spełniających wymogi pomocy przedakcesyjnej UE mającej na celu wsparcie państw kandydujących w dostosowaniu się do europejskiego dorobku prawnego,
- uwzględniając opinię Komisji Europejskiej z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie złożonego przez Islandię wniosku o członkostwo w Unii Europejskiej (SEC(2010)0153),
- uwzględniając decyzję Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r. o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych z Islandią,
- uwzględniając ogólne stanowisko UE oraz ogólne stanowisko rządu Islandii przyjęte w dniu 27 lipca 2010 r. na posiedzeniu ministerialnym inauguracyjnym międzyrządową konferencję w sprawie przystąpienia Islandii do Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania na lata 2010-2011” (COM(2010)0660) oraz sprawozdanie w sprawie postępów Islandii w 2010 r. przyjęte w dniu 9 listopada 2010 r.,

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie strategii rozszerzenia dotyczącej państw Bałkanów Zachodnich, Islandii i Turcji ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie wniosku Islandii o członkostwo w Unii Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając zalecenia na pierwsze posiedzenie wspólnej komisji parlamentarnej UE-Islandia, przyjęte w październiku 2010 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Islandia spełnia kryteria kopenhaskie oraz że w dniu 27 lipca 2010 r., po zatwierdzeniu przez Radę, Unia Europejska rozpoczęła negocjacje akcesyjne z Islandią,
- B. mając na uwadze, że przegląd prawodawstwa rozpoczął się w dniu 15 listopada 2010 r. i przewiduje się, że potrwa on do dnia 17 czerwca 2011 r.,
- C. mając na uwadze, że, jak podkreślono nowym porozumieniem w sprawie rozszerzenia, postępy każdego państwa w dążeniu do przynależności do UE opierają się na zasługach,
- D. mając na uwadze, że Islandia prowadzi już ścisłą współpracę z Unią Europejską, ponieważ jest członkiem Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) oraz stroną umów z Schengen i rozporządzenia dublińskiego, i w związku z tym zastosowała się już do znacznej części wspólnotowego dorobku prawnego,
- E. mając na uwadze, że Islandia przyczynia się do zwiększenia spójności i solidarności w Europie poprzez mechanizm finansowy w ramach EOG i współpracuje z UE w operacjach zaprowadzania pokoju i zarządzania kryzysowego,
1. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęte w lipcu 2010 r. negocjacje akcesyjne z Islandią; uważa, że należy stworzyć warunki konieczne do zakończenia procesu przystąpienia Islandii do UE i zapewnić jego pomyślność,

Kryteria polityczne

2. z zadowoleniem przyjmuje perspektywę przyjęcia nowego państwa członkowskiego, które jest krajem o dużych tradycjach demokratycznych i kulturze obywatelskiej; podkreśla, że przystąpienie Islandii do UE zwiększy dodatkowo rolę Unii w propagowaniu i obronie praw człowieka i podstawowych wolności na świecie;
3. wyraża Islandii uznanie za dobre wyniki w dziedzinie ochrony praw człowieka i wysoki poziom współpracy z organami międzynarodowymi w ramach ochrony praw człowieka;
4. popiera trwające prace mające na celu wzmocnienie otoczenia legislacyjnego w zakresie wolności wypowiedzi i dostępu do informacji; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście nową islandzką inicjatywę ustawodawczą w sprawie mediów (Icelandic Modern Media Initiative), która umożliwia zarówno Islandii, jak i UE zajęcie wyraźnych stanowisk w odniesieniu do prawnej ochrony wolności słowa i informacji;
5. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie w październiku 2010 r. wspólnej komisji parlamentarnej UE-Islandia i wyraża przekonanie, że forum to przyczyni się w trakcie procesu akcesyjnego do zacieśnienia współpracy między zgromadzeniem ogólnym Islandii (Althingi) a Parlamentem Europejskim;
6. usilnie zachęca władze Islandii do ujednoczenia praw obywateli UE w zakresie prawa do głosowania w wyborach lokalnych w Islandii;

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 47.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0278.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

7. przyjmuje do wiadomości duże postępy w zwiększaniu niezależności władzy sądowniczej i z zadowoleniem przyjmuje środki podjęte przez władze Islandii w maju 2010 r., aby rozwiązać problem decydującej roli ministra sprawiedliwości w powoływaniu sędziów, a także zmiany wprowadzone do ustawy o sądownictwie, które zwiększają niezależność władzy sądowniczej, przy czym podkreśla potrzebę skrupulatnego wdrożenia tych środków;

8. z zadowoleniem przyjmuje prace urzędu specjalnego prokuratora oraz sprawozdanie specjalnej komisji dochodzeniowej powołanej w grudniu 2008 r. przez Parlament Islandii, aby zbadać i przeanalizować proces, który doprowadził do krachu systemu bankowego, a także postępy w rozwiązywaniu politycznych, instytucjonalnych i administracyjnych skutków krachu islandzkiego systemu bankowego, przy czym zauważa, że nadal trwa wdrażanie zaleceń komisji i że należy je nieprzerwanie kontynuować;

Kryteria gospodarcze

9. z zadowoleniem przyjmuje ogólnie zadowalające wyniki Islandii, jeżeli chodzi o wypełnianie zobowiązań w ramach EOG oraz zdolność sprostania presji konkurencji unijnej i unijnych sił rynkowych;

10. stwierdza jednak, że ostatnia tablica wyników EFTA pokazała lekki wzrost deficytu transpozycji w Islandii, który wynosi 1,3 % i jest wyższy od pośredniego celu wynoszącego 1 %, pomimo że skróciły się zwłoki w transpozycji,

11. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie zawarte między przedstawicielami rządów Islandii, Holandii i Zjednoczonego Królestwa w sprawie Icesave, w szczególności w sprawie gwarancji spłaty kosztów poniesionych w związku z minimalnymi gwarancjami wypłaconymi deponentom w filiach banku Landsbanki Islands hf. w Zjednoczonym Królestwie i Holandii; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie porozumienia przez parlament Islandii większością dwóch trzecich głosów w dniu 17 lutego 2011 r.; przyjmuje do wiadomości decyzję prezydenta Islandii o głosowaniu nad ustawą w referendum i ma nadzieję, że zakończy się postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom, które Urząd Nadzoru EFTA wszczął wobec rządu Islandii w dniu 26 maja 2010 r.;

12. z zadowoleniem przyjmuje działania zmierzające do naprawy instytucjonalnych niedociągnięć w sektorze finansowym oraz postępy w zwiększaniu regulacji i nadzoru w bankowości, szczególnie jeżeli chodzi o uprawnienia organu nadzoru finansowego;

13. z zadowoleniem przyjmuje przedstawiony przez Islandię Komisji Europejskiej pierwszy przedakcesyjny program gospodarczy, jako ważny krok na etapie przedakcesyjnym oraz wyraża nadzieję, że coroczny dwustronny dialog gospodarczy, który został ogłoszony, utrwali współpracę między dwoma stronami;

14. zachęca władze Islandii do kontynuowania układania strategii liberalizacji kontroli kapitału, co jest istotnym warunkiem przyjęcia Islandii do UE;

15. z zadowoleniem przyjmuje pozytywny czwarty przegląd promesy kredytowej MFW, w którym podkreślono istotne nowości w ramach podatkowej i gospodarczej konsolidacji w Islandii oraz fakt, że po siedmiu kolejnych półroczach spadku, gospodarka tego kraju wyszła z recesji, a produkt krajowy brutto w okresie lipiec-wrzesień 2010 wzrósł o 1,2 % w stosunku do poprzedniego półrocza;

16. z zadowoleniem przyjmuje działania mające na celu większe zróżnicowanie gospodarki islandzkiej, które postrzega jako środek niezbędny do osiągnięcia dobrobytu gospodarczego kraju w dłuższej perspektywie; zachęca władze Islandii do dalszego rozwoju turystyki, która jest postrzegana jako obiecujący sektor długotrwałego wzrostu oraz wykazała ogólny coraz większy wzrost produkcji i zatrudnienia;

17. przyjmuje do wiadomości stanowisko Islandii w sprawie przystąpienia do strefy euro, co może nastąpić po przystąpieniu Islandii do UE i spełnieniu przez nią wszystkich niezbędnych warunków;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

18. jest zaniepokojony wysokim poziomem bezrobocia w Islandii, w szczególności bezrobociem wśród młodzieży, a także spadkiem inwestycji i konsumpcji na rynku wewnętrznym, co jest skutkiem kryzysu gospodarczo-finansowego, pomimo oznak poprawy w niektórych dziedzinach; uważa, że tania zielona energia i ekologiczne technologie energetyczne, jakie wytwarza Islandia, mogłyby być istotniejszym czynnikiem odnowy gospodarczej;

19. wyraża Islandii uznanie za wysoki wskaźnik inwestycji w edukację, badania naukowe i rozwój, a także za wspieranie strategii lizbońskiej i zaangażowanie w tę strategię, w tym za przyjęcie islandzkiej strategii 2020, która podkreśla znaczenie edukacji, badań i rozwoju i wyznacza wymierne cele;

Zdolność podjęcia obowiązków wynikających z członkostwa

20. zauważa, że Islandia, która jest członkiem EOG, osiągnęła zaawansowane stadium w spełnianiu wymogów dziesięciu rozdziałów negocjacyjnych i częściowo spełnia wymogi jedenastu rozdziałów negocjacyjnych; podkreśla, że wywiązanie się przez Islandię ze zobowiązań wynikających z porozumienia EOG jest ważnym wymogiem, jaki należy spełnić w ramach negocjacji akcesyjnych;

21. wzywa Islandię do nasilenia przygotowań do dostosowania prawa Islandii do unijnego dorobku prawnego, w szczególności w dziedzinach nie objętych EOG, oraz do zapewnienia wdrożenia i egzekwowania tych przepisów przed przystąpieniem do UE;

22. wzywa Islandię do przygotowania się do udziału w unijnej polityce rolnej i polityce rozwoju obszarów wiejskich, a w szczególności do nasilenia starań zmierzających do utworzenia struktur administracyjnych niezbędnych do wdrożenia tej polityki przed przystąpieniem do UE; podkreśla jednak specyfikę ekosystemu Islandii i zachęca Komisję oraz władze Islandii do zawarcia satysfakcjonującego dla obu stron porozumienia, biorącego pod uwagę wyjątkowy charakter islandzkiego środowiska naturalnego;

23. biorąc pod uwagę fakt, że trwa obecnie przegląd wspólnej polityki rybołówstwa oraz że unijny dorobek prawny może ulec zmianom przed przystąpieniem Islandii do UE, wzywa Islandię i UE do konstruktywnego podejścia do tego rozdziału negocjacji i znalezienia zadowalającego dla obu stron rozwiązania kwestii zrównoważonego zarządzania zasobami rybnymi i zrównoważonej eksploatacji tych zasobów;

24. odnotowuje dobre wyniki Islandii w zakresie zrównoważonego zarządzania zasobami rybnymi, opartego na naukowych ocenach;

25. wzywa władze Islandii do dostosowania prawodawstwa kraju do dorobku prawnego w zakresie jednolitego rynku jeśli chodzi o swobodę przedsiębiorczości, swobodę świadczenia usług oraz swobodny przepływ kapitału w sektorze produktów i przetworów rybnych;

26. wzywa Islandię do kontynuowania konstruktywnych rozmów z UE i Norwegią, ukierunkowanych na rozwiązanie sporu o makrele w oparciu o realistyczne propozycje, które zabezpieczą przyszłość stada, ochronią i utrzymają stanowiska pracy w rybołówstwie pelagicznym i zagwarantują długoterminowe, zrównoważone rybołówstwo;

27. zauważa, że Islandia może wnieść cenny wkład do polityki unijnej dzięki doświadczeniu w dziedzinie stosowania energii odnawialnych, a w szczególności energii geotermicznej, w dziedzinie ochrony środowiska i przeciwdziałania zmianom klimatycznym;

28. stwierdza jednak, że nadal istnieją poważne rozbieżności między UE a Islandią w kwestiach związanych z zarządzaniem życiem morskim, w szczególności odnośnie do polowań na wieloryby; zwraca uwagę, że zakaz polowań na wieloryby jest częścią dorobku prawnego UE i wzywa do szerszego przedyskutowania kwestii zakazu polowań na wieloryby i handlu produktami z wielorybów;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

29. przyjmuje do wiadomości, że Islandia nie ma wojska i nie produkuje broni; z zadowoleniem przyjmuje stałe wspieranie przez Islandię cywilnych operacji prowadzonych w ramach WPBiO oraz dostosowanie do większości deklaracji i decyzji w ramach WPZiB;

30. z zadowoleniem przyjmuje tradycję polityki zagranicznej zakorzenioną w prawie międzynarodowym, prawach człowieka, równości płci i współpracy na rzecz rozwoju oraz islandzką politykę bezpieczeństwa opartą na wartościach cywilnych;

Współpraca regionalna

31. uważa, że przyjęcie Islandii do UE zwiększy szanse Unii odgrywania aktywniejszej i bardziej konstruktywnej roli w Północnej Europie i w regionie Arktyki, co się przyczyni do wielostronnego zarządzania i zrównoważonych rozwiązań politycznych w tym regionie; pozytywnie odnosi się do udziału Islandii w Radzie Nordyckiej, a także w polityce UE dotyczącej wymiaru północnego, w Euro-arktycznej Radzie Morza Barentsa oraz w Radzie Arktycznej, która jest głównym wielostronnym forum współpracy w Arktyce; uważa, że przystąpienie Islandii do UE w większym stopniu utwierdzi obecność UE w Radzie Arktycznej;

32. podkreśla, że potrzebna jest skuteczniejsza i skoordynowana polityka unijna w odniesieniu do Arktyki i uważa, że przystąpienie Islandii do UE wzmocniłoby północno-atlantycki wymiar zewnętrznej polityki Unii;

Opinia publiczna i poparcie dla dalszego rozszerzenia

33. wzywa władze Islandii do szerszego przedyskutowania na forum publicznym kwestii przystąpienia do UE, mając na uwadze, że aby negocjacje zakończyły się pomyślnie, potrzebne jest zdecydowane zaangażowanie; pochwała Islandię za utworzenie ogólnie dostępnej strony internetowej eu.mfa.is i z zadowoleniem przyjmuje coraz większą liczbę wyważonych dyskusji w islandzkich środkach przekazu na temat dobrych i złych stron przystąpienia do UE;

34. wzywa Komisję do zapewnienia władzom Islandii, jeżeli wystąpią z takim wnioskiem, materialnego i technicznego wsparcia, aby pomóc im zwiększyć przejrzystość i odpowiedzialność w ramach procesu rozszerzenia i przyczynić się do zorganizowania na terenie całego kraju kampanii informacyjnej w oparciu o jasne, dokładne i bazujące na faktach informacje na temat skutków przynależności do UE, tak aby umożliwić obywatelom Islandii podjęcie świadomego wyboru w przyszłym referendum w sprawie przystąpienia do UE;

35. wyraża nadzieję, że, pomijając różnice w poglądach politycznych, poinformowana opinia publiczna może również pozytywnie wpłynąć na dążenie władz Islandii do przystąpienia do UE;

36. sądzi, że bardzo ważne jest, aby przekazywać obywatelom UE jasne, zrozumiałe i oparte na faktach informacje o skutkach przystąpienia Islandii do UE; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia wysiłków w tym celu, a także uważa, że równie ważne jest, aby słuchać obywateli i udzielać odpowiedzi na nurtujące ich pytania i wątpliwości, a także aby działać w odpowiedzi na opinie obywateli i zgodnie z ich interesem;

*

* *

37. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz przewodniczącemu parlamentu (Althingi) i rządowi Islandii.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

Sprawozdanie z postępów Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w 2010 r.

P7_TA(2011)0151

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w 2010 r.

(2012/C 296 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając decyzję Rady Europejskiej z dnia 16 grudnia 2005 r. o przyznaniu Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii statusu kraju kandydującego do członkostwa w UE oraz uwzględniając konkluzje prezydencji Rady Europejskiej z 15-16 czerwca 2006 r. i 14-15 grudnia 2006 r.,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 845 (z 1993 r.) i 817 (z 1993 r.) oraz porozumienie przejściowe z 1995 r. zawarte między Republiką Grecji i Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie postępów Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w 2010 r. (SEC(2010)1332) oraz komunikat Komisji „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania w latach 2010-2011” z dnia 9 listopada 2010 r. (COM(2010)0660),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdania okresowego za 2009 r. dotyczącego Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zalecenia wspólnej komisji parlamentarnej UE - Była Jugosłowiańska Republika Macedonii z dnia 30 listopada 2010 r.,
 - uwzględniając decyzję Rady 2008/212/WE z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie zasad, priorytetów i warunków ujętych w partnerstwie akcesyjnym zawartym z Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii ⁽²⁾,
 - uwzględniając wnioski z posiedzenia Rady do Spraw Ogólnych i Rady do Spraw Zagranicznych z dni 13 i 14 grudnia 2010 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że proces rozszerzenia UE jest potężną siłą napędową pokoju, stabilności i pojednania w regionie,
- B. mając na uwadze, że w 2005 r. Rada Europejska przyznała Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii status kraju kandydującego, lecz od tamtej pory nie ustaliła daty rozpoczęcia negocjacji mimo znaczących postępów poczynionych przez to państwo na drodze do przystąpienia do UE; mając na uwadze, że problemy dwustronne nie powinny stanowić przeszkody w procesie przystąpienia do UE ani być wykorzystywane jako przeszkoda w tym procesie, choć należy je rozwiązać przed nadaniem członkostwa; mając na uwadze, że kontynuacja procesu przystąpienia do UE przyczyniłaby się do stabilności Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i dodatkowo umocniła dialog międzyetniczny;
- C. mając na uwadze, że zacieśnienie dialogu gospodarczego i współpracy z krajami przystępującymi do Unii umożliwia UE wspólne skupienie się na przezwyciężeniu kryzysu gospodarczego oraz przyczynia się do zwiększenia jej ogólnej konkurencyjności,

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 54.

⁽²⁾ Dz.U. L 80 z 19.3.2008, s. 32.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- D. mając na uwadze, że strategia na rzecz rozszerzenia z roku 2010 wymienia takie priorytety jak reforma administracji publicznej i wymiaru sprawiedliwości, walka z przestępczością zorganizowaną i korupcją, a także dialog między podmiotami politycznymi,
- E. mając na uwadze, że UE stosuje złożone procedury zatwierdzania gwarantujące przyjęcie nowych członków wyłącznie po spełnieniu przez nich wszystkich wymogów, wyłącznie przy czynnej zgodzie instytucji UE i państw członkowskich UE,
- F. mając na uwadze, że wolność słowa i niezależność środków przekazu pozostają problematyczne w większości krajów objętych rozszerzeniem,

Rozwój sytuacji politycznej

1. podziela ocenę przedstawioną w sprawozdaniu Komisji o postępach Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w 2010 r. oraz wyraża ubolewanie wobec faktu, że Rada nie podjęła decyzji o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych zgodnie z zaleceniem Komisji ponawianym już drugi rok z rządu i zgodnie z wcześniejszymi rezolucjami Parlamentu; przypomina o swoim wcześniejszym zaleceniu dla Rady dotyczącym bezzwłocznego podjęcia negocjacji;
2. odnotowuje rozwój sytuacji politycznej w ostatnim okresie, prowadzący do przedterminowych wyborów; wzywa wszystkie partie polityczne do odgrywania aktywnej i konstruktywnej roli w procesie przygotowania wyborów; podkreśla, że wolne i uczciwe wybory przeprowadzone z zachowaniem pełnej przejrzystości i zgodnie ze standardami międzynarodowymi stanowią ważny element skonsolidowanej demokracji; wzywa wszystkie partie do aktywnego uczestnictwa w wyborach; wyraża zaniepokojenie obecną sytuacją i zwraca się do wszystkich przywódców politycznych o poszukiwanie porozumienia w oparciu o instytucje demokratyczne;
3. wskazuje na fakt, że konieczne jest rozwiązanie dwustronnych problemów przez zainteresowane strony w duchu dobrego sąsiedztwa i przy uwzględnieniu ogólnych interesów UE; apeluje do wszystkich kluczowych podmiotów i zainteresowanych stron o wzmocnienie wysiłków i wykazanie się odpowiedzialnością i zdecydowaną postawą w zakresie rozwiązywania wszystkich pozostałych do rozstrzygnięcia kwestii, które nie tylko powstrzymują proces przystąpienia kraju kandydującego i utrudniają politykę samej UE w regionie, ale także wpływają na stosunki międzyetniczne, stabilność w regionie oraz rozwój gospodarczy;
4. składa Macedonii gratulacje z okazji 10. rocznicy podpisania umowy ramowej z Ochrydy będącej kamieniem węgielnym współpracy międzyetnicznej w tym kraju, oraz apeluje do rządu i wszystkich instytucji państwowych o wykorzystanie tej doniosłej rocznicy jako zachęty do ciągłego umacniania współpracy i zaufania między grupami etnicznymi; jest jednak zaniepokojony rosnącym napięciem między grupami etnicznymi w związku z budową obiektu na terenie twierdzy Kale w Skopje; apeluje do wszystkich przywódców politycznych i religijnych oraz środków masowego przekazu o powstrzymanie się od wszelkich działań, które mogłyby zwiększyć napięcia międzyetniczne; zauważa z niepokojem zagrożenie wynikające z coraz powszechniejszej postawy izolacjonistycznej, która mogłaby przerodzić się w program zastępczy wskutek braku wymiernej perspektywy przystąpienia do UE;
5. apeluje do rządu o wspieranie wszechstronnego dialogu między społecznościami etnicznymi w celu należytego uwzględnienia drażliwych kwestii dotyczących wszystkich społeczności i mniejszości przy podejmowaniu decyzji, takich jak na przykład plan zagospodarowania miejskiego „Skopje 2014”, a także o unikanie czynów i inicjatyw, których celem jest umocnienie tożsamości narodowej ze szkodą dla innych społeczności; zwraca uwagę na konieczność skutecznego funkcjonowania komisji parlamentarnej ds. stosunków międzyetnicznych w zakresie włączania mniejszości w proces stanowienia prawa oraz podkreśla konieczność podjęcia dodatkowych starań w celu przeprowadzenia procesu decentralizacji zgodnie z umową ramową z Ochrydy;
6. wyraża ubolewanie, że starania ONZ w zakresie mediacji na rzecz zażegnania sporu o nazwę nie przyniosły konkretnych rezultatów;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

Demokracja, praworządność i prawa człowieka

7. przypomina, że zdrowa kultura polityczna jest podstawą demokracji; apeluje do partii opozycyjnych o zaprzestanie bojkotu parlamentu krajowego i wznowienie dialogu politycznego na gruncie instytucji; uważa, że odpowiedzialność za zapewnienie natychmiastowego i otwartego dialogu na temat wszystkich istniejących wyzwań, którym państwo musi stawić czoła, spoczywa na rządzie i opozycji; podkreśla, że niestabilność polityczna mogłaby wpłynąć na proces integracji europejskiej, który powinien stanowić wspólny priorytet całego społeczeństwa; pochwała fakt przyjęcia w regulaminie parlamentu poprawek umożliwiających większe zaangażowanie opozycji w pracę parlamentu; wyraża jednak niepokój w związku z brakiem dostatecznego dialogu między rządem i partiami opozycyjnymi oraz ogólnym nastrojem nieufności i konfrontacji; wzywa obie strony do sprzyjania budowaniu atmosfery zaufania i do zdecydowanego zaangażowania na rzecz wykorzystania nowego regulaminu parlamentu w celu wzmożenia dialogu politycznego i konstruktywnej współpracy w zakresie procedur ustawodawczych i parlamentarnej kontroli działalności rządu;

8. pochwała wolę polityczną dotyczącą mającego już dawno nastąpić ogłoszenia nazwisk agentów współpracujących z byłymi jugosłowiańskimi tajnymi służbami, co stanowi ważny krok w stronę zerwania z dawną epoką komunizmu; niemniej stwierdza niewystarczające postępy poczynione w zakresie pełnego wdrożenia odnośnego prawodawstwa; wzywa rząd do niezwłocznego zakończenia procesu lustracji i uniknięcia jego selektywnego wykorzystywania do celów politycznych, takich jak własna legitymizacja polityczna czy zniesławianie przeciwników politycznych;

9. wyraża uznanie dla doskonałej pracy specjalnego przedstawiciela UE/przewodniczącego delegacji UE; potępia niestosowne ataki polityków rządzącej partii skierowane przeciwko przedstawicielom UE i wyraża ubolewanie wobec faktu, że rząd jednoznacznie i publicznie nie odciął się od tych zniewag; uważa, że incydenty te wpływają wyjątkowo niekorzystnie na wizerunek kraju;

10. zwraca uwagę na potrzebę poprawy ordynacji wyborczej w celu jej dostosowania do zaleceń OBWE/ODIHR oraz Komisji Weneckiej przedstawionych w sprawozdaniu dotyczącym wyborów prezydenckich i samorządowych w roku 2009;

11. ponownie zaznacza, że wolne i niezależne środki przekazu są niezbędnym warunkiem wstępnym rozwoju stabilnej demokracji; zwraca uwagę na dużą różnorodność i współistnienie publicznych i prywatnych środków przekazu w tym kraju; wyraża jednak zaniepokojenie upolitycznieniem mediów i ingerencją w ich pracę; niepokoi się uzależnieniem gospodarczym oraz skupieniem władzy politycznej w mediach, czego częstym skutkiem jest brak niezależności redakcyjnej oraz niskie standardy dziennikarstwa; jest zaniepokojony znacznym pogorszeniem się sytuacji w zakresie wolności środków przekazu w kraju, na który wskazuje istotny spadek (z 34 na 68 miejsce) w rankingu prasowym Reporterów bez Granic na rok 2010; odnotowuje fakt umieszczenia przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na swojej stronie internetowej apelu do obywateli o informowanie o „nieobiektywnych” informacjach prasowych; wzywa dziennikarzy do utrzymania wysokich standardów zawodowych w swojej pracy, zdystansowania się od wpływów politycznych oraz ustanowienia zawodowych stowarzyszeń dziennikarskich, jednocześnie wzywając właściwe władze do umocnienia niezależności i wolności mediów poprzez stosowanie równych standardów wobec wszystkich i poprawę przejrzystości ich własności;

12. przychylnie odnosi się do szeregu przepisów przyjętych z myślą o reformie wymiaru sprawiedliwości oraz apeluje o dalsze zdecydowane dążenie do zreformowania systemu wymiaru sprawiedliwości, aby zapewnić jego profesjonalizm, skuteczność i niezależność od nacisków politycznych; w tym celu podkreśla, że należy sprawnie i skutecznie wdrożyć istniejące ramy prawne; niepokoi się rolą, jaką Ministerstwo Sprawiedliwości nadal odgrywa w Radzie Sądownictwa i krytycznym stosunkiem rządu i posłów do Trybunału Konstytucyjnego, co tworzy ryzyko politycznej ingerencji w wymiar sprawiedliwości; niemniej jednak odnotowuje z zadowoleniem wdrożenie wszystkich orzeczeń trybunału mimo tych różnic zdań; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki na rzecz zwiększenia skuteczności i przejrzystości systemu sądowniczego, w szczególności poprzez zmniejszenie liczby zaległych spraw w większości sądów; pochwała również wejście w życie przepisów o pomocy prawnej;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

13. z zadowoleniem przyjmuje ciągle wysiłki w walce z korupcją, których wyrazem jest między innymi wdrożenie drugiej tury zaleceń GRECO i wejście w życie zmian do kodeksu karnego; zachęca władze do dalszego wdrażania przepisów antykorupcyjnych oraz poprawy w zakresie niezawisłości, skuteczności i zasobów wymiaru sprawiedliwości; przypomina jednak, że korupcja pozostaje powszechnym zjawiskiem i apeluje o dalsze wytężone wysiłki zmierzające do jej wykorzenia; podkreśla konieczność pilnego skutecznego i bezstronnego wykonania przepisów przeciw korupcji, w szczególności w odniesieniu do finansowania partii politycznych i konfliktów interesów; zwraca uwagę, iż istotne jest, by zadbać o to, aby system sądowy funkcjonował bez ingerencji politycznej; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki na rzecz zwiększenia skuteczności i przejrzystości systemu sądowego; podkreśla potrzebę stworzenia rejestru wykonania postępowań i wyroków skazujących, który umożliwiłby ocenę postępów; wzywa do ujednoczenia orzecznictwa, tak aby system sądownictwa stał się przewidywalny oraz by zyskać zaufanie społeczeństwa;

14. wzywa Komisję do przygotowania, wraz z następnym sprawozdaniem z postępów, oceny wpływu i wyników osiąganych dzięki funduszom UE przyznanym w dziedzinie reformy wymiaru sprawiedliwości i zwalczania korupcji; wzywa Komisję do przedstawienia Radzie i Parlamentowi bardziej szczegółowej oceny skuteczności działań antykorupcyjnych podejmowanych przez Byłą Jugosłowiańską Republikę Macedonii w zakresie przetargów publicznych i nadużyć finansowych oraz do przedstawienia tej oceny wraz z następnym sprawozdaniem z postępów;

15. dostrzega wysiłki na rzecz reformy administracji publicznej, lecz nawołuje do kontynuowania starań w tej dziedzinie, która wciąż pozostaje upolityczniona i w której brak kompetencji i profesjonalizmu; wyraża zadowolenie z przyjęcia przez rząd krajowej strategii w sprawie reformy administracji publicznej oraz utworzenie podkomisji w ramach układu o stabilizacji i stowarzyszeniu ds. reformy administracji publicznej; wyraża zaniepokojenie nieprzejrzystym i doraźnym procesem przekształcenia stanowisk tymczasowych w stałe miejsca pracy, powodującym dalsze upolitycznienie administracji; wzywa do opracowania przejrzystej strategii w zakresie zasobów ludzkich, określenia potrzeb administracji pod względem ilościowym i kompetencyjnym oraz do realizacji tej strategii poprzez system merytorycznej rekrutacji i ścieżkę kariery zawodowej; z zadowoleniem przyjmuje fakt coraz częstszego zatrudniania członków mniejszościowych społeczności, lecz podkreśla, że powinno to odbywać się w oparciu o ocenę potrzeb w administracji, aby zapewnić dopasowanie umiejętności nowych pracowników do wymogów stanowiska;

16. pochwała stałe postępy w dziedzinie decentralizacji; zauważa jednak, że przekazaniu obowiązków administracji niższego szczebla powinno towarzyszyć zapewnienie odpowiedniego budżetu;

17. przychylnie odnosi się do postępów poczynionych w zakresie reformy systemu więziennictwa; niemniej jest poważnie zaniepokojony pogarszającymi się warunkami w niektórych więzieniach, w szczególności zaś przeludnieniem i nieodpowiednim systemem opieki zdrowotnej; podkreśla konieczność przestrzegania zasady, zgodnie z którą osoby zatrzymane powinny podlegać odpowiedniemu traktowaniu zgodnemu z zasadami ONZ;

18. przychylnie odnosi się do przyjęcia ustawy w sprawie spisu ludności i gospodarstw domowych w 2011 r.; podkreśla konieczność zapewnienia odpowiedniego przygotowania i organizacji operacyjnej w celu przeprowadzenia dokładnego spisu; wzywa rząd do przyznania odpowiednich funduszy na organizację tego spisu i podkreśla znaczenie odpolitycznienia tej kwestii w celu przeprowadzenia bezstronnego spisu z udziałem jak największej liczby osób;

19. podkreśla kluczowe znaczenie zapewnienia wsparcia integracji etnicznej w ramach systemu szkolnictwa; w tym celu pochwała strategię zintegrowanego kształcenia i apeluje o jej sprawne wdrożenie, między innymi poprzez stopniowe eliminowanie segregacji według klucza etnicznego i poprzez zwiększenie nauczania wszystkich oficjalnych języków w Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii; zwraca się do rządu o usprawnienie procesu konsultacji z różnymi społecznościami oraz o ścisłą współpracę z nimi przy wdrażaniu tej strategii;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

20. dostrzega brak postępów w organizacji wspólnych obchodów wydarzeń historycznych, przy współudziale sąsiadujących państw członkowskich UE, z myślą o lepszym zrozumieniu historii i stosunkach dobrosąsiedzkich, co podkreślono w poprzednim sprawozdaniu; domaga się wprowadzenia podręczników szkolnych wolnych od ideologicznej wykładni historii;

21. jest poważnie zaniepokojony sytuacją społeczności romskiej, która wciąż żyje w tragicznych warunkach i jest narażona na dyskryminację w dostępie do rynku pracy, opieki zdrowotnej i usług socjalnych; podkreśla w szczególności trudną sytuację romskich dziewcząt i kobiet, które są wciąż podwójnie dyskryminowane – z powodu pochodzenia etnicznego i płci; wzywa rząd do bardziej zdecydowanego zobowiązania się do wdrażania strategii na rzecz Romów i planu działania „Dekada Integracji Romów”; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje działania rządu zmierzające do politycznej integracji Romów, w tym powołanie ministra pochodzenia romskiego odpowiedzialnego za kwestie dotyczące społeczności romskiej; wyraża uznanie dla rządu w związku ze zwołaniem w okresie przewodniczenia Radzie Europy posiedzenia poświęconego integracji Romów;

22. z zadowoleniem przyjmuje uchwalenie przepisów przeciwko dyskryminacji, co stanowi milowy krok w walce z wciąż powszechnie występującymi praktykami dyskryminacyjnymi, oraz wzywa do szybkiego i skutecznego ich wdrożenia; wyraża jednak ubolewanie wobec faktu, że wbrew europejskiemu prawodawstwu w powyższych przepisach pominięto orientację seksualną wśród przyczyn dyskryminacji; apeluje o sprawne dostosowanie krajowych przepisów w tym zakresie do wspólnotowego dorobku oraz o umocnienie mechanizmów monitorowania, oraz podkreśla, że jest to warunek wstępny przystąpienia do UE; wyraża zaniepokojenie przebiegiem procedury wyboru członków komisji ds. ochrony przed dyskryminacją; wyraża ubolewanie, że członkiem komisji nie został mianowany żaden przedstawiciel społeczeństwa obywatelskiego; wzywa do dalszych działań w dziedzinie praw kobiet w celu zwiększenia ich udziału na rynku pracy oraz w procesie podejmowania decyzji w polityce i biznesie, a także w celu ochrony kobiet i dzieci przed przemocą domową;

23. wzywa do poczynienia większych starań w obszarze równouprawnienia oraz praw kobiet; zachęca władze do pełnego wykonania ustawy w sprawie równych szans kobiet i mężczyzn oraz do zadbania o większą spójność w krajowym planie działania na rzecz równości płci; przychylnie odnosi się do przyjęcia strategii w ramach walki z przemocą domową; wzywa do wdrożenia systemu wsparcia dla ofiar; wzywa rząd i sektor pozarządowy do propagowania większej świadomości co do tych kwestii;

24. potępia niedawne przypadki zastraszania i bezpośrednie ataki na organizacje społeczeństwa obywatelskiego oraz szkalowanie ich przywódców; przychylnie odnosi się do mechanizmów zasięgania opinii organizacji społeczeństwa obywatelskiego wprowadzonych przez rząd, lecz wyraża zaniepokojenie brakiem systematycznego i przejrzystego mechanizmu zasięgania opinii społeczeństwa obywatelskiego w kwestii krajowych strategii polityki rozwoju, prawodawstwa, programów czy innych strategicznych dokumentów; podkreśla potrzebę niewybiórczego włączenia organizacji społeczeństwa obywatelskiego w proces kształtowania polityki, w celu pobudzenia skutecznej debaty publicznej i zaangażowania zainteresowanych stron w proces akcesyjny kraju; podkreśla kluczową rolę podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w umacnianiu współpracy regionalnej w sprawach społecznych i politycznych; pochwała przyjęcie nowej ustawy o stowarzyszeniach obywatelskich i apeluje do władz o wykonanie przepisów dotyczących organizacji pożytku publicznego poprzez jak najszybsze zagwarantowanie systemów ich finansowania;

25. zauważa z zadowoleniem, że pomoc IPA dobrze sprawdza się w przypadku Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii; zachęca zarówno jej rząd, jak i Komisję do uproszczenia procedury administracyjnej odnośnie do środków IPA w celu ułatwienia dostępu do tego instrumentu mniejszym i niescentralizowanym organizacjom obywatelskim, związkom zawodowym i innym beneficjentom;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

26. podkreśla, że Była Jugosłowiańska Republika Macedonii ratyfikowała osiem głównych konwencji MOP dotyczących praw pracowniczych; jest zaniepokojony zaledwie skromnymi postępami poczynionymi w dziedzinie praw pracowniczych i związków zawodowych; wzywa jej władze do dalszego umacniania praw pracowniczych i praw związków zawodowych; z myślą o powyższym zachęca także jej rząd do zadbania o wystarczające zdolności administracyjne pozwalające na należyte wykonanie i egzekwowanie prawa pracy; wskazuje na ważną rolę dialogu społecznego i zachęca jej rząd do podniesienia poprzeczki i ustanowienia wszechstronnego dialogu społecznego z odpowiednimi partnerami;

27. podkreśla znaczenie ochrony i zachowania dziedzictwa kulturowego, będącego filarem wartości i zasad europejskich; z zalem zauważa, że liczne cmentarze, napisy na freskach i artefakty należące do dziedzictwa kulturowego Bułgarii zostały całkowicie zaniedbane i zniszczone;

28. z zadowoleniem przyjmuje postępy, jakie kraj poczynił z zamiarem przejścia do sprawnie funkcjonującej gospodarki rynkowej, oraz szerokie porozumienie w sprawie podstawowych elementów krajowej polityki gospodarczej; wyraża uznanie dla rządu za utrzymanie stabilności mikroekonomicznej pomimo negatywnych skutków światowego kryzysu gospodarczego, zauważa ponadto dobre perspektywy wzrostu gospodarczego w nadchodzących latach;

Rozwój sytuacji społeczno-ekonomicznej

29. wyraża zaniepokojenie utrzymującym się wysokim poziomem bezrobocia, w szczególności wśród młodych ludzi, który jest wspólny wielu krajom w tym regionie; apeluje do rządu o sprawne wprowadzenie skuteczniejszych środków na rzecz poprawy inwestycji publicznych z naciskiem na politykę zatrudnienia i zapewnienia pracownikom stabilnych i godnych miejsc pracy dobrej jakości; zwraca się do Komisji o pomoc władzom poprzez zwiększenie wsparcia z IPA;

30. odnotowuje poprawę warunków prowadzenia działalności gospodarczej w następstwie podjętych w ostatnich latach reform gospodarczych i podkreśla potrzebę kontynuowania reformy strukturalnej w tym kraju; jednocześnie zauważa, że poziom inwestycji zagranicznych obniżył się jeszcze bardziej z już i tak niskiego poziomu oraz że sytuacja uległa pogorszeniu z powodu światowego kryzysu finansowego; wzywa agencje rządowe odpowiedzialne za przyciąganie bezpośrednich inwestycji zagranicznych do zintensyfikowania wysiłków w poszukiwaniu potencjalnych inwestorów zagranicznych;

31. gratuluje rządowi skutecznego i sprawnego wdrożenia układu o stabilizacji i stowarzyszeniu z UE; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje niedawną decyzję rządu o zniesieniu taryf celnych dla ponad stu różnych produktów jako krok ku pełnej liberalizacji handlu z UE; ma nadzieję, że te zmiany zwiększą konkurencyjność krajowych producentów, co pobudzi większy wzrost gospodarczy; uważa te postępy za ważny krok odzwierciedlający wysiłki kraju na rzecz sprostania zwiększonej konkurencji, której będzie musiał stawić czoła po wstąpieniu do UE;

32. podkreśla potrzebę stosowania zasad dobrego zarządzania wydatkami budżetowymi poprzez poprawę systemu swobodnego dostępu do informacji publicznej, konsultacji z zainteresowanymi podmiotami w ramach procedury budżetowej oraz wprowadzenie mechanizmu sprawozdawczości zapewniającego odpowiedzialność za wydatkowane środki; przypomina, że nieprzejrzyste wydatki budżetowe prowadzą do wykluczenia społecznego i konfliktów, oraz poddaje w wątpliwość prawną zasadność niektórych kampanii publicznych;

33. przychylnie odnosi się do niedawnego przyjęcia ustawy o energii mającej na celu liberalizację krajowego rynku energii, która jest zgodna z odpowiednimi dyrektywami europejskimi;

34. podkreśla znaczenie opracowania skutecznego i niezawodnego systemu transportu publicznego zarówno na terytorium kraju, jak i na szczeblu regionalnym (obejmującego połączenie kolejowe Sofia-Skopje-Tirana); w związku z tym ponownie wzywa władze do inwestowania w utrzymanie i usprawnienie

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

sieci kolejowej jako realnej alternatywy dla systemu transportu drogowego; ubolewa nad decyzją rządu o zmniejszeniu środków na roczny program infrastruktury kolejowej oraz wzywa Komisję do zapewnienia niezbędnego wsparcia technicznego i finansowego w ramach środków pochodzących z IPA;

35. zwraca się do władz Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Bułgarii o ponowne otwarcie linii transgranicznej między miastami Staro Konjarevo i Gabrene dla pieszych i rowerzystów, aby poprawić odcinek kolejowego szlaku żelaznej kurtyny między Strumicą a Petric;

36. z zadowoleniem odnotowuje przyjęcie krajowej strategii na rzecz zrównoważonego rozwoju, lecz apeluje o zwiększenie wysiłków mających na celu wdrożenie przepisów w zakresie ochrony środowiska i zapewnienie na ten cel odpowiednich środków; zwraca w szczególności uwagę na wyzwania w takich obszarach, jak jakość wody, gospodarka odpadami i ochrona fauny i flory; wzywa do zacieśnienia współpracy w zakresie transgranicznych kwestii związanych ze środowiskiem naturalnym w oparciu o normy UE; w związku z tym ponawia swój apel o skuteczne monitorowanie jakości i poziomu wody w jeziorach granicznych: Ochrydzkim, Prespa i Dojran oraz w rzece Wardar; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę utworzenia trójstronnego euroregionu jeziora Prespa, który obejmowałby Byłą Jugosłowiańską Republikę Macedonii, Grecję i Albanie; zwraca się do rządu o zastosowanie sprawdzonego ochrydzkiego systemu odprowadzania ścieków również na innych jeziorach w tym regionie; poza tym z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte w zakresie budowy zakładu oczyszczania ścieków w Gewgeliji;

37. wyraża głębokie zaniepokojenie zanieczyszczoną glebą w mieście Weles, które Światowa Organizacja Zdrowia ogłosiła miejscem niebezpiecznym do życia; apeluje do rządu o zajęcie się tą kwestią i podjęcie odpowiednich działań w celu ochrony zdrowia publicznego na tym obszarze; zwraca się do Komisji o rozważenie, czy możliwe jest wykorzystanie w tym szczególnym przypadku środków pochodzących z IPA;

Problemy regionalne

38. pochwała kraj za pełnienie stałej roli stabilizatora w regionie; podkreślając jego udział w misjach cywilnych i wojskowych UE, przypomina jednak rządowi o jego obowiązku przystąpienia do wspólnych stanowisk w ramach WPZiB, w szczególności tych dotyczących restrykcyjnych środków, zwłaszcza w odniesieniu do szczególnego przypadku Zimbabwe;

39. z zadowoleniem przyjmuje niedawną decyzję władz Serbii i Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii o zniesieniu obowiązkowych paszportów dla obywateli podróżujących między tymi dwoma państwami w celu ustanowienia jednego systemu kontroli wspólnej granicy;

40. wyraża ubolewanie z powodu utrzymującego się wciąż sporu z Grecją dotyczącego nazwy, który stoi na drodze do członkostwa w UE, i przypomina o swoim zaleceniu dla Rady dotyczącym niezwłocznego podjęcia negocjacji akcesyjnych; podkreśla znaczenie dobrych stosunków sąsiedzkich i zrozumienia kwestii drażliwych dla sąsiadujących państw w tym procesie; apeluje do rządów, których to dotyczy, o unikanie gestów, kontrowersyjnych działań i wypowiedzi mogących negatywnie wpłynąć na dobre stosunki sąsiedzkie i wystawić je na ciężką próbę; zwraca uwagę na zintensyfikowany dialog między obydwojma premierami i zachęca ich do wykazania się polityczną rozwagą i wolą porozumienia oraz do sprawnego wypracowania rozwiązania zadowalającego obie strony;

41. przypomina, że zgodnie z konkluzjami Rady do Spraw Ogólnych z dnia 14 grudnia 2010 r. podstawowe znaczenie ma utrzymywanie dobrych stosunków sąsiedzkich – w tym wspólne wynegocjowanie i przyjęcie rozwiązania sporu dotyczącego nazwy pod auspicjami ONZ;

42. wzywa Komisję i Radę do rozpoczęcia opracowywania mającego ogólne zastosowanie mechanizmu arbitrażowego umożliwiającego rozwiązywanie dwustronnych kwestii spornych między krajami ubiegającymi się o członkostwo w UE, między krajami ubiegającymi się o członkostwo w UE a państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

43. z zaniepokojeniem dostrzega wysuwanie argumentów historycznych w bieżącej debacie, w tym zjawisko tzw. „ustarożytniania”, które grozi eskalacją napięć pomiędzy sąsiadami i stworzeniem nowych podziałów wewnętrznych;

44. zwraca się do wysokiej przedstawiciel i komisarza ds. rozszerzenia i polityki sąsiedztwa o ułatwienie osiągnięcia porozumienia w sprawie nazwy i zaproponowanie pośrednictwa politycznego, przy pełnym poszanowaniu toczących się negocjacji i postanowień Karty ONZ; uważa, że jak najszybsze znalezienie obustronnie akceptowanego rozwiązania jest sprawdzianem dla wspólnej polityki zagranicznej doby post-lizbońskiej, a także dla zdolności Unii do rozwiązywania zadawnionych międzynarodowych kwestii spornych dotyczących jej granic;

45. zwraca się do Rady i Komisji o wypełnienie swoich zobowiązań podjętych względem krajów trzecich i nagrodzenie postępów i starań w zakresie reform tych krajów, które spełniły wymogi Unii; zauważa, że w przeciwnym wypadku może to osłabić gotowość tych krajów do przeprowadzania reform;

46. jest zdania, że dalsze utrzymywanie się obecnej sytuacji w zakresie spornej nazwy i innych otwartych kwestii z krajami sąsiadującymi może nie tylko zachwiać stabilnością kraju i regionu, lecz także podważyć wiarygodność polityki rozszerzenia; apeluje zatem do wszystkich zainteresowanych stron o wykazanie dobrej woli, solidarności i odpowiedzialności przy rozwiązywaniu tych problemów; w tym względzie wzywa władze kraju do szybszej realizacji inicjatywy ustanowienia wspólnych z Bułgarią i Grecją komisji eksperckich zajmujących się historią i edukacją;

*

* *

47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Bułgarii Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii.

Sytuacja na Wybrzeżu Kości Słoniowej

P7_TA(2011)0152

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej

(2012/C 296 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej, w szczególności rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając deklarację z Bamako z dnia 3 listopada 2000 r. w sprawie demokracji, praw człowieka i swobód obywatelskich w świecie francuskojęzycznym,
- uwzględniając odnośne rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Wybrzeża Kości Słoniowej, zwłaszcza rezolucje 1946 i 1951(2010) oraz rezolucje 1967, 1968 i 1975(2011),
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton w sprawie sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej, a w szczególności oświadczenia z dnia 3, 10, 12 i 19 marca oraz 1 kwietnia 2011 r.,
- uwzględniając wnioski Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie Wybrzeża Kości Słoniowej przyjęte podczas jej 3065. posiedzenia w dniu 31 stycznia 2011 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0492.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając decyzję Rady UE nr 2011/18/WPZiB i rozporządzenie Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. zobowiązujące do zamrożenia aktywów i określające dodatkowe osoby i podmioty objęte restrykcjami w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej,
- uwzględniając decyzję Rady ds. Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej podjętą w Addis Abebie w dniu 10 marca 2011 r.,
- uwzględniając oświadczenia Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Wybrzeża Kości Słoniowej z dni 3 i 11 marca 2011 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie współprzewodniczących Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE wydane w dniu 18 marca 2011 r. i potępiające przemoc oraz naruszanie praw człowieka w Wybrzeżu Kości Słoniowej,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Jerzego Buzka z dnia 18 marca 2011 r. nawołujące do położenia kresu wszelkiej przemocy wobec ludności cywilnej w Wybrzeżu Kości Słoniowej,
- uwzględniając rezolucję w sprawie sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej przyjętą w dniu 25 marca 2011 r. w Abudży przez głowy państw i szefów rządów Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS),
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 25 marca 2011 r. ustanawiającą międzynarodową komisję śledczą do zbadania przypadków naruszania praw człowieka w Wybrzeżu Kości Słoniowej od czasu wyborów prezydenckich,
- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich czterech miesięcy Wybrzeże Kości Słoniowej pograżyło się w głębokim kryzysie politycznym wynikającym z odmowy przekazania władzy przez dotychczasowego prezydenta Laurenta Gbagbo pełnoprawnemu prezydentowi Alassane'owi Ouattarze, mimo że w listopadzie 2010 r. wygrał on wybory prezydenckie i został uznany za zwycięzcę przez społeczność międzynarodową po potwierdzeniu wyników wyborów przez ONZ,
- B. mając na uwadze, że wszelkie zabiegi dyplomatyczne mające doprowadzić do wypracowania pokojowego rozwiązania powyborczego impasu politycznego, w tym działania podejmowane przez Unię Afrykańską, ECOWAS i prezydenta Republiki Południowej Afryki, zakończyły się fiaskiem,
- C. mając na uwadze, że od połowy lutego walki zaostrzyły się zarówno w stolicy, jak i na zachodzie kraju, i że pojawiają się niepokojące informacje o coraz częstszym wykorzystaniu ciężkiej artylerii przeciwko ludności cywilnej,
- D. mając na uwadze, że w ostatnich dniach siły republikańskie prezydenta Alassane'a Ouattary rozpoczęły szeroko zakrojoną ofensywę mającą na celu objęcie przez niego władzy, przejęły kontrolę nad kilkoma ważnymi regionami, w tym nad stolicą polityczną Jamusukro i San Pedro (kluczowym portem dla eksportu kakao); mając na uwadze, że siły popierające Alassane'a Ouattarę weszły teraz do Abidżanu, co doprowadziło do krwawych starć z siłami lojalnymi wobec byłego prezydenta,
- E. mając na uwadze, że według źródeł ONZ od grudnia 2010 r. w Wybrzeżu Kości Słoniowej zginęły setki osób; mając na uwadze, że rzeczywista liczba ofiar może być znacznie wyższa, ponieważ informacje o aktach przemocy w głębi kraju nie zawsze są podawane do wiadomości przez prasę,
- F. mając na uwadze, że zamachy na siły pokojowe i instytucje ONZ stanowią zbrodnie wojenne; mając na uwadze, że misja ONZ w Wybrzeżu Kości Słoniowej (ONUCI) jest stale przedmiotem gróźb i zamachów ze strony służb bezpieczeństwa popierających byłego prezydenta Laurenta Gbagbo, który przyjął retorykę pomówień, podlegając do przemocy wobec sił ONZ i cudzoziemców przebywających w Wybrzeżu Kości Słoniowej; mając na uwadze, że wielu uczestników misji pokojowej ONZ zostało poważnie rannych lub straciło życie,

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- G. mając na uwadze okrutne czyny, których dopuszczono się w Wybrzeżu Kości Słoniowej, w tym przypadki stosowania przemocy seksualnej, przymusowe zniknięcia, pozasądowe egzekucje oraz nadmierne masowe stosowanie siły wobec ludności cywilnej, stanowiące zbrodnie przeciwko ludzkości,
- H. mając na uwadze, że w złożonym dnia 18 kwietnia 2003 r. zgodnie z postanowieniami art. 12 ust. 3 statutu rzymskiego oświadczeniu rząd Wybrzeża Kości Słoniowej poddał się jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) w odniesieniu do zbrodni popełnionych na terytorium tego kraju po dniu 19 września 2002 r.; mając na uwadze, że wobec Wybrzeża Kości Słoniowej prowadzone jest nadal przez prokuratora MTK wstępne postępowanie dowodowe,
- I. mając na uwadze, że w Wybrzeżu Kości Słoniowej obserwuje się coraz mniejsze poszanowanie praworządności przy coraz surowszych ograniczeniach wolności słowa, swobody wyrażania poglądów i wolności mediów,
- J. mając na uwadze, że w ostatnich czterech miesiącach sytuacja gospodarcza Wybrzeża Kości Słoniowej znacznie się pogorszyła w związku z przeprowadzeniem przez Laurenta Gbagbo nielegalnego upaństwowienia w sektorze bankowym i kakaowym oraz arbitralnego przywłaszczenia pieniędzy i wywłaszczenia; mając na uwadze, że MFW ostrzegał niedawno przed poważnymi, negatywnymi konsekwencjami gospodarczymi bieżącej sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej dla całego regionu Afryki Zachodniej,
- K. mając na uwadze, że ze względu na królującą w kraju atmosferę strachu liczba przesiedlonych zarówno wewnątrz kraju, jak i do krajów sąsiadujących, takich jak Liberia, Ghana, Togo, Mali i Gwinea, wynosi według danych szacunkowych 1 mln osób,
- L. mając na uwadze, że w dniu 17 marca 2011 r. Komisja pięciokrotnie zwiększyła pomoc humanitarną UE dla Wybrzeża Kości Słoniowej,
- M. mając na uwadze, że rezolucja Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1975(2011), którą przyjęto jednomyślnie, wzywa Laurenta Gbagbo do natychmiastowego ustąpienia i apeluje o niezwłoczne zaprzestanie stosowania przemocy wobec ludności cywilnej, nakładając jednocześnie na Laurenta Gbagbo, jego żonę i trzech współpracowników specjalne sankcje finansowe i ograniczenia podróży,
1. potępia brutalne próby uzurpowania sobie przez byłego prezydenta Gbagbo i jego zwolenników władzy w imieniu ludności Wybrzeża Kości Słoniowej; ponawia apel do Laurenta Gbagbo o ustąpienie i natychmiastowe przekazanie władzy Alassane'owi Ouattarze; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym przyjęcie rezolucji 1975(2011), w której Rada Bezpieczeństwa ONZ najbardziej stanowczo od chwili rozpoczęcia powyborczego kryzysu w Wybrzeżu Kości Słoniowej odniosła się do sytuacji, wzywając Laurenta Gbagbo do natychmiastowego ustąpienia;
 2. wyraża ubolewanie, że nie udało się znaleźć żadnego dyplomatycznego rozwiązania, nawet wśród rozwiązań zalecanych przez Unię Afrykańską, oraz że kryzys powyborczy cechuje przemoc i starcia zbrojne;
 3. pochwała apel kobiet z Afryki Zachodniej o pokojowe rozwiązanie konfliktu politycznego w Wybrzeżu Kości Słoniowej oraz o postawienie przed sądem sprawców aktów przemocy wobec zwykłych ludzi w kraju; wyraża ubolewanie, że organizacje kobiece oraz przywódcy religijni i przywódcy lokalnych społeczności nie podjęli wystarczających starań, aby nasilić presję wewnętrzną i zachęcić do mediacji w poszukiwaniu pokojowego rozwiązania impasu politycznego w kraju;
 4. przypomina, że jedynie wybory powszechne dają mandat demokratyczny oraz że wybór Alassane'a Ouattary jest wyrazem suwerennej woli narodu Wybrzeża Kości Słoniowej; apeluje do instytucji Wybrzeża Kości Słoniowej, w tym do sił bezpieczeństwa i obrony kraju (FDSCI), o niezwłoczne przekazanie władzy demokratycznie wybranemu prezydentowi Alassane'owi Ouattarze i jego rządowi;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

5. szczególnie stanowczo potępia eskalację przemocy w Wybrzeżu Kości Słoniowej, w szczególności wykorzystanie broni ciężkiej wobec ludności cywilnej, w wyniku czego wielu ludzi straciło życie; solidaryzuje się ze wszystkimi niewinnymi ofiarami niesprawiedliwości i przemocy w Wybrzeżu Kości Słoniowej oraz z ich rodzinami; podkreśla, że nie można tolerować przemocy wobec ludności cywilnej, kobiet, dzieci i uchodźców oraz że należy jej natychmiast położyć kres;
6. stanowczo potępia naruszenia praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, których według doniesień dopuszczono się wobec ludności cywilnej, w tym egzekucje pozasądowe i przemoc seksualną; zauważa, że według Rady Bezpieczeństwa ONZ akty te można zakwalifikować jako zbrodnie przeciwko ludzkości; wyraża stanowczy sprzeciw wobec wszelkiego wykorzystywania środków masowego przekazu w celu podżegania do nienawiści; apeluje o zniesienie wszelkich ograniczeń korzystania z prawa do swobodnego wyrażania poglądów; potępia uprowadzenie czterech osób, w tym dwóch obywateli UE, z hotelu w Abidżanie położonego w okolicy kontrolowanej przez siły popierające Laurenta Gbagbo i wzywa do natychmiastowego uwolnienia uprowadzonych;
7. podkreśla, że nie mogą oni pozostać bezkarni oraz że nie należy szczędzić wysiłków w celu zidentyfikowania i postawienia przed sądem, w tym na szczeblu międzynarodowym, wszystkich osób odpowiedzialnych za zbrodnie przeciwko ludności cywilnej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje utworzenie przez Radę Praw Człowieka ONZ komisji śledczej; zauważa, że Rada Bezpieczeństwa ONZ uznała, iż MTK może podjąć decyzję o swojej właściwości w odniesieniu do sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej; apeluje do wszystkich podmiotów w Wybrzeżu Kości Słoniowej o współpracę z tymi organami, aby można było wymierzyć sprawiedliwość; wzywa UE do udzielenia koniecznego wsparcia w przeprowadzeniu czynności śledczych;
8. potępia również akty zastraszania pracowników misji ONUCI oraz UE oraz utrudnianie ich pracy;
9. z zadowoleniem przyjmuje specjalne dodatkowe sankcje obejmujące zakaz udzielania wiz i zamrożenie aktywów, nałożone przez Radę Bezpieczeństwa ONZ, Unię Afrykańską oraz Radę Unii Europejskiej na wszystkie osoby i podmioty, które sprzeciwiają się objęciu władzy przez pełnoprawnego prezydenta, jak również decyzje podjęte przez Bank Światowy i Międzynarodowy Fundusz Walutowy, które odmówiły współpracy z samozwańczym rządem; podkreśla, że sankcje te zostaną utrzymane do czasu objęcia władzy przez pełnoprawnego prezydenta;
10. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1975(2011) przypomniano o pozwoleniu danym misji ONUCI odnośnie do wykorzystania wszelkich możliwych środków w celu wykonania zadania ochrony ludności cywilnej, w tym zapobiegania dalszemu stosowaniu broni ciężkiej, oraz wyrażono pełne poparcie Rady Bezpieczeństwa dla tego rodzaju działania; apeluje w związku z tym o sprawne i znaczne wzmocnienie misji ONUCI, aby zapewnić skuteczną ochronę ludności cywilnej w Wybrzeżu Kości Słoniowej;
11. zauważa, że zgodnie ze swoim mandatem misja ONUCI już podjęła działania w Abidżanie w celu położenia kresu stosowaniu broni ciężkiej oraz w celu ochrony ludności cywilnej i pracowników ONZ, przy wsparciu francuskich sił „Licorne”, na wniosek Sekretarza Generalnego ONZ;
12. pochwała i popiera wszelkie próby mediacji pod auspicjami Unii Afrykańskiej i ECOWAS, których celem jest zapobieżenie starciom, oraz ponawia apel do wszystkich sił politycznych Wybrzeża Kości Słoniowej o okazanie zaangażowania w pokojowe przemiany demokratyczne, które pozwolą uniknąć dalszego rozlewu krwi; wyraża poparcie dla planu Unii Afrykańskiej dotyczącego wypracowania ogólnego pokojowego rozwiązania kryzysu i podkreśla, że wszystkie kraje Afryki muszą się zjednoczyć i współpracować ze sobą, tak aby umożliwić przywrócenie pokoju w Wybrzeżu Kości Słoniowej;
13. wzywa prezydenta Alassane'a Ouattarę do ułatwienia procesu pokojowego i pojednania narodowego, przypominając jednocześnie, że zbrodnie wojenne oraz zbrodnie przeciwko ludzkości nie ulegają przedawnieniu;
14. jest głęboko zaniepokojony pogarszającą się sytuacją humanitarną w Wybrzeżu Kości Słoniowej i krajach ościennych, zwłaszcza w Liberii; apeluje do wszystkich podmiotów w Wybrzeżu Kości Słoniowej, aby w całym kraju zapewniły bezpieczny i nieograniczony dostęp do organizacji humanitarnych na miejscu; z zadowoleniem przyjmuje wyrażone przez komisarz Kristalinę Georgiewą zobowiązanie UE w zakresie pomocy w rozwiązywaniu kryzysu humanitarnego;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

15. w obliczu sytuacji humanitarnej w Wybrzeżu Kości Słoniowej podkreśla potrzebę podjęcia sprawnych międzynarodowych działań politycznych i przeciwdziałania nowemu kryzysowi migracyjnemu w regionie; wzywa Komisję i państwa członkowskie do koordynacji podejmowanych wysiłków z działaniami innych darczyńców międzynarodowych; wzywa społeczność międzynarodową do dotrzymania zobowiązań w zakresie pomocy humanitarnej w celu zaspokojenia palących potrzeb ludności Wybrzeża Kości Słoniowej i krajów ościennych;

16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, misji ONZ w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (ONUCI), instytucjom Unii Afrykańskiej, Wspólnocie Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS), Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE, rządowi państw członkowskich UE oraz prezydentowi elektowi Wybrzeża Kości Słoniowej Alassane'owi Ouattarze.

Przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa - wymiar wschodni

P7_TA(2011)0153

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa – wymiaru wschodniego

(2012/C 296 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wnioski z posiedzenia ministrów spraw zagranicznych krajów Partnerstwa Wschodniego z dnia 13 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) z dnia 19 stycznia 2006 r.⁽¹⁾, w sprawie wzmocnienia EPS z dnia 15 listopada 2007 r.⁽²⁾, w sprawie Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI) z dnia 6 lipca 2006 r.⁽³⁾, w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) z dnia 5 czerwca 2008 r.⁽⁴⁾, w sprawie przeglądu ENPI z dnia 19 lutego 2009 r.⁽⁵⁾, w sprawie podejścia do polityki regionalnej w regionie Morza Czarnego z dnia 17 stycznia 2008 r.⁽⁶⁾ i w sprawie strategii UE na rzecz regionu Morza Czarnego z dnia 20 stycznia 2011 r.⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie potrzeby określenia strategii UE dla Zakaukazia⁽⁸⁾,
- uwzględniając rozwój EPS od roku 2004, a w szczególności sprawozdania Komisji z postępów we wdrażaniu tej polityki,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Armenii, Azerbejdżanu, Białorusi, Gruzji, Republiki Mołdowy i Ukrainy oraz zalecenia komisji współpracy parlamentarnej z tymi krajami, z wyjątkiem Białorusi,
- uwzględniając ust. 41 powyższej rezolucji z dnia 15 listopada 2007 r., w którym wezwano do ustanowienia Zgromadzenia Parlamentarnego UE-Sąsiedztwo Wschodnie (EURONEST),
- uwzględniając plany działania przyjęte wspólnie z Armenią, Azerbejdżanem, Gruzją i Mołdawią, a także program stowarzyszeniowy z Ukrainą,

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, s. 312.

⁽²⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 443.

⁽³⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, s. 760.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 285 E z 26.11.2009, s. 11.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 83.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 64.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0025.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0193.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie EPS z dnia 26 lipca 2010 r.,
 - uwzględniając wspólną deklarację przyjętą podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w Pradze w dniu 7 maja 2009 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie podsumowania europejskiej polityki sąsiedztwa z dnia 12 maja 2010 r. (COM(2010)0207),
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie Partnerstwa Wschodniego z dnia 3 grudnia 2008 r. (COM(2008)0823),
 - uwzględniając komunikaty Komisji: z dnia 5 grudnia 2007 r. pt. „Silna europejska polityka sąsiedztwa” (COM(2007)0774), z dnia 4 grudnia 2006 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa (COM(2006)0726), z dnia 12 maja 2004 r. pt. „Europejska polityka sąsiedztwa – dokument strategiczny” (COM(2004)0373) oraz z dnia 11 marca 2003 r. pt. „Szersza Europa – sąsiedztwo: nowe ramy stosunków z naszymi wschodnimi i południowymi sąsiadami” (COM(2003)0104),
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalne nr 13/2010 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy z powodzeniem uruchomiono nowy Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa oraz czy osiąga on zamierzone rezultaty na Zakaukaziu (Armenia, Azerbejdżan, Gruzja)?”,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony stworzył niezbędne UE warunki do zwiększenia skuteczności i spójności jej stosunków z podmiotami i partnerami, zwłaszcza z jej sąsiadami,
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 8 Traktatu o Unii Europejskiej, Unia musi rozwinąć szczególnie stosunki z sąsiednimi krajami, dążąc do utworzenia obszaru dobrobytu i dobrego sąsiedztwa, opartego na wartościach Unii i charakteryzujących się bliskimi i pokojowymi stosunkami opartymi na współpracy,
- C. mając na uwadze, że od uruchomienia EPS w 2004 r., polityka ta doprowadziła do zacieśnienia stosunków z krajami partnerskimi i przyniosła określone namacalne korzyści; mając na uwadze, że wyzwania wciąż są aktualne i należy obecnie skoncentrować się na realizacji, uwzględniając jasno określone priorytety działania, wyraźne poziomy odniesienia oraz zróżnicowanie na podstawie wyników,
- D. mając na uwadze, że Partnerstwo Wschodnie (PW) to ważne ramy polityczne dla zacieśniania stosunków z krajami partnerskimi i między nimi, w oparciu o zasady wspólnej odpowiedzialności oraz warunkowości; mając na uwadze, że pogłębione relacje wymagają większego wspólnego zaangażowania i konkretnych postępów ku dobrym rządóm i standardom demokratycznym,
- E. mając na uwadze, że PW koncentruje się na czterech tematycznych platformach współpracy, a mianowicie na: demokracji, dobrych rządach i stabilności; integracji gospodarczej i osiągnięciu zbieżności z polityką UE; środowisku naturalnym, zmianie klimatu i bezpieczeństwie energetycznym oraz kontaktach międzyludzkich,
- F. mając na uwadze, że współpraca w ramach Zgromadzenia Parlamentarnego EURONEST ma na celu osiągnięcie pozytywnych wyników dzięki temu, że służy jako platforma wymiany poglądów, wypracowywania wspólnych stanowisk w sprawie aktualnych światowych wyzwań związanych z demokracją, polityką, ekonomią, bezpieczeństwem energetycznym i sprawami społecznymi, a także wzmacniania powiązań między krajami w regionie a UE oraz pomiędzy samymi krajami PW,

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 1

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- G. mając na uwadze, że UE powinna promować i znacznie wzmocnić podejście oddolne, zwiększając wsparcie ekonomiczne dla społeczeństwa obywatelskiego i propagując wolność prasy i wolność zgromadzeń w celu podtrzymania procesów demokratyzacji, co jest warunkiem wstępnym długotrwałej stabilizacji,
- H. mając na uwadze, że nierozstrzygnięte konflikty regionalne w sąsiedztwie UE osłabiają zrównoważony rozwój gospodarczy, społeczny i polityczny tych krajów oraz stanowią poważną przeszkodę dla współpracy regionalnej, stabilności i bezpieczeństwa, mając na uwadze, że stanowią one również poważną przeszkodę dla rozwinięcia pełnego potencjału i priorytetów EPS, mając na uwadze, że konflikty te osłabiają rozwój autentycznego i skutecznego wielostronnego wymiaru EPS; mając na uwadze, że rola, którą w tych krajach mogłoby odgrywać społeczeństwo obywatelskie, pozostaje niedoceniona,
- I. mając na uwadze, że ostatnie demonstracje obywateli na Białorusi, w Tunezji i Egipcie przeciwko ustrojowi opartemu na przemocy i ucisku politycznym były jasnym wyrazem ich uzasadnionych aspiracji demokratycznych,
- J. mając na uwadze, że prowadzona przez UE i państwa członkowskie polityka wspierania niedemokratycznych ustrojów w Tunezji i Egipcie oraz współpracy z nimi nie sprawdziła się i należy wyciągnąć z tego wnioski w odniesieniu do stosunków UE z Białorusią, oraz mając na uwadze, że cała europejska polityka sąsiedztwa UE powinna opierać się na wartościach,
- K. mając na uwadze, że ENPI przyczynił się do uproszczenia finansowania EPS; mając na uwadze, że proces opracowywania nowego instrumentu powinien odzwierciedlać wnioski strategicznego przeglądu EPS oraz przebiegać w drodze szerokich konsultacji,

Przegląd EPS – kwestie ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje rozwój stosunków UE z krajami sąsiadującymi w ramach EPS oraz potwierdza wartości, zasady i zaangażowanie leżące u podstaw EPS, które obejmują demokrację, praworządność, poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności, gospodarkę rynkową, zrównoważony rozwój i dobre rządy; uważa, że EPS wciąż zapewnia ramy, które mają strategiczne znaczenie dla pogłębiania i zacieśniania stosunków z naszymi najbliższymi partnerami, co służy wspieraniu ich politycznych, społecznych i gospodarczych reform, oraz podkreśla znaczenie zachowania zasady wspólnej odpowiedzialności za opracowywanie i wdrażanie programów i działań;
2. z zadowoleniem przyjmuje trwający przegląd EPS i podkreśla, że proces ten powinien prowadzić do dalszego zacieśniania więzi UE z krajami sąsiadującymi; podkreśla ponadto, że chociaż ich aspiracje i cele mogą się różnić, to wszystkie te kraje mogą stać się najbliższymi sojusznikami politycznymi UE;
3. stwierdza, że dwa wymiary EPS (południowy i wschodni) należy postrzegać jako integralne części tej samej pierwszoplanowej polityki; podkreśla konieczność elastyczności i zróżnicowania naszego podejścia wobec poszczególnych partnerów oraz potrzebę lepszego wydatkowania środków;
4. zaznacza, że strategiczny przegląd EPS powinien odzwierciedlać zwiększone zaangażowanie polityczne ze strony wszystkich partnerów i wzmacniać różnicowanie w zależności od wyników na podstawie jasno określonych poziomów odniesienia;
5. uważa, że szczególnie warto byłoby na bieżąco mierzyć i oceniać nie tylko dotychczasowe wyniki osiągnięte w ramach realizowanych programów, lecz również adekwatność zasobów wykorzystywanych w ramach partnerstwa; jest zdania, że procedura ta zapewni możliwość naprawienia ewentualnych uchybień i skutków nietrafnych decyzji w przyszłości;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

6. podkreśla, że należy uznać zmiany wprowadzone Traktatem z Lizbony, w szczególności wzmocnioną rolę wiceprzewodniczącego Komisji/wysokiego przedstawiciela Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa (WP/WP), utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), powołanie komisarza ds. rozszerzenia i polityki sąsiedztwa oraz nowe uprawnienia Parlamentu Europejskiego, aby nadać większą spójność polityce zagranicznej UE oraz zwiększyć skuteczność i prawowitość jej zewnętrznego wymiaru i działań; oczekuje, że państwa członkowskie nie podejmą dwustronnych inicjatyw z krajami objętymi EPS, które to inicjatywy mogłyby umniejszyć skuteczność działań UE;

7. wzywa ESDZ i delegatury UE na świecie do tego, by znacząco przyczyniły się do zapewnienia większego uwzględniania praw człowieka i założeń politycznych przy analizie sytuacji politycznej w państwach trzecich i wprowadzenia ich do ewentualnych strategii politycznych na rzecz „transformacji” za pomocą projektów pomocowych;

EPS – Wschód

8. z zadowoleniem przyjmuje zainicjowanie PW stanowiącego polityczne ramy dla rozwijania wschodniego wymiaru EPS, którego celem jest pogłębianie i zacieśnianie stosunków pomiędzy UE a jej wschodnimi sąsiadami, promowanie politycznego stowarzyszenia, integracji gospodarczej i zbliżania ustawodawstw, przy jednoczesnym wspieraniu reform politycznych, społecznych i gospodarczych w krajach partnerskich; wzywa Radę, Komisję i ESDZ do opracowania wyraźnych poziomów odniesienia dla monitorowania takich reform, zwracając uwagę, że poziomy te powinny uwzględniać specyfikę poszczególnych partnerów, w tym ich różne cele i możliwości; wzywa Radę, Komisję i ESDZ do zaangażowania Parlamentu w wyznaczanie tych poziomów odniesienia; podkreśla, że reformom gospodarczym muszą towarzyszyć reformy polityczne, a dobre rządy mogą zostać wprowadzone wyłącznie dzięki otwartemu i przejrzystemu procesowi podejmowania decyzji opartemu na instytucjach demokratycznych;

9. podkreśla znaczenie dalszego propagowania stabilności i budowania wielostronnego zaufania w PW, jak uzgodniono we wspólnej deklaracji przyjętej podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w Pradze;

10. podkreśla, że możliwość przystąpienia do UE przewidziana w art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej mogłaby stanowić dla tych krajów siłę napędową do wprowadzania reform i dalszego umacniania przez nie przywiązania do wspólnych wartości i zasad, takich jak demokracja, praworządność, poszanowanie praw człowieka i dobre rządy;

11. przypomina, że wyniki krajów partnerskich powinny być nadal mierzone z perspektywy wspólnych podstawowych wartości, na których opiera się EPS i Partnerstwo Wschodnie, jak demokracja, rządy prawa oraz poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności, niezawisłość sądownictwa, zwalczanie korupcji, utrzymanie wolności mediów i promowanie organizacji pozarządowych; w tym celu wzywa wszystkich partnerów objętych EPS do podjęcia konkretnych działań w tym kierunku; dlatego zachęca Komisję i ESDZ do przyjęcia bardziej ambitnego podejścia przy realizowaniu rocznych programów działań w tym zakresie;

12. zwraca uwagę, że od momentu zainicjowania EPS w 2004 r. zanotowano niejednoznaczne wyniki, gdyż w niektórych krajach partnerskich osiągnięto postęp w zakresie praw człowieka i demokracji, a w innych krajach – zwłaszcza na Białorusi – odnotowano negatywny rozwój sytuacji;

13. zauważa, że Białoruś pozostaje jedynym partnerem wschodnim w ograniczonym stopniu uczestniczącym w EPS i dwutorowych działaniach Partnerstwa Wschodniego i której dalsze zaangażowanie w te programy będzie zależało od jej gotowości do poszanowania wspólnych wartości i podstawowych zasad; uważa, że ostatni rozwój sytuacji na Białorusi świadczy o lekceważeniu wizji UE dotyczącej poszanowania praw człowieka, demokracji i rządów prawa; z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady ds. Zagranicznych z dnia 31 stycznia 2011 r. dotyczące Białorusi; wzywa UE do podjęcia wszystkich niezbędnych kroków w celu pełnej realizacji tych konkluzji, w tym starań na rzecz uzyskania poparcia zwykłych Białorusinów dla

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

idei reform poprzez ograniczenie biurokracji i kosztów związanych z uzyskaniem wizy Schengen oraz ułatwienie kontaktów międzyludzkich; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do wykorzystania całej elastyczności, którą umożliwia kodeks wizowy UE, przy wydawaniu wiz Schengen; wzywa Komisję Europejską i innych darczyńców do wsparcia rozwoju demokratycznie ukierunkowanych partii politycznych na Białorusi oraz tworzenia większych organizacji pozarządowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, a także wsparcia inicjatyw społecznościowych i obywatelskich w regionach Białorusi;

14. podkreśla, że w niektórych krajach ordynacja wyborcza i sposób przeprowadzenia wyborów nie były zgodne z normami międzynarodowymi; podkreśla znaczenie wolnych i równych wyborów zgodnych z normami i zobowiązaniami międzynarodowymi;

15. podkreśla, że walka z korupcją, zwłaszcza w sądownictwie i policji, powinna być głównym priorytetem UE w rozwoju jej stosunków z partnerami wschodnimi oraz że powinno to znaleźć odzwierciedlenie w ramach kompleksowego rozwoju instytucjonalnego; podkreśla również znaczenie zaostrzenia walki z międzynarodowymi sieciami przestępczości zorganizowanej i wzywa do większej współpracy policji i sądów z agencjami UE;

16. podkreśla znaczenie uzupełnienia dwustronnych stosunków UE z krajami Partnerstwa Wschodniego jego wielostronnym wymiarem poprzez zwiększenie liczby działań i inicjatyw zawartych w platformach tematycznych, przy jednoczesnym zwróceniu szczególnej uwagi na wzmocnienie projektów transgranicznych, intensyfikację programów dotyczących kontaktów międzyludzkich, opracowanie zachęt do współpracy regionalnej i dalsze promowanie aktywnego dialogu ze społeczeństwem obywatelskim w celu wsparcia utworzenia niezbędnych otwartych instytucji pozarządowych i wzmocnienia spójności społecznej; odnotowuje jednak, że wymiar dwustronny pozostaje dominujący, i wzywa do wyraźniejszego i bardziej rygorystycznego zróżnicowania i warunkowania, w ramach którego ambicja i zaangażowanie przekładałyby się na wdrażanie, a postępowi towarzyszyłyby konkretne kroki w kierunku perspektywy europejskiej; jest głęboko przekonany, że zacieśnianie stosunków z partnerami osiągającymi najlepsze rezultaty będzie miało pozytywny wpływ na inne kraje i mogłoby pogłębić wielostronną współpracę;

17. wzywa Radę Europejską i Komisję do zadbania o to, aby oferta liberalizacji reżimu wizowego skierowana do krajów partnerstwa wschodniego w odniesieniu do harmonogramu i treści była co najmniej równie hojna – jeżeli nie hojniejsza – jak oferta skierowana do innych krajów graniczących z nimi, aby nie tworzyć zachęt do przyznawania zagranicznych paszportów obywatelom krajów partnerstwa wschodniego, co – jak w przypadku Gruzji, Ukrainy i Mołdowy – może wpływać destabilizująco na te kraje, a tym samym działać na niekorzyść bezpieczeństwa i interesów samej UE;

18. podkreśla znaczenie dalszego wspierania współpracy regionalnej w okolicach Morza Czarnego i wzmocnienia polityk UE ukierunkowanych na region Morza Czarnego, w szczególności poprzez zainicjowanie pełnej strategii UE na rzecz regionu Morza Czarnego oraz zapewnienie odpowiednich zasobów finansowych i ludzkich do jej skutecznej realizacji; podkreśla znaczenie wzajemnego uzupełniania się polityk UE dotyczących regionu Morza Czarnego i Partnerstwa Wschodniego oraz wzywa Komisję i ESDZ do pozytywnego wykorzystania różnych sposobów podejścia w ramach tych dwóch inicjatyw i sprecyzowania na wszystkich szczeblach, w jaki sposób ta znaczna komplementarność ma zostać dobrze wykorzystana;

19. zachęca kraje w regionie do ściślejszej współpracy oraz nawiązania pogłębionego i dłuższego dialogu na wszystkich odpowiednich szczeblach, jeśli chodzi o takie obszary jak wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość, a w szczególności zarządzanie granicami, migracja i azyl, walka z przestępczością zorganizowaną, handel ludźmi, nielegalna imigracja, terroryzm, pranie pieniędzy i handel narkotykami oraz współpraca policyjna i sądowa; przypomina, że stosunki dobrosąsiedzkie są jednym z najważniejszych warunków wstępnych postępu na drodze do członkostwa w UE dla wszystkich krajów objętych EPS;

20. podkreśla, że w wielu krajach utrzymują się wciąż poważne problemy, jeśli chodzi o poszanowanie wolności wypowiedzi, zwłaszcza w mediach, wolności zrzeszania się i wolności zgromadzeń oraz że przestrzeń dostępna dla podmiotów społecznych i praw człowieka pozostaje bezzasadnie ograniczona;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

21. z zadowoleniem przyjmuje aktywną rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego w promowaniu wartości, na których opiera się EPS, jak prawa człowieka, wolność mediów i demokratyzacja; podkreśla, że trzeba bardziej pomagać im w odgrywaniu tej roli oraz w ich zaangażowaniu w realizowanie i monitorowanie projektów w ramach ENPI i planów działania EPS poprzez przydzielenie im finansowego i instytucjonalnego wsparcia; z zadowoleniem przyjmuje aktywne zaangażowanie organizacji społeczeństwa obywatelskiego, zwłaszcza tych z krajów partnerskich, w forum społeczeństwa obywatelskiego; zachęca forum społeczeństwa obywatelskiego do udziału w oficjalnych spotkaniach platform i pracach tematycznych grup roboczych Partnerstwa Wschodniego;
22. uważa za konieczne przeprowadzenie dokładnej oceny wiarygodności wszystkich organizacji społeczeństwa obywatelskiego biorących udział w tym procesie w celu zapewnienia legitymizacji i efektywności naszych działań;
23. podkreśla znaczenie władz lokalnych dla rozwoju demokratycznego krajów partnerskich i wzywa Komisję Europejską do ich aktywnego wspierania w celu wzmocnienia lokalnej demokracji i lokalnych rządów; zachęca do rozszerzania zakresu programów partnerstw bliźniaczych między władzami lokalnymi w UE i krajach partnerskich, jak również do ustanowienia lokalnego i regionalnego zgromadzenia Europy Wschodniej i Zakaukazia;
24. podkreśla znaczenie związków zawodowych i dialogu społecznego jako części rozwoju demokratycznego partnerów wschodnich; podkreśla, że prawa związków zawodowych są ograniczone i wzywa partnerów wschodnich do zwiększenia praw pracowniczych i praw związków zawodowych; zaleca zintensyfikowanie dialogu społecznego i konsultacji z partnerami społecznymi;
25. podkreśla znaczenie wolności prasy oraz wolnych i niezależnych mediów, w tym internetu, dla rozwoju demokracji oraz jako sposobu promowania wymian i komunikacji między społeczeństwami w regionie oraz między nimi a UE; zachęca UE do dalszego finansowania Bielsatu, Radia Racja i Europejskiego Radia dla Białorusi oraz do wspierania tworzenia i umacniania innych mediów, także dzięki wsparciu finansowemu, m.in. jako środka promowania bezpośrednich kanałów komunikacji między społeczeństwami; podkreśla konieczność cofnięcia pomocy dla kontrolowanych mediów państwowych, takich jak media na Białorusi;
26. przypomina swoje stanowisko, zgodnie z którym układy o stowarzyszeniu są ważnym narzędziem stymulowania reform i powinny zawierać konkretne warunki, harmonogramy i poziomy odniesienia dotyczące wyników oraz powinien im towarzyszyć regularny proces monitorowania w celu skutecznego pogłębienia stosunków dwustronnych z UE w sposób holistyczny oraz w celu zwiększenia spójności pomiędzy wszystkimi aspektami takich układów, tj. politycznym, gospodarczym, społecznym i kulturowym, a zobowiązaniami w zakresie poszanowania praw człowieka; podkreśla, że należy jak najszybciej zainicjować kompleksowe programy rozwoju instytucjonalnego; podkreśla, że mając na uwadze ambitny charakter układów o stowarzyszeniu i ich decydujące znaczenie dla przyszłości Partnerstwa Wschodniego, UE powinna wspierać te kraje, udzielając im pomocy technicznej i finansowej, tak aby umożliwić im wypełnianie zobowiązań dotyczących wdrażania; przypomina Komisji o jej obowiązku należytego informowania Parlamentu Europejskiego i właściwych sprawozdawców o mandatach do prowadzenia negocjacji w sprawie układów o stowarzyszeniu i o samych negocjacjach;
27. z zadowoleniem przyjmuje prace unijnej grupy doradczej wysokiego szczebla w Armenii oraz rozpoczęcie prac podobnej grupy w Mołdawii; zwraca się do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji o przedyskutowanie możliwości zaproponowania takiego wsparcia innym wschodnim partnerom;
28. uważa, że ściślejsza integracja gospodarcza może być silnym katalizatorem zmian społecznych i politycznych; podkreśla, że pogłębione i kompleksowe strefy wolnego handlu z UE mogą być ustanowione dopiero po spełnieniu niezbędnych warunków; podkreśla, że pozostają one jedną z głównych zachęt Partnerstwa Wschodniego dla krajów partnerskich i silną zachętą do przeprowadzenia reform, pod warunkiem że w odpowiednim czasie zostanie przeprowadzona pełna ocena ich społecznego i środowiskowego wpływu; uznaje, że koncepcję tych stref należy jednak dostosować do zmieniającej się sytuacji w poszczególnych wschodnich krajach partnerskich;
29. podkreśla znaczenie pogłębionej dwustronnej i wielostronnej współpracy gospodarczej między partnerami objętymi EPS, ponieważ przyniosłoby to wymierne korzyści obywatelom, a także poprawiłoby nastroje polityczne w regionie i przyczyniłoby się do rozwoju gospodarczego krajów partnerskich; w związku z tym zachęca do utworzenia stref wolnego handlu między krajami partnerskimi;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

30. zwraca uwagę na coraz większą obecność gospodarczą Chin w krajach Partnerstwa Wschodniego;
31. podkreśla, że duże znaczenie ma wspieranie mobilności obywateli, utrzymanie kontaktów między-ludzkich i zarządzanie przepływami migracyjnymi, przede wszystkim dzięki porozumieniom w sprawie ułatwień wizowych i umowom o readmisji, z myślą o stopniowym przechodzeniu do pełnej liberalizacji wizowej, o ile całkowicie spełnione zostaną wszystkie odpowiednie warunki; zwraca się do UE o aktywne i szybkie przeprowadzenie negocjacji w tym celu, przy jednoczesnym zapewnieniu lepszego wdrażania porozumień w sprawie ułatwień wizowych; zaleca, by dwustronne porozumienia zawierały postanowienia dotyczące uaktualniania krajowych przepisów migracyjnych w krajach objętych EPS; postuluje zapewnienie pełnej zgodności wdrażania takich porozumień i strategii politycznych, w szczególności w odniesieniu do udzielania azylu, z międzynarodowymi obowiązkami i zobowiązaniami oraz normami unijnymi, zwłaszcza w zakresie praw człowieka;
32. podkreśla ponadto, że liberalizację wizową można wykorzystać jako silną zachętę do promowania demokratyzacji i reform w zakresie praw człowieka w krajach partnerskich, a także jako sposób potwierdzenia konkretnych kroków w kierunku stowarzyszenia i integracji gospodarczej z UE w ramach EPS;
33. proponuje, aby Komisja publikowała roczne sprawozdania oceniające europejskie umowy o readmisji;
34. uważa, że między krajami objętymi EPS a FRONTEX konieczna jest pogłębiona współpraca;
35. nalega, aby Komisja zwróciła szczególną uwagę na mobilność studentów, pracowników akademickich, naukowców i przedsiębiorców poprzez zapewnienie dostępności wystarczających środków i pogłębienie istniejących programów stypendialnych i poszerzenie ich zakresu; w związku z tym podkreśla znaczenie opracowania w ramach Partnerstwa Wschodniego nowych projektów koncentrujących się na bardziej zorganizowanej współpracy w dziedzinie kształcenia wyższego i badań, wspierającej wymiany uniwersyteckie i partnerstwa publiczno-prywatne w dziedzinie badań; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie partnerstw na rzecz mobilności z Mołdawią i Gruzją oraz zachęca do zawarcia podobnych partnerstw z innymi partnerami wschodnimi, w ramach unijnego globalnego podejścia do kwestii migracji; w związku z tym uważa, że należy lepiej wykorzystać możliwości elastycznego stosowania kodeksu wizowego Schengen, aby ułatwić mobilność tych grup;
36. potwierdza swoje zdecydowane poparcie dla finansowanego przez KE projektu oferowania stypendiów w Kolegium Europejskim absolwentom szkół wyższych z krajów objętych EPS i z UE; uważa, że umożliwi to wykształcenie przyszłych partnerów do dyskusji w UE i krajach sąsiadujących – tzn. pracowników zajmujących stanowiska związane z EPS – gruntownie i profesjonalnie znających treść i ducha polityki, prawa i instytucji UE;
37. podkreśla znaczenie współpracy sektorowej, zważywszy na coraz większy stopień współzależności, zwłaszcza w obszarach takich jak bezpieczeństwo energetyczne, środowisko naturalne i zmiany klimatu, edukacja, technologie informacji, badania naukowe, transport, rozwój społeczny i integracja społeczna, zatrudnienie i tworzenie miejsc pracy oraz współpraca na rzecz zdrowia; zwraca uwagę, że pogłębiona współpraca sektorowa mogłaby zwiększyć synergię między wewnętrzną polityką UE a EPS; w tym kontekście uważa, że należy zachęcać więcej krajów partnerskich do podpisywania z UE protokołów w sprawie udziału we wspólnotowych programach i agencjach; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje przystąpienie Republiki Mołdowy i Ukrainy do Wspólnoty Energetycznej;
38. uważa, że konieczne jest wzmocnienie współpracy w dziedzinie energetyki, zwiększenie efektywności energetycznej i promowanie odnawialnych źródeł energii, co będzie najważniejszymi celami w zasadach współpracy z partnerami objętymi EPS; podkreśla, że projekt Nabucco ma znaczenie strategiczne i musi zostać szybko zrealizowany, podobnie jak transport transportu skroplonego gazu ziemnego (LNG) w ramach projektu AGRI;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

39. podkreśla potrzebę zapewnienia odpowiedniego poziomu finansowania przez UE współpracy z sąsiadami i ponownie wskazuje wartość ENPI jako instrumentu finansowania EPS, który powinien rozwijać się w takim kierunku, by bardziej elastycznie reagować na różne potrzeby krajów i regionów sąsiadujących, gwarantować bezpośrednie powiązanie między celami politycznymi EPS i programowaniem ENPI, a także odzwierciedlać charakter przyszłej EPS opartej na wynikach; podkreśla jednak potrzebę zapewnienia większej elastyczności i zdolności reagowania na kryzys oraz lepiej ukierunkowanego wsparcia, przeznaczonego zwłaszcza dla społeczeństwa obywatelskiego i poziomów lokalnych, przy zastosowaniu podejścia oddolnego i niedopuszczeniu do nieuzasadnionego angażowania państwa w udzielanie wsparcia finansowego; podkreśla wartość monitorowania, w jaki sposób zarządzane są i wdrażane różne programy w ramach ENPI, oraz podkreśla, że podstawowym kryterium finansowania projektów musi być wartość dodana, którą wnoszą one w rozwój gospodarki lokalnej, biorąc pod uwagę faktyczne koszty i autentyczny wkład poszczególnych projektów; wzywa Komisję i ESDZ, aby na wczesnym etapie prowadziły konsultacje z Parlamentem i zainteresowanymi podmiotami społeczeństwa obywatelskiego podczas przyszłego opracowywania kolejnego instrumentu;

40. wzywa do zwiększenia finansowania w ramach instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie oraz do lepszego korzystania z tego instrumentu w celu wzmocnienia zdolności społeczeństwa obywatelskiego do promowania praw człowieka i reform demokratycznych oraz w ramach instrumentu na rzecz podmiotów niepaństwowych wspierającego zakrojoną na niewielką skalę lokalną działalność rozwojową prowadzoną przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego, w szczególności na Białorusi;

41. podkreśla znaczenie utrzymania odpowiednich poziomów finansowania i z zadowoleniem przyjmuje sprawniejszą koordynację prac międzynarodowych instytucji finansowych i innych darczyńców w celu zwiększenia efektywności i uzyskania efektu synergii; podkreśla, że UE powinna również przyczynić się do lepszego wykorzystywania przez kraje partnerskie dostępnych środków, skupiając się bardziej na praktycznej współpracy, tak aby w większym stopniu umożliwić instytucjom tych krajów wprowadzanie reform i realizowanie zobowiązań wynikających z różnych umów zawartych z UE; podkreśla, że trzeba wzmocnić bezpośrednią zależność między wynikami a pomocą finansową (np. instrumentem wspierania systemu rządów w ramach ENPI), zwłaszcza w obszarze demokracji, praw człowieka i rządów prawa;

42. uważa, że wsparcie budżetowe można by omówić jako przydatne rozwiązanie dostarczające prawdziwych zachęt w przyszłości; jednakże jest zdania, że wsparcie to powinno opierać się na zasadzie różnicowania i być uzależnione między innymi od przestrzegania przez kraje z niego korzystające wspólnych wartości i zasad, ich skutecznego zarządzania budżetowego i procedur kontroli, od niskiego poziomu korupcji oraz od zdolności wykorzystania takiego wsparcia w sposób przejrzysty, skuteczny i odpowiedzialny;

43. domaga się znacznego podwyższenia pułapu działu 4 w ramach budżetu ogólnego, w szczególności w przypadku Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI), biorąc pod uwagę fakt, że chociaż w ciągu ostatnich lat osiągnięto postępy w promowaniu pogłębionej współpracy i stopniowej integracji gospodarczej między Unią Europejską a krajami partnerskimi, to konieczne są większe działania, ponieważ pojawiają się nowe wyzwania i obszary współpracy;

44. wzywa Komisję do zwiększenia wsparcia finansowego – co jednak nie może nastąpić kosztem finansowania Unii dla Śródziemnomorza – przeznaczonego dla wschodniego elementu EPS, aby osiągnąć cele i zapewnić skuteczne wprowadzanie w życie Partnerstwa Wschodniego;

45. podkreśla, że mimo iż pomoc może stanowić dźwignię dla krajów objętych EPS, nie jest ona wystarczająca, aby zagwarantować im zrównoważony i długofalowy rozwój; wzywa zatem kraje objęte EPS do wzmocnienia i zmobilizowania środków krajowych, aktywnego zaangażowania sektora prywatnego, władz lokalnych i społeczeństwa obywatelskiego w realizację programu EPS oraz do zwiększenia ich poczucia odpowiedzialności za projekty realizowane w ramach EPS;

46. zwraca uwagę, że wzmocnienie wymiaru Partnerstwa Wschodniego dotyczącego młodzieży jest istotną inwestycją w przyszłość stosunków UE ze wschodnimi sąsiadami o znacznym przyszłym potencjale oraz w demokratyzację tych partnerów i harmonizację ich ustawodawstwa z normami europejskimi; powtarza, że dodatkowa kwota 1 000 000 euro przydzielona na ENPI na 2011 r. w budżecie UE na 2011 r. powinna zostać wykorzystana przez Komisję do wzmocnienia wymiaru Partnerstwa Wschodniego dotyczącego młodzieży poprzez zapewnienie:

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

(a) niewielkich dotacji przyznawanych w ramach zaproszeń do składania wniosków dotyczących wspólnych projektów, ogłaszanych przez Komisję lub przedstawicielstwa UE i skierowanych do organizacji młodzieżowych w krajach UE i krajach Partnerstwa Wschodniego;

(b) stypendiów dla studentów pochodzących ze wschodnich krajów objętych EPS;

47. z zadowoleniem przyjmuje rezultat konferencji darczyńców na rzecz Białorusi, która została zorganizowana dnia 2 lutego 2011 r., a mianowicie decyzję o przeznaczeniu około 87 mln euro na wsparcie rzeczników praw człowieka oraz wzmocnienie związków zawodowych, ośrodków badawczych i organizacji studenckich;

48. zwraca uwagę na większe zaangażowanie EU w kwestie bezpieczeństwa w sąsiedztwie wschodnim, czego przykładem jest utworzenie misji granicznej UE w Mołdawii i misji obserwacyjnej UE w Gruzji; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą i ESDZ do zwiększenia zaangażowania w znalezienie rozwiązania dla przewlekłych konfliktów na Naddniestrzu i Zakaukaziu w oparciu o zasady prawa międzynarodowego – w szczególności niestosowanie siły, samostanowienie i integralność terytorialna – poprzez aktywniejsze zajmowanie stanowiska politycznego, aktywniejszy udział i istotniejszą rolę w stałych strukturach rozwiązywania konfliktów lub w strukturach ad hoc, łącznie z istniejącymi już formami negocjacji, zwłaszcza w strukturach OBWE;

49. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą i ESDZ do opracowania większej liczby środków i programów na rzecz budowania zaufania, obejmujących inicjowanie nowych misji i strategii komunikacji publicznej oraz rozpatrywanie pragmatycznych inicjatyw i innowacyjnych podejść, takich jak nieformalne kontakty i konsultacje ze społeczeństwem terytoriów separatystycznych, przy jednoczesnym utrzymaniu polityki UE dotyczącej braku uznawania, w celu wsparcia kultury obywatelskiej i dialogu obywatelskiego; podkreśla znaczenie umocnienia zasady dobrych stosunków sąsiedzkich oraz rozwoju współpracy regionalnej dzięki EPS, Partnerstwu Wschodniemu i negocjacjom w sprawie układów o stowarzyszeniu; jest zdania, że specjaliści przedstawiciele UE (SPUE) wciąż mają do odegrania ważną rolę, zwłaszcza jeśli ich mandat ma wymiar regionalny, tak jak ma to miejsce w przypadku Zakaukazia; uważa, że należy zrealizować więcej lepszych działań służących rozwiązywaniu przewlekłych konfliktów w regionie, które są utrudnieniem, jeśli chodzi o osiągnięcie wymiaru wielostronnego;

50. w tym kontekście zwraca uwagę na fakt, że brak postępów w rozwiązywaniu nierozstrzygniętych konfliktów na Zakaukaziu stanowił przeszkodę w rozwoju wszelkich rodzajów współpracy w tym regionie, z wyjątkiem Regionalnego Centrum Ekologicznego, czego skutkiem jest osłabienie EPS; wyraża pogląd, że kwestią najwyższej wagi jest określenie obszarów współpracy, w które można by zaangażować te trzy kraje, co w szczególności dotyczy dialogu między społeczeństwami obywatelskimi, organizacjami młodzieżowymi i niezależnymi mediami oraz interakcji gospodarczych, a ponadto wzywa ESDZ do podjęcia wszelkich wysiłków w celu zaangażowania w tę inicjatywę również Federacji Rosyjskiej i Turcji;

51. uważa, że pożytecznym narzędziem byłoby powołanie SPUE w celu zmniejszenia obciążenia pracą delegatur UE w tych krajach oraz wzmocnienia zaangażowania UE w międzynarodowe negocjacje dotyczące rozwiązań przewlekłych konfliktów, zwłaszcza w przypadku Naddniestrza i Zakaukazia; podkreśla, że Wysoki Przedstawiciel/Wiceprzewodniczący powinien koordynować prace SPUE;

52. wyraża zaniepokojenie faktem, że przymusowo wysiedlone osoby (zarówno uchodźcy, jak i wewnątrzni przesiedleńcy) są nadal pozbawione swoich praw, w tym prawa do powrotu, praw własności i prawa do osobistego bezpieczeństwa, wskutek konfliktów zbrojnych na terytoriach krajów partnerskich; wzywa wszystkie strony do jednoznacznego i bezwarunkowego uznania tych praw, potrzeby ich szybkiego wprowadzenia w życie i szybkiego rozwiązania tego problemu, które będzie zgodne z zasadami prawa międzynarodowego; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie UE do dalszego udzielania i rozszerzenia pomocy i wsparcia finansowego UE dla krajów Partnerstwa Wschodniego, które służą rozwiązywaniu omawianego problemu, w szczególności poprzez pomoc w remontach i budowie niezbędnych budynków i dróg, infrastruktury zaopatrzenia w wodę i energię elektryczną, szpitali i szkół;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

Rola Parlamentu Europejskiego

53. podkreśla kluczowe znaczenie Parlamentu Europejskiego dla pogłębiania debaty politycznej oraz jego rolę w utrwalaniu wolności i demokracji wśród sąsiadujących krajów partnerskich, w tym znaczenie misji obserwacji wyborów parlamentarnych; zwraca uwagę na swoje zobowiązanie do zwiększania spójności zadań swoich organów, do pogłębiania stosunków ze społeczeństwem obywatelskim i do zwiększania skuteczności pracy swoich organów, w tym dzięki lepszemu wykorzystaniu delegacji do organów między-parlamentarnych;

54. potwierdza zdecydowane poparcie dla Zgromadzenia Parlamentarnego EURONEST i podkreśla jego rolę w umacnianiu demokracji i instytucji demokratycznych oraz jego znaczenie dla pogłębiania parlamentarnego wymiaru Partnerstwa; uważa, że Zgromadzenie wniesie pozytywny wkład w realizację wzmocnionej EPS i zapewni wartość dodaną wszystkim stronom zainteresowanym wzmocnieniem współpracy, solidarności i wzajemnego zaufania oraz upowszechnianiem sprawdzonych wzorców; stwierdza, że parlamentarzyści białoruscy będą mile widziani w Zgromadzeniu Parlamentarnym EURONEST, ale jedynie wówczas gdy parlament białoruski zostanie wybrany demokratycznie i jako taki uznany przez Unię Europejską;

55. podkreśla rolę Parlamentu Europejskiego na wszystkich etapach i we wszystkich obszarach rozwoju EPS, zarówno przy podejmowaniu wyborów strategicznych, jak i przy kontrolowaniu wdrażania EPS, oraz ponawia swoje zobowiązanie do dalszego korzystania z prawa do kontroli parlamentarnej przy wdrażaniu EPS, także poprzez prowadzenie regularnych debat z Komisją na temat stosowania ENPI; jednakże wyraża ubolewanie z powodu ograniczonego dostępu do dokumentów przy opracowywaniu odpowiednich dokumentów programowych; wzywa do przyznania Parlamentowi dostępu do mandatów wszystkich negocjowanych obecnie umów międzynarodowych z krajami partnerskimi objętymi EPS, zgodnie z art. 218 ust.10 TFUE, który stanowi, że Parlament ma być natychmiast i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury;

56. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady o zwołaniu drugiego szczytu Partnerstwa Wschodniego w drugiej połowie 2011 r.; w tym kontekście wzywa państwa członkowskie UE do wykorzystania tej szansy do oceny osiągniętych postępów i dodatkowego przeglądu strategicznego ukierunkowania Partnerstwa Wschodniego, aby w przyszłości mogło ono nadal przynosić znaczące wyniki;

*

* *

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, Komitetowi Regionów, rządóm i parlamentom narodowym krajów EPS, OBWE i Radzie Europy.

Przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa – wymiar południowy

P7_TA(2011)0154

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa – wymiaru południowego

(2012/C 296 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozwój europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) od 2004 r., a w szczególności sprawozdania z postępów w jej wdrażaniu przedstawiane przez Komisję,
- uwzględniając plany działań przyjęte wspólnie z Egiptem, Izraelem, Jordanią, Libanem, Marokiem, Autonomią Palestyńską i Tunezją,

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając komunikaty Komisji z dni: 11 marca 2003 r. pt. „Szersza Europa – sąsiedztwo: nowe ramy stosunków z naszymi wschodnimi i południowymi sąsiadami” (COM(2003)0104), 12 maja 2004 r. pt. „Europejska polityka sąsiedztwa – dokument strategiczny” (COM(2004)0373), 4 grudnia 2006 r. w sprawie wzmocnienia EPS (COM(2006)0726), 5 grudnia 2007 r. w sprawie silnej europejskiej polityki sąsiedztwa (COM(2007)0774) i 12 maja 2010 r. w sprawie podsumowania europejskiej polityki sąsiedztwa (COM(2010)0207),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie partnerstwa na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego z dnia 8 marca 2011 r. (COM(2011)0200),
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie EPS z dnia 26 lipca 2010 r.,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje z dni: 19 stycznia 2006 r. w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) ⁽¹⁾, 6 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI) ⁽²⁾, 15 listopada 2007 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽³⁾, 19 lutego 2009 r. w sprawie procesu barcelońskiego – Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego ⁽⁴⁾, 19 lutego 2009 r. w sprawie przeglądu ENPI ⁽⁵⁾, 20 maja 2010 r. w sprawie Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego ⁽⁶⁾ i 9 września 2010 r. w sprawie sytuacji rzeki Jordan, ze szczególnym uwzględnieniem jej dolnego odcinka ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dni: 3 lutego 2011 r. w sprawie sytuacji w Tunezji ⁽⁸⁾, 17 lutego 2011 r. w sprawie sytuacji w Egipcie ⁽⁹⁾ i 10 marca 2011 r. w sprawie południowych krajów ościennych, a w szczególności Libii ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Stowarzyszenia UE-Maroko z dnia 13 października 2008 r., zgodnie z którymi zaawansowany status przyznano Maroku,
- uwzględniając konkluzje Rady Stowarzyszenia UE-Jordania z dnia 26 października 2010 r., zgodnie z którymi zaawansowany status przyznano Jordanii,
- uwzględniając zatwierdzenie przez Radę Europejską na posiedzeniu w Brukseli w dniach 13 i 14 marca 2008 r. inicjatywy „Proces barceloński – Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 maja 2008 r. pt. „Proces barceloński: Unia na rzecz regionu Morza Śródziemnego” (COM(2008)0319),
- uwzględniając oświadczenie końcowe wygłoszone na posiedzeniu ministrów spraw zagranicznych Unii dla Śródziemnomorza, które odbyło się w Marsylii w dniach 3-4 listopada 2008 r.,
- uwzględniając oświadczenie wydane na szczycie poświęconym regionowi Morza Śródziemnego w Paryżu w dniu 13 lipca 2008 r.,
- uwzględniając deklarację barcelońską ustanawiającą partnerstwo euro-śródziemnomorskie, przyjętą podczas euro-śródziemnomorskiej konferencji ministrów spraw zagranicznych w dniach 27–28 listopada 1995 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, s. 312.

⁽²⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, s. 760.

⁽³⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 443.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 76.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 83.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0192.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0314.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0038.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0064.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0095.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając oświadczenia Prezydium Zgromadzenia Parlamentarnego Unii dla Śródziemnomorza wydane na posiedzeniach w Paryżu (12 lipca 2008 r.), Kairze (20 listopada 2009 r.), Rabacie (22 stycznia 2010 r.), Palermo (18 czerwca 2010 r.) i Rzymie (12 listopada 2010 r.),
 - uwzględniając zalecenie Euro-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego (EMPA) przyjęte w Ammanie w dniu 13 października 2008 r. i przekazane na pierwsze posiedzenie ministrów spraw zagranicznych procesu barcelońskiego: Unia dla Śródziemnomorza,
 - uwzględniając zalecenia poszczególnych komisji Zgromadzenia Parlamentarnego Unii dla Śródziemnomorza przyjęte na 6. sesji plenarnej w Ammanie w dniach 13 i 14 marca 2010 r.,
 - uwzględniając konkluzje z posiedzenia inauguracyjnego Euro-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Samorządów Lokalnych i Regionalnych (ARLEM), które odbyło się w Barcelonie w dniu 21 stycznia 2010 r.,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zalecenie PE dla Rady w sprawie negocjacji nad porozumieniem ramowym UE–Libia z dnia 13 grudnia 2010 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że poszanowanie i wspieranie wartości takich jak demokracja i prawa człowieka, a szczególnie prawa kobiet, praworządność, zwiększenie bezpieczeństwa, stabilność demokratyczna, dostatek, sprawiedliwa dystrybucja dochodów, dobrobyt i szanse społeczne, a w związku z tym walka z korupcją i wspieranie dobrego sprawowania rządów są podstawowymi zasadami i celami Unii Europejskiej oraz muszą stanowić wspólną wartość podzielaną z krajami partnerskimi objętymi EPS i stać się kluczowymi celami EPS,
- B. mając na uwadze, że w przeglądzie EPS należy uwzględnić demonstracje wzywające do wolności, demokracji i reform w wielu krajach będących południowymi sąsiadami UE, gdyż demonstracje te pokazały, że obywatele silnie pragną rzeczywistych zmian i lepszych warunków życia w regionie,
- C. mając na uwadze, że w głównej mierze to właśnie nierówna dystrybucja zasobów, nierówny wzrost gospodarczy i brak wolności wywołały w całym regionie niepokoje społeczne wynikające z ogólnego niezadowolenia ludności z rządzących reżimów,
- D. mając na uwadze, że skutki kryzysu gospodarczego i finansowego dołączyły do już istniejących wyzwań politycznych, gospodarczych i społecznych w krajach partnerskich, a zwłaszcza wyzwań związanych z problemem bezrobocia i wzrostem cen, co doprowadziło do powstań w tym regionie,
- E. mając na uwadze, że w związku z wydarzeniami w Tunezji, Egipcie, Libii, Syrii, Algierii, Maroku, Jordanii i innych krajach, których mieszkańcy domagają się demokratycznych reform, UE musi dokonać odpowiednich zmian w EPS w celu skutecznego wsparcia procesu reform politycznych, gospodarczych i społecznych,
- F. mając na uwadze, że od uruchomienia EPS w 2004 r. polityka ta okazała się nieskuteczna w osiągnięciu zakładanych w jej ramach celów w zakresie praw człowieka i demokracji, nie udało się jej też doprowadzić do koniecznych reform politycznych, społecznych i instytucjonalnych; mając na uwadze, że w swoich stosunkach z tym regionem UE zaniedbała dialog ze społeczeństwami obywatelskimi i siłami demokratycznymi na południowym wybrzeżu Morza Śródziemnego; mając na uwadze, że przy nadal istniejących niedoborach i wyzwaniach należy obecnie skoncentrować się na wdrażaniu, w dążeniu do podjęcia współpracy z partnerami naprawę reprezentatywnymi dla społeczeństwa obywatelskiego oraz instytucjami o podstawowym znaczeniu dla budowania demokracji, wykorzystując jasno określone priorytety działania, jasne poziomy odniesienia oraz zróżnicowanie na podstawie wyników i osiągnięć,

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 1.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- G. mając na uwadze, że między państwami europejskimi i południowymi krajami objętymi EPS istnieją znaczne asymetrie gospodarcze, społeczne i demograficzne, które wymagają reakcji we wspólnym interesie wszystkich partnerów,
- H. mając na uwadze, że UE powinna dokładniej zdefiniować swoje strategiczne cele i priorytety w ramach partnerstwa ze wschodnimi i południowymi sąsiadami oraz powinna należycie uwzględnić związane z tym kwestie w programie politycznym, również w ramach planowania budżetu,
- I. mając na uwadze, że EPS powinna obejmować ambitniejsze i skuteczniejsze instrumenty służące pobudzaniu i wspieraniu reform politycznych, gospodarczych i społecznych w sąsiedztwie UE,
- J. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony stwarza warunki, dzięki którym UE może poprawić skuteczność i spójność swojej polityki i funkcjonowania, szczególnie w sferze stosunków zewnętrznych, przez utworzenie stanowiska wiceprzewodniczącego Komisji/wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), oraz że wysoka przedstawiciel/wiceprzewodnicząca powinna zadbać o to, aby głos UE był słyszany na arenie międzynarodowej,
- K. mając na uwadze, że art. 3 i 21 Traktatu o Unii Europejskiej dalej rozwija cele unijnej polityki zagranicznej oraz koncentruje działania zewnętrzne Unii na propagowaniu praw człowieka, a konkretniej na uniwersalności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności,
- L. mając na uwadze, że zgodnie z art. 8 Traktatu o Unii Europejskiej Unia musi rozwijać szczególne stosunki z państwami z nią sąsiadującymi, dążąc do utworzenia przestrzeni dobrobytu i dobrego sąsiedztwa, opartej na wartościach Unii i charakteryzującej się bliskimi i pokojowymi stosunkami opartymi na współpracy,
- M. mając na uwadze, że nierozwiązane konflikty i łamanie międzynarodowych przepisów w zakresie praw człowieka stanowią przeszkodę w realizacji EPS, utrudniając rozwój gospodarczy, społeczny i polityczny oraz współpracę regionalną, stabilność i bezpieczeństwo,
- N. mając na uwadze, że w stosunkach UE z jej południowymi sąsiadami dążenie do stabilności na krótką metę często przedkładano w ostatnich latach nad takie wartości, jak demokracja, sprawiedliwość społeczna i prawa człowieka,
- O. mając na uwadze, że UE powinna kontynuować podejście oddolne, w większym stopniu wspierając tworzenie instytucji, społeczeństwo obywatelskie i wolę rozpoczęcia procesów demokratyzacji, w szczególności udział kobiet i rozwój społeczno-gospodarczy, co jest warunkiem wstępnym długoterminowej stabilizacji,
- P. mając na uwadze, że poszanowanie praw człowieka, a w szczególności praw kobiet, demokracji i praworządności, w tym walka z torturami oraz okrutnym, niehumanitarnym lub poniżającym traktowaniem, oraz sprzeciw wobec kary śmierci, są fundamentalnymi zasadami UE,
- Q. mając na uwadze, że działalność Unii dla Śródziemnomorza jest obecnie zawieszona, w szczególności w związku z bezterminowym odkładaniem drugiego szczytu szefów państw lub rządów Unii dla Śródziemnomorza i posiedzeń ministerialnych oraz rezygnacją jej sekretarza generalnego; mając na uwadze, że kontekst regionalny, w jakim kształtuje się Unia dla Śródziemnomorza, cechują konflikty terytorialne, kryzysy polityczne i wzrost napięć społecznych oraz że przysłoniły go powstania ludowe w Tunezji, Egipcie oraz w innych krajach śródziemnomorskich i krajach Bliskiego Wschodu, co razem wzięte utrudnia działanie instytucji Unii dla Śródziemnomorza, a także rozpoczęcie dużych projektów integracji regionalnej określonych przez szefów państw i rządów Unii dla Śródziemnomorza na szczycie w Paryżu w lipcu 2008 r. oraz przez ministrów spraw zagranicznych Unii dla Śródziemnomorza na posiedzeniu w Marsylii w dniach 3 i 4 listopada 2008 r.; mając na uwadze, że Unia dla Śródziemnomorza, której celem było nasilenie polityki UE w tym regionie, nie była w stanie poradzić sobie z coraz większym brakiem zaufania i zaspokoić podstawowych potrzeb danych grup ludności,

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- R. mając na uwadze, że utworzenie Unii dla Śródziemnomorza umożliwia zwiększenie komplementarności z jednej strony pomiędzy dwustronnymi strategiami politycznymi, a z drugiej pomiędzy regionalnymi strategiami politycznymi, co sprzyja skuteczniejszemu osiągnięciu celów współpracy eurośródziemnomorskiej,
- S. mając na uwadze, że inne podmioty na świecie, w szczególności państwa BRIC, nadal zwiększają swoją obecność gospodarczą i wpływ polityczny w południowym sąsiedztwie UE,
- T. mając na uwadze, że skutki kryzysu politycznego, gospodarczego, społecznego i finansowego zwiększyły skalę politycznych, gospodarczych i społecznych wyzwań, przed jakimi stoją południowe kraje objęte EPS; mając na uwadze, że koszt reform związanych z zapewnieniem zgodności z dorobkiem prawnym oraz dostosowaniem do stopniowo coraz bliższych stosunków gospodarczych i społecznych jest dodatkowym wyzwaniem dla południowych sąsiadów UE; mając na uwadze, że w niektórych państwach czynniki te w znacznym stopniu przyczyniły się do niepokojów społecznych oraz potrzeby demokratyzacji i reform,
- U. mając na uwadze, że kwestia gospodarki wodnej, a zwłaszcza sprawiedliwej dystrybucji wody stosownie do potrzeb wszystkich mieszkańców tego regionu, ma ogromne znaczenie dla trwałego pokoju i stabilności na Bliskim Wschodzie,
- V. mając na uwadze, że trendy demograficzne wskazują, iż w najbliższych 20 latach liczba ludności państw członkowskich UE będzie stabilna, jednak przy coraz większym odsetku osób starszych, natomiast w krajach południowych objętych EPS przybędzie ludności, szczególnie w wieku aktywności zawodowej; mając na uwadze, że wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy w tych krajach mogą nie nadążyć za przewidywanym wzrostem liczby ludności, zwłaszcza że niektóre kraje już teraz zmagają się z bardzo wysoką stopą bezrobocia i z jeszcze wyższym poziomem bezrobocia młodzieży,
- W. mając na uwadze, że korupcja w południowych krajach objętych EPS jest nadal poważnym problemem, który dotyczy wielu grup społecznych oraz instytucji państwowych,
- X. mając na uwadze, że ENPI przyczynił się do uproszczenia finansowania EPS; mając na uwadze, że proces tworzenia kolejnego instrumentu powinien odzwierciedlać ostatnie wydarzenia w regionie, a zwłaszcza uzasadnione demokratyczne aspiracje obywateli, a także konkluzje przeglądu strategicznego EPS oraz przebiegać na podstawie konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, a w szczególności podmiotami lokalnymi,

Przegląd EPS – kwestie ogólne

1. potwierdza wartości, zasady i zobowiązania będące podstawą EPS, obejmujące demokrację, praworządność, poszanowanie praw człowieka, w tym praw kobiet, i podstawowych swobód, dobre rządy, gospodarkę rynkową i zrównoważony rozwój, a także przypomina, że EPS musi stać się aktualnymi ramami pozwalającymi pogłębiać i zacieśniać stosunki z naszymi najbliższymi partnerami, tak aby pobudzać i wspierać ich reformy polityczne, społeczne i gospodarcze mające na celu zaprowadzenie i umocnienie demokracji, rozwoju oraz społecznych i gospodarczych szans dla wszystkich; zwraca uwagę na znaczenie utrzymania zasad wspólnej własności i odpowiedzialności za koncepcję i realizację programów w ramach EPS; uważa, że EPS od momentu jej zainicjowania w 2004 r. przyniosła – jako jednolite ramy polityczne i dzięki ukierunkowanemu na wyniki różnicowaniu oraz pomocy dostosowanej do potrzeb – wymierne korzyści zarówno partnerom EPS, jak i UE;
2. przypomina, że ostatnie wydarzenia w południowej części regionu Morza Śródziemnego, zwłaszcza w Tunezji i Egipcie, Libii, Syrii, Algierii, Maroku, Jordani i innych krajach, których mieszkańcy domagają się demokratycznych reform, pokazują, iż EPS nie udało się rozpropagować i zapewnić przestrzegania praw człowieka w państwach trzecich; wzywa UE do wyciągnięcia wniosków z tych wydarzeń oraz do zmiany strategii politycznej służącej wsparciu demokracji i praw człowieka, tak aby stworzyć mechanizm wprowadzania klauzuli dotyczącej praw człowieka do wszystkich umów z państwami trzecimi; nalega, aby podczas przeglądu EPS w pierwszej kolejności uwzględnić kryteria związane z niezawisłością sądownictwa, poszanowaniem podstawowych wolności, pluralizmem i wolnością prasy oraz zwalczaniem korupcji; wzywa do lepszego koordynowania polityki sąsiedztwa z innymi strategiami politycznymi Unii wobec tych krajów;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

3. wzywa UE do zdecydowanego wsparcia procesu reform politycznych i gospodarczych w regionie poprzez wykorzystanie wszystkich instrumentów istniejących w ramach EPS oraz, w razie konieczności, poprzez przyjęcie nowych instrumentów jak najskuteczniej pomagających w procesie transformacji demokratycznej z naciskiem na poszanowanie podstawowych wolności, dobre rządy, niezawisłość sądownictwa i walkę z korupcją, co byłoby odpowiedzią na potrzeby i oczekiwania obywateli południowych krajów ościennych;
4. zwraca uwagę na potrzebę zwiększenia środków finansowych przeznaczanych na EPS w wieloletnich ramach finansowych (WRF) na okres po 2013 r., przy czym w świetle ostatnich wydarzeń należy priorytetowo traktować wymiar południowy EPS; uważa, że nowe wieloletnie ramy finansowe powinny uwzględniać specyfikę i potrzeby poszczególnych krajów;
5. zaznacza, że krajom sąsiadującym z UE trzeba przedstawić konkretną propozycję silniejszego partnerstwa politycznego i integracji gospodarczej, opartą na zasadach otwartości, wspólnej odpowiedzialności i warunkowości; postuluje, aby propozycja ta była dostosowana do zróżnicowanych potrzeb konkretnych krajów i regionów, tak aby umożliwić najbardziej zaawansowanym partnerom szybsze osiągnięcie zgodności z normami i wartościami UE;
6. wzywa do zwrócenia większej uwagi na współpracę z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, ponieważ to właśnie one w głównej mierze podsycają powstania ludowe w całym regionie;
7. zwraca uwagę na konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu finansowania przez UE współpracy z sąsiadami i ponownie wskazuje wartość ENPI jako instrumentu finansowania EPS, który powinien rozwijać się w takim kierunku, by bardziej elastycznie reagować na zróżnicowane potrzeby krajów i regionów ościennych, gwarantować bezpośrednie powiązanie między celami politycznymi EPS a programowaniem ENPI oraz odzwierciedlać charakter przyszłej EPS opartej na wynikach; podkreśla jednak, że trzeba zapewnić lepiej ukierunkowaną pomoc, przeznaczoną szczególnie dla społeczeństwa obywatelskiego i społeczności lokalnych, zgodnie z podejściem oddolnym; zwraca uwagę na wartość procesów monitorowania zarządzania i wdrażania w odniesieniu do poszczególnych programów w ramach ENPI;
8. podkreśla, że muszą być dostępne wszelkie niezbędne działania, w tym użycie odpowiednich zasobów finansowych, ludzkich i technicznych w celu zagwarantowania odpowiedniej reakcji UE w razie wystąpienia masowych ruchów migracyjnych, zgodnie z art. 80 TFUE;
9. zaznacza, że przegląd strategiczny EPS powinien odpowiednio uwzględniać niedobory tej polityki oraz promować zwiększone zaangażowanie polityczne ze strony wszystkich partnerów, wzmacniając jednocześnie różnicowanie oparte na wynikach, na podstawie jasno określonych poziomów odniesienia; postuluje, aby w ramach przeglądu zwrócono też szczególną uwagę na pilną potrzebę rozwijania wymiaru wielostronnego, w dążeniu do ustanowienia wzmocnionego, ciągłego i znaczącego dialogu politycznego z krajami partnerskimi;
10. za szczególnie ważną uznaje bieżącą ocenę nie tylko dotychczasowych wyników osiągniętych w ramach realizowanych programów, lecz również adekwatności zasobów wykorzystywanych w ramach partnerstwa; uważa, że procedura ta zapewni możliwość naprawienia ewentualnych niedoskonałości i nieprawidłowych decyzji w przeszłości;
11. wzywa Radę i Komisję do przeglądu EPS obejmującej południowe kraje ościenne w celu udostępnienia środków i wsparcia potrzebnego do prawdziwych przemian demokratycznych oraz stworzenie podstawy dla daleko idących reform politycznych, społecznych i instytucjonalnych; nalega, by podczas przeglądu polityki sąsiedztwa w pierwszej kolejności uwzględnić kryteria związane z niezawisłością sądownictwa, poszanowaniem podstawowych wolności, w tym wolności mediów, oraz zwalczaniem korupcji;
12. uznaje i podkreśla różnicę między „sąsiadami europejskimi” – krajami, które formalnie mogą przystąpić do UE po spełnieniu kryteriów kopenhaskich, a „sąsiadami Europy” – krajami, które nie mogą przystąpić do UE ze względu na swoje położenie geograficzne;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

13. jest zdania, że bardzo pilną i ważną kwestią jest zatem ponowne przemyślenie i zmiana strategii UE dla Morza Śródziemnego oraz że ta nowa strategia powinna służyć nasileniu dialogu politycznego i wsparciu wszystkich sił demokratycznych i społecznych, w tym organizacji społeczeństwa obywatelskiego; w związku z tym wzywa Radę do zdefiniowania kryteriów politycznych, które państwa objęte EPS muszą spełnić, by uzyskać „zaawansowany status”;

14. podkreśla, że należy uznać i wykorzystać zmiany wprowadzone Traktatem z Lizbony, w szczególności wzmocnioną rolę wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej, utworzenie ESDZ i nowe uprawnienia Parlamentu, aby nadać większą spójność polityce zagranicznej UE oraz poprawić skuteczność i zasadność jej zewnętrznego wymiaru i działań; uważa, że UE będzie mogła opracować wiarygodną i skuteczną politykę wobec swoich partnerów śródziemnomorskich tylko wtedy, gdy Rada i Komisja będą w stanie wyciągnąć wnioski z byłych i obecnych wydarzeń oraz przeprowadzić dogłębną i całościową analizę niedoskonałości obecnej EPS;

15. podkreśla znaczenie partnerstwa między UE a jej południowym krajami ościennymi oraz zwraca uwagę, że ta ścisła współpraca leży w interesie obu stron;

16. uważa, że UE powinna wyciągnąć wnioski z wydarzeń toczących się obecnie w południowym sąsiedztwie oraz że w związku z tym należy przeprowadzić przegląd EPS, aby ustanowić partnerstwa ze społeczeństwami, a nie tylko z państwami;

Wymiar południowy

17. podkreśla znaczenie, jakie ma powołanie grupy zadaniowej z udziałem Parlamentu w reakcji na apele o monitorowanie procesów przemian demokratycznych przeprowadzanych przez zwolenników zmian demokratycznych, w szczególności w odniesieniu do wolnych i demokratycznych wyborów oraz tworzenia instytucji, w tym niezawisłego sądownictwa;

18. w świetle ostatnich wydarzeń w regionie zdecydowanie popiera uzasadnione demokratyczne aspiracje wyrażane przez obywateli krajów położonych w południowym sąsiedztwie UE oraz wzywa władze tych krajów do jak najszybszego pokojowego przejścia do prawdziwej demokracji; zaznacza, że wydarzenia te należy w pełni uwzględnić i odzwierciedlić w strategicznym przeglądzie EPS;

19. w tym kontekście wzywa UE do zapewnienia znacznego wsparcia na rzecz przemian demokratycznych w południowych krajach ościennych we współpracy ze społeczeństwami, których te przemiany dotyczą, poprzez mobilizację, zmianę i dostosowanie istniejących instrumentów służących promowaniu reform politycznych, gospodarczych i społecznych; wzywa w związku z tym Radę i Komisję do udostępnienia krótkoterminowych mechanizmów przejściowego wsparcia finansowego, w tym pożyczek, krajom, które wyrażą taką potrzebę w wyniku szybkich przemian demokratycznych i nadzwyczajnego spadku płynności finansowej; wzywa ponadto Komisję do jak najszybszego przeglądu krajowych programów orientacyjnych dotyczących Tunezji i Egiptu na lata 2011-2013 w celu uwzględnienia nowych, pilnych potrzeb tych partnerów w kontekście budowania demokracji;

20. podkreśla znaczenie pogłębienia dialogu politycznego z południowymi sąsiadami UE; ponownie podkreśla, że wzmocnienie demokracji, praworządność, dobre rządy, zwalczanie korupcji, poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności są kluczowymi elementami takiego dialogu; zwraca w związku z tym uwagę na znaczenie poszanowania wolności sumienia, religii i myśli, wolności wypowiedzi, wolności prasy i mediów, wolności stowarzyszenia się, praw kobiet i równości płci, ochrony mniejszości oraz zwalczania dyskryminacji ze względu na orientację seksualną;

21. zauważa, że niektórym krajom partnerskim przyznano już zaawansowany status lub też status taki jest obecnie przedmiotem negocjacji; podkreśla, że ważne jest, aby przyjąć bardziej przejrzyste i spójne podejście do tego różnicowania, umożliwiające stworzenie znaczącego procesu, który przyniesie wyniki, oraz aby ustalone zostały jasne poziomy odniesienia w celu uniknięcia stosowania podwójnych standardów co do kryteriów, które należy spełnić, by taki status uzyskać;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

22. podkreśla potrzebę dostosowania kryteriów kopenhaskich do wymogów związanych z przyznawaniem zaawansowanego statusu; wzywa Komisję do zapewnienia, że państwom trzecim udzielony zostanie zaawansowany status, jeśli spełnią te kryteria;
23. podkreśla, że walka z korupcją, zwłaszcza w sądownictwie i policji, powinna być głównym priorytetem UE w rozwoju jej stosunków z partnerami południowymi;
24. nalega, aby konsultowano się z PE na wszystkich etapach procesu przyznawania zaawansowanego statusu krajom partnerskim i procesu sporządzania planów działania dotyczących EPS, zgodnie z nową rolą PE na mocy Traktatu z Lizbony; wzywa Radę i ESDZ do zaangażowania Parlamentu w proces decyzyjny dotyczący zaawansowanego statusu poprzez opracowanie jasnego mechanizmu konsultacji stosowanego na wszystkich etapach negocjacji, w tym w zakresie kryteriów, jakie muszą być spełnione oraz w zakresie ustalania priorytetów i wytycznych ujętych w planach działania;
25. podkreśla, że skuteczne partnerstwo między UE a jej południowymi sąsiadami może opierać się wyłącznie na synergii między wzajemnie powiązаныmi dwustronnymi i wielostronnymi wymiarami tego procesu współpracy, i w związku z tym z żalem zauważa, że EPS nie uwzględniła w wystarczającym stopniu potrzeby wzmocnienia wymiaru wielostronnego;
26. składa hołd odwadze obywateli Tunezji, Egiptu i Libii, którzy wystąpili, by domagać się demokracji i wolności, oraz wzywa wszystkie instytucje UE do wyrażenia pełnego poparcia dla procesu przemian demokratycznych w tych krajach;
27. ubolewa nad stratami w ludziach podczas pokojowych powstań w Tunezji i Egipcie oraz wzywa władze do przeprowadzenia należytego dochodzenia w sprawie tych incydentów i do postawienia przed sądem osób odpowiedzialnych;
28. uważa, że konflikt izraelsko-palestyński jest źródłem napięć politycznych na Bliskim Wschodzie oraz w całym regionie śródziemnomorskim;
29. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, aby aktywnie angażowała się w rozwiązywanie konfliktów i budowanie zaufania w regionie, zapewniając aktywną rolę UE jako uczestnika, a nie tylko płatnika, w szczególności w odniesieniu do procesu pokojowego w środkowej części Bliskiego Wschodu, a także do konfliktu w Saharze Zachodniej; uważa, że rozwiązywanie konfliktów ma kluczowe znaczenie dla rozwoju politycznego, gospodarczego i społecznego w regionie oraz dla rozwoju wymiaru regionalnego EPS i prowadzonych w jej ramach wielostronnych form współpracy, takich jak Unia dla Śródziemnomorza; stwierdza, że znalezienie całościowego, zgodnego z prawem międzynarodowym rozwiązania różnych konfliktów w państwach sąsiadujących z UE na południu, a zwłaszcza konfliktu arabsko-izraelskiego, ma kluczowe znaczenie dla pełnego sukcesu EPS;
30. uważa, że dialog międzykulturowy w regionie śródziemnomorskim ma szczególne znaczenie dla zwiększenia wzajemnego zrozumienia, solidarności, tolerancji oraz dobrobytu mieszkańców tego regionu; oczekuje, że w ramach przeglądu rozważona zostanie możliwość opracowania odpowiednich instrumentów w tym celu;
31. jest głęboko zaniepokojony stałym bezterminowym odkładaniem drugiego szczytu szefów państw i rządów Unii dla Śródziemnomorza oraz posiedzeń ministerialnych Unii dla Śródziemnomorza, co stanowi negatywny sygnał dla mieszkańców i instytucji regionu; uważa, że rezygnacja sekretarza generalnego Unii dla Śródziemnomorza uwydatnia potrzebę sprecyzowania charakteru jej procedur i instytucji; wskazuje, że napięcia polityczne i konflikty regionalne w regionie Morza Śródziemnego nie powinny utrudniać konkretnych postępów w kierunku współpracy sektorowej i wielostronnej oraz że to właśnie przez przeprowadzenie ważnych projektów integracji i przez otwarty dialog polityczny Unia dla Śródziemnomorza może przyczynić się do budowy atmosfery zaufania, sprzyjającej realizacji wspólnych celów związanych z wymiarem sprawiedliwości i bezpieczeństwem w duchu solidarności i pokoju;
32. z żalem zauważa, że Unii dla Śródziemnomorza nie przyznano wystarczających środków finansowych i że zaangażowanie państw członkowskich położonych po obu stronach Morza Śródziemnego jest nikłe; ubolewa nad brakiem zdefiniowanego podejścia UE do polityki śródziemnomorskiej i wzywa do opracowania długoterminowej strategicznej wizji rozwoju i stabilizacji regionu; podkreśla, że proces integracji euro-śródziemnomorskiej powinien stać się politycznym priorytetem agendy europejskiej;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

33. jest przekonany, że należy wskrziesić Unię dla Śródziemnomorza, aby uwzględnić nowe wydarzenia w regionie; uważa, że nowa Unia dla Śródziemnomorza powinna propagować rozsądny rozwój gospodarczy, społeczny i demokratyczny oraz stworzyć silną i wspólną podstawę sprzyjającą bliskim stosunkom między UE a jej południowymi sąsiadami; uważa, że ta nowa wspólnota stworzyłaby ponadto nowe perspektywy na trwały pokój na Bliskim Wschodzie, zakorzeniony w poszczególnych społeczeństwach regionu, a nie tylko uzależniony od niepewnej woli politycznej jego autorytarnych liderów;

34. zwraca uwagę, że w przeglądzie należy uwzględnić fakt, iż Unia dla Śródziemnomorza nie spełniła pokładanych w niej oczekiwań i nie potrafiła ocenić stojących przed nią wyzwań, oraz rozważyć nowe sposoby wzmocnienia dwustronnych instrumentów w ramach EPS; w związku z tym uważa, że należy zwiększyć środki przeznaczane na te dziedziny, w których istnieje możliwość poczynienia konkretnych postępów;

35. jest zaniepokojony brakiem postępów w tworzeniu euro-śródziemnomorskiej strefy wolnego handlu; apeluje, aby przeprowadzono oparte na współdziałaniu negocjacje, gdy spełnione zostaną wymogi dotyczące pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu mających stanowić podstawę euro-śródziemnomorskiej strefy wolnego handlu, z należyтым uwzględnieniem realiów społeczno-gospodarczych poszczególnych krajów partnerskich oraz pod warunkiem, że w odpowiednim czasie dokona się pełnej oceny wpływu tych umów na społeczeństwo i środowisko naturalne; ubolewa nad faktem, że poszczególne podmioty nie poczyniły rzeczywistych postępów w tworzeniu niezbędnych warunków; zachęca również do rozwijania dwustronnej oraz wielostronnej współpracy gospodarczej Południe-Południe, co przyniosłoby wymierne korzyści obywatelom zaangażowanych krajów i poprawiłoby nastroje polityczne w regionie;

36. zaznacza, że należy zająć się najważniejszymi, konkretnymi kwestiami w poszczególnych państwach objętych polityką sąsiedztwa, lecz przypomina, że w ramach EPS należy szczególnie skupić się na sytuacji społeczno-gospodarczej, zwłaszcza młodszych pokoleń;

37. uważa, że wzmocniona współpraca podregionalna państw członkowskich i krajów objętych EPS posiadających szczególnie wspólne interesy, wartości i problemy mogłaby stworzyć pozytywną dynamikę w całym obszarze śródziemnomorskim; zachęca państwa członkowskie do zbadania możliwości wykorzystania zmiennej geometrii jako modelu współpracy oraz zaznacza, że przyszła EPS powinna ułatwiać i wspierać to podejście, w szczególności za pomocą regionalnych środków budżetowych;

38. uważa, że w kontekście południowej polityki sąsiedztwa należy zająć się problemem nielegalnej imigracji; wzywa Radę i Komisję do monitorowania realizacji umów z wszystkimi południowymi krajami ościennymi oraz istniejących umów dwustronnych między państwami członkowskimi UE i wszystkimi podmiotami regionalnymi dotyczących kwestii imigracji, a zwłaszcza readmisji;

39. z żalem zauważa asymetryczne podejście przyjęte przez UE w odniesieniu do jej wschodnich i południowych sąsiadów w dziedzinie polityki mobilności i polityki wizowej; co do mobilności opowiada się za uproszczeniem procedur wizowych dla południowych krajów objętych EPS – zwłaszcza w odniesieniu do studentów, naukowców i przedsiębiorców – oraz za przyjęciem euro-śródziemnomorskiego partnerstwa na rzecz mobilności; podkreśla ważną rolę, jaką mogą odgrywać niektóre kraje objęte EPS w zarządzaniu przepływami migracyjnymi; podkreśla, że współpraca w dziedzinie zarządzania przepływami migracyjnymi musi być w pełni spójna z wartościami i międzynarodowymi zobowiązaniami prawnymi UE; zaznacza, że umowy o readmisji z krajami partnerskimi powinny obejmować jedynie imigrantów o nieregulowanym statusie, a nie deklarujących się jako uchodźcy lub potrzebujący ochrony, przypomina też, że zasada „non-refoulement” ma zastosowanie do wszystkich osób, którym grozi kara śmierci, nieludzkie traktowanie lub tortury; wzywa do zacieśnienia współpracy w celu położenia kresu handlowi ludźmi oraz w celu poprawy warunków życia pracowników migrujących zarówno w UE, jak i w południowych krajach objętych EPS;

40. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, ESDZ i Komisję, aby jako główny punkt w planie rozmów z krajami południowymi objętymi EPS potraktowano priorytet polityczne UE takie jak zniesienie kary śmierci, poszanowanie praw człowieka, w tym praw człowieka należnych kobietom, poszanowanie podstawowych wolności, w tym wolności sumienia i wyznania, wolności stowarzyszeń i mediów,

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

poszanowanie praworządności, niezależność władzy sądowniczej, walka z torturami oraz okrutnym i nieludzkim traktowaniem, walka z bezkarnością oraz ratyfikacja szeregu międzynarodowych aktów prawnych, w tym Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego i Konwencji dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r.;

41. wzywa – w kontekście przeglądu umów z krajami południowymi objętymi EPS – do dalszego zwracania uwagi na pełne poszanowanie w tych krajach prawa do wolności religijnej, w szczególności w przypadku wszystkich mniejszości religijnych; zaznacza, że wolność wyznania obejmuje wolność uzewnętrzniania, indywidualnie lub wspólnie z innymi, publicznie lub prywatnie, swej wiary poprzez uprawianie kultu, nauczanie, praktykowanie i uczestniczenie w obrzędach oraz że wolność taka musi obejmować także prawo do zmiany religii;

42. podkreśla, że w ramach stosunków umownych UE ze wszystkimi krajami objętymi EPS przewidziane są ustalenia co do regularnego forum służącego rozpatrywaniu kwestii związanych z prawami człowieka, w formie podkomisji zajmujących się prawami człowieka; wzywa ESDZ, aby w pełni wykorzystywała istniejące ustalenia i angażowała istniejące podkomisje we wszystkie negocjacje, aby należała na uczynienie ich skuteczniejszymi i bardziej zorientowanymi na wyniki oraz zagwarantowała zaangażowanie organizacji społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka; zaleca podwyższenie statusu nieformalnej grupy roboczej UE-Izrael ds. praw człowieka, tak aby stała się ona zwykłą podkomisją; wzywa ESDZ, aby uczestniczyła też w strukturalnej współpracy między COHOM a parlamentarną Podkomisją ds. Praw Człowieka;

43. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, ESDZ i Komisję do aktywnego propagowania i ochrony wolności komunikacji oraz dostępu do informacji, w tym w Internecie;

44. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, ESDZ i Komisję do wzmocnienia roli organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w szczególności organizacji praw człowieka i organizacji kobiet, w monitorowaniu polityki oraz w planowaniu i wdrażaniu pomocy poprzez specjalny instrument służący budowaniu potencjału; w związku z tym podkreśla potrzebę równouprawnienia kobiet oraz wzywa ESDZ i Komisję do systematycznego analizowania wpływu, jaki realizowane przez nie przedsięwzięcia i programy wywierają na kwestię równouprawnienia płci, a także do opowiedzenia się za uwzględnieniem praw kobiet i równouprawnieniem płci w przeglądach konstytucji, kodeksów karnych, prawa rodzinnego i innych zbiorów prawa cywilnego oraz w ramach dialogu na temat praw człowieka, prowadzonego z krajami partnerskimi objętymi EPS; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, ESDZ i Komisję do niezacieśniania stosunków między państwami trzecimi a UE w przypadku, gdy dane państwa nie włączają w wystarczającym stopniu organizacji społeczeństwa obywatelskiego w swoje strategie polityczne; zwraca uwagę, że organizacje praw człowieka są najwierniejszymi i najsilniejszymi partnerami UE w propagowaniu wartości demokratycznych, praworządności i praw człowieka w krajach partnerskich; wzywa do zwiększenia zaangażowania władz lokalnych i regionalnych oraz organizacji zawodowych i partnerów społecznych we współpracy UE z południowymi sąsiadami; wzywa Radę i Komisję do dalszego wzmacniania i skuteczniejszego wykorzystywania europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie w tej dziedzinie;

45. podkreśla, że potrzebne jest uwzględnianie aspektu płci oraz wspieranie konkretnych działań w celu opracowania skutecznego i systematycznego podejścia do równouprawnienia płci w krajach objętych EPS; apeluje do rządów i społeczeństwa obywatelskiego o większe włączenie społeczne kobiet i zwalczanie analfabetyzmu wśród kobiet oraz o propagowanie zatrudnienia kobiet w celu zapewnienia znaczącej obecności kobiet na wszystkich szczeblach;

46. podkreśla znaczenie usystematyzowanej współpracy w dziedzinie szkolnictwa wyższego i badań naukowych, by wspierać wzajemne uznawanie kwalifikacji i systemów edukacyjnych, w szczególności w celu zwiększenia mobilności studentów, badaczy i wykładowców w powiązaniu ze środkami przeciwdziałającymi „ucieczce mózgów”; w związku z tym z zadowoleniem odnotowuje pomoc dla szkolnictwa wyższego zapewnianą w ramach programu Tempus i wymiany organizowane w ramach 2. działania programu ERASMUS Mundur oraz utworzenie Uniwersytetu Euro-Śródziemnomorskiego (EMUNI), który przybrał formę euro-śródziemnomorskiej sieci uniwersytetów na obu brzegach Morza Śródziemnego;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

47. zwraca uwagę na istotną rolę, jaką władz lokalne odgrywają w demokratycznym rozwoju krajów partnerskich oraz zachęca do rozszerzania zakresu programów partnerstw bliźniaczych między władzami lokalnymi w UE i krajach partnerskich;

48. podkreśla znaczenie związków zawodowych i dialogu społecznego jako elementu rozwoju demokratycznego partnerów południowych; zachęca te kraje do wzmocnienia praw pracowników i związków zawodowych; zwraca uwagę na ważną rolę, jaką dialog społeczny może odgrywać w podejmowaniu wyzwań społeczno-gospodarczych w regionie;

49. podkreśla znaczenie wzajemnego zbliżenia inwestycji, kształcenia, badań i innowacji, ze zwróceniem szczególnej uwagi na kształcenie dostosowane do potrzeb rynku pracy, w celu reagowania na społeczno-gospodarcze wyzwania w regionie; wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na kobiety i grupy znajdujące się w trudnej sytuacji, takie jak młodzież; podkreśla jednocześnie istotne znaczenie dalszego wspierania lokalnych przedsięwzięć rozwojowych, których celem jest przyczynienie się do rewitalizacji miast i regionów znajdujących się w najbardziej niekorzystnej sytuacji;

50. podkreśla, że prawidłowo funkcjonujący, skuteczny i bezpieczny multimodalny system transportowy stanowi warunek wstępny wzrostu gospodarczego i rozwoju, umacniający handel i integrację między Unią Europejską a jej partnerskimi, południowymi krajami śródziemnomorskimi; wzywa Komisję do przedstawienia średniookresowej oceny planu działania w dziedzinie transportu regionalnego (2007–2013) w strefie śródziemnomorskiej oraz do uwzględnienia wyników tej oceny w przyszłych planach działania w dziedzinie transportu;

51. uważa, że zrównoważony rozwój powinien być generalnym kryterium przeglądu EPS, przy czym należy położyć nacisk na poprawę ochrony środowiska, rozwój bogatego potencjału w zakresie energii odnawialnej w regionie oraz wspieranie polityki i projektów sprzyjających lepszemu wykorzystaniu skąpych zasobów wodnych;

52. ponawia apel do Rady, Komisji i państw członkowskich UE o wsparcie na rzecz opracowania całościowego planu na rzecz zapobieżenia dewastacji rzeki Jordan oraz o dalsze finansowe i techniczne wspieranie rekultywacji rzeki, a zwłaszcza jej dolnego odcinka, również w ramach Unii dla Śródziemnomorza;

53. zwraca uwagę na wysoki potencjał współpracy w dziedzinie energii i odnawialnych źródeł energii, jak energia wiatrowa, słoneczna i energia fal morskich; popiera skoordynowane wdrażanie śródziemnomorskiego planu słonecznego i inicjatyw przemysłowych, które powinny służyć zaspokojeniu podstawowych potrzeb krajów partnerskich, oraz przyjęcie euro-śródziemnomorskiej strategii na rzecz efektywności energetycznej; podkreśla znaczenie promowania euro-śródziemnomorskich połączeń międzysystemowych w zakresie energii elektrycznej, gazu i ropy naftowej w celu zwiększenia bezpieczeństwa dostaw energii poprzez utworzenie inteligentnej sieci obejmującej cały region euro-śródziemnomorski;

54. przypomina, że istotne znaczenie mają rolnictwo sprzyjające rolnikom lokalnym, rozwojowi obszarów wiejskich, bezpieczeństwu żywnościowemu i niezależności żywnościowej, dostosowanie do zmiany klimatu oraz dostępność wody i energii, a także racjonalne zużycie wody; zaleca uczynienie współpracy w dziedzinie rolnictwa priorytetem EPS, w celu wsparcia euro-śródziemnomorskiego planu działania dla rolnictwa oraz w celu utrzymania stabilnych cen żywności na szczeblu krajowym, regionalnym i międzynarodowym;

55. ponawia apel o utworzenie euro-śródziemnomorskich sił ochrony ludności, zważywszy, że zwiększenie skali i liczby klęsk żywiołowych wiąże się z koniecznością przeznaczania odpowiednich środków oraz że tego typu inicjatywa zwiększyłaby solidarność wśród ludności regionu euro-śródziemnomorskiego;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

56. podkreśla znaczenie ściślejszej współpracy z wielostronnymi regionalnymi organizacjami Południa, zwłaszcza z Ligą Arabską oraz Unią Afrykańską, by z powodzeniem stawić czoła wyzwaniom w wymienionych wyżej dziedzinach; wzywa Komisję, by w czasie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa rozważyła nawiązanie nowego zorganizowanego dialogu na wspomnianych forach;

57. ponownie zwraca uwagę na wartość ENPI jako instrumentu finansowania EPS; podkreśla jednak, że trzeba doprowadzić do większej elastyczności i zapewnić lepsze ukierunkowanie pomocy, w szczególności dla społeczeństwa obywatelskiego i społeczności lokalnych, zgodnie z podejściem oddolnym; wzywa ponadto do przeprowadzenia szczegółowej analizy skuteczności ENPI w celu lepszego wykorzystania instrumentów finansowych i funduszy dostępnych w kontekście stosunków UE z południowymi sąsiadami oraz w celu zapewnienia odpowiedniego wykorzystania pomocy rozwojowej i wsparcia w państwach będących beneficjentami; uważa, że przejrzystość środków oraz włączenie mechanizmów antykorupcyjnych do instrumentów finansowych mają podstawowe znaczenie; zwraca uwagę na wartość procesów monitorowania zarządzania i wdrażania w odniesieniu do poszczególnych programów w ramach ENPI; podkreśla, że istotne znaczenie mają wzmocnienie przedsięwzięć transgranicznych, intensyfikacja programów dotyczących kontaktów międzyludzkich oraz opracowanie zachęt do współpracy regionalnej; wzywa Komisję i ESDZ, aby na wczesnym etapie prowadziły konsultacje z Parlamentem i zainteresowanymi podmiotami społeczeństwa obywatelskiego w ramach zbliżających się przygotowań do kolejnego instrumentu;

58. wzywa Radę, aby przyjęła wniosek ustawodawczy mający na celu zmianę art. 23 rozporządzenia w sprawie ENPI, przedstawiony przez Komisję w maju 2008 r. i przyjęty przez Parlament w dniu 8 lipca 2008 r., co pozwoliłoby na ponowne zainwestowanie środków finansowych pochodzących z przeszłych operacji, tym samym zapewniając UE bardzo potrzebne narzędzie łagodzenia wpływu obecnego kryzysu finansowego na realnej gospodarce oraz wpływu znacznego wzrostu cen żywności na region ościenny, w szczególności południowe kraje ościenne;

59. podkreśla, że ENPI nie jest jedynym dostępnym instrumentem finansowania programów i działań w ramach EPS oraz w związku z tym podkreśla potrzebę opracowania wspólnego podejścia opartego na wykorzystaniu wszystkich instrumentów finansowych; wzywa zatem ESDZ i Komisję do przedstawienia jasnego przeglądu środków finansowych przeznaczonych na każde państwo będące beneficjentem, w tym podziału według instrumentu;

60. podkreśla potrzebę zwiększenia środków finansowych przeznaczonych na wymiar południowy EPS w ramach zbliżających się wieloletnich ram finansowych UE na lata 2014-2020 w celu zadbania, aby finansowanie odpowiadało ambicjom politycznym, i w celu wdrożenia postanowień dotyczących zaawansowanego statusu bez wpływu na inne priorytety EPS; podkreśla potrzebę przestrzegania porozumienia zawartego w następstwie deklaracji złożonej przez Komisję wobec COREPER-u w 2006 r., w której to deklaracji postanowiono przeznaczyć 2/3 łącznej kwoty ENPI na rzecz krajów południowych, a 1/3 tej kwoty na rzecz krajów wschodnich, odpowiednio do liczby ludności;

61. zaznacza jednak, że wszelkie zwiększenie przyznawanych środków finansowych powinno opierać się na dokładnej ocenie potrzeb oraz odpowiadać większej skuteczności realizowanych programów, odpowiednio dostosowanych i traktowanych priorytetowo zgodnie z potrzebami poszczególnych państw-beneficjentów;

62. z zadowoleniem przyjmuje prace przeprowadzone przez Instrument Euro-Śródziemnomorskiego Partnerstwa i Inwestycji (FEMIP) działający w ramach EBI i zwraca uwagę na potrzebę większej synergii z innymi międzynarodowymi instytucjami finansowymi również aktywnymi w regionie oraz ponownie proponuje utworzenie euro-śródziemnomorskiej instytucji finansowej na rzecz wspólnego rozwoju, której EBI pozostawałby głównym udziałowcem; popiera podniesienie pułapu gwarancji dla EBI w celu umożliwienia mu utrzymania intensywności jego działań w regionie w najbliższych latach; zwraca się do EBOR o zmianę jego statutu, tak aby mógł on również uczestniczyć w procesie pomocy finansowej;

Rola Parlamentu Europejskiego

63. podkreśla kluczową rolę Parlamentu Europejskiego w zapewnianiu powiązania stabilności i dobrobytu Europy z demokratycznym sprawowaniem rządów i postępem społecznym w objętych EPS krajach sąsiadujących z UE na południu oraz w propagowaniu debaty politycznej, pełnych swobód, demokratycznych reform i praworządności w ościennych krajach partnerskich, szczególnie poprzez delegacje międzyparlamentarne oraz Zgromadzenie Parlamentarne Unii dla Śródziemnomorza;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

64. ponawia swoje zobowiązanie do dalszego korzystania z prawa do kontroli parlamentarnej nad wdrażaniem EPS, także poprzez prowadzenie regularnych debat z Komisją na temat stosowania ENPI; z zadowoleniem przyjmuje prowadzone przez Komisję i ESDZ szerokie konsultacje dotyczące przeglądu EPS i wyraża nadzieję, że Komisja i ESDZ zagwarantują też pełne i systematyczne konsultacje z Parlamentem w związku z przygotowaniem odpowiednich dokumentów, takich jak plany działania dotyczące EPS; ponadto wzywa do przyznania Parlamentowi dostępu do mandatów negocjacyjnych dotyczących wszystkich finalizowanych obecnie umów międzynarodowych z krajami partnerskimi objętymi EPS, zgodnie z art. 218 ust.10 TFUE, który stanowi, że Parlament musi być natychmiast i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury;

*

* * *

65. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, rządów i parlamentom państw członkowskich i krajów objętych EPS oraz sekretarzowi generalnemu Unii dla Śródziemnomorza.

Stosowanie przemocy seksualnej w konfliktach w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie

P7_TA(2011)0155

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie stosowania przemocy seksualnej w konfliktach w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie

(2012/C 296 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga i gwałtu jako zbrodni wojennej ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie dziesiątej rocznicy przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z 2000 r. na temat kobiet, pokoju i bezpieczeństwa ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie sytuacji w Egipcie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie południowych krajów ościennych, a w szczególności Libii ⁽⁵⁾,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton wydane w imieniu Unii Europejskiej 25 listopada 2010 r. z okazji Międzynarodowego Dnia przeciw Przemocy wobec Kobiet,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton wydane w imieniu Unii Europejskiej dnia 8 marca 2011 r. z okazji Międzynarodowego Dnia Kobiet,

⁽¹⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 83.

⁽²⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 53.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0439.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0064.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0095.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z dnia 10 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) i 1820 (2008) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1888 (2009) w sprawie przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci w sytuacjach konfliktu zbrojnego,
- uwzględniając mianowanie w marcu 2010 r. specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ ds. przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych oraz utworzenie nowej jednostki ONZ ds. płci (UN Women),
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz ich dyskryminacji, jak również wytyczne UE w sprawie dzieci i konfliktów zbrojnych,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z dnia 10 grudnia 1984 r. oraz deklarację Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 3318 o ochronie kobiet i dzieci w sytuacjach kryzysowych i konfliktach zbrojnych z dnia 14 grudnia 1974 r., w szczególności jej pkt 4, który wzywa do przyjęcia skutecznych środków przeciw prześladowaniom, torturom, przemocy i poniżającemu traktowaniu kobiet,
- uwzględniając postanowienia instrumentów prawnych ONZ dotyczących praw człowieka, a w szczególności praw kobiet, takich jak Karta ONZ, Powszechna deklaracja praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencja w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytucji, Konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) oraz fakultatywny protokół do niej, jak również Konwencja w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, a także Konwencja dotycząca statusu uchodźców z 1951 r.,
- uwzględniając inne instrumenty ONZ dotyczące przemocy wobec kobiet, takie jak deklaracja wiedeńska i program działań z dnia 25 czerwca 1993 r. przyjęty na Światowej Konferencji Praw Człowieka (A/CONF. 157/23) oraz deklaracja o likwidacji przemocy wobec kobiet z dnia 20 grudnia 1993 r. (A/RES/48/104),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 12 grudnia 1997 r. zatytułowaną „Środki przeciwdziałania przestępczości i środki prawa karnego mające na celu eliminację przemocy wobec kobiet” (A/RES/52/86), rezolucję z dnia 18 grudnia 2002 r. zatytułowaną „Prace nad eliminacją przestępstw przeciw kobietom popełnianych w imię honoru” (A/RES/57/179) oraz rezolucję z dnia 22 grudnia 2003 r. zatytułowaną „Eliminacja przemocy domowej wobec kobiet” (A/RES/58/147),
- uwzględniając deklarację pekińską i platformę działania przyjętą podczas IV Światowej Konferencji na temat Kobiet w dniu 15 września 1995 r., a także rezolucje Parlamentu: z dnia 18 maja 2000 r. w sprawie skutków przyjęcia pekińskiej platformy działania ⁽¹⁾, z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie wniosków z IV Światowej Konferencji na temat Kobiet – platformy działania (Pekin + 10) ⁽²⁾, a także z 25 lutego 2010 r. w sprawie Pekinu +15 – Platformy działania ONZ na rzecz równości płci ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 19 grudnia 2006 r. zatytułowaną „Zintensyfikowanie wysiłków w celu wyeliminowania wszelkich form przemocy wobec kobiet” (A/RES/61/143) oraz rezolucje nr 1325 i 1820 Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 E z 23.2.2001, s. 258.

⁽²⁾ Dz.U. C 320 E z 15.12.2005, s. 247.

⁽³⁾ Dz.U. C 348 E z 21.12.2010, s. 11.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego przyjęty w 1998 r., a w szczególności jego art. 7 i 8, które wymieniają gwałt, niewolnictwo seksualne, przymusową prostytucję, wymuszoną ciężę i przymusową sterylizację oraz jakiegokolwiek inne formy przemocy seksualnej jako zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne oraz zrównują je z pewną formą tortur i poważną zbrodnią wojenną, niezależnie od tego, czy czyny te popełniane są w sposób systematyczny w trakcie konfliktów międzynarodowych lub wewnętrznych,

- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że kobiety brały czynny udział w zrywach będących wyrazem żądań większej demokracji, większych praw i swobód w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie,

- B. mając na uwadze, że reżimy panujące w Libii i Egipcie stosowały agresję seksualną jako element konfliktu w tych rewolucjach, wybierając na ofiary kobiety i w szczególności narażając je na ataki,

- C. mając na uwadze, że przemoc seksualna jest najwyraźniej stosowana jako sposób zastraszania i poniżania kobiet, również w obozach dla uchodźców, oraz mając na uwadze, że powstała próżnia władzy może prowadzić do ograniczenia praw kobiet i dziewcząt,

- D. mając na uwadze, że Libanka Iman al-Obeidi, która w hotelu w Trypolisie powiedziała dziennikarzom, że padła ofiarą zbiorowego gwałtu i seksualnego maltretowania przez żołnierzy, została w dniu 26 marca 2011 r. zatrzymana w nieznanym miejscu i że obecnie mężczyźni, których oskarża o gwałt, wytoczyli jej proces o zniesławienie,

- E. mając na uwadze, że w Egipcie protestujące kobiety mówią, że po zabranii z Placu Tahrir w dniu 9 marca 2011 r. były poddawane przez żołnierzy „testom dziewictwa” i że następnie stosowano wobec nich tortury i gwałt, a „testy dziewictwa” były przeprowadzane w obecności żołnierzy-mężczyzn i fotografowane; mając na uwadze, że niektóre Egipcjanki zostaną postawione przed sądami wojskowymi za negatywny wynik „testów dziewictwa”, a niektórym zagrożono postawieniem zarzutu uprawiania prostytucji,

- F. mając na uwadze, że zgodnie z konwencją genewską gwałty i niewolnictwo seksualne – jeżeli są częścią powszechnej i systematycznej praktyki – uznaje się za zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne, które powinny zostać osądzone przez Międzynarodowy Trybunał Karny; mając na uwadze, że gwałt – jeżeli dokonuje się go z zamiarem wyniszczenia całości lub części konkretnej grupy ludności – jest obecnie także uznawany za ludobójstwo; mając na uwadze, że UE powinna wspierać wysiłki zmierzające do położenia kresu bezkarności sprawców aktów przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci,

- G. mając na uwadze, że dowiedziono, iż konflikty zbrojne mają nieproporcjonalny i bezprecedensowy wpływ na kobiety; mając na uwadze, że należy wzmocnić rolę kobiet w budowaniu pokoju i zapobieganiu konfliktom, a także zapewnić lepszą ochronę kobiet i dzieci w regionach dotkniętych wojną i konfliktami dzięki uczestnictwu, zapobieganiu i ochronie,

- H. mając na uwadze, że wypełnienie zobowiązań zawartych w rezolucjach Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820, 1888, 1889 i 1325 stanowi przedmiot wspólnego zainteresowania i wspólnej odpowiedzialności wszystkich państw członkowskich ONZ, czy to dotkniętych konfliktami, udzielających pomocy, czy innych; mając na uwadze, że w związku z tym należy zwrócić uwagę na przyjęcie w grudniu 2008 r. wytycznych UE w sprawie przemocy wobec kobiet i dziewcząt, a także wytycznych UE w sprawie dzieci i konfliktów zbrojnych oraz zwalczania wszelkich form dyskryminacji wobec nich, które stanowiły wyraźny sygnał polityczny, że kwestie te mają dla Unii pierwszorzędne znaczenie,

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

1. wzywa Komisję i rządy państw członkowskich do wyrażenia zdecydowanego sprzeciwu wobec stosowania agresji seksualnej, zastraszania oraz wiktymizacji kobiet w Libii i Egipcie;
2. stanowczo potępia poddawanie protestujących kobiet aresztowanych na Placu Tahrir „testom dziewictwa” przez egipską armię i uważa tę praktykę za niedopuszczalną i równoznaczną ze stosowaniem tortur; wzywa Najwyższą Radę Wojskową Egiptu do podjęcia natychmiastowych działań w celu powstrzymania tych uwłaczających praktyk i zadbania o wyraźne poinstruowanie wszystkich służb bezpieczeństwa i sił zbrojnych, że tortury i inne formy nękania, w tym zmuszanie do „testów dziewictwa”, nie mogą być tolerowane i zostaną dokładnie zbadane;
3. wzywa egipskie władze do podjęcia natychmiastowych kroków w celu powstrzymania stosowania tortur, zbadania wszystkich przypadków nadużyć wobec pokojowych demonstrantów i zaprzestania stawiania osób cywilnych przed trybunałami wojskowymi; jest szczególnie zaniepokojony raportami organizacji praw człowieka stwierdzającymi, że osoby nieletnie były aresztowane i skazywane przez trybunały wojskowe;
4. zaleca przeprowadzenie niezależnego dochodzenia, by pociągnąć do odpowiedzialności sprawców, ze szczególnym uwzględnieniem przestępstw w rozumieniu Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego popełnionych przez Muammara Kaddafiego; uważa, że osoby, którym dowiedziono dopuszczenia się takich czynów muszą zostać postawione przed wymiarem sprawiedliwości, a kobiety, które złożyły doniesienie o aktach molestowania muszą być chronione przed odwetem;
5. podkreśla, że każdy powinien mieć prawo do wyrażania poglądów na temat demokratycznej przyszłości swojego kraju, nie ryzykując zatrzymania, torturowania czy poniżającego i dyskryminującego traktowania;
6. uważa zdecydowanie, że przemiany zachodzące w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie muszą przyczynić się do położenia kresu dyskryminacji kobiet i do ich pełnego uczestnictwa w życiu społecznym na równych warunkach z mężczyznami i zgodnie z Konwencją ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW);
7. podkreśla ogólną konieczność zagwarantowania praw kobiet w nowych strukturach demokratycznych i prawnych tych społeczeństw;
8. podkreśla, że należy uznać rolę kobiet w tych rewolucjach i procesach demokratyzacji oraz uwypuklić napotymane przez nie szczególne zagrożenia oraz konieczność wsparcia i obrony ich praw;
9. wzywa państwa członkowskie UE do aktywnego promowania w perspektywie długoterminowej – zarówno pod względem politycznym, jak i finansowym – pełnej realizacji rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 oraz ustanowienia na szczeblu europejskim instytucji i mechanizmów kontroli przewidzianych w tej rezolucji, a także wzywa ONZ do zagwarantowania wdrożenia postanowień rezolucji na wszystkich szczeblach międzynarodowych;
10. podkreśla, że w działaniach prowadzonych w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa należy nadać nadrzędne znaczenie prawom człowieka jako integralnej części procesu demokratyzacji, a także podkreśla konieczność dzielenia się doświadczeniami UE w kwestii polityki równości i zwalczania przemocy na tle płciowym;
11. podkreśla potrzebę wdrożenia zasady równości mężczyzn i kobiet oraz wspierania specjalnych działań na rzecz stworzenia skutecznego i metodycznego podejścia do kwestii równości płci w krajach uczestniczących w europejskiej polityce sąsiedztwa; wzywa rządy i społeczeństwo obywatelskie do pogłębienia integracji społecznej kobiet, w tym walki z analfabetyzmem i promowania zatrudnienia i ich finansowej niezależności, tak by zapewnić im rzeczywistą obecność na wszystkich szczeblach; podkreśla, że równość musi stać się integralną częścią procesu demokratyzacji oraz, co więcej, kształcenie kobiet i dziewcząt, w tym poszerzanie wiedzy o przysługujących im prawach, powinno stać się priorytetem;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

12. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, ESDZ i Komisję, by w programie rozmów z południowymi krajami ościennymi objętymi europejską polityką sąsiedztwa zawarły przede wszystkim takie priorytety polityczne UE, jak zniesienie kary śmierci, poszanowanie praw człowieka, w tym praw kobiet, oraz przestrzeganie podstawowych swobód, a także ratyfikację szeregu międzynarodowych instrumentów prawnych, w tym Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego i Konwencji dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r.;

13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa.

Sprawozdanie EBI za rok 2009

P7_TA(2011)0156

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sprawozdania rocznego Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) za 2009 r. (2010/2248(INI))

(2012/C 296 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne grupy EBI za 2009 r. (sprawozdanie w sprawie działalności i społecznej odpowiedzialności, sprawozdanie finansowe i sprawozdanie statystyczne),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Inwestycyjnego za rok 2008 ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie rocznych sprawozdań Europejskiego Banku Inwestycyjnego i Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju za rok 2007 ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020 ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0073/2011),

Nowy Statut EBI

1. z zadowoleniem przyjmuje zmiany wprowadzone traktatem lizbońskim zapewniające więcej elastyczności w finansowaniu EBI, w tym: udziały kapitałowe jako uzupełnienie normalnej działalności banku; możliwość tworzenia podmiotów zależnych i innych podmiotów celem uregulowania tak zwanych działań specjalnych i zapewnienia szerszych usług z zakresu pomocy technicznej i wzmocnienie Komitetu Kontroli i Audytu;

2. przywołuje zmiany wprowadzone traktatem lizbońskim precyzujące cele w zakresie finansowania z EBI w krajach trzecich, które to cele muszą popierać nadrzędne zasady określone w art. 3 ust. 5 TUE, jakimi UE kieruje się w stosunkach z partnerami zewnętrznymi, i które w ramach gwarancji muszą popierać cele działań zewnętrznych UE określone w art. 21 TUE;

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 135.

⁽²⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 147.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0223.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

3. jest świadomy wniosków wysuwanych przez niektóre państwa członkowskie o to, aby EBI podejmował więcej ryzyka w ramach operacji finansowych, ale zwraca uwagę na fakt, że nie powinno to niekorzystnie wpływać na rating AAA posiadany przez EBI, który stanowi jeden z kluczowych czynników umożliwiających EBI udzielanie pożyczek na najlepszych warunkach;
4. przypomina, że zadaniem EBI jest wspieranie celów politycznych UE oraz że instytucja ta jest odpowiedzialna przed Trybunałem Obrachunkowym, OLAF-em i państwami członkowskimi UE, jak również, na zasadzie dobrowolności, przed Parlamentem Europejskim;
5. zaleca jednak rozważenie propozycji polegającej na wprowadzeniu ostrożnościowego nadzoru regulacyjnego dotyczącego kondycji finansowej EBI, dokładnego pomiaru wyników jego działań i zgodności z zasadami dobrej praktyki zawodowej;
6. proponuje, aby nadzór regulacyjny był prowadzony:
 - przez Europejski Bank Centralny na podstawie art. 127 ust. 6 TFUE,
 - lub, jeżeli jest to niemożliwe i za zgodą EBI, przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego z udziałem lub bez udziału jednego krajowego organu regulacyjnego lub kilku krajowych organów regulacyjnych, lub przez niezależnego audytora;
7. domaga się od Komisji przedłożenia Parlamentowi do dnia 30 listopada 2011 r. analizy prawnej dotyczącej potencjalnych możliwości objęcia EBI nadzorem ostrożnościowym;
8. proponuje, aby Komisja, we współpracy z EBI – z uwagi na jakość jego zasobów ludzkich oraz doświadczenie w finansowaniu dużych projektów infrastrukturalnych – uczestniczyła w procesie strategicznej oceny finansowania inwestycji, bez wykluczania jakiegokolwiek z następujących możliwości: dotacje, uwolnienie kwot wpłaconych przez państwa członkowskie na poczet kapitału EBI, udziały Unii Europejskiej w kapitale EBI, pożyczki, instrumenty innowacyjne, inżynieria finansowa przystosowana do projektów długoterminowych nieprzynoszących natychmiastowego zysku, rozwój systemów gwarancyjnych, utworzenie sekcji inwestycji w budżecie Unii Europejskiej, konsorcja finansowe między europejskimi, krajowymi i lokalnymi organami władzy, partnerstwa publiczno-prywatne itp.;
9. niemniej jednak przypomina o swych ostrzeżeniach i obawach dotyczących faktu, iż część zarządzanych przez EBI europejskich programów i funduszy została wykluczona z procedury udzielania absolutorium, co stwarza szczególne wymagania w odniesieniu do koordynacji pomiędzy Komisją i EBI oraz utrudnia uzyskanie pełnego przeglądu osiągniętych wyników; domaga się, by EBI przedkładał pełne informacje o wynikach, tzn. o wyznaczonych i osiągniętych celach, powodach ewentualnych braków i wynikach przeprowadzonych ocen; wzywa Komisję do przedłożenia szczegółowych informacji dotyczących procedur koordynacji z EBI i ich skuteczności;
10. wzywa Komisję do zobowiązania EBI do wydania oświadczenia dotyczącego działań o dużych efektach mnożnikowych, które finansowane są z budżetu UE;
11. podkreśla, że na koniec 2009 r. gwarancje budżetowe UE dla pożyczek udzielonych przez EBI osiągnęły kwotę 19,2 mld EUR; podkreśla że kwota ta jest nie bez znaczenia dla budżetu UE i oczekuje szczegółowych wyjaśnień dotyczących wiążącego się z tym ryzyka; uważa, że EBI powinien również wyjaśnić przeznaczenie odsetek od pożyczek pochodzących z tych dużych gwarancji;
12. domaga się szczegółowego wyjaśnienia opłaty administracyjnej, którą EBI otrzymał z budżetu UE;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

13. potwierdza swą propozycję, której celem jest to, by Unia Europejska mogła stać się członkiem EBI;

Finansowanie ze środków EBI w obrębie UE

Światowy kryzys finansowy i jego wpływ na EBI

14. z zadowoleniem odnosi się do skupienia działań EBI na trzech obszarach, które najbardziej ucierpiały w Europie z powodu kryzysu, tj. małych i średnich przedsiębiorstwach, regionach konwergencji i działaniach związanych ze zmianą klimatu;

15. dostrzega istotną rolę, jaką EBI odgrywa we wspieraniu MŚP, zwłaszcza w czasach kryzysu finansowego i spowolnienia gospodarczego, oraz apeluje do EBI o ułatwienie powiązania systemu pożyczek globalnych EBI z dotacjami z funduszy strukturalnych;

16. podkreśla znaczenie MŚP dla europejskiej gospodarki i dlatego z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie finansowania oferowanego MŚP przez EBI w okresie od 2008 do 2010 r., którego łączna kwota wyniosła 30,8 mld EUR, jak również uznaje, że kwota ta przekracza roczną kwotę docelową na ten okres w wysokości 7,5 mld EUR; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie w marcu 2010 r. europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress dysponującego środkami finansowymi w wysokości ok. 200 mln EUR pochodzącymi z Komisji i EBI; podkreśla jednak trudności napotymane przez MŚP przy ubieganiu się o kredyt i wzywa w tym kontekście EBI do dalszego zwiększania przejrzystości kredytowania przez pośredników finansowych; wzywa w tym celu do ustanowienia jasnych warunków finansowania i surowszych kryteriów skuteczności kredytowej dla pośredników finansowych; apeluje o ustanowienie obowiązku, by EBI składał coroczne sprawozdania dotyczące kredytowania MŚP, wraz z oceną dostępności i skuteczności tego kredytowania oraz środków mających na celu zwiększenie liczby kredytobiorców;

17. zaleca, by rola EBI była bardziej ukierunkowana, selektywna i efektywna oraz nakierowana na wyniki; uważa, że przy ukierunkowaniu na małe i średnie przedsiębiorstwa EBI powinien współpracować zwłaszcza z działającymi w sposób przejrzysty i odpowiedzialny pośrednikami finansowymi powiązaniymi z lokalną gospodarką; uważa, że w odniesieniu do udzielania kredytów MŚP, EBI powinien aktywnie ujawniać informacje na swych stronach internetowych, w szczególności dotyczące kwoty pożyczki, liczby przyznanych dotychczas pożyczek oraz regionów i sektorów przemysłu, które takie pożyczki otrzymały; uważa, że należy również podać informacje dotyczące warunków, jakie muszą spełniać pośrednicy finansowi;

18. z zadowoleniem przyjmuje uzgodnienie dostępu EBI do płynności EBC za pośrednictwem Banku Centralnego Luksemburga celem usprawnienia programów kredytowych EBI oraz zarządzania płynnością;

19. zauważa, że jednym z głównych celów EBI jest cel konwergencji polityki spójności UE; podkreśla dodatkową wartość działań podejmowanych przez EBI wspólnie z Komisją w dziedzinie pomocy technicznej (JASPERS), które stanowią dodatkowe wsparcie i dźwignię dla interwencji wykorzystujących fundusze strukturalne;

20. zachęca EBI do dalszego zapewniania regionom objętym celem konwergencji pomocy technicznej i współfinansowania, których potrzebują, aby móc podjąć większą część środków im udostępnionych, w szczególności z przeznaczeniem na projekty w sektorach priorytetowych, takich jak sektor infrastruktury transportowej, oraz inne projekty wspierające rozwój i zwiększanie zatrudnienia, a także projekty wchodzące w zakres strategii Europa 2020, zgodnie z wysokimi normami społecznymi oraz standardami w zakresie przejrzystości i ochrony środowiska;

21. wzywa EBI do pełnego dostosowania swoich operacji do celu UE polegającego na szybkim przejściu na gospodarkę niskoemisyjną oraz do przyjęcia planu stopniowego wycofania pożyczek na projekty z zakresu paliw kopalnych, w tym pożyczek udzielanych elektrowniom zasilanym węglem, a także do zdwojenia wysiłków mających na celu zwiększenie poziomu transferu technologii w zakresie energii odnawialnej oraz technologii energooszczędnych;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

22. wyraża zaniepokojenie ciągłym brakiem przejrzystości w zakresie sposobu udzielania i monitorowania „pożyczek globalnych” pod względem polityki podatkowej i w związku z tym uważa, że należy koniecznie zagwarantować, że pożyczkobiorcy nie będą korzystać z usług rajów podatkowych ani stosować innych praktyk w celu uchylania się od zobowiązań podatkowych;

23. domaga się większej spójności pomiędzy działaniami EBI i EFI, zwłaszcza w celu ukierunkowania EFI w większym stopniu na cele strategii Europa 2020, i zwraca się w tym kontekście o optymalizację podziału zadań pomiędzy podmioty oraz wykorzystania ich poszczególnych zestawień bilansowych;

24. pozytywnie ocenia decyzję grupy EBI o ściślejszej współpracy z Komisją w ramach polityki spójności w odniesieniu do trzech wspólnych inicjatyw: JESSICA, JEREMIE i JASMINE, które mają na celu zwiększenie wydajności i skuteczności polityki spójności oraz wzmocnienie funkcji dźwigni funduszy strukturalnych; przyznaje, że współpraca ta okazała się pożyteczna i korzystna, zwłaszcza w kontekście kryzysu gospodarczego;

Finansowanie ze środków EBI po 2013 r.

25. uważa, że nadszedł czas na znaczne zwiększenie długoterminowych inwestycji strategicznych w Europie, ze szczególnym uwzględnieniem kluczowych obszarów europejskiej infrastruktury i spójności; w związku z tym domaga się:

- większej przejrzystości w stosunku do Parlamentu Europejskiego w odniesieniu działalności EBI,
- wyraźnych uregulowań dotyczących odpowiedzialności EBI przed Parlamentem Europejskim,
- ukierunkowanego wykorzystania instrumentów finansowych;

26. zachęca EBI do opracowania strategii operacyjnej po roku 2013 r. zgodnie ze strategią Europa 2020;

27. uważa, że strategia Europa 2020 podchodzi w sposób interesujący i pozytywny do instrumentów finansowych; celem wzmocnienia ich wydajności zwraca się do EBI i Komisji o uwzględnienie następujących celów: uproszczenia procedur i maksymalizacji czynników mnożnikowych oraz efektu katalitycznego grupy EBI w celu przyciągnięcia inwestorów prywatnych i publicznych;

28. zwraca się do EBI, aby nadal przypisywał inicjatywom realizowanym wspólnie z Komisją priorytetowe znaczenie w kontekście dwustronnej współpracy, w szczególności w zakresie polityki spójności; uznaje rolę, jaką inicjatywy te odgrywają w ułatwianiu dalszego rozwoju, między innymi w odniesieniu do przygotowania następnego okresu programowania po roku 2013;

29. zachęca EBI, aby w odniesieniu do swoich projektów inwestycyjnych ustalił kolejność priorytetów, stosując przy tym metodologię taką jak analiza kosztów i korzyści, w celu osiągnięcia możliwie najwyższego efektu mnożnikowego PKB;

30. wspiera podmioty finansujące wysokiej jakości inwestycje, do których należy EBI, głównie ze względu na jego wiedzę fachową w zakresie stosowania instrumentów innowacyjnych, takich jak program finansowania strukturalnego, mechanizm finansowania oparty na podziale ryzyka i europejski program ekologicznego transportu;

31. zachęca do szerszego łączenia dotacji UE i pożyczek EBI, co stanowi sposób na zwiększenie dźwigni dostępnych zasobów, o ile nowe instrumenty finansowe będą inteligentne, zintegrowane i elastyczne;

32. uważa, że rozległe doświadczenie w zakresie tworzenia i stosowania instrumentów finansowych w bieżącym okresie programowania powinno pozwolić Komisji i EBI na wyjście poza obecny zakres i obecne stosowanie tych instrumentów oraz na innowacyjność poprzez rozszerzenie gamy oferowanych produktów;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

33. jest zdania, że w przypadku obligacji EBI emitowanych celem samofinansowania, jak również przyszłych obligacji na finansowanie projektów potrzebne są jasne i odrębne cele oraz ramy prawne;

34. zwraca uwagę na fakt, że EBI sam się finansuje poprzez skuteczną emisję wspólnych obligacji wspieraną przez wszystkie państwa członkowskie UE;

35. z zadowoleniem przyjmuje koncepcję obligacji na finansowanie projektów, których celem jest zwiększenie ratingu kredytowego obligacji emitowanych przez same przedsiębiorstwa w ramach strategii Europa 2020 oraz finansowanie europejskiej infrastruktury transportowej, energetycznej oraz infrastruktury technologii informacyjnych, jak też ekologizacji gospodarki; uważa, że taka emisja obligacji na finansowanie projektów pozytywnie wpłynęłaby na dostępność kapitału przeznaczanego na trwałe inwestycje wspierające rozwój i tworzenie miejsc pracy oraz uzupełniłaby inwestycje ze środków krajowych i z Funduszu Spójności; uważa, że ten instrument powinien zwiększyć rating kredytowy wybranych projektów oraz przyciągnąć środki prywatne stanowiące uzupełnienie inwestycji ze środków krajowych i z Funduszu Spójności;

36. zwraca się zatem do Komisji i EBI o przedstawienie konkretnych propozycji celem stworzenia obligacji na finansowanie projektów; podkreśla, że Parlament winien być w pełni zaangażowany w tworzenie takich instrumentów i zwraca się o rozważenie możliwości wykorzystania w przyszłych wieloletnich ramach finansowych budżetu UE jako pierwszego ograniczonego bufora ryzyka w przypadku strat, z EBI jako podporządkowanym podmiotem finansującym;

37. uważa, że istnieje wyraźna potrzeba dodatkowego wsparcia ze strony EBI w następujących obszarach: MSP, przedsiębiorstwa o średniej kapitalizacji oraz projekty infrastrukturalne lub inne kluczowe projekty wspierające rozwój i tworzenie miejsc pracy będące częścią strategii Europa 2020;

38. wzywa EBI do inwestowania w europejski sektor kolejowego transportu towarów oraz w inne transeuropejskie sieci transportu towarów, z naciskiem na porty śródziemnomorskie, czarnomorskie i bałtyckie, aby połączyć je na stałe z rynkami europejskimi;

39. apeluje do EBI o większe wsparcie budowy sieci TEN-T w celu osiągnięcia efektu dźwigni sprzyjającego większym inwestycjom zarówno ze strony sektora publicznego, jak i prywatnego; uważa, że również w tym przypadku „obligacje na finansowanie projektów” mogą stanowić instrument uzupełniający obok budżetu z funduszu TEN-T; wzywa do koncentracji przyszłych inwestycji na transgranicznych odcinkach sieci TEN-T, by w optymalny sposób wykorzystać wytworzoną europejską wartość dodaną;

40. domaga się, aby EBI zainwestował w gazociąg Nabucco i inne ważne projekty TEN-E, które pozwolą na zaspokojenie przyszłego popytu na energię w UE, dywersyfikując jednocześnie europejską pulę krajów będących dostawcami, poprawiając zestaw strategii politycznych UE i pomagając wypełnić zobowiązania Unii w dziedzinie ochrony środowiska;

Finansowanie ze środków EBI poza UE***Rola EBI w krajach przystępujących***

41. uważa, że w ramach swojej działalności w krajach przystępujących EBI powinien w większym stopniu skupić się na środkach na rzecz wydajności energetycznej, energii odnawialnej, infrastrukturze środowiskowej, sieciach TEN, TEN-E i partnerstwach publiczno-prywatnych zgodnie z wysokimi normami społecznymi i standardami w zakresie przejrzystości i ochrony środowiska oraz jest zdania, że zgodnie z celami klimatycznymi UE, EBI powinien traktować priorytetowo zrównoważone rodzaje transportu, w szczególności kolej;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

42. uważa, że EBI powinien zapewnić pomoc techniczną krajom przystępującym, zgodnie z postanowieniami nowego art. 18 Statutu EBI;

Rola EBI w dziedzinie rozwoju

43. z zadowoleniem przyjmuje zmiany wprowadzone traktatem lizbońskim w art. 209 WE, w powiązaniu z art. 208 WE, wedle których EBI przyczynia się, na warunkach przewidzianych w jego Statucie, do realizacji środków niezbędnych do wdrażania celów polityki Unii w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju;

44. przypomina, że strategia i operacje finansowania EBI powinny wносить wkład w stosowanie ogólnych zasad leżących u podstaw polityki zewnętrznej UE, o których mowa w art. 21 TUE, w realizację celu rozwoju i utrwalania demokracji oraz rządów prawa, celu poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz przestrzegania międzynarodowych umów w zakresie środowiska naturalnego, których Unia Europejska lub jej państwa członkowskie są stronami; przypomina, że na poszczególnych odpowiednich etapach realizowania projektów EBI powinien zapewnić zgodność z postanowieniami Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska;

45. z zadowoleniem przyjmuje wnioski komitetu sterującego złożonego z ekspertów, że należy rozważyć możliwość utworzenia „platformy UE na rzecz współpracy zewnętrznej i rozwoju”; jednak wzywa EBI oraz inne europejskie instytucje, by dokładnie rozważyły możliwość wprowadzenia tego nowego podejścia oraz jego długofalowy wpływ na skuteczność ogólnych działań zewnętrznych UE, aby uniknąć sytuacji, w której ogólne strategie i cele rozwojowe ulegną rozmyciu w wyniku utworzenia instrumentów bez dokonania wstępnej oceny priorytetów i celów, którym będą one służyć;

46. pozytywnie odnosi się do zaproponowanej nowej decyzji, która wzmocniłaby możliwości EBI w zakresie wspierania celów rozwoju UE, zastępowania celów regionalnych celami horyzontalnymi wyższego szczebla i opracowywania wytycznych operacyjnych dla każdego regionu w ramach mandatu do prowadzenia działalności zewnętrznej; przypomina o potrzebie ustalenia jasnych priorytetów obejmujących m.in. energię odnawialną, infrastrukturę miejską, rozwój gmin i instytucje finansowe będące własnością podmiotów lokalnych;

47. celem wzmocnienia roli EBI w dziedzinie rozwoju zaleca następujące działania:

- przydzielenie większej liczby zaangażowanych i wyspecjalizowanych pracowników mających doświadczenie w zakresie zagadnień związanych z rozwojem i krajami rozwijającymi się, jak również zwiększenie obecności personelu w krajach trzecich na poziomie lokalnym,
- zwiększenie udziału podmiotów lokalnych w projektach,
- przeznaczenie dodatkowego kapitału na rzecz projektów ukierunkowanych na rozwój,
- przyznanie większej liczby dotacji,
- rozważenie możliwości zgrupowania działań EBI w krajach trzecich i objęcie ich przez jeden odrębny pomiot;

48. zaleca, aby EBI skoncentrował się na inwestycjach w projekty w dziedzinie odnawialnych źródeł energii w krajach rozwijających się, w szczególności w Afryce subsaharyjskiej;

Współpraca pomiędzy EBI a instytucjami finansowymi na szczeblu międzynarodowym, regionalnym i krajowym

49. uważa, że należy zwiększyć współpracę pomiędzy EBI a wielostronnymi bankami rozwoju, bankami rozwoju obszarów wiejskich, europejskimi agencjami rozwoju dwustronnego oraz publicznymi i prywatnymi instytucjami finansowymi z krajów rozwijających się w celu wspierania polityki UE;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

50. uważa, że konieczna jest szersza, oparta na wzajemności współpraca na tych samych warunkach z regionalnymi i krajowymi instytucjami finansowymi celem zapewnienia bardziej skutecznego wykorzystania zasobów i ukierunkowania na konkretne potrzeby lokalne;

51. zachęca do podpisania protokołu ustaleń, będącego obecnie przedmiotem negocjacji pomiędzy EBI, EBOR i Komisją, tak aby zacieśnić współpracę we wszystkich krajach spoza UE, w których instytucje te prowadzą działania, czemu przyświeca dwojaki cel: zapewnienie spójności samych udzielanych przez nie pożyczek oraz spójności tych pożyczek z celami polityki UE takimi jak spójność społeczna i ochrona środowiska;

Centra finansowe offshore

52. wzywa EBI do ustanowienia jasnych warunków finansowych dla pośredników finansowych oraz do informowania o postępach w odniesieniu do przejrzystości i zwiększonej odpowiedzialności, szczególnie jeśli chodzi o kredytowanie przez pośredników finansowych; uważa, że EBI powinien zaktualizować swoją politykę dotyczącą ośrodków finansowych typu offshore i uczynić ją bardziej surową oraz wychodzić poza istniejące równe warunki obejmujące wykazy OECD, uwzględniając wszystkie systemy prawne, które mogą umożliwić unikanie opodatkowania i uchylanie się od niego;

53. jest zdania, że poleganie na liście centrów finansowych offshore przygotowanej przez OECD nie jest wystarczające i że do czasu opracowania przez UE własnej listy należy korzystać ze wszystkich list uznanych na szczeblu międzynarodowym; jest jednak zdania, że EBI powinien przeprowadzić własną niezależną ocenę i własny niezależny monitoring odpowiednich jurysdykcji odmawiających współpracy oraz regularnie podawać do wiadomości publicznej ich wyniki, które stanowiłyby uzupełnienie analiz znajdujących się w międzynarodowych i unijnych wykazach referencyjnych;

54. jest zdania, że EBI nie powinien brać udziału w jakichkolwiek operacjach realizowanych przez odmawiającą współpracy jurysdykcję wskazaną przez OECD, Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniądzy oraz inne właściwe organizacje międzynarodowe oraz że EBI powinien przeprowadzać niezależną ocenę i niezależny monitoring;

55. uważa, że EBI powinien stosować swoją uaktualnioną i opublikowaną politykę na temat jurysdykcji odmawiających współpracy i centrów finansowych offshore w sposób bardzo rygorystyczny, tak aby upewnić się, że prowadzone przez Bank operacje finansowania nie przyczyniają się do jakiegokolwiek formy unikania opodatkowania lub prania pieniędzy;

56. zwraca się do EBI, aby w swoim rocznym sprawozdaniu przedkładanym PE zawierał szczegóły dotyczące realizacji swojej polityki w zakresie centrów finansowych offshore, w szczególności poprzez podawanie informacji na temat liczby wniosków odrzuconych z powodu niezgodności z przepisami oraz liczby wniosków o przeniesienie i zrealizowanych przeniesień w celu zgodności z przepisami;

57. wzywa EBI do dalszej poprawy w zakresie aktywnego i terminowego ujawniania informacji o projektach, w tym własnych ocen dotyczących wpływu projektu na środowisko, kwestie społeczne, prawa człowieka i rozwój, a także sprawozdań z monitoringu i sprawozdań z oceny ex post;

*

* * *

58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu, Grupie Banku Światowego, wszystkim regionalnym bankom rozwoju oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

Przypadek Ai Weiwei w Chinach

P7_TA(2011)0157

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie Ai Weiwei

(2012/C 296 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie łamania praw człowieka w Chinach, podjęte w obecnej kadencji,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że fala internetowych apeli wzywających do chińskiej „jaśminowej rewolucji” (zainspirowanej wydarzeniami politycznymi w Tunezji, Egipcie i Libii) stała się motorem szeregu działań i powszechnego prześladowania przez chińskie władze obrońców praw człowieka i dysydentów,
- B. mając na uwadze, że międzynarodowej sławy artysty i krytyka reżimu Ai Weiwei nie widziano, odkąd został zatrzymany w niedzielę 3 kwietnia 2011 r. podczas przechodzenia przez kontrolę bezpieczeństwa na lotnisku w Pekinie,
- C. mając na uwadze, że oprócz zatrzymania do jego studia wtargnęła według doniesień policja, która skonfiskowała szereg przedmiotów,
- D. mając na uwadze, że Ai Weiwei nie pozwolono niedawno na odbycie podróży do Oslo na uroczystość wręczenia Pokojowej Nagrody Nobla i że był on przetrzymywany w areszcie domowym po otwarciu w Londynie jego wystawy nasion słonecznika, a jego studio w Szanghaju zostało splądrowane,
- E. mając na uwadze, że Ai Weiwei jest szeroko znany poza granicami Chin, ale w Chinach nie może wystawiać swych artystycznych dzieł, mimo że stały się one znane, odkąd został współautorem projektu stadionu olimpijskiego zwanego Ptasim Gniazdem,
- F. mając na uwadze, że Ai Weiwei zdobył sławę w kraju i na świecie, podając do publicznej wiadomości nazwiska dzieci będących ofiarami trzęsienia ziemi w Syczuanie, a następnie został pobity przez nieznane osoby, co doprowadziło do jego hospitalizacji w Niemczech,
- G. mając na uwadze, że Ai Weiwei jest jednym z najbardziej znanych sygnatariuszy Karty 08, petycji wzywającej pilnie Chiny do przyspieszenia reform politycznych i ochrony praw człowieka,
 1. potępia nieuzasadnione i niedopuszczalne zatrzymanie Ai Weiwei, będącego krytykiem reżimu i zarazem artystą o międzynarodowej sławie;
 2. wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia Ai Weiwei oraz solidaryzuje się z jego pokojowymi działaniami i inicjatywami na rzecz demokratycznych reform i ochrony praw człowieka;
 3. podkreśla, że policja odmówiła udzielenia żonie Ai Weiwei informacji na temat powodu jego zatrzymania;
 4. podkreśla, że zatrzymanie Ai Weiwei jest charakterystyczne dla niedawnych szeroko zakrojonych represji wobec obrońców praw człowieka i dysydentów w Chinach, z licznymi aresztowaniami, nadmiernymi karami pozbawienia wolności, zwiększeniem nadzoru osobistego i nasileniem represyjnych ograniczeń dotyczących zagranicznych dziennikarzy;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

5. wzywa wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Catherine Ashton, aby w kontaktach z władzami chińskimi na najwyższym szczeblu nadal poruszała kwestię łamania praw człowieka – w tym niedawnego skazania Liu Xianbina na 10 lat, a Liu Xiaobo na 11 lat pozbawienia wolności, a także na przykład spraw Liu Xia, Chena Guangchenga, Gao Zhishenga, Liu Xianbina, Hu Jia, Tanga Jitiana, Jianga Tianyonga, Tenga Biao, Liu Shihui, Tanga Jinglinga, Li Tiantiana, Rana Yunfei, Dinga Mao i Chena Wei – przy czym zauważa również z niepokojem wywołane represjami warunki życia ich współmałżonków i rodzin – oraz aby po zbliżającym się dialogu politycznym na wysokim szczeblu między UE i Chinami, w którym weźmie udział przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu sprawozdania dotyczące tych spraw;

6. stwierdza, że sytuacja praw człowieka w Chinach nadal budzi poważne zaniepokojenie; podkreśla potrzebę przeprowadzenia kompleksowej oceny dialogu UE-Chiny na temat praw człowieka, w tym seminarium prawnego UE i Chin na temat praw człowieka, w celu oceny zastosowanej metodologii i osiągniętych postępów;

7. wzywa swoją delegację ds. stosunków z Chińską Republiką Ludową do podjęcia i starannego rozpatrzenia na kolejnym posiedzeniu międzyparlamentarnym kwestii łamania praw człowieka, zwłaszcza w odniesieniu do przypadków wymienionych w niniejszej rezolucji,

8. wzywa wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Ashton do ponownego przemyślenia założeń tego dialogu w celu zapewnienia jego skuteczności i zorientowania na wyniki, a także do podjęcia wszelkich niezbędnych działań prowadzących do szybkiej organizacji kolejnego dialogu dotyczącego praw człowieka, w ramach którego poruszane będą wspomniane sprawy oraz inne przypadki łamania praw człowieka, wymienione w rezolucjach Parlamentu Europejskiego;

9. przypomina, że od 1949 r. w Chinach sprawowane są rządy jednopartyjne, i w tym kontekście niedawnych wydarzeń politycznych oraz w związku z pogarszającą się sytuacją w dziedzinie praw człowieka w Chinach stwierdza, iż partie polityczne w UE powinny zrewidować swoje relacje;

10. stoi na stanowisku, że rozwój stosunków UE-Chiny musi iść w parze z rozwojem prawdziwego, owocnego i skutecznego dialogu politycznego i że poszanowanie praw człowieka powinno stanowić integralną część nowego porozumienia ramowego, które jest obecnie przedmiotem negocjacji z Chinami;

11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, urzędującemu przewodniczącemu Rady Unii Europejskiej, Komisji oraz prezydentowi, premierowi i Ogólnochińskiemu Zgromadzeniu Przedstawicieli Ludowych Chińskiej Republiki Ludowej.

Zakaz udziału w wyborach do tybetańskiego rządu na uchodźstwie w Nepalu

P7_TA(2011)0158

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie zakazu przeprowadzenia wyborów do tybetańskiego rządu na uchodźstwie w Nepalu

(2012/C 296 E/21)

Parlament Europejski,

— uwzględniając rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie Nepalu⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 26 października 2006 r. w sprawie Tybetu⁽²⁾,

— uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,

— uwzględniając Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych ONZ z 1966 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0245.

⁽²⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, s. 463.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając oświadczenie sekretarza generalnego ONZ Bana Ki-moona z dnia 29 maja 2010 r. w sprawie sytuacji politycznej w Nepalu,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że okupacja Tybetu przez Chińską Republikę Ludową uniemożliwia Tybetańczykom demokratyczny wybór swoich przedstawicieli na terytorium Tybetu,
- B. mając na uwadze, że ponad 82 000 Tybetańczyków żyjących na uchodźstwie na całym świecie zostało wezwanych do udziału w wyborach nowego kalona tripy (premiera) tybetańskiego rządu na uchodźstwie w dniu 20 marca 2011 r.,
- C. mając na uwadze, że z uwagi na coraz większą presję ze strony chińskiego rządu, władze nepalskie w Katmandu nie zezwoliły na głosowanie wielu tysiącom Tybetańczyków w Nepalu,
- D. mając na uwadze, że już podczas wcześniejszej tury wyborów w Nepalu w dniu 3 października 2010 r. policja w Katmandu skonfiskowała urny wyborcze i zamknęła tybetańskie lokale wyborcze,
- E. mając na uwadze, że w dniu 10 marca 2011 r. Dalajlama ogłosił, że formalnie zrzeknie się przywództwa politycznego w tybetańskim rządzie na uchodźstwie z siedzibą w Dharamsali w Indiach, aby wzmocnić struktury demokratyczne tybetańskiego ruchu w przeddzień wyborów, podczas których powinni zostać wybrani tybetańscy liderzy polityczni nowego pokolenia,
- F. mając na uwadze, że rząd nepalski utrzymywał, iż demonstracje Tybetańczyków są pogwałceniem prowadzonej przez niego „polityki jednych Chin”, a także potwierdził, że nie będzie tolerował na terytorium kraju „działalności skierowanej przeciwko Pekinowi”, i w związku z tym wprowadził powszechny zakaz przemieszczania się grup Tybetańczyków, próbując uspokoić władze chińskie,
- G. mając na uwadze, że według licznych doniesień władze nepalskie – zwłaszcza policja – naruszają podstawowe prawa człowieka, takie jak wolność wypowiedzi, zgromadzeń i zrzeszania się Tybetańczyków na uchodźstwie w Nepalu; mając na uwadze, że wszyscy mieszkańcy Nepalu korzystają z tych praw na podstawie międzynarodowych konwencji dotyczących praw człowieka, których Nepal jest stroną, w tym Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych,
- H. mając na uwadze, że ogólna sytuacja wielu uchodźców w Nepalu, w szczególności Tybetańczyków, może budzić zaniepokojenie,
- I. mając na uwadze, że przyjmując wnioski Rady w sprawie wspierania demokracji w stosunkach zewnętrznych UE w dniu 17 listopada 2009 r. UE potwierdziła swoje zaangażowanie we wspieranie demokratycznego i partycypacyjnego sprawowania rządów w unijnych stosunkach zewnętrznych,
 1. podkreśla, że prawo do udziału w demokratycznych wyborach jest podstawowym prawem wszystkich obywateli, które w każdym demokratycznym państwie musi być przestrzegane, chronione i gwarantowane;
 2. wzywa rząd Nepalu do przestrzegania demokratycznych praw narodu tybetańskiego, który od 1960 r. organizuje jedyne w swoim rodzaju własne wybory, a także do przeprowadzania demokratycznych wyborów i umożliwienia udziału w nich;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

3. podkreśla, jak ważne są pokojowe i demokratyczne wybory dla wzmocnienia i zachowania tybetańskiej tożsamości zarówno w Tybecie, jak i poza jego granicami;
4. wzywa władze nepalskie do poszanowania praw Tybetańczyków w Nepalu do wolności wypowiedzi, zgromadzeń i zrzeszania się, gwarantowanych wszystkim mieszkańcom tego kraju międzynarodowymi konwencjami praw człowieka, których Nepal jest stroną;
5. wzywa władze, aby powstrzymały się od stosowania aresztu prewencyjnego i ograniczania demonstracji i wolności wypowiedzi, czym pozbawiają społeczność tybetańską prawa do legalnego i pokojowego wypowiadania oraz zrzeszania się w ramach wszelkich działań podejmowanych przez nią w tym kraju, a także wzywa rząd Nepalu do uwzględnienia tych praw i zagwarantowania wolności religii w nowej konstytucji, która ma zostać uchwalona do 28 maja 2011 r.;
6. wzywa władze Nepalu do wypełniania ich międzynarodowych zobowiązań dotyczących praw człowieka oraz przestrzegania własnego prawa krajowego w stosunku do tybetańskiej społeczności, a także wzywa rząd, aby oparł się silnym naciskom wywieranym przez rząd Chin, by uciszyć społeczność tybetańską, stosując restrykcje, które nie tylko nie mają uzasadnienia, ale także są bezprawne w świetle prawa krajowego i międzynarodowego;
7. uważa, że kontynuowanie przez władze nepalskie pełnego wdrażania „dżentelmeńskiej umowy” w sprawie uchodźców tybetańskich ma kluczowe znaczenie dla utrzymania kontaktu Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców (UNHCR) ze społecznością tybetańską;
8. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, by w ramach delegacji w Katmandu ściśle monitorowała sytuację polityczną w Nepalu, w szczególności sposób traktowania uchodźców tybetańskich oraz przestrzeganie ich praw zagwarantowanych konstytucją i prawem międzynarodowym, a ponadto wzywa wysoką przedstawiciel UE do poruszenia w rozmowach z władzami Nepalu i Chin budzącej wątpliwości kwestii działań rządu nepalskiego, które mają na celu zablokowanie tybetańskich wyborów;
9. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, państwom członkowskim, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi Nepalu oraz sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Zimbabwe

P7_TA(2011)0159

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie Zimbabwe

(2012/C 296 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie liczne rezolucje w sprawie Zimbabwe, z których ostatnia została przyjęta w dniu 21 października 2010 r. w sprawie przymusowych eksmisji w Zimbabwe ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2011/101/WPZiB ⁽²⁾ z dnia 15 lutego 2011 r., przedłużającą do dnia 20 lutego 2012 r. obowiązywanie środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe nałożonych na mocy wspólnego stanowiska 2004/161/WPZiB ⁽³⁾, oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1226/2008 ⁽⁴⁾ z dnia 8 grudnia 2008 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0388.

⁽²⁾ Dz.U. L 42 z 16.2.2011, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 50 z 20.2.2004, s. 66.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 331 z 10.12.2008, s. 11.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając deklarację w sprawie Zimbabwe wydaną przez Wysoką Przedstawiciel Unii Europejskiej w dniu 15 lutego 2011 r.,
 - uwzględniając komunikat z Livingstone z dnia 31 marca 2011 r. wydany na szczycie Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC) przez trojkę ds. polityki, obrony i współpracy na rzecz bezpieczeństwa,
 - uwzględniając ogólne porozumienie polityczne (GPA), na podstawie którego w lutym 2009 r. w Zimbabwe powstał Rząd Jedności Narodowej (GNU),
 - uwzględniając ratyfikowaną przez Zimbabwe Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w ostatnich kilku miesiącach nasiliły się przypadki zastraszania, arbitralnego aresztowania oraz zaginięć przeciwników politycznych Zanu-PF, dotyczące wielu członków MDC, kilku posłów MDC oraz czołowych przywódców MDC, takich jak minister ds. energii Elton Mangoma, wicepremier ds. wewnętrznych Theresa Makone oraz zdymisjonowany przewodniczący parlamentu Zimbabwe Lovemore Moyo,
- B. mając na uwadze, że premier Zimbabwe Morgan Tsvangirai sam potwierdził, że prezydent Robert Mugabe i partia Zanu-PF nie dotrzymali postanowień GPA z 2009 r. oraz że przemocą zastraszają członków GNU wywodzących się z MDC-T i MDC-M,
- C. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich dwóch lat GNU próbował zapewnić krajowi stabilność i nie zdołał przygotować transformacji demokratycznej w drodze wiarygodnych wyborów z uwagi na celowe przeszkody ze strony Zanu-PF; mając na uwadze znaczące pogorszenie się już i tak porażającej humanitarnej, politycznej i gospodarczej sytuacji w Zimbabwe od grudnia 2010 r.,
- D. mając na uwadze, że służby bezpieczeństwa Zimbabwe przeszukały niedawno biura kilku organizacji pozarządowych (NGO) (Human Rights NGO Forum, Crisis in Zimbabwe Coalition) oraz siedzibę MDC, zajęły dokumentację NGO oraz arbitralnie zatrzymały personel NGO i MDC w celu przeprowadzenia przesłuchań, a następnie zwolniły zatrzymanych, nie przedstawivszy im żadnych zarzutów,
- E. mając na uwadze, że Jenni Williams i Magodonga Mahlangu, dwie przywódczyni organizacji społeczeństwa obywatelskiego Women of Zimbabwe Arise (WOZA), oraz Abel Chikomo, dyrektor Zimbabwe Human Rights NGO Forum (Forum NGO na rzecz praw człowieka w Zimbabwe) oraz inni obrońcy praw człowieka borykają się z systematycznym nękaniami ze strony policji,
- F. mając na uwadze, że w dniu 19 lutego 2011 r. 46 działaczy społeczeństwa obywatelskiego zostało aresztowanych przez służby bezpieczeństwa z zarzutem zdrady za organizowanie publicznego pokazu filmu o niedawnych powstaniach w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie; mając na uwadze, że w areszcie niektórzy z tych działaczy byli bici, torturowani i izolowani,
- G. mając na uwadze, że służby bezpieczeństwa Zimbabwe ograniczyły prawo MDC do odbywania wieców politycznych, podczas gdy Zanu-PF może swobodnie organizować wiece polityczne, co bezpośrednio narusza konstytucję Zimbabwe,
- H. mając na uwadze, że Zanu-PF przeprowadza obecnie dużą kampanię krajową w celu zmuszenia obywateli Zimbabwe do podpisania petycji wzywającej do uchylecia międzynarodowych środków restrykcji obowiązujących wobec kluczowych członków kliku Mugabego; zauważa, że osoby, które odmówiły podpisania petycji, brutalnie pobito lub aresztowano,

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

- I. mając na uwadze, że unijne „środki restrykcji” są skierowane konkretnie przeciwko 163 członkom reżimu Mugabego opartego na wyzysku oraz osobom, które ten reżim utrzymywały, oraz że środki te nie wpływają na szersze rzesze społeczeństwa Zimbabwe lub na gospodarkę tego kraju,
- J. mając na uwadze, że UE, USA, Australia i Kanada nadal podzielają zastrzeżenia dotyczące praw człowieka na diamentowych polach Chiadzwa (Marange), w szczególności w odniesieniu do naruszeń praw człowieka przez członków służb bezpieczeństwa Zimbabwe, oraz że w związku z tym nie chcą przyznać diamentom z kopalni w Chiadzwa certyfikatu procesu Kimberley,
- K. mając na uwadze, że Zimbabwe pozostaje w nędzy po latach nieudolnego zarządzania gospodarką przez reżim Mugabe oraz że nadal otrzymuje szeroko zakrojoną pomoc humanitarną i inną zarówno z UE, jak i z Wielkiej Brytanii, Holandii, Niemiec, Francji i Danii, a także z USA, Australii i Norwegii, przy czym środki z tej pomocy zaspokajają najbardziej podstawowe potrzeby dużej części społeczeństwa Zimbabwe,
- L. mając na uwadze, że premier Zimbabwe wezwał UE, żeby nie przyjęła listów uwierzytelniających Margaret Muchady, wyznaczonej na ambasadora Zimbabwe w UE, gdyż jej jednostronne mianowanie przez prezydenta Mugabego narusza konstytucję Zimbabwe oraz postanowienia GPA,
 1. domaga się natychmiastowego zaprzestania wszelkich politycznych prześladowań, aresztowań i przemocy ze strony służb bezpieczeństwa oraz bojowników Zimbabwe, którzy są albo bezpośrednio kontrolowani przez Mugabego i partię Zanu-PF, albo są wobec nich lojalni; podkreśla, że osoby winne takich nadużyć i naruszeń muszą za nie odpowiedzieć;
 2. nalega na przyznanie obywatelom Zimbabwe swobody wypowiedzi i zgromadzeń, zaprzestanie wszelkich aktów zastraszania polityków i działaczy społeczeństwa obywatelskiego (zwłaszcza obrońców praw człowieka) oraz żeby każdy poseł pochodzący z wyborów, niezależnie od przekonań politycznych, oraz NGO, działacze polityczni, prasa i zwykli obywatele mogli swobodnie głosić swoje poglądy bez obawy przed surowym prześladowaniem, arbitralnym uwięzieniem lub torturami;
 3. wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego zwolnienia aresztowanych arbitralnie osób, w szczególności przedstawicieli i zwolenników MDC; potępia stwarzanie jakichkolwiek warunków aresztu i zatrzymania sprzecznych z międzynarodowymi konwencjami dotyczącymi praw człowieka;
 4. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie, żeby aktywnie zaangażowały się wraz z UA i SADC, w szczególności z RPA, na rzecz zaprzestania zastraszania i przemocy w związku z przyszłymi wyborami w Zimbabwe; jest jednak zdania, że przyspieszone wybory nie rozwiązałyby zaległych kwestii dotyczących reform politycznych i gospodarczych; uważa, że wszelkie wybory muszą się opierać na międzynarodowych standardach, w tym poszanowaniu praw człowieka, swobody wypowiedzi i zrzeszania się, oraz że natychmiast musi skończyć się prześladowanie i aresztowania osób z powodu ich przekonań politycznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje komunikat trojki SADC z dnia 31 marca 2011 r. i wzywa SADC, żeby przejęła inicjatywę w zapewnieniu, by wszystkie partie w Zimbabwe w pełni wdrażały zalecenia zawarte w komunikacie, tak aby przeprowadzić w kraju wolne i uczciwe wybory;
 6. wzywa wszystkie partie polityczne w Zimbabwe do osiągnięcia porozumienia w sprawie planu przeprowadzenia wolnych i monitorowanych międzynarodowo wyborów w Zimbabwe;
 7. wzywa wszystkie partie polityczne w Zimbabwe, żeby w pełni ponownie zaangażowały się w trwający proces reformy konstytucji, w celu uchwalenia przed następnymi wyborami nowej konstytucji Zimbabwe, która będzie do zaakceptowania dla obywateli tego kraju;

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

8. z zadowoleniem przyjmuje niedawne odnowienie (w lutym 2011 r.) listy UE, na której figurują osoby i podmioty powiązane z reżimem Mugabego; podkreśla, że te środki restrykcji skierowane są wyłącznie przeciwko kleptokracji w Zimbabwie i nie będą miały żadnego wpływu na ogół społeczeństwa w Zimbabwie;
 9. wzywa UE, do utrzymywania w mocy restrykcyjnych środków przeciwko osobom i podmiotom powiązanych z reżimem Mugabego, dopóki w Zimbabwie nie będzie rzeczywistych dowodów na poprawę sytuacji; wzywa Radę i Komisję oraz państwa członkowskie, żeby podjęły działania w celu wyjaśnienia tych okoliczności w Zimbabwie i na forum międzynarodowym oraz żeby były aktywniejsze w pozyskiwaniu wsparcia dla szybkiej zmiany w kierunku rzeczywistej demokracji i postępu gospodarczego w tym kraju;
 10. wzywa UE, żeby odmówiła przyjęcia jakiegokolwiek ambasadora Zimbabwe w UE, który nie został mianowany w należyтым procesie konstytucyjnym i zgodnie z GPA;
 11. nalega, żeby władze Zimbabwe przestrzegały ciężących na nich zobowiązań wynikających z procesu Kimberley, w pełni zdemilitaryzowały pola diamentowe i wprowadziły przejrzystość w odniesieniu do procesów produkcji diamentów;
 12. pochwała UE i te państwa członkowskie i inne państwa, które dalej przeznaczają fundusze na bezpośrednie wsparcie obywateli Zimbabwe; podkreśla jednocześnie, że trzeba zapewnić, by takie wsparcie nadal było przekazywane za pośrednictwem NGO bona fide, miało charakter celowościowy i było należycie rozliczane, przy unikaniu agencji rządowych;
 13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, rządów państw grupy G8, rządów oraz parlamentom Zimbabwe i RPA, Sekretarzowi Generalnemu Brytyjskiej Wspólnoty Narodów, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, przewodniczącym Komisji i Rady Wykonawczej Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, Sekretarzowi Generalnemu oraz rządów państw Południowoafrykańskiej Wspólnoty na rzecz Rozwoju i jej Forum Parlamentarnemu.
-

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji - Polska, Podkarpackie - produkcja urządzeń

P7_TA(2011)0120

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/013 PL/Podkarpackie machinery z Polski) (COM(2011)0062 – C7-0056/2011 – 2011/2045(BUD))

(2012/C 296 E/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0062 – C7-0056/2011),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0059/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został tymczasowo rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu Funduszu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- D. mając na uwadze, że Polska wystąpiła o pomoc w związku z 594 zwolnieniami (z czego 200 przewidzianych do objęcia pomocą) w trzech przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 28 według klasyfikacji NACE Rev. 2 (produkcja maszyn i urządzeń) w Podkarpackiem (Polska) według klasyfikacji NUTS II,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji ulepszoną procedurę, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie EFG; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG;
 2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; wskazuje rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy; jednak apeluje o dokonanie oceny długotrwałego powrotu tych pracowników na rynek pracy jako bezpośredniego rezultatu środków finansowanych z EFG;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie ponawianych wniosków PE po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 uwidocznione są środki w wysokości 47 608 950 EUR w linii budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został stworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami i terminami i że w związku z tym ma prawo do własnych środków, co pozwoli uniknąć przesuwania z innych linii budżetowych, jak to miało miejsce w przeszłości i mogło być szkodliwe dla realizacji różnorodnych celów politycznych;
 6. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
 8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.
-

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/013 PL/Podkarpackie - produkcja urządzeń)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2011/249/UE.)

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Republika Czeska-Unilever

P7_TA(2011)0124

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/010 CZ/Unilever z Republiki Czeskiej) (COM(2011)0061 – C7-0055/2011 – 2011/2044(BUD))

(2012/C 296 E/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0061 – C7-0055/2011),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0060/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został tymczasowo rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. odnośnie do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Republika Czeska wystąpiła o pomoc w związku z 634 zwolnieniami (wszystkie objęte pomocą) w przedsiębiorstwie Unilever ČR spol. s r.o. prowadzącym działalność w sektorze detalicznym w regionie Střední Čechy według klasyfikacji NUTS II,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków celem szybszego uruchomienia EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji ulepszoną procedurę, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie EFG; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG;
 2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; wskazuje rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy; jednak apeluje o dokonanie oceny długotrwałego powrotu tych pracowników na rynek pracy jako bezpośredniego rezultatu środków finansowanych z EFG;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. ubolewa, że rozporządzenie w sprawie EFG w swojej obecnej postaci nie wymaga zbadania sytuacji wielonarodowych przedsiębiorstw, których restrukturyzacja uzasadnia interwencję EFG, w zakresie ich kondycji finansowej, ewentualnego uchylania się przez nie od płacenia podatków czy pomocy państwa dla tych przedsiębiorstw; uważa, że kwestią tą należy się zająć w ramach zbliżającego się przeglądu rozporządzenia w sprawie EFG, nie utrudniając jednak dostępu zwolnionych pracowników do pomocy z EFG;
 5. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 uwidocznione są środki w wysokości 47 608 950 EUR w pozycji budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został stworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami i terminami i że w związku z tym ma prawo do własnych środków, co pozwoli uniknąć przesuwania z innych linii budżetowych, jak to miało miejsce w przeszłości i mogło być szkodliwe dla realizacji różnorodnych celów politycznych;
 7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
 9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/010 CZ/Unilever z Republiki Czeskiej)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2011/233/UE.)

Kontrola eksportu produktów i technologii podwójnego zastosowania *I**

P7_TA(2011)0125

Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 5 kwietnia 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1334/2000 ustanawiające wspólnotowy system kontroli eksportu produktów i technologii podwójnego zastosowania (COM(2008)0854 – C7-0062/2010 – 2008/0249(COD))

(2012/C 296 E/25)

(Zwykła procedura prawodawcza: pierwsze czytanie)

Wniosek został zmieniony w następujący sposób ⁽¹⁾:

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Tytuł

Rozporządzenie Rady zmieniające rozporządzenie (WE) nr **1334/2000** ustanawiające wspólnotowy system kontroli eksportu produktów **i technologii** podwójnego zastosowania

Rozporządzenie **Parlamentu Europejskiego i** Rady zmieniające rozporządzenie **Rady (WE) nr 428/2009** ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, **transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do** produktów podwójnego zastosowania (**wersja przekształcona**);

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 1 preambuły

(1) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1334/2000 z dnia 22 czerwca 2000 r. ustanawiającym wspólnotowy system kontroli eksportu produktów **i technologii** podwójnego zastosowania wymaga się, aby produkty podwójnego zastosowania (w tym oprogramowanie i technologia) podlegały skutecznej kontroli przy **wywozie ze Wspólnoty**.

(1) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1334/2000 z dnia 22 czerwca 2000 r. **zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r.** ustanawiającym wspólnotowy system kontroli wywozu, **transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do** produktów podwójnego zastosowania ⁽¹⁾ wymaga się, aby produkty podwójnego zastosowania (w tym oprogramowanie i technologia) podlegały skutecznej kontroli przy wywozie z **Unii lub przy transycie przez nią, a także, gdy produkty są dostarczane do kraju trzeciego w wyniku usług pośrednictwa świadczonych przez pośrednika zamieszkałego bądź mającego siedzibę na terytorium Unii**.

⁽¹⁾ Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1.

⁽¹⁾ Sprawa została następnie odesłana do komisji zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi Regulaminu (A7-0028/2011).

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 3**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający**
Punkt 2 preambuły

- (2) Wskazane jest doprowadzenie do jednolitego i konsekwentnego stosowania kontroli w całej **Wspólnocie**, aby uniknąć nieuczciwej konkurencji pomiędzy eksporterami **we Wspólnocie** oraz zapewnić skuteczność kontroli bezpieczeństwa **we Wspólnocie**.
- (2) Wskazane jest doprowadzenie do jednolitego i konsekwentnego stosowania kontroli w całej **Unii**, aby uniknąć nieuczciwej konkurencji pomiędzy eksporterami **w Unii**, **zharmonizować zakres generalnych zezwoleń na wywóz i warunki korzystania z nich** oraz zapewnić skuteczność kontroli bezpieczeństwa **w Unii**.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający**
Punkt 3 preambuły

- (3) W komunikacie z dnia 18 grudnia 2006 r. Komisja przedstawiła projekt stworzenia nowych generalnych **wspólnotowych** zezwoleń na eksport w celu uproszczenia obecnego systemu prawnego, wzmocnienia konkurencyjności przemysłu oraz zapewnienia równych szans wszystkim eksporterom **wspólnotowym**, którzy wywożą określone produkty do określonych **miejsc** przeznaczenia.
- (3) W komunikacie z dnia 18 grudnia 2006 r. Komisja przedstawiła projekt stworzenia nowych generalnych **unijnych** zezwoleń na wywóz w celu uproszczenia obecnego systemu prawnego, wzmocnienia konkurencyjności przemysłu oraz zapewnienia równych szans wszystkim eksporterom **unijnym**, którzy wywożą określone produkty do określonych **krajów** przeznaczenia.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający**
Punkt 3 a preambuły (nowy)

- (3a) *W dniu 5 maja 2009 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 428/2009. W związku z tym rozporządzenie (WE) nr 1334/2000 utraciło moc z dniem 27 sierpnia 2009 r. Odpowiednie przepisy rozporządzenia (WE) nr 1334/2000 nadal obowiązują jedynie w zakresie stosowania zezwoleń na wywóz przyznanych przed dniem 27 sierpnia 2009 r.*

Poprawka 6**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający**
Punkt 4 preambuły

- (4) W celu stworzenia nowych generalnych **wspólnotowych** zezwoleń na eksport niektórych produktów **niepodlegających szczególnym ograniczeniom** do niektórych miejsc przeznaczenia **niepodlegającymi szczególnym ograniczeniom**, należy zmienić odpowiednie przepisy rozporządzenia (WE) nr **1334/2000** poprzez dodanie nowych załączników.
- (4) W celu stworzenia nowych generalnych **unijnych** zezwoleń na wywóz niektórych **określonych** produktów **podwójnego zastosowania** do niektórych **określonych** krajów, należy zmienić odpowiednie przepisy rozporządzenia (WE) nr **428/2009** poprzez dodanie nowych załączników.

Poprawka 7**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający**
Punkt 5 preambuły

- (5) Właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę eksporter, powinny mieć możliwość wydania zakazu stosowania nowych generalnych **wspólnotowych** zezwoleń na eksport, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, w przypadku gdy w stosunku do eksportera, w związku z wykroczeniem związanym z wywozem, zostały zastosowane sankcje w postaci wycofania prawa do stosowania tych zezwoleń.
- (5) Właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę eksporter, powinny mieć możliwość wydania zakazu stosowania nowych generalnych **unijnych** zezwoleń na wywóz, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, w przypadku gdy w stosunku do eksportera, w związku z wykroczeniem związanym z wywozem, zostały zastosowane sankcje w postaci wycofania prawa do stosowania tych zezwoleń.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 9

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Punkt 6 preambuły

(6) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1334/2000.

(6) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 428/2009.

Poprawka 10

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający

Artykuł 1 – punkt 2 a (nowy)
Rozporządzenie (WE) nr 428/2009
Artykuł 13 – ustęp 6

(2a) Art. 13 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Wszelkie powiadomienia wymagane na mocy niniejszego artykułu będą składane za pomocą bezpiecznych środków elektronicznych, w tym za pośrednictwem [...] bezpiecznego systemu, który zostanie utworzony zgodnie z art. 19 ust. 4.”

Poprawka 11

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający

Artykuł 1 – punkt 2 b (nowy)
Rozporządzenie (WE) nr 428/2009
Artykuł 19 – ustęp 4

(2b) Art. 19 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na potrzeby wymiany informacji między państwami członkowskimi, a także w uzasadnionych przypadkach między państwami członkowskimi a Komisją Komisja stworzy bezpieczny, szyfrowany system w porozumieniu z Grupą Koordynacyjną ds. Produktów Podwójnego Zastosowania, ustanowioną na mocy art. 23. Parlament Europejski otrzymuje informacje dotyczące budżetu tego systemu, jego, rozwoju, tymczasowej i ostatecznej konfiguracji i działań oraz kosztów sieci.”

Poprawka 12

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający

Artykuł 1 – ustęp 2 c (nowy)
Rozporządzenie (WE) nr 428/2009
Artykuł 23 - ustęp 2 a (nowy)

(2c) W art. 23 dodaje się nowy ustęp po ust. 2:

„2a. Przewodniczący Grupy Koordynacyjnej ds. Produktów Podwójnego Zastosowania przedkłada Parlamentowi Europejskiemu roczne sprawozdanie ze swojej działalności, przeanalizowanych kwestii i przeprowadzonych konsultacji oraz listę eksporterów, pośredników i zainteresowanych stron, u których zasięgnięto opinii.”

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 13**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 2 d (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Artykuł 25

(2d) Art. 25 otrzymuje brzmienie:**„Artykuł 25****Przegląd i sprawozdawczość**

1. Każde państwo członkowskie informuje Komisję o przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych w celu wykonania niniejszego rozporządzenia, włącznie ze środkami określonymi w art. 24. Komisja przesyła informacje do pozostałych państw członkowskich.

2. Co trzy lata Komisja dokonuje przeglądu wykonania niniejszego rozporządzenia i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wyczerpujące sprawozdanie z wykonania i z oceny skutków w odniesieniu do stosowania rozporządzenia, które może zawierać propozycje jego zmian. Państwa członkowskie dostarczają Komisji wszelkich stosownych informacji potrzebnych do przygotowania tego sprawozdania.

3. **Specjalne części sprawozdania dotyczą:**

(a) *Grupy Koordynacyjnej ds. Produktów Podwójnego Zastosowania - jej działalności, przeanalizowanych kwestii i przeprowadzonych konsultacji oraz listy eksporterów, pośredników i zainteresowanych stron, u których zasięgnięto opinii.*

(b) *wykonania art. 19 ust. 4 oraz zawierają sprawozdanie na temat osiągnięć w tworzeniu bezpiecznego, szyfrowanego systemu wymiany informacji między państwami członkowskimi i Komisją;*

(c) *wykonania art. 15 ust. 1, zgodnie z którym załącznik I ulegnie aktualizacji celem uwzględnienia odpowiednich obowiązków i zobowiązań oraz wszelkich ich zmian, jakich podjęły się państwa członkowskie, poprzez podpisanie międzynarodowych umów o nierozprzestrzaniu broni, porozumień w sprawie kontroli wywozu oraz ratyfikację odpowiednich traktatów międzynarodowych, takich jak Grupa Australijska, Reżim Kontrolny Technologii Rakietowych (MTCR), Grupa Dostawców Jądrowych (NSG), porozumienie z Wassenaar i Konwencję o zakazie broni chemicznej (CWC);*

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

- (d) wykonania art. 15 ust. 2, zgodnie z którym załącznik IV, stanowiący część załącznika I, zostanie zaktualizowany w świetle art. 36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, tj. w świetle interesów porządku i bezpieczeństwa publicznego państw członkowskich.

Dalsza specjalna część sprawozdania dostarcza wyczerpujących informacji w sprawie kar, w tym sankcji karnych, w przypadku poważnego naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia, takiego jak na przykład celowy wywóz z zamiarem użycia w ramach programu rozwoju lub wytwarzania broni chemicznej, biologicznej, jądrowej lub pocisków zdolnych do przenoszenia takiej broni bez wymaganego na mocy niniejszego rozporządzenia zezwolenia, bądź podrobienie lub pominięcie informacji celem otrzymania zezwolenia, które w przeciwnym wypadku nie zostałyby przyznane.

4. Parlament Europejski lub Rada mogą zaprosić Komisję na posiedzenie ad hoc właściwej komisji Parlamentu Europejskiego lub komitetu Rady w celu przedstawienia i wyjaśnienia wszelkich kwestii związanych z stosowaniem niniejszego rozporządzenia.”

Poprawka 14

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Artykuł 1 – punkt 2 e (nowy)
Rozporządzenie (WE) nr 428/2009
Artykuł 25 a (nowy)

(2e) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 25a

Współpraca międzynarodowa

Bez uszczerbku dla przepisów dotyczących porozumień lub protokołów w sprawie wzajemnej pomocy administracyjnej w kwestiach celnych, zawartych między Unią i krajami trzecimi, Komisja może negocjować z krajami trzecimi porozumienia mające na celu wzajemne uznawanie kontroli wywozu produktów podwójnego zastosowania objętych niniejszym rozporządzeniem oraz przede wszystkim zlikwidowanie wymogu posiadania zezwolenia na ponowny wywóz na terytorium Unii. Te negocjacje prowadzone są zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 207 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w odpowiednich przepisach Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.

W stosownych przypadkach oraz w przypadku zagrożenia projektów finansowanych przez Unię, Komisja może składać wnioski zgodnie z odpowiednimi ramami

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

prawnymi Unii lub w ramach porozumień z krajami trzecimi, aby został powołany komitet ad hoc z uczestnictwem wszystkich właściwych organów państw członkowskich, który jest uprawniony do podejmowania decyzji o udzieleniu koniecznych zezwoleń na wywóz w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania tych projektów wykorzystujących produkty lub technologie podwójnego zastosowania.”

Poprawka 15

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający

Załącznik

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II b – Część 3 – ustęp 5

5. Dla celów niniejszego zezwolenia „wysyłka o niewielkiej wartości” oznacza produkty, które są zawarte w **jednym zamówieniu na wywóz** i są dostarczane przez eksportera do określonego odbiorcy w jednej lub wielu partiach, których łączna wartość nie przekracza **5 000** EUR. „Wartość” oznacza tu cenę zafakturowaną odbiorcy, a w przypadku, gdy nie ma odbiorcy lub określonej ceny, jest to wartość statystyczna. Zamówienia nie mogą być dzielone w celu obniżenia ich wartości poniżej wartości granicznej.

5. Dla celów niniejszego zezwolenia „wysyłka o niewielkiej wartości” oznacza produkty, które są zawarte w **jednej umowie wywozowej** i są dostarczane przez eksportera do określonego odbiorcy w jednej lub wielu partiach, których łączna wartość nie przekracza **3 000** EUR. **Jeżeli transakcja lub akt okazuje się być integralną częścią operacji gospodarczej, należy wziąć pod uwagę wartość całej operacji przy obliczaniu wartości granicznych niniejszego zezwolenia.** „Wartość” oznacza tu cenę zafakturowaną odbiorcy; Zamówienia nie mogą być dzielone w celu obniżenia ich wartości poniżej wartości granicznej. **Obliczanie wartości statystycznej odbywa się zgodnie z art. 28 – 36 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92. W przypadku, gdy nie jest możliwe ustalenie tej wartości, zezwolenia nie udziela się.**

Koszty dodatkowe, takie jak koszty, związane z pakowaniem i transportem mogą zostać pominięte przy obliczaniu wartości jedynie w przypadku, gdy:

(a) są one osobno umieszczone na fakturze; oraz

(b) nie zawierają żadnych dodatkowych czynników wpływających na wartość produktu.

Poprawka 16

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający

Załącznik

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II b – Część 3 – ustęp 5 a (nowy)

5a. Kwota w euro ustanowiona w art. 5 jest poddawana rocznemu przeglądowi, począwszy od dnia 31 października 2012 r., w celu uwzględnienia zmian zharmonizowanych wskaźników cen konsumpcyjnych we wszystkich państwach członkowskich, publikowanych przez Komisję Europejską (Eurostat). Kwota ta jest dostosowywana automatycznie poprzez zwiększenie kwoty podstawowej w euro o procentową zmianę tego wskaźnika w okresie od dnia 31 grudnia 2010 r. do daty przeglądu.

Komisja corocznie informuje Parlament Europejski i Radę o przeglądzie i dostosowanej kwocie, o której mowa w ust. 1.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 17

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający

Załącznik

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II c – Część 1 – Produkty

1-1) Zgodnie z **art. 6 ust. 1** niniejsze generalne zezwolenie na eksport obejmuje następujące produkty:

Wszystkie produkty podwójnego zastosowania określone w którejkolwiek pozycji załącznika I, z wyjątkiem wymienionych w części 1-2 poniżej:

a. w przypadku gdy produkty zostały przywiezione na terytorium **Wspólnoty Europejskiej** w celu konserwacji **lub** naprawy i zostają wywiezione do kraju wysyłki bez jakichkolwiek zmian w ich cechach charakterystycznych, lub

b. w przypadku gdy produkty zostają wywiezione do kraju wysyłki w celu wymiany na produkty tej samej jakości i w tej samej liczbie, które zostały ponownie przywiezione na terytorium **Wspólnoty Europejskiej** w celu naprawy lub wymiany w **ramach gwarancji**.

1-1) Zgodnie z **art. 9 ust. 1** niniejsze generalne zezwolenie na wywóz obejmuje następujące produkty:

Wszystkie produkty podwójnego zastosowania określone w którejkolwiek pozycji załącznika I, z wyjątkiem wymienionych w części 1-2 poniżej:

a. w przypadku gdy produkty zostały **ponownie** przywiezione na terytorium **celne Unii** w celu konserwacji, naprawy **lub wymiany** i zostają wywiezione **lub ponownie wywiezione** do kraju wysyłki bez jakichkolwiek zmian w ich cechach charakterystycznych **w okresie pięciu lat od daty udzielenia pierwotnego zezwolenia na wywóz**, lub

b. w przypadku gdy produkty zostają wywiezione do kraju wysyłki w celu wymiany na produkty tej samej jakości i w tej samej liczbie, które zostały ponownie przywiezione na terytorium **celne Unii** w celu **konserwacji**, naprawy lub wymiany w **okresie pięciu lat od daty udzielenia pierwotnego zezwolenia na wywóz**.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający

Załącznik

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II c – Część 2 – Kraje przeznaczenia

Algeria, Andora, Antigua i Barbuda, Argentyna, Aruba, Bahamy, Bahrajn, Bangladesz, Barbados, Belize, Benin, Bhutan, Boliwia, Botswana, Brazylia, Brytyjskie Wyspy Dziewicze, Brunei, Kamerun, Republika Zielonego Przylądka, Chile, Chiny, Komory, Kostaryka, Dżibuti, Dominika, Republika Dominikańska, Ekwador, Egipt, Salwador, Gwinea Równikowa, Falklandy, Wyspy Owcze, Fidżi, Gujana Francuska, francuskie terytoria zamorskie, Gabon, Gambia, Gibraltar, Grenlandia, Grenada, Gwadelupa, Guam, Gwatemala, Ghana, Gwinea Bissau, Gujana, Honduras, Specjalny Region Administracyjny Hongkong, Islandia, Indie, Indonezja, Izrael, Jordania, Kuwejt, Lesotho, Liechtenstein, Makau, Madagaskar, Malawi, Malezja, Malediwy, Mali, Martynika, Mauritius, Meksyk, Monako, Montserrat, Maroko, Namibia, Antyle Holenderskie, Nowa Kaledonia, Nikaragua, Niger, Nigeria, Oman, Panama, Papua-Nowa Gwinea, Peru, Filipiny, Portoryko, Katar, Rosja, Samoa, San Marino, Wyspy Świętego Tomasza i Książęca, Arabia Saudyjska, Senegal, Seszele, Singapur, Wyspy Salomona, Republika Południowej Afryki, Korea Południowa, Sri Lanka, Święta Helena, Saint Kitts i Nevis, Saint Vincent, Surinam, Suazi, Tajwan, Tajlandia, Togo, Trynidad i Tobago, Tunezja, Turcja, Wyspy Turks i Caicos, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Urugwaj, Wyspy Dziewicze Stanów Zjednoczonych, Vanuatu, Wenezuela.

Albania, Argentyna, Bośnia i Hercegowina, Brazylia, Była Jugosłowiańska Republika Macedonii, Chile, Chiny (wraz z Hongkongiem i Makao), Chorwacja, Czarnogóra, francuskie terytoria zamorskie, Islandia, Indie, Izrael, Kazachstan, Korea Południowa, Maroko, Meksyk, Republika Południowej Afryki, Rosja, Serbia, Singapur, Tunezja, Turcja, Ukraina, Zjednoczone Emiraty Arabskie.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 19**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II c – Część 3 – ustęp 1

1. Niniejsze zezwolenie **generalne** może być stosowane jedynie w przypadku, gdy pierwotny eksport miał miejsce na podstawie generalnego **wspólnotowego** zezwolenia na eksport lub gdy pierwotne zezwolenie na eksport zostało przyznane przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym dany eksporter ma siedzibę, w celu wywozu produktów, które następnie zostały ponownie przywiezione na obszar celny **Wspólnoty** w celu naprawy lub wymiany **w ramach gwarancji, zgodnie z definicją poniżej.**

1. **I.** Niniejsze zezwolenie może być stosowane jedynie w przypadku, gdy pierwotny wywóz miał miejsce na podstawie generalnego **unijnego** zezwolenia na wywóz lub gdy pierwotne zezwolenie na wywóz zostało przyznane przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym dany eksporter ma siedzibę, w celu wywozu produktów, które następnie zostały ponownie przywiezione na obszar celny **Unii** w celu **konserwacji, naprawy lub wymiany. Generalne zezwolenie jest ważne jedynie w odniesieniu do wywozu do pierwotnego użytkownika końcowego.**

Poprawka 20**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II c – Część 3 – ustęp 2 – punkt 4

(4) **w przypadku zasadniczo identycznej transakcji,** gdy pierwotne zezwolenie zostało wycofane.

(4) gdy pierwotne zezwolenie zostało **unieważnione, zawieszane, zmienione lub** wycofane.

Poprawka 21**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II c – Część 3 – ustęp 2 – punkt 4 a (nowy)

(4a) gdy zastosowanie końcowe produktów, o których mowa, jest inne od zastosowania określonego w pierwotnym zezwoleniu na wywóz.

Poprawka 22**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II c – Część 3 – ustęp 3 – punkt 2

(2) przekazać celnikom, jeżeli jest to wymagane, dokumentację zawierającą dowód daty przywozu towarów do **Wspólnoty Europejskiej**, wszelkich napraw towarów przeprowadzonych **we Wspólnocie Europejskiej** oraz faktu, że produkty są zwracane **osobie** i do kraju, z którego zostały przywiezione do **Wspólnoty Europejskiej.**

(2) przekazać celnikom, jeżeli jest to wymagane, dokumentację zawierającą dowód daty przywozu towarów do **Unii** wszelkich napraw towarów przeprowadzonych **w Unii** oraz faktu, że produkty są zwracane **użytkownikowi końcowemu** i do kraju, z którego zostały przywiezione do **Unii.**

Poprawka 48**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik IIc – Część 3 – ustęp 4

4. Każdy eksporter stosujący niniejsze zezwolenie ma obowiązek poinformować właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę (zgodnie z definicją w art. 6 ust. 6), o pierwszym zastosowaniu zezwolenia nie później niż 30 dni od daty pierwszego wywozu.

4. Każdy eksporter stosujący niniejsze zezwolenie ma obowiązek poinformować właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę (zgodnie z definicją w art. 6 ust. 6), o pierwszym zastosowaniu zezwolenia nie później niż 30 dni od daty pierwszego wywozu **lub, ewentualnie,**

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

zgodnie z wymogami organu państwa członkowskiego, w którym eksporter ma siedzibę, przed pierwszym zastosowaniem niniejszego generalnego zezwolenia na eksport. Państwa członkowskie informują Komisję o trybie powiadamiania przyjętym w odniesieniu do niniejszego generalnego zezwolenia na wywóz. Komisja publikuje przekazane jej informacje w serii C Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej.

Wymagania dotyczące sprawozdawczości związane ze stosowaniem niniejszego zezwolenia oraz dodatkowe informacje, wymagane przez państwo członkowskie, z którego odbywa się wywóz, w odniesieniu do produktów wywożonych na podstawie niniejszego zezwolenia, są określane przez państwa członkowskie.

Państwo członkowskie może wymagać od eksportera mającego siedzibę na jego terytorium, by zarejestrował się przed pierwszym zastosowaniem niniejszego zezwolenia. Rejestracja jest automatyczna, a właściwe organy informują o niej eksportera niezwłocznie i w każdym przypadku nie później niż w ciągu dziesięciu dni roboczych od otrzymania wniosku o rejestrację.

We właściwych przypadkach wymogi ustanowione w akapicie drugim i trzecim opierają się na wymogach określonych przy stosowaniu krajowych zezwoleń generalnych na wywóz przyznawanych przez te państwa członkowskie, które udzielają takich zezwoleń.

Poprawka 24

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Załącznik

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II d – Część 2 – Kraje przeznaczenia

Argentyna, **Bahrajn**, **Boliwia**, Brazylia, **Brunei**, Chile, Chiny, **Ekwador**, **Egipt**, **Specjalny Region Administracyjny Hongkong**, Islandia, **Jordania**, **Kuwejt**, **Malezja**, **Mauritius**, Meksyk, Maroko, **Oman**, **Filipiny**, **Katar**, Rosja, **Arabia Saudyjska**, Singapur, Republika Południowej Afryki, Korea Południowa, Tunezja, Turcja, Ukraina

Albania, Argentyna, **Bośnia i Hercegowina**, Brazylia, **Była Jugosłowiańska Republika Macedonii**, Chile, Chiny (wraz z **Hongkongiem i Makao**), **Chorwacja**, **Czarnogóra**, **francuskie terytoria zamorskie**, Islandia, **Indie**, **Izrael**, **Kazachstan**, Korea Południowa, Maroko, Meksyk, Republika Południowej Afryki, Rosja, **Serbia**, Singapur, Tunezja, Turcja, Ukraina, **Zjednoczone Emiraty Arabskie**

Poprawka 26

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Załącznik

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II d – Część 3 – ustęp 1 – punkt 4 b (nowy)

(4b) jeżeli produkty, o których mowa, mają być wywiezione w celu prywatnej prezentacji lub demonstracji (np. w prywatnych salach wystawowych);

Poprawka 27

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Załącznik

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II d – Część 3 – ustęp 1 – punkt 4 c (nowy)

(4c) jeżeli produkty, o których mowa, mają zostać wykorzystane w procesie produkcji;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 28**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II d – Część 3 – ustęp 1 – punkt 4 d (nowy)

(4d) jeżeli produkty, o których mowa, mają zostać użyte w określonych celach, z wyjątkiem minimalnego wykorzystania niezbędnego do celów skutecznej demonstracji, jeśli szczegółowe wyniki testów nie zostaną udostępnione stronom trzecim;

Poprawka 29**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II d – Część 3 – ustęp 1 – punkt 4 e (nowy)

(4e) jeżeli wywóz odbywa się w wyniku transakcji handlowej, a w szczególności sprzedaży, wypożyczenia lub najmu produktów, o których mowa;

Poprawka 30**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II d – Część 3 – ustęp 1 – punkt 4 f (nowy)

(4f) jeżeli produkty, o których mowa, mają być zgromadzone na wystawie lub targach wyłącznie w celu sprzedaży, wypożyczenia lub najmu i nie dokonuje się ich prezentacji czy demonstracji;

Poprawka 31**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II d – Część 3 – ustęp 1 – punkt 4 g (nowy)

(4g) jeżeli eksporter zawiera jakiekolwiek porozumienie uniemożliwiające mu sprawowanie kontroli nad przetrzymywaniem produktów, o których mowa, w całym okresie czasowego wywozu.

Poprawka 32**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II d – Część 3 – ustęp 1 – punkt 4 a (nowy)

(4a) jeżeli ich zwrot państwu pochodzenia bez usunięcia, powielenia lub upowszechnienia jakiegokolwiek komponentu lub oprogramowania nie może zostać zagwarantowany przez eksportera, lub jeżeli transfer technologii jest połączony z prezentacją;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 25**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**Rozporządzenie (WE) nr 428/2009
Załącznik II d – Część 3 – ustęp 1 a (nowy)

1a. To generalne zezwolenie obejmuje wywóz produktów wymienionych w części 1 pod warunkiem, że jest to wywóz czasowy na wystawy lub targi oraz że produkty te zostaną z powrotem przywiezione na obszar celny Unii w całości i w niezmienionej postaci w okresie 120 dni po ich pierwszym wywiezieniu.

Poprawka 49**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**Rozporządzenie (WE) nr 428/2009
Załącznik II d – Część 3 – ustęp 3

3. Każdy eksporter stosujący niniejsze **generalne** zezwolenie ma obowiązek poinformować właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę (zgodnie z definicją w art. 6 ust. 6), o pierwszym zastosowaniu zezwolenia nie później niż 30 dni od daty pierwszego wywozu.

3. Każdy eksporter stosujący niniejsze zezwolenie ma obowiązek poinformować właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę (zgodnie z definicją w art. 6 ust. 6), o pierwszym zastosowaniu zezwolenia nie później niż 30 dni od daty pierwszego wywozu **lub, ewentualnie, zgodnie z wymogami organu państwa członkowskiego, w którym eksporter ma siedzibę, przed pierwszym zastosowaniem niniejszego generalnego zezwolenia na eksport. Państwa członkowskie informują Komisję o trybie powiadamiania przyjętym w odniesieniu do niniejszego generalnego zezwolenia na eksport. Komisja publikuje przekazane jej informacje w serii C Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej.**

Wymagania dotyczące sprawozdawczości związane ze stosowaniem niniejszego zezwolenia oraz dodatkowe informacje, wymagane przez państwo członkowskie, z którego odbywa się wywóz, w odniesieniu do produktów wywożonych na podstawie niniejszego zezwolenia, są określane przez państwa członkowskie.

Państwo członkowskie może wymagać od eksportera mającego siedzibę na jego terytorium, by zarejestrował się przed pierwszym zastosowaniem niniejszego zezwolenia. Rejestracja jest automatyczna, a właściwe organy informują o niej eksportera niezwłocznie i w każdym przypadku nie później niż w ciągu dziesięciu dni roboczych od otrzymania wniosku o rejestrację.

We właściwych przypadkach wymogi ustanowione w akapicie drugim i trzecim opierają się na wymogach określonych przy stosowaniu krajowych zezwoleń generalnych na eksport przyznawanych przez te państwa członkowskie, które udzielają takich zezwoleń.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 34**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II d – Część 3 – ustęp 4

4. Dla celów niniejszego zezwolenia „wystawa” **oznacza jakkolwiek wystawę handlową lub przemysłową, targi lub podobne wystawy publiczne albo pokazy, które nie są organizowane w celach prywatnych, w sklepach lub pomieszczeniach handlowych i w celu sprzedaży produktów zagranicznych, oraz podczas których produkty pozostają pod dozorem celnym.**

4. Dla celów niniejszego zezwolenia „wystawa **lub targi**” **oznaczają trwające przez określony czas wydarzenia komercyjne, podczas których wielu wystawców prezentuje swoje produkty klientom handlowym lub ogółowi odbiorców.**

Poprawka 35**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II e

ZAŁĄCZNIK IIe**skreślony****GENERALNE WSPÓLNOTOWE ZEZWOLENIE NA EKSPORT NR EU005****Komputery i powiązany sprzęt****Organ wystawiający: Wspólnota Europejska****Część 1**

Niniejsze zezwolenie na eksport jest zgodne z art. 6 ust. 1 i obejmuje następujące produkty wymienione w załączniku I:

1. Komputery cyfrowe wymienione w 4A003a lub 4A003b, jeżeli ich wydajność nie przekracza „skorygowanej wydajności szczytowej” („APP”) większej niż 0,8 teraflopa ważonego (WT).
2. Zespoły elektroniczne wymienione w 4A003c, specjalnie zaprojektowane lub zmodyfikowane w celu zwiększenia wydajności poprzez agregację procesorów w taki sposób, że „skorygowana wydajność szczytowa” („APP”) agregatu większa niż 0,8 teraflopa ważonego (WT) nie zostaje przekroczona.
3. Części zamienne, w tym mikroprocesory, do wyżej wymienionego sprzętu, jeżeli są wymienione jedynie w 4A003a, 4A003b lub 4A003c i jeżeli nie zwiększają one wydajności sprzętu powyżej „skorygowanej wydajności szczytowej” („APP”) większej niż 0,8 teraflopa ważonego (WT).
4. Produkty opisane w punktach 3A001.a.5, 4A003.e, 4A003.g.

Część 2 - Kraje przeznaczenia

Zezwolenie na eksport jest ważne w całej Wspólnocie w odniesieniu do wywozu do następujących miejsc przeznaczenia:

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Algieria, Andora, Antigua i Barbuda, Argentyna, Aruba, Bahamy, Bahrajn, Barbados, Belize, Benin, Bhutan, Boliwia, Botswana, Brazylia, Brytyjskie Wyspy Dziewicze, Brunei, Kamerun, Republika Zielonego Przylądka, Chile, Komory, Kostaryka, Chorwacja, Dżibuti, Dominika, Republika Dominikańska, Ekwador, Egipt, Salwador, Gwinea Równikowa, Falklandy, Wyspy Owcze, Fidżi, Gujana Francuska, francuskie terytoria zamorskie, Gabon, Gambia, Gibraltar, Grenlandia, Grenada, Gwadelupa, Guam, Gwatemala, Ghana, Gwinea Bissau, Gujana, Honduras, Specjalny Region Administracyjny Hongkong, Islandia, Indie, Jordania, Kuwejt, Lesotho, Liechtenstein, Madagaskar, Malawi, Malesja, Malediwy, Mali, Martynika, Mauritius, Meksyk, Mołdawia, Monako, Mongolia, Montserrat, Maroko, Namibia, Antyle Holenderskie, Nowa Kaledonia, Nikaragua, Niger, Oman, Panama, Papua-Nowa Gwinea, Peru, Filipiny, Portoryko, Katar, Rosja, Samoa, San Marino, Wyspy Świętego Tomasza i Księżęca, Arabia Saudyjska, Senegal, Seszele, Singapur, Wyspy Salomona, Republika Południowej Afryki, Korea Południowa, Święta Helena, Saint Kitts i Nevis, Saint Vincent, Surinam, Suazi, Togo, Trynidad i Tobago, Tunezja, Turcja, Wyspy Turks i Caicos, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Ukraina, Urugwaj, Wyspy Dziewicze Stanów Zjednoczonych, Vanuatu.

Część 3 - Warunki i wymagania dotyczące stosowania niniejszego zezwolenia

1. Zezwolenie to nie obejmuje wywozu produktów:

- (1) w przypadku gdy eksporter został poinformowany przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma on siedzibę, że są lub mogą one być przeznaczone, w całości lub w części,
 - (a) do stosowania w związku z rozwojem, wytwarzaniem, obsługą, eksploatacją, konserwacją, przechowywaniem, wykrywaniem, identyfikacją lub rozprzestrzenianiem broni chemicznej, biologicznej, lub jądrowej lub innych urządzeń do przeprowadzania wybuchów jądrowych, lub z rozwojem, wytwarzaniem, konserwacją lub przechowywaniem pocisków zdolnych do przenoszenia takiej broni,
 - (b) do stosowania do celów militarnych w przypadku gdy kraj nabywający lub kraj przeznaczenia podlega embargu na broń ustanowionemu przez wspólne stanowisko lub wspólne działanie, przyjęte przez Radę Unii Europejskiej lub decyzję OBWE, lub embargu na broń nałożonemu przez wiążącą rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych, lub
 - (c) do wykorzystania jako części lub podzespoły w produktach wojskowych wymienionych na krajowej liście uzbrojenia, które zostały wywiezione z terytorium danego państwa członkowskiego bez zezwolenia lub z naruszeniem zezwolenia przewidzianego przez ustawodawstwo krajowe tego państwa członkowskiego;
- (2) jeżeli eksporter jest świadomy tego, że przedmiotowe produkty są przeznaczone, w całości lub w części, do jakichkolwiek zastosowań określonych w art. 4 ust. 1 i ust. 2;

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

(3) jeżeli produkty, o których mowa, są wywożone do strefy wolnocłowej lub składu wolnocłowego znajdującego się w miejscu przeznaczenia objętym danym zezwoleniem.

2. Każdy eksporter stosujący to zezwolenie ma obowiązek:

- (1) poinformować właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę (zgodnie z definicją w art. 6 ust. 6), o pierwszym zastosowaniu zezwolenia nie później niż 30 dni od daty pierwszego wywozu;
- (2) przed wywozem poinformować zagranicznego nabywcę, że towary, które mają być wywiezione zgodnie z zezwoleniem, nie mogą zostać ponownie wywiezione do ostatecznego miejsca przeznaczenia w kraju, który nie jest państwem członkowskim Wspólnoty Europejskiej lub francuskiej zbiorowości zamorskiej i nie został wymieniony w części 2 niniejszego zezwolenia.

Poprawka 36

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Załącznik

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009
Załącznik II f – Część 1 – punkty 3 i 4

3. Następujące produkty określone w kategorii 5 część 2 A do D (ochrona informacji), włącznie ze specjalnie opracowanymi lub wyprodukowanymi do nich podzespołami i akcesoriami: skreślone

- (a) Produkty wymienione w następujących punktach, z wyjątkiem sytuacji gdy ich funkcje kryptograficzne zostały opracowane lub zmienione dla rządowych użytkowników końcowych we Wspólnocie Europejskiej:
 - 5A002a1;
 - oprogramowanie z pozycji 5D002c1, mające właściwości lub realizujące lub symulujące funkcje urządzeń określonych w pozycji 5A002a1;
- (b) urządzenia wymienione w pozycji 5B002 dla produktów, do których odnosi się lit. a);
- (c) oprogramowanie będące częścią urządzeń, których właściwości lub funkcje zostały wymienione w lit. b).

4. Technologia użytkowania towarów określonych w pkt. 3a) - 3c).

Poprawka 37

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Załącznik

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009
Załącznik II f – Część 2 – Kraje przeznaczenia

Argentyna, Chorwacja, Rosja, Republika Południowej Afryki, Korea Południowa, Turcja, Ukraina

Argentyna, **Chiny (wraz z Hongkongiem i Makao)**, Chorwacja, **Islandia, Indie, Izrael**, Korea Południowa, Republika Południowej Afryki, Rosja, Turcja, Ukraina

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 39**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II f – Część 3 – ustęp 1 – punkt 1 – litera (c b) (nowa)

(cb) do wykorzystania związanego z łamaniem praw człowieka, zasad demokracji i swobody wypowiedzi, zgodnie z definicją zawartą w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej, do której odnosi się art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, przy zastosowaniu technologii przechwytywania i urządzeń do transferu danych cyfrowych do monitorowania telefonów komórkowych i wiadomości tekstowych oraz ukierunkowanego nadzoru korzystania z Internetu (np. przez centra monitoringu i bramy sieciowe do legalnego przechwytywania danych);

Poprawka 40**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II f – Część 3 – ustęp 1 – punkt 2

(2) jeżeli eksporter jest świadomy tego, że przedmiotowe produkty są przeznaczone, w całości lub w części, do jakichkolwiek zastosowań określonych w **art. 4 ust. 1 i ust. 2**.

(2) jeżeli eksporter jest świadomy tego, że przedmiotowe produkty są przeznaczone, w całości lub w części, do jakichkolwiek zastosowań określonych w **akapicie pierwszym**;

Poprawka 41**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II f – Część 3 – ustęp 1 – punkt 2 a (nowy)

(2a) jeżeli eksporter ma świadomość, że produkty zostaną ponownie wywiezione do kraju przeznaczenia innego niż kraje określone w części 2 tego zezwolenia, w części 2 generalnego wspólnotowego zezwolenia na wywóz nr EU 001 lub państwa członkowskie UE.

Poprawka 50**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009

Załącznik II f – Część 3 – ustęp 3 – punkt 1

(1) **poinformować** właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę (zgodnie z definicją w art. 6 ust. 6), o pierwszym zastosowaniu zezwolenia nie później niż 30 dni od daty pierwszego wywozu;

(1) **powiadomić** właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę (zgodnie z definicją w art. 6 ust. 6), o pierwszym zastosowaniu zezwolenia nie później niż 30 dni od daty pierwszego wywozu **lub, ewentualnie, zgodnie z wymogami organu państwa członkowskiego, w którym eksporter ma siedzibę, przed pierwszym zastosowaniem niniejszego generalnego zezwolenia na eksport. Państwa członkowskie informują Komisję o trybie powiadomienia przyjętym w odniesieniu do niniejszego generalnego zezwolenia na eksport. Komisja publikuje przekazane jej informacje w serii C Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej.**

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Wymagania dotyczące sprawozdawczości związane ze stosowaniem niniejszego zezwolenia oraz dodatkowe informacje, wymagane przez państwo członkowskie, z którego odbywa się wywóz, w odniesieniu do produktów wywozonych na podstawie niniejszego zezwolenia, są określane przez państwa członkowskie.

Państwo członkowskie może wymagać od eksportera mającego siedzibę na jego terytorium, by zarejestrował się przed pierwszym zastosowaniem niniejszego zezwolenia. Rejestracja jest automatyczna, a właściwe organy informują o niej eksportera niezwłocznie i w każdym przypadku nie później niż w ciągu dziesięciu dni roboczych od otrzymania wniosku o rejestrację.

We właściwych przypadkach wymogi ustanowione w akapicie drugim i trzecim opierają się na wymogach określonych przy stosowaniu krajowych zezwoleń generalnych na eksport przyznawanych przez te państwa członkowskie, które udzielają takich zezwoleń.

Poprawka 43

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Załącznik

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009
Załącznik II g – Część 2 – Kraje przeznaczenia

Argentyna; **Bangladesz, Belize, Benin, Boliwia, Brazylia, Kamerun, Chile; Wyspy Cooka, Kostaryka; Dominika, Ekwador, Salwador, Fidżi, Gruzja, Gwatemala, Gujana, Indie, Lesotho, Malediwy, Mauritius, Meksyk, Namibia, Nikaragua, Oman, Panama, Paragwaj, Rosja, Saint Lucia, Seszele, Peru, Sri Lanka, Republika Południowej Afryki; Suazi, Turcja; Urugwaj, Ukraina; Republika Korei.**

Argentyna
Chorwacja
Islandia
Korea Południowa
Turcja
Ukraina.

Poprawka 44

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Załącznik

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009
Załącznik II g – Część 3 – ustęp 1 – punkt 2

(2) jeżeli **eksporter jest świadomy tego**, że przedmiotowe produkty są przeznaczone, w całości lub w części, do jakichkolwiek zastosowań określonych w art. 4 ust. 1 i ust. 2.

(2) jeżeli przedmiotowe produkty są przeznaczone, w całości lub w części, do jakichkolwiek zastosowań określonych w art. 4 ust. 1 i ust. 2;

Poprawka 45

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Załącznik

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009
Załącznik II g – Część 3 – ustęp 1 – punkt 2 a (nowy)

(2a) jeżeli eksporter ma świadomość, że produkty zostaną ponownie wywiezione do kraju przeznaczenia innego niż kraje określone w części 2 tego zezwolenia, w części 2 generalnego wspólnotowego zezwolenia na wywóz nr EU 001 lub państwa członkowskie UE.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 51

**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 428/2009
Załącznik II g – Część 3 – ustęp 4 – punkt 1

(1) **poinformować** właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę (zgodnie z definicją w art. 6 ust. 6), o pierwszym zastosowaniu zezwolenia nie później niż 30 dni od daty pierwszego wywozu;

(1) **powiadomić** właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę (zgodnie z definicją w art. 6 ust. 6), o pierwszym zastosowaniu zezwolenia nie później niż 30 dni od daty pierwszego wywozu **lub, ewentualnie, zgodnie z wymogami organu państwa członkowskiego, w którym eksporter ma siedzibę, przed pierwszym zastosowaniem niniejszego generalnego zezwolenia na eksport. Państwa członkowskie informują Komisję o trybie powiadomienia przyjętym w odniesieniu do niniejszego generalnego zezwolenia na eksport. Komisja publikuje przekazane jej informacje w serii C Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej.**

Wymagania dotyczące sprawozdawczości związane ze stosowaniem niniejszego zezwolenia oraz dodatkowe informacje, wymagane przez państwo członkowskie, z którego odbywa się wywóz, w odniesieniu do produktów wywożonych na podstawie niniejszego zezwolenia, są określane przez państwa członkowskie.

Państwo członkowskie może wymagać od eksportera mającego siedzibę na jego terytorium, by zarejestrował się przed pierwszym zastosowaniem niniejszego zezwolenia. Rejestracja jest automatyczna, a właściwe organy informują o niej eksportera niezwłocznie i w każdym przypadku nie później niż w ciągu dziesięciu dni roboczych od otrzymania wniosku o rejestrację.

We właściwych przypadkach wymogi ustanowione w akapicie drugim i trzecim opierają się na wymogach określonych przy stosowaniu krajowych zezwoleń generalnych na eksport przyznawanych przez te państwa członkowskie, które udzielają takich zezwoleń.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

Oficjalnie wspierane kredyty eksportowe *I**

P7_TA(2011)0126

Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 5 kwietnia 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zastosowania niektórych wytycznych w dziedzinie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych (COM(2006)0456 – C7-0050/2010 – 2006/0167(COD))

(2012/C 296 E/26)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Wniosek został zmieniony w następujący sposób ⁽¹⁾:

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 a preambuły (nowy)**

(2a) Porozumienie przyczyniło się do zmniejszenia skutków obecnego kryzysu gospodarczego i finansowego dzięki tworzeniu nowych miejsc pracy poprzez wspieranie handlu i inwestycji w przypadku przedsiębiorstw, które w innej sytuacji nie otrzymałyby pożyczki w sektorze prywatnym.

Poprawka 2**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 b preambuły (nowy)**

(2b) Agencje kredytów eksportowych powinny uwzględniać cele i strategię polityczne Unii oraz przestrzegać ich. Wspierając przedsiębiorstwa unijne, agencje te powinny stosować się do zasad i standardów Unii oraz propagować te zasady w dziedzinach takich jak umacnianie demokracji, przestrzeganie praw człowieka i spójność polityki na rzecz rozwoju.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 c preambuły (nowy)**

(2c) Jednakże agencje kredytów eksportowych państw członkowskich powinny uważnie przeanalizować otrzymane wnioski, uwzględniając fakt, że oficjalne wsparcie w postaci kredytów eksportowych może potencjalnie w perspektywie średnio- i długoterminowej przyczynić się do deficytu publicznego w odnośnych państwach członkowskich, w szczególności biorąc pod uwagę zwiększone ryzyko niewywiązania się z płatności ze względu na następstwa kryzysu finansowego.

⁽¹⁾ Sprawa została następnie odesłana do komisji zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi Regulaminu (A7-0364/2010).

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 4

**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 d preambuły (nowy)**

(2d) Agencje kredytów eksportowych powinny uważnie badać otrzymany wnioski, żeby zmaksymalizować korzyści wynikające z oficjalnego wsparcia, uwzględniając fakt, że dobrze nakierowany kredyt eksportowy przyczyni się do stworzenia nowych możliwości dostępu do rynku dla przedsiębiorstw unijnych, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), a jednocześnie umocni otwarty i sprawiedliwy handel i wzajemnie korzystny wzrost po okresie kryzysu.

Poprawka 5

**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 e preambuły (nowy)**

(2e) OECD domaga się od swoich członków ujawniania informacji o kredytach eksportowych, żeby zapobiec ich zachowaniu, które ma charakter protekcyjny lub zakłócający rynek. Należy zapewnić przejrzystość w Unii, żeby zagwarantować równe warunki konkurencji dla państw członkowskich.

Poprawka 6

**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 f preambuły (nowy)**

(2f) Agencje kredytów eksportowych stały się dla krajów rozwijających się największym źródłem oficjalnego finansowania. Dlatego też dług związany z kredytami eksportowymi stanowi największy komponent długu publicznego w krajach rozwijających się. Znaczna część projektów finansowanych dzięki kredytom eksportowym w krajach rozwijających się jest skoncentrowana w sektorach transportu, ropy naftowej, gazu i górnictwa oraz infrastruktury na dużą skalę, takiej jak duże zapory wodne.

Poprawka 7

**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 g (nowy)**

(2 g) Uczestnicy Porozumienia biorą udział w ciągłym procesie mającym na celu zminimalizowanie zakłóceń rynku oraz ustanowienie uczciwych zasad, zgodnie z którymi składki ubezpieczeniowe naliczane przez agencje oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych w państwach członkowskich OECD byłyby uzależnione od ryzyka i zabezpieczyłyby ich długoterminowe koszty operacyjne i straty. Aby osiągnąć ten cel, w stosunku do agencji oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych istnieje wymóg przejrzystości i sprawozdawczości.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 8**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 h preambuły (nowy)**

(2h) W ramach wsparcia ciągłego dążenia OECD do większej przejrzystości i wyższych standardów sprawozdawczości w przypadku agencji oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych w państwach członkowskich OECD i w państwach trzecich Unia powinna stosować dodatkowe środki z zakresu przejrzystości i sprawozdawczości w przypadku agencji oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych mających swoją siedzibę w Unii, jak ustalono w załączniku 1a do niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 i preambuły (nowy)**

(2i) Wszystkim projektom finansowanym przez agencje oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych mające siedzibę w Unii powinno przewodzić rozwijanie i umacnianie demokracji oraz poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności, określonych w art. 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i o których mowa w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a także zasady ochrony środowiska i ogólne zasady społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw uzupełnione o inne przykłady dobrej praktyki międzynarodowej; powinny im także towarzyszyć oceny oddziaływania na społeczeństwo i środowisko, przy uwzględnieniu praw człowieka oraz norm zawartych w treści aktów prawnych Unii dotyczących ochrony środowiska i kwestii społecznych związanych z sektorami i projektami finansowanymi przez agencje kredytów eksportowych. „Wspólne podejście” OECD w obecnym brzmieniu jednoznacznie wskazuje na możliwość stosowania norm Wspólnoty Europejskiej w zakresie przekupstwa, zrównoważonych pożyczek i ochrony środowiska jako wskaźników przy dokonywaniu przeglądu projektów. Należy zachęcać do wykorzystywania tych postanowień, biorąc pod uwagę, że sponsorzy projektów, eksporterzy, instytucje finansowe i agencje kredytów eksportowych mają różne role, obowiązki i wpływ w odniesieniu do projektów korzystających z oficjalnego wsparcia.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 j preambuły (nowy)**

(2j) Cele Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, które dotyczą klimatu i wynikają z ich zobowiązań unijnych i międzynarodowych, powinny być wytycznymi we wszystkich projektach finansowanych przez agencje oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych mających swoją siedzibę w Unii. Obejmują one: deklarację końcową szefów państw i rządów ze szczytu G20 w Pittsburghu, który odbył się w dniach 24 - 25 września 2009 r., dotyczącą stopniowego wycofywania subsydiów na paliwa kopalne; cele Unii w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 30 % w porównaniu z poziomem z 1990 r., zwiększenia efektywności energetycznej o 20 % i doprowadzenia do sytuacji, w której do 2020 r. 20 % zużywanej energii pochodziłoby ze źródeł odnawialnych, oraz cel Unii w zakresie ograniczenia

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

emisji gazów cieplarnianych o 80 - 95 % do 2050 r. Wycofaniu subsydiów na paliwa kopalne powinny towarzyszyć środki gwarantujące, że nie będzie ono miało negatywnego wpływu na poziom życia pracowników oraz ubogiej ludności.

Poprawka 11

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 k preambuły (nowy)

(2k) Zasady będące podstawą odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw (CSR), w pełni uznane na płaszczyźnie międzynarodowej zarówno przez OECD, Międzynarodową Organizację Pracy (MOP), jak i ONZ, dotyczą odpowiedzialnego postępowania, jakiego oczekuje się od przedsiębiorstw, i zakładają przede wszystkim zgodność z obowiązującym ustawodawstwem, w szczególności w obszarze zatrudnienia, stosunków pracy, praw człowieka, środowiska naturalnego, interesów konsumentów i przejrzystości wobec nich, walki z korupcją oraz podatków. Ponadto należy uwzględnić szczególną sytuację i możliwości MŚP.

Poprawka 12

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 l preambuły (nowy)

(2l) Ze względu na zwiększenie konkurencyjności na rynkach światowych oraz w celu uniknięcia niekorzystnych warunków konkurencji dla przedsiębiorstw Unii Europejskiej, Komisja i państwa członkowskie powinny zwiększyć wysiłki OECD na rzecz zaangażowania krajów, które nie uczestniczą w Porozumieniu, i podejmować dwustronne i wielostronne negocjacje w celu ustanowienia światowych standardów w zakresie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych. Światowe standardy w tej dziedzinie są niezbędnym warunkiem istnienia równych szans w handlu na szczeblu światowym.

Poprawka 13

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 m preambuły (nowy)

(2 m) Pomimo że kraje należące do OECD stosują wytyczne zawarte w Porozumieniu, kraje spoza OECD, w szczególności kraje wschodzące, nie biorą udziału w Porozumieniu, czego wynikiem mogą być niesprawiedliwe korzyści odnoszone przez eksporterów pochodzących z tych krajów. Powinno się zatem zachęcać te kraje do uczestnictwa w OECD i udziału w Porozumieniu.

Poprawka 14

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 n preambuły (nowy)

(2n) W związku z unijną polityką poprawy otoczenia regulacyjnego, mającą na celu uproszczenie i poprawę istniejących przepisów, Komisja i państwa członkowskie w przyszłych przeglądach Porozumienia powinny skupić się na zmniejszaniu obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw i organów administracji krajowych, w tym dla agencji kredytów eksportowych.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 15**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 o preambuły (nowy)**

(2o) *Poprawki do Porozumienia powinny zapewniać pełną spójność z art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), przyczyniając się tym samym do realizowania ogólnego celu, jakim jest rozwój i umacnianie demokracji oraz praworządności, a także przestrzeganie praw człowieka i podstawowych wolności. Przy transpozycji Porozumienia do prawa Unii należy zatem stosować w Unii dodatkowe środki, aby zagwarantować zgodność między Porozumieniem i prawem Unii.*

Poprawka 16**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 p preambuły (nowy)**

(2p) *Metodologia w zakresie oceny skutków społecznych oraz oddziaływania na środowisko, zapewniająca przestrzeganie wymogów w zakresie kredytów eksportowych, powinna być w pełni zgodna z zasadami strategii UE na rzecz zrównoważonego rozwoju, z umową z Kotonu oraz z konsensusem europejskim w sprawie rozwoju, a ponadto powinna odzwierciedlać zaangażowanie i zobowiązania Unii wynikające z ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), konwencji ONZ o różnorodności biologicznej (CBD) oraz zobowiązania związane z osiągnięciem milenijnych celów rozwoju (MCR), jak również normy społeczne, zawodowe i środowiskowe określone w umowach międzynarodowych.*

Poprawka 17**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 4 preambuły**

(4) Niniejsza decyzja ze skonsolidowanym i poprawionym tekstem Porozumienia w załączniku powinna zastąpić i uchylić decyzję 2001/76/WE, a decyzja 2001/77/WE powinna zostać uchylona.

(4) Niniejsze rozporządzenie ze skonsolidowanym i poprawionym tekstem Porozumienia w załączniku **I** powinno zastąpić i uchylić decyzję 2001/76/WE, a decyzja 2001/77/WE powinna zostać uchylona.

Poprawka 18**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – akapit pierwszy**

Wytyczne zawarte w załączonym do niniejszej decyzji Porozumieniu obowiązują **we Wspólnocie**.

Wytyczne zawarte w załączonym do niniejszego rozporządzenia Porozumieniu obowiązują **w Unii**.

Poprawka 19**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 a (nowy)****Artykuł 1a**

Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek dotyczący nowego rozporządzenia o niezwłocznym uchyleniu i zastąpieniu niniejszego rozporządzenia, jak tylko uczestnicy OECD uzgodnią nową wersję Porozumienia i nie później niż dwa miesiące po jej wejściu w życie.

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 20**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 b (nowy)****Artykuł 1b**

Dodatkowe środki dotyczące przejrzystości i sprawozdawczości, które należy stosować w Unii, określono w załączniku 1a do niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 21**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 c (nowy)****Artykuł 1c**

Rada składa Parlamentowi Europejskiemu i Komisji coroczne sprawozdanie w sprawie wdrażania przez każde państwo członkowskie Porozumienia w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych.

Poprawka 22**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 d (nowy)****Artykuł 1d**

Bilanse agencji kredytów eksportowych każdego państwa członkowskiego zawierają pełen przegląd aktywów i zobowiązań agencji. Zapewnia się pełną przejrzystość korzystania z instrumentów pozabilansowych przez agencje kredytów eksportowych.

Przedsiębiorstwa, inne niż MŚP, korzystające z kredytów eksportowych publikują rachunkowość finansową z podziałem na poszczególne państwa.

Poprawka 23**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik 1 a (nowy)****Załącznik 1a**

1) Bez uszczerbku dla prerogatyw organów państw członkowskich odpowiedzialnych za kontrolę krajowych programów w zakresie kredytów eksportowych, każde państwo członkowskie przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Komisji roczne sprawozdanie z działalności.

Roczne sprawozdanie z działalności zawiera następujące informacje:

- kontrolę wszystkich instrumentów i programów krajowych, do których Porozumienie ma zastosowanie oraz ich zgodności z Porozumieniem, zwłaszcza zawartym w nim wymogiem, w myśl którego składki ubezpieczeniowe są uzależnione od ryzyka i zabezpieczają długoterminowe koszty operacyjne;*
- zarys głównych działań operacyjnych podjętych w okresie sprawozdawczym i ich zgodności z Porozumieniem (wyszczególnienie nowych zobowiązań, ryzyka, obciążeń z tytułu składek, roszczeń opłaconych i zwrotów, a także mechanizmów obliczania ryzyka środowiskowego);*

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

— przedstawienie polityki państwa członkowskiego mającej na celu dopilnowanie, by strategie i cele dotyczące rozwoju nadawały kierunek działaniom w zakresie kredytów eksportowych w odniesieniu do kwestii środowiskowych i społecznych, praw człowieka, zrównoważonych pożyczek i walki z przekupstwem.

2) Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu analizę rocznego sprawozdania z działalności, w której ocenia zachowanie przez państwa członkowskie spójności z unijnymi strategiami politycznymi w zakresie rozwoju oraz przedstawia uwagi na temat ogólnej sytuacji w tych dziedzinach polityki.

3) Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu roczne sprawozdanie w sprawie wysiłków – podejmowanych na różnych forach współpracy międzynarodowej, w tym OECD i G-20, oraz podczas dwustronnych spotkań z krajami trzecimi, w tym na szczytach i podczas negocjacji w sprawie umów o partnerstwie i współpracy oraz umów o wolnym handlu – zmierzających do tego, aby kraje trzecie, zwłaszcza wschodzące gospodarki, wprowadzały wytyczne dotyczące przejrzystości ich agencji kredytów eksportowych na poziomie odpowiadającym co najmniej wspólnemu podejściu OCDE.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Projekt budżetu korygującego nr 1/2011 - Sekcja III - Komisja

P7_TA(2011)0128

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 1/2011 na rok budżetowy 2011, sekcja 3 – Komisja (07704/2011 – C7-0072/2011 – 2011/2022(BUD))

(2012/C 296 E/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 314, oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 37 i 38,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 15 grudnia 2010 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 1/2011 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011, przedstawiony przez Komisję dnia 14 stycznia 2011 r. (COM(2011)0009),
 - uwzględniając stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 1/2011, zajęte przez Radę dnia 15 marca 2011 r. (07704/2011 – C7-0072/2011),
 - uwzględniając art. 75b i art. 75e Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0115/2011),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 1/2011 mającego zastosowanie do budżetu na 2011 r. ma na celu uruchomienie Funduszu Solidarności UE na kwotę 182,4 mln euro w środkach na zobowiązania i płatności, aby złagodzić skutki powodzi wywołanej intensywnymi opadami deszczu w Polsce, na Słowacji, w Republice Czeskiej, na Węgrzech, w Chorwacji i w Rumunii,
- B. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 1/2011 służy formalnemu wprowadzeniu tej korekty do budżetu na rok 2011,
- C. mając na uwadze, że we wspólnym oświadczeniu w sprawie środków na płatności, dołączonym do budżetu na rok 2011, przewidywano przedłożenie budżetu korygującego, „jeżeli środki zapisane w budżecie na 2011 rok będą niewystarczające, aby pokryć wydatki”,
- D. mając na uwadze, że Rada postanowiła – zgodnie z art. 44 rozporządzenia finansowego – wykorzystać „ujemną rezerwę”,
- E. mając na uwadze, że ta decyzja Rady ma jedynie charakter pragmatyczny oraz nie stanowi trwałego i rozsądnego pod względem finansowym rozwiązania na wypadek ewentualnych nieprzewidzianych potrzeb w przyszłości, wobec czego należy ją traktować jako rozwiązanie jednorazowe,
- F. mając na uwadze, że Rada wezwała Komisję do „jak najszybszego” przedstawienia wniosku w sprawie utworzenia ujemnej rezerwy,

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 68 z 15.3.2011.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- G. mając na uwadze, że przyszły projekt budżetu korygującego dotyczący ujęcia w budżecie nadwyżki za rok budżetowy 2010 będzie odpowiednią okazją do utworzenia negatywnej rezerwy,
1. przyjmuje do wiadomości projekt budżetu korygującego nr 1/2011;
 2. jest zdania, że Fundusz Solidarności UE należy uruchamiać jak najszybciej po wystąpieniu klęski żywiołowej oraz że udzielanie pomocy, ocena i sporządzanie wniosków, a także przyjmowanie odpowiednich aktów budżetowych i prawnych powinno mieć miejsce sprawnie i szybko;
 3. wzywa Komisję, nie naruszając jej prawa do inicjatywy, do tego, aby w celu utworzenia ujemnej rezerwy posłużyła się projektem budżetu korygującego dotyczącego ujęcia w budżecie nadwyżki za rok budżetowy 2010, zgodnie z art. 15 rozporządzenia finansowego;
 4. zatwierdza stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 1/2011 bez poprawek i zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 1/2011 został ostatecznie przyjęty, oraz do zarządzania jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz parlamentom krajowym.

Uruchomienie Funduszu Solidarności UE - powódzie w 2010 r. w Polsce, na Słowacji, Węgrzech, w Czechach, Chorwacji i Rumunii

P7_TA(2011)0129

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2011)0010 – C7-0023/2011 – 2011/2021(BUD))

(2012/C 296 E/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0010 – C7-0023/2011),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 26,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólną deklarację Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą podczas posiedzenia pojednawczego w dniu 17 lipca 2008 r., dotyczącą Funduszu Solidarności,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0114/2011),

1. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

2. przypomina, że w pkt 26 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami przewidziano, iż w przypadku możliwości realokacji środków w ramach działu, w którym potrzebne są dodatkowe wydatki, Komisja uwzględni ten fakt podczas sporządzania niezbędnego wniosku;
3. zauważa, że Komisja już w pierwszych miesiącach roku zwróciła się o dodatkowe środki na zobowiązania i na płatności w celu zaspokojenia potrzeb Funduszu Solidarności Unii Europejskiej, ponieważ nie znalazła możliwości przegrupowania ani realokacji środków w ramach odpowiednich działów ani między nimi;
4. jest gotów rozważyć ogólną sytuację dotyczącą płatności w kontekście wyniku budżetu na rok 2010;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zadbania o jej publikację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2011/286/UE.)

Uprawnienia do połowów i rekompensata finansowa przewidziane w Umowie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między WE a Komorami ***

P7_TA(2011)0130

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów (15572/2010 – C7-0020/2011 – 2010/0287(NLE))

(2012/C 296 E/29)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (15572/2010),
- uwzględniając projekt Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów (15571/2010),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 43 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0020/2011),
- uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 8 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Budżetowej i Komisji Rozwoju (A7-0056/2011),

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

1. wyraża zgodę na zawarcie Protokołu;
2. zwraca się do Komisji o przekazanie Parlamentowi wniosków z posiedzeń i prac wspólnego komitetu przewidzianego w art. 9 w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów ⁽¹⁾, a także wieloletniego programu sektorowego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 protokołu, oraz wyników odpowiednich ocen rocznych; nalega, aby przedstawiciele Parlamentu Europejskiego mieli możliwość brania udziału jako obserwatorzy w posiedzeniach i pracach wspólnego komitetu przewidzianego w art. 9 umowy; zwraca się do Komisji o przedłożenie Parlamentowi i Radzie – w trakcie ostatniego roku obowiązywania protokołu i przed rozpoczęciem negocjacji w celu przedłużenia umowy – sprawozdania ze stosowania umowy;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Związku Komorów.

(¹) Przyjętej rozporządzeniem Rady (WE) nr 1563/2006 z dnia 5 października 2006 r. (Dz.U. L 290 z 20.10.2006, s. 6).

Mechanizm rozstrzygania sporów mający zastosowanie do sporów dotyczących postanowień handlowych Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między WE a Jordanią ***

P7_TA(2011)0131

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy w formie protokołu między Unią Europejską a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim ustanawiającego mechanizm rozstrzygania sporów mający zastosowanie do sporów dotyczących postanowień handlowych Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony (13758/2010 – C7-0057/2011 – 2010/0173(NLE))

(2012/C 296 E/30)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13758/2010),
- uwzględniając projekt Umowy w formie protokołu między Unią Europejską a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim ustanawiającego mechanizm rozstrzygania sporów mający zastosowanie do sporów dotyczących postanowień handlowych Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony (13974/2010),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 207 ust. 4 akapit pierwszy oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0057/2011),
- uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 8 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0067/2011),

1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Jordańskiego Królestwa Haszymidzkiego.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Umowa między UE i Marokiem ustanawiająca mechanizm rozstrzygania sporów ***

P7_TA(2011)0132

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. dotyczące projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustanawiającej mechanizm rozstrzygania sporów (13754/2010 – C7-0431/2010 – 2010/0181(NLE))

(2012/C 296 E/31)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13754/2010),
 - uwzględniając projekt umowy między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustanawiającej mechanizm rozstrzygania sporów (13973/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 207 ust. 4 akapit pierwszy oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0431/2010),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0066/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Królestwa Marokańskiego.

Mechanizm rozstrzygania sporów mający zastosowanie do sporów dotyczących postanowień handlowych Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między WE a Egiptem ***

P7_TA(2011)0133

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy w formie protokołu między Unią Europejską a Arabską Republiką Egiptu ustanawiającego mechanizm rozstrzygania sporów mający zastosowanie do sporów dotyczących postanowień handlowych Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Arabską Republiką Egiptu, z drugiej strony (13762/2010 – C7-0372/2010 – 2010/0229(NLE))

(2012/C 296 E/32)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13762/2010),
- uwzględniając projekt decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy w formie protokołu między Unią Europejską a Arabską Republiką Egiptu ustanawiającego mechanizm rozstrzygania sporów mający zastosowanie do sporów dotyczących postanowień handlowych Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Arabską Republiką Egiptu, z drugiej strony (13975/2010),

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 207 ust. 4 akapit pierwszy oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0372/2010),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0068/2011),
1. wyraża zgodę na przyjęcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Arabskiej Republiki Egiptu.

Udział Ukrainy w programach unijnych ***

P7_TA(2011)0134

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącego zawarcia protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy ustanawiającej partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Ukrainą z drugiej strony w sprawie umowy ramowej między Unią Europejską a Ukrainą dotyczącej ogólnych zasad udziału Ukrainy w programach unijnych (13604/2010 – C7-0401/2010 – 2010/0218(NLE))

(2012/C 296 E/33)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13604/2010),
 - uwzględniając projekt protokołu do zawartej w dniu 14 czerwca 1994 r. Umowy o partnerstwie i współpracy ustanawiającej partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony⁽¹⁾, w sprawie umowy ramowej między Unią Europejską a Ukrainą dotyczącej ogólnych zasad udziału Ukrainy w programach unijnych (13962/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody skierowany przez Radę zgodnie z art. 114, art. 168, art. 169, art. 172, art. 173 ust. 3, art. 188, art. 192 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0401/2010),
 - uwzględniając art. 81, art. 90 ust. 8 oraz art. 46 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0063/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich i Ukrainy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 49, z 19.2.1998, s. 3.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Przywóz produktów rybołówstwa, żywych małży, szkarłupni, osłonic, ślimaków morskich i ich produktów ubocznych z Grenlandii *I**

P7_TA(2011)0135

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady ustanawiającej zasady przywozu do Unii Europejskiej produktów rybołówstwa, żywych małży, szkarłupni, osłonic, ślimaków morskich i ich produktów ubocznych z Grenlandii (COM(2010)0176 – C7-0136/2010 – 2010/0097(COD))

(2012/C 296 E/34)

(Zwykła procedura ustawodawcza – pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2010)0176),
 - uwzględniając art. 203 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0136/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 43 ust. 2 oraz art. 204 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 - uwzględniając Artykuł Protokołu (nr 34) w sprawie szczególnych ustaleń dla Grenlandii, dołączony do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej wniosku,
 - uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną – na mocy protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez senat włoski, w której stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając art. 55 i art. 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A7-0057/2011),
1. przyjmuje stanowisko określone poniżej w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

P7_TC1-COD(2010)0097

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 kwietnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 ustanawiającego zasady przywozu do Unii Europejskiej produktów rybołówstwa, żywych małży, szkarłupni, osłonic, ślimaków morskich i ich produktów ubocznych z Grenlandii [Popr. 1]

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego **art. 43 ust. 2 i art. 204**, [Popr. 2]

uwzględniając Artykuł Protokołu (nr 34) w sprawie szczególnych ustaleń dla Grenlandii, załączonego do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, [Popr. 3]

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie **ze zwykłą procedurą ustawodawczą** ⁽²⁾, [Popr. 2]

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Grenlandia znajduje się w wykazie krajów i terytoriów zamorskich zamieszczonym w załączniku II do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Zgodnie z art. 198 TFUE, celem stowarzyszenia jest promowanie rozwoju gospodarczego i społecznego krajów i terytoriów zamorskich oraz ustanowienie ścisłych stosunków gospodarczych między nimi a Unią jako całością.
- (2) Dania i Grenlandia zwróciły się z prośbą o zezwolenie na wymianę handlową, zgodnie z przepisami w zakresie handlu w ramach Unii, pomiędzy Unią a Grenlandią, w zakresie produktów rybołówstwa, małży, szkarłupni, osłonic, ślimaków morskich i ich produktów ubocznych pochodzących z Grenlandii zgodnie z załącznikiem III do decyzji Rady 2001/822/WE z dnia 27 listopada 2001 r. w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Wspólnotą Europejską ⁽³⁾.
- (3) Wymiana handlowa, o której mowa, powinna odbywać się zgodnie z przepisami unijnymi w zakresie zdrowia zwierząt i bezpieczeństwa żywności ustanowionymi w aktach prawnych Unii, a także z przepisami dotyczącymi wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa.
- (4) Dania i Grenlandia powinny zatem dołożyć starań, aby przesyłki produktów wysyłane z Grenlandii do Unii Europejskiej były zgodne z obowiązującymi przepisami Unii dotyczącymi zdrowia zwierząt, bezpieczeństwa żywności oraz wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa. Kwalifikujące się podmioty prowadzące przedsiębiorstwa paszowe i żywnościowe powinny być wpisane do rejestru i umieszczone w wykazie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. ...

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 314 z 30.11.2001, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- (5) Właściwy organ w Grenlandii przedstawił Komisji oficjalną gwarancję w zakresie egzekwowania zgodności z przepisami unijnymi i wymogami w zakresie zdrowia zwierząt odnoszącymi się do przedmiotowych produktów. Gwarancja ta obejmuje w szczególności stosowanie przepisów rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego ⁽²⁾ oraz dyrektywy Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób ⁽³⁾; w ramach tej gwarancji zobowiązano się do dalszego zapewniania zgodności z przepisami w zakresie handlu w ramach Unii.
- (6) Zgodnie z dyrektywą Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego ⁽⁴⁾ należy ustanowić krajowe plany monitorowania zwierząt akwakultury. W konsekwencji przepisy te powinny stosować się również do Grenlandii.
- (7) W celu umożliwienia przywozu produktów do Unii Europejskiej z Grenlandii, zgodnego z przepisami ustanowionymi w aktach prawnych Unii w zakresie handlu w ramach Unii, Dania i Grenlandia powinny dołożyć starań na rzecz transpozycji i wykonania odpowiednich przepisów w Grenlandii przed datą przyjęcia **niniejszego rozporządzenia [Popr. 1]**. Dania i Grenlandia powinny dołożyć starań na rzecz zapewnienia, aby przywóz przedmiotowych produktów z państw trzecich do Grenlandii był zgodny z przepisami Unii w zakresie zdrowia zwierząt i bezpieczeństwa żywności. Kontrole weterynaryjne w punktach kontroli granicznej w Grenlandii należy przeprowadzać zgodnie z dyrektywą Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich ⁽⁵⁾. Kontrole weterynaryjne w punktach kontroli granicznej przeprowadza się w ścisłej współpracy z funkcjonariuszami służb celnych. W celu uproszczenia tego zadania należy zapewnić właściwym organom odpowiednie odniesienia do Nomenklatury scalonej (CN) określone w załączniku I do decyzji Komisji 2007/275/WE z dnia 17 kwietnia 2007 r. dotyczącej wykazu zwierząt i produktów mających podlegać kontroli w punktach kontroli granicznej na mocy dyrektyw Rady 91/496/EWG i 97/78/WE ⁽⁶⁾.
- (8) Dyrektywą Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽⁷⁾ wprowadzono skomputeryzowany system łączący władze weterynaryjne, mając w szczególności na uwadze ułatwienie szybkiej wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami na temat zdrowia i dobrostanu zwierząt (system TRACES). Decyzją Komisji 2004/292/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wprowadzenia systemu TRACES ⁽⁸⁾ nałożono na państwa członkowskie obowiązek stosowania systemu TRACES od dnia 1 kwietnia 2004 r. System ten jest niezbędny do efektywnego monitorowania handlu zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego i powinien w związku z tym być stosowany w Grenlandii do przesyłania danych dotyczących handlu przedmiotowymi produktami i ich przepływem.
- (9) Ogniska chorób zwierzęcych wymienionych w dyrektywie Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie ⁽⁹⁾ należy zgłaszać Komisji poprzez system zgłaszania chorób zwierzęcych (ADNS) zgodnie z decyzją Komisji 2005/176/WE z dnia 1 marca 2005 r. w sprawie ustanowienia skodyfikowanej formy i kodów zgłaszania chorób zwierząt zgodnie z dyrektywą Rady 82/894/EWG ⁽¹⁰⁾. W zakresie przedmiotowych produktów takie przepisy powinny obowiązywać również w odniesieniu do Grenlandii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55.

⁽³⁾ Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 116 z 4.5.2007, s. 9.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 63.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 58.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 59 z 5.3.2005, s. 40.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- (10) W rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającym procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽¹⁾ przewidziano wprowadzenie systemu wczesnego ostrzegania w odniesieniu do powiadamiania o wystąpieniu bezpośredniego lub pośredniego ryzyka dla zdrowia ludzkiego związanego z żywnością lub paszą. W zakresie przedmiotowych produktów przepisy te powinny stosować się również do Grenlandii.
- (11) Zanim Grenlandia będzie mogła przeprowadzać kontrole weterynaryjne produktów wprowadzanych do Grenlandii z państw trzecich, powinno się przeprowadzić w Grenlandii inspekcję UE w celu upewnienia się, że punkty kontroli granicznej w Grenlandii są zgodne z wymaganiami ustanowionymi w dyrektywie 97/78/WE, w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 136/2004 z dnia 22 stycznia 2004 r. ustanawiającym procedurę kontroli weterynaryjnej we wspólnotowych punktach kontroli granicznej dotyczącą produktów przywożonych z państw trzecich⁽²⁾ oraz w decyzji Komisji 2001/812/WE z dnia 21 listopada 2001 r. ustanawiającej wymogi dla zatwierdzenia urzędów kontroli granicznej odpowiedzialnych za kontrolę weterynaryjną produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁽³⁾.
- (12) Po uzyskaniu pozytywnego wyniku takich kontroli, punkty kontroli granicznej w Grenlandii zostają zamieszczone w decyzji Komisji 2009/821/WE z dnia 28 września 2009 r. ustalającej wykaz zatwierdzonych punktów kontroli granicznej, ustanawiającej niektóre zasady kontroli przeprowadzanych przez ekspertów weterynaryjnych Komisji oraz ustanawiającej jednostki weterynaryjne w systemie TRACES⁽⁴⁾. W celu zapewnienia efektywnej kontroli produktów rybołówstwa wprowadzonych do Grenlandii i do Unii Europejskiej, właściwe jest, aby **rozporządzenie to [Popr. 1]** było stosowane od momentu, w którym punkty kontroli granicznej w Grenlandii są wymienione w decyzji 2009/821/WE.
- (13) Środki niezbędne do wykonania **niniejszego rozporządzenia** należy przyjąć zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽⁵⁾.

PRZYJMUJĄ **NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE [Popr. 1]**:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

Niniejsze rozporządzenie [Popr. 1] stosuje się do produktów rybołówstwa, małży, szkarłupni, osłonic, ślimaków morskich i ich produktów ubocznych (zwanymi dalej „produktami”) pochodzących z Grenlandii lub wprowadzonych do Grenlandii, a następnie do Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Definicje

Dla celów **niniejszego rozporządzenia [Popr. 1]** stosuje się następujące definicje:

- a) „małże” oznaczają mięczaki zdefiniowane w pkt 2.1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004;
- b) „produkty rybołówstwa” oznaczają produkty zdefiniowane w pkt 3,1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004;
- c) „produkty uboczne” oznaczają produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego określone w art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, pochodzące z produktów rybołówstwa, małży, szkarłupni, osłonic lub ślimaków morskich;
- d) „produkty pochodzące z Grenlandii” oznaczają produkty określone zgodnie z postanowieniami załącznika III do decyzji 2001/822/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 21 z 28.1.2004, s. 11.

⁽³⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2001, s. 28.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 296 z 12.11.2009, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Artykuł 3

Ogólne zasady wymiany handlowej pomiędzy Unią Europejską a Grenlandią w zakresie produktów rybołówstwa, żywych małży, szkarłupni, osłonic, ślimaków morskich i ich produktów ubocznych

1. Państwa członkowskie zezwalają na przywóz do Unii Europejskiej produktów pochodzących z Grenlandii, zgodnie z aktami prawnymi Unii w zakresie handlu w ramach Unii.
2. Przywóz produktów do Unii podlega następującym warunkom:
 - a) efektywnej transpozycji i wykonaniu przez Grenlandię obowiązujących przepisów ustanowionych w aktach prawnych Unii dotyczących zdrowia zwierząt, bezpieczeństwa żywności oraz wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa, odnoszących się do produktów;
 - b) sporządzeniu i aktualizacji, zgodnie z art. 31 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, przez właściwy organ w Danii i Grenlandii wykazu zarejestrowanych podmiotów prowadzących przedsiębiorstwa paszowe i żywnościowe;
 - c) zgodności przesyłek wysyłanych do Unii Europejskiej z Grenlandii z obowiązującymi przepisami ustanowionymi w aktach prawnych Unii dotyczących zdrowia zwierząt, bezpieczeństwa żywności oraz wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa;
 - d) prawidłowemu stosowaniu przepisów ustanowionych w aktach prawnych Unii dotyczących zdrowia zwierząt, bezpieczeństwa żywności oraz wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa do wprowadzania produktów do Grenlandii.

Artykuł 4

Plany monitorowania zwierząt akwakultury

Dania i Grenlandia przedkładają do zatwierdzenia przez Komisję plany monitorowania w Grenlandii w celu wykrywania u zwierząt akwakultury obecności pozostałości i substancji, zgodnie z dyrektywą 96/23/WE.

Artykuł 5

Kontrole produktów przywożonych do Grenlandii z państw trzecich

1. Kontrole weterynaryjne prowadzone są odnośnie do przesyłek produktów wprowadzonych do Grenlandii z państw trzecich zgodnie z przepisami dyrektywy 97/78/WE.

W celu ułatwienia tych kontroli weterynaryjnych, Komisja dostarczy właściwym organom Danii i Grenlandii odniesienia do kodów CN wymienionych w załączniku I do decyzji Komisji 2007/275/WE w odniesieniu do produktów.

2. Propozycje ustanowienia punktów kontroli granicznej w Grenlandii są przedkładane Komisji do zatwierdzenia zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 97/78/WE.

Wykaz punktów kontroli granicznej zatwierdzony dla Grenlandii zostaje włączony do wykazu punktów kontroli granicznej państw członkowskich zatwierdzonych zgodnie z dyrektywami 91/496/EWG i 97/78/WE.

Artykuł 6

System informacji

1. Dane o przepływie produktów i handlu danymi produktami w Grenlandii przekazywane są w języku duńskim za pośrednictwem TRACES zgodnie z decyzją 2004/292/WE.
2. Zgłaszanie chorób zwierząt wodnych dotyczących produktów w Grenlandii odbywa się poprzez ADNS, zgodnie z dyrektywą 82/894/EWG i decyzją 2005/176/WE.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

3. Zgłaszanie bezpośrednich lub pośrednich zagrożeń dla zdrowia ludzkiego wynikających z produktów w Grenlandii odbywa się poprzez RASFF ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 178/2002/.

Artykuł 7

Znak identyfikacyjny

Przesyłki produktów wysyłane do Unii Europejskiej z Grenlandii opatrzone są znakiem identyfikacyjnym dla Grenlandii, „GL”, zgodnie z przepisami sekcji I B załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 853/2004.

Artykuł 8

Potwierdzenie zgodności z wymogami ustanowionymi w *niniejszym rozporządzeniu [Popr. 1]*

Przez upływem daty rozpoczęcia stosowania *niniejszego rozporządzenia [Popr. 1]*, o którym mowa w art. 11, Dania i Grenlandia przedstawią pisemne potwierdzenie, że środki niezbędne do stosowania *niniejszego rozporządzenia [Popr. 1]* zostały podjęte.

Artykuł 9

Środki wykonawcze

Środki niezbędne do wykonania *niniejszego rozporządzenia [Popr. 1]* przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 10.

Artykuł 10

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt ustanowiony w art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE)182/2011.

Artykuł 11

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie [Popr. 1] wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. **[Popr. 1]**.

Jest ono stosowane od daty zamieszczenia w decyzji 2009/821/WE pierwszego punktu kontroli granicznej w Grenlandii.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Minimalne normy dotyczące procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej *I**

P7_TA(2011)0136

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie minimalnych norm dotyczących procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w państwach członkowskich (przekształcenie) (COM(2009)0554 – C7-0248/2009 – 2009/0165(COD))

(2012/C 296 E/35)

(Zwykła procedura ustawodawcza – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Parlamentu i Rady (COM(2009)0554),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 63 akapit pierwszy ust. 1 lit. d) i ust. 2. lit. a) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0248/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 78 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno - Społecznego z dnia 28 kwietnia 2010 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie przyszłości wspólnego europejskiego systemu azylowego ⁽³⁾,
 - uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 2 lutego 2010 r. skierowane do Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zgodnie z art. 87 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 87 i 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0085/2011),
- A. mając na uwadze, że zdaniem konsultacyjnej grupy roboczej złożonej z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji omawiany wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych oprócz tych, które już zaznaczono jako takie we wniosku, oraz że w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów poprzednich aktów wraz ze zmianami merytorycznymi, wniosek zawiera zwykłą kodyfikację istniejących tekstów bez żadnych zmian merytorycznych,
1. zatwierdza swoje stanowisko w pierwszym czytaniu w wersji uwzględniającej zalecenia konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;

⁽¹⁾ Dz.U. C 18 z 19.1.2011, s. 85.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 10.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2009)0165

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 kwietnia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie minimalnych norm dotyczących procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w państwach członkowskich (przekształcenie)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich ⁽³⁾ wprowadzonych ma być szereg zasadniczych zmian. Dla zachowania przejrzystości dyrektywę tę należy przekształcić.
- (2) Wspólna polityka azylowa, w tym wspólny europejski system azylowy, jest integralnym elementem wytyczonego przez Unię Europejską celu, polegającego na stopniowym ustanowieniu przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości otwartej dla tych, którzy, zmuszeni przez okoliczności, poszukują zgodnie z prawem ochrony w Unii.
- (3) Na specjalnym posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. Rada Europejska uzgodniła podjęcie wysiłków mających na celu ustanowienie wspólnego europejskiego systemu azylowego, opartego na pełnym i integralnym stosowaniu Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., zmienionej protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r. („Konwencja genewska”), potwierdzając w ten sposób zasadę non-refoulement i zapewniając, że nikt nie będzie odsyłany tam, gdzie narażony jest na prześladowania.
- (4) W konkluzjach z Tampere przewidziano, że w niedługim terminie wspólny europejski system azylowy powinien objąć wspólne normy w zakresie sprawiedliwych i skutecznych procedur azylowych w państwach członkowskich, a w dłuższym terminie przepisy wspólnotowe prowadzące do wspólnej procedury azylowej we Wspólnocie Europejskiej.
- (5) Dyrektywa 2005/85/WE była pierwszym środkiem w zakresie procedur azylowych.
- (6) Pierwsza faza tworzenia wspólnego europejskiego systemu azylowego została już obecnie zrealizowana. Rada Europejska zebrana w dniu 4 listopada 2004 r. przyjęła program haski, w którym wyznaczono cele do osiągnięcia w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w latach 2005-2010. W tym kontekście w programie haskim wezwano Komisję Europejską do zakończenia oceny aktów prawnych przyjętych w ramach tej pierwszej fazy oraz do przedłożenia Radzie i Parlamentowi Europejskiemu aktów i środków, które mają zostać przyjęte w ramach drugiej fazy, tak by mogły one zostać przyjęte przed 2010 r. Zgodnie z programem haskim, stworzenie wspólnego europejskiego systemu azylowego służy realizacji celu zakładającego ustanowienie wspólnej procedury azylowej oraz jednolitego statusu obowiązujących na terytorium całej Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 18 z 19.1.2011, s. 85.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 326 z 13.12.2005, s. 13.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- (7) W Europejskim pakcie o migracji i azylu przyjętym w dniu 16 października 2008 r. Rada Europejska odnotowała znaczące różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi w zakresie udzielania ochrony oraz wezwała do podjęcia nowych inicjatyw, w tym do przedłożenia wniosku dotyczącego ustanowienia jednolitej procedury azylowej obejmującej wspólne gwarancje, by dopełnić proces ustanawiania wspólnego europejskiego systemu azylowego przewidzianego w programie haskim.
- (8) Należy zmobilizować zasoby Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców oraz Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu, **między innymi** w celu odpowiedniego wsparcia wysiłków państw członkowskich w odniesieniu do wdrożenia norm określonych w drugiej fazie tworzenia wspólnego europejskiego systemu azylowego, w szczególności tych państw członkowskich, których systemy azylowe poddawane są szczególnej i nieproporcjonalnej presji, zwłaszcza za względu na ich położenie geograficzne lub sytuację demograficzną. **W państwach członkowskich, które – w stosunku do liczby ludności – otrzymują nieproporcjonalnie wysoką liczbę wniosków o azyl należy również bezzwłocznie udostępnić wsparcie finansowe oraz administracyjne wsparcie techniczne w ramach Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców i odpowiednio Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu, tak aby państwa tego mogły zastosować się do przepisów niniejszej dyrektywy. [Popr. 1]**
- (9) W celu zagwarantowania kompleksowej i skutecznej oceny potrzeby uzyskania ochrony międzynarodowej przez wnioskodawców w rozumieniu dyrektywy [...]/.../UE [w sprawie minimalnych norm kwalifikowania i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej zakresu udzielanej ochrony (dyrektywy w sprawie kwalifikowania)], unijne ramy procedur udzielania pomocy międzynarodowej powinny opierać się na koncepcji jednolitej procedury azylowej.
- (10) Głównym celem niniejszej dyrektywy jest stworzenie dalszych minimalnych norm dotyczących procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w państwach członkowskich w dążeniu do ustanowienia w Unii wspólnej procedury azylowej.
- (11) Zbliżenie przepisów dotyczących procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej powinno pomóc w ograniczeniu wtórnego przepływu wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową między państwami członkowskimi, w przypadkach, w których tego rodzaju przepływ byłby spowodowany różnicami w ramach prawnych oraz stworzeniu równorzędnych warunków stosowania dyrektywy [...]/.../UE [dyrektywy w sprawie kwalifikowania] w państwach członkowskich.
- (12) Z samego charakteru minimalnych norm wynika, że państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia lub utrzymania korzystniejszych przepisów wobec obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, którzy poszukują ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim, w przypadku gdy przyjmuje się, że taki wniosek złożyła osoba, która potrzebuje ochrony międzynarodowej w rozumieniu dyrektywy [...]/.../UE [dyrektywy w sprawie kwalifikowania].
- (13) Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Dyrektywa ma służyć w szczególności wspieraniu stosowania art. 1, 4, 18, 19, 21, 24 i 47 karty, i musi zostać odpowiednio do tego wdrażana. [Popr. 2]
- (14) W odniesieniu do traktowania osób objętych zakresem niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie związane są zobowiązaniami wynikającymi z aktów prawa międzynarodowego, których są stronami.
- (15) **Państwa członkowskie są zobowiązane do pełnego przestrzegania zasady non-refoulement i prawa do azylu, co obejmuje dostęp do procedury azylowej dla każdej osoby pragnącej ubiegać się o azyl i znajdującej się na obszarze ich jurysdykcji, w tym dla osób znajdujących się pod faktyczną kontrolą danego organu UE lub państwa członkowskiego. [Popr. 3]**
- (16) Istotne jest, aby decyzje w sprawie wszystkich wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej podejmowane były na podstawie faktów oraz, w pierwszej instancji, przez organy, których personel posiada odpowiednią wiedzę i przechodzi niezbędne szkolenie w dziedzinie azylu i uchodźców. [Popr. 4]

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- (17) Podejmowanie decyzji w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w możliwie jak najkrótszym terminie leży w interesie zarówno państw członkowskich, jak i wnioskodawców, przy czym nie może to stanowić przeszkody dla odpowiedniego i kompletnego rozpatrzenia wniosku.
- (18) Pojęcie porządku publicznego może obejmować między innymi skazanie za popełnienie poważnego przestępstwa.
- (19) W interesie prawidłowego uznania osób potrzebujących ochrony za uchodźców w rozumieniu art. 1 Konwencji genewskiej lub za osoby kwalifikujące się do objęcia ich ochroną uzupełniającą, każdy wnioskodawca powinien mieć skuteczny dostęp do procedur, możliwość współpracy i właściwego komunikowania się z właściwymi organami w celu przedstawienia istotnych okoliczności faktycznych swojej sprawy oraz **skuteczne** gwarancje proceduralne, by prowadzić swą sprawę na wszystkich etapach procedury. Ponadto procedura rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej powinna zasadniczo zapewniać wnioskodawcy przynajmniej prawo pobytu do czasu wydania **ostatecznej** decyzji przez organ rozstrzygający, **a w przypadku decyzji odmownej – przez czas konieczny na wniesienie środka odwoławczego w postępowaniu sądowym i tak długo, jak na to zezwoli właściwy organ sądowy**, możliwość skorzystania z usług tłumacza w celu przedstawienia swojej sprawy w przypadku przesłuchania przez organy, możliwość kontaktowania się z przedstawicielem Wysokiego Komisarza Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) oraz z organizacjami doradzającymi osobom wnioskującym o ochronę międzynarodową, prawo do odpowiedniego zawiadomienia o decyzji, faktycznego i prawnego uzasadnienia tej decyzji, możliwość konsultowania się z doradcą prawnym lub innym doradcą oraz prawo do uzyskania informacji o swojej sytuacji prawnej w decydujących momentach przebiegu procedury w języku, **który rozumie lub** co do którego można zasadnie przyjąć, że zostanie przez niego zrozumiany, jak również, w przypadku decyzji odmownej, prawo do skutecznego środka odwoławczego do sądu. [Popr. 5]
- (20) W celu zagwarantowania skutecznego dostępu do procedury rozpatrywania wniosków, urzędnicy, którzy jako pierwsi mają kontakt z osobami ubiegającymi się o ochronę międzynarodową, w szczególności osoby nadzorujące granice lądowe lub morskie albo prowadzący kontrolę graniczną, powinni otrzymać wytyczne i niezbędne przeszkolenie w zakresie rozpoznawania, **rejestracji i przekazywania organowi rozstrzygającemu** wniosków o ochronę międzynarodową. Powinni oni być zdolni do udzielenia obywatelom państw trzecich lub bezpaństwowcom przebywającym na terytorium państw członkowskich, w tym na ich granicy, na wodach terytorialnych lub strefach tranzytowych, i pragnącym wystąpić o ochronę międzynarodową, wszelkich właściwych informacji na temat miejsca i trybu składania wniosków o ochronę międzynarodową. Jeżeli osoby te znajdują się na wodach terytorialnych państwa członkowskiego, powinny zostać przetransportowane na ląd, gdzie ich wnioski powinny zostać rozpatrzone zgodnie z niniejszą dyrektywą. [Popr. 6]
- (21) Ponadto należy ustanowić szczególne gwarancje proceduralne dla osób wymagających szczególnej troski, takich jak małoletni, małoletni bez opieki, **kobiety ciężarne**, osoby, które padły ofiarą tortur, zgwałcenia lub innych poważnych aktów przemocy, **np. aktów przemocy uwarunkowanej płcią i szkodliwych praktyk tradycyjnych**, oraz osoby niepełnosprawne, w celu stworzenia warunków niezbędnych do zapewnienia im skutecznego dostępu do procedur oraz przedstawienia elementów potrzebnych do uzasadnienia wniosku o ochronę międzynarodową. [Popr. 7]
- (22) Krajowe środki dotyczące identyfikowania oraz dokumentowania symptomów i oznak tortur oraz innych poważnych aktów przemocy fizycznej lub psychicznej, w tym aktów przemocy seksualnej w procedurach objętych zakresem niniejszej dyrektywy powinny opierać się między innymi na Podręczniku skutecznego dochodzenia i dokumentacji w sprawach dotyczących stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karaniami (protokół istambulski).
- (23) W celu zagwarantowania równości materialnej między kobietami i mężczyznami występującymi z wnioskiem, w procedurze rozpatrywania wniosków należy uwzględnić aspekty związane z płcią. W szczególności przesłuchania należy zorganizować w taki sposób, by zarówno mężczyźni, jak i kobiety występujący z wnioskiem mogli, jeśli zwrócą się o to, opisać swoje przeżycia w sprawach związanych z prześladowaniem ze względu na płeć **osobie tej samej płci, specjalnie przeszkolonej w zakresie przesłuchań dotyczących prześladowań ze względu na płeć**. W procedurach opartych na koncepcji bezpiecznego kraju trzeciego, bezpiecznego kraju pochodzenia lub koncepcji kolejnego wniosku należy odpowiednio uwzględnić złożoność spraw, w których wniosek składany jest z przyczyn związanych z płcią. [Popr. 8]

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- (24) Wdrażając niniejszą dyrektywę państwa członkowskie powinny w pierwszym rzędzie dążyć do „najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka”, zgodnie z konwencją Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka z 1989 r.
- (25) Procedury badania potrzeby uzyskania ochrony międzynarodowej należy zorganizować w sposób umożliwiający ■ organom **rozstrzygającym** skrupulatne rozpatrywanie wniosków o ochronę międzynarodową. [Popr. 9]
- (26) W przypadku gdy wnioskodawca składa kolejny wniosek, nie przedstawiając nowych dowodów lub argumentów, zobowiązanie państwa członkowskiego do przeprowadzenia pełnej procedury ponownego rozpatrzenia stanowiłoby niewspółmierne obciążenie. W tych przypadkach państwa członkowskie powinny mieć możliwość odrzucenia wniosku jako niedopuszczalnego zgodnie z zasadą powagi rzeczy osądzonej.
- (27) Wiele wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej składanych jest na granicy lub w strefie tranzytowej państwa członkowskiego przed wydaniem decyzji w sprawie wjazdu wnioskodawcy. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia procedur badania wniosków pod względem dopuszczalności i pod względem materialnym, umożliwiających podjęcie decyzji w sprawie wniosków złożonych na granicy lub w strefach tranzytowych na miejscu.
- (28) Przy ocenie zasadności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, kluczowym aspektem jest bezpieczeństwo wnioskodawcy w jego kraju pochodzenia. W przypadku gdy państwo trzecie może zostać uznane za bezpieczny kraj pochodzenia, państwa członkowskie powinny mieć możliwość uznania je jako bezpieczne i domniemywać, że jest ono bezpieczne dla danego wnioskodawcy, chyba że przedstawi on przeciwdowody.
- (29) Uwzględniając osiągnięty poziom harmonizacji w zakresie kwalifikowania obywateli państw trzecich i bezpaństwowców jako uchodźców powinno ustanowić się wspólne kryteria określania państw trzecich jako bezpiecznych krajów pochodzenia.
- (30) Uznanie państwa trzeciego za bezpieczny kraj pochodzenia do celów niniejszej dyrektywy nie może oznaczać stwierdzenia bezwarunkowej gwarancji bezpieczeństwa dla obywateli tego państwa. Ocena decydująca o takim uznaniu, z uwagi na jej charakter, może jedynie brać pod uwagę ogólne uwarunkowania cywilne, prawne i polityczne w tym państwie oraz to, czy osoby, które w danym państwie zostaną uznane winnymi prześladowań, tortur lub niehumanitarnego albo poniżającego traktowania, lub karnia, w praktyce podlegają karom. Z tego powodu istotne jest, aby państwo określone jako bezpieczne dla wnioskodawcy nie mogło dłużej za takie uchodzić w przypadku, gdy wnioskodawca wykaże, że istnieją ważne przyczyny przemawiające za tym, że dane państwo w jego szczególnej sytuacji nie może być dłużej uznawane za bezpieczne.
- (31) Państwa członkowskie powinny rozpatrzyć wszystkie wnioski pod względem merytorycznym, to jest ocenić, czy dany wnioskodawca kwalifikuje się do udzielenia mu ochrony międzynarodowej zgodnie z dyrektywą [...] [dyrektywą w sprawie kwalifikowania], z wyjątkiem przypadków, w których niniejsza dyrektywa stanowi inaczej, w szczególności w przypadku, gdy można **mieć pewność**, że inne państwo rozpatrzyłoby wniosek lub zapewniłoby **skuteczną** ochronę. W szczególności, państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do merytorycznej oceny wniosku o udzielenie o ochrony międzynarodowej w przypadku, gdy kraj pierwszego azylu przyznał wnioskodawcy status uchodźcy lub inną **dostępną i skuteczną** ochronę, a wnioskodawca będzie podlegał readmisji do tego kraju. **Państwa członkowskie powinny postępować według tej zasady tylko, jeżeli dany wnioskodawca jest bezpieczny w danym państwie trzecim.** [Popr. 10]
- (32) Państwa członkowskie nie powinny być również zobowiązane do merytorycznej oceny wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w przypadku, gdy można zasadnie oczekiwać, że wnioskodawca z powodu wystarczającego związku z państwem trzecim, określonego prawem krajowym, może poszukiwać ochrony w tym państwie trzecim oraz że zachodzą okoliczności wskazujące, że wnioskodawca zostanie przyjęty lub będzie podlegał readmisji do tego państwa. Państwa członkowskie powinny postępować według tej zasady jedynie w przypadku, gdy można przyjąć, że dany wnioskodawca będzie bezpieczny w danym państwie trzecim. W celu uniknięcia wtórnego przepływu wnioskodawców powinno ustanowić się wspólne zasady, według których państwa członkowskie uznają lub określają państwa trzecie jako bezpieczne.

■ [Popr. 11]

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- (33) W odniesieniu do cofnięcia statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej państwa członkowskie powinny dopilnować, by osoby korzystające z ochrony międzynarodowej były należycie informowane o możliwym ponownym rozpatrzeniu ich statusu oraz miały możliwość przedstawienia swojego stanowiska zanim organy będą mogły podjąć umotywowaną decyzję o cofnięciu ich statusu.
- (34) W myśl podstawowej zasady prawa Unii, od decyzji podjętych w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz w sprawie cofnięcia statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej służą skuteczne środki odwoławcze do sądu.
- (35) Zgodnie z art. 72 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej niniejsza dyrektywa nie narusza wykonywania przez państwa członkowskie obowiązków dotyczących utrzymania porządku publicznego i ochrony bezpieczeństwa wewnętrznego.
- (36) Niniejsza dyrektywa nie dotyczy przeprowadzanych między państwami członkowskimi postępowań regulowanych rozporządzeniem (UE) nr [...] ustanawiającym kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o ochronę międzynarodową, złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (rozporządzenie dublińskie).
- (37) Wnioskodawcy, do których zastosowanie ma rozporządzenie UE nr [...] [rozporządzenie dublińskiej] powinni mieć możliwość skorzystania z podstawowych zasad i gwarancji określonych w niniejszej dyrektywie oraz szczególnych gwarancji na mocy powyższego rozporządzenia.
- (38) Wykonanie niniejszej dyrektywy powinno być oceniane w regularnych odstępach czasu.
- (39) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, mianowicie ustanowienie minimalnych norm dotyczących procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w państwach członkowskich, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki proponowanych działań możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podejmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tego celu.
- (40) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związana, ani nie ma ona do niej zastosowania.
- (41) Zobowiązanie do przeniesienia niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinno ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu z dyrektywą 2005/85/WE. Zobowiązanie do przeniesienia przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z dyrektywy 2005/85/WE.
- (42) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminu przeniesienia do prawa krajowego dyrektywy określonego w załączniku II część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie minimalnych norm dotyczących procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej na mocy dyrektywy [...]/UE [dyrektywy w sprawie kwalifikowania] w państwach członkowskich.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „Konwencja geneńska” oznacza Konwencję dotyczącą statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., zmienioną protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r.;
- b) „wniosek” lub „wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej” oznacza wniosek o ochronę państwa członkowskiego złożony przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, którego można uznać za osobę ubiegającą się o status uchodźcy lub status ochrony uzupełniającej, i który nie występuje wyraźnie o inny rodzaj ochrony, pozostający poza zakresem dyrektywy [...] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania], o który można osobno wystąpić;
- c) „wnioskodawca” lub „wnioskodawca ubiegający się o ochronę międzynarodową” oznacza obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, w odniesieniu do którego nie została jeszcze podjęta ostateczna decyzja;
- d) „wnioskodawca o szczególnych potrzebach” oznacza wnioskodawcę, który ze względu na wiek, płeć, **orientację seksualną, tożsamość płciową**, niepełnosprawność, **chorobę fizyczną lub psychiczną** lub konsekwencje tortur, zgwałcenia lub innych poważnych form przemocy psychicznej, fizycznej lub seksualnej potrzebuje specjalnych gwarancji, by móc skorzystać z praw i dopełnić obowiązków zgodnie z niniejszą dyrektywą; [**Popr. 13**]
- e) „ostateczna decyzja” oznacza decyzję, w której stwierdza się, czy obywatelowi państwa trzeciego lub bezpaństwowcowi można nadać status uchodźcy lub status ochrony uzupełniającej na mocy dyrektywy [...] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania], i która już nie podlega środkowi odwoławczemu w ramach rozdziału V niniejszej dyrektywy, niezależnie od tego, czy skutkiem takiego środka odwoławczego jest pozwolenie wnioskodawcom na pozostanie w danych państwach członkowskich w oczekiwaniu na jego wynik;
- f) „organ rozstrzygający” oznacza każdy organ quasi-sądowy lub organ administracyjny w państwie członkowskim odpowiedzialny za rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej i właściwy do podejmowania decyzji w takich sprawach w pierwszej instancji, z zastrzeżeniem załącznika I;
- g) „uchodźca” oznacza obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, spełniającego wymogi art. 2 lit. d) dyrektywy [...] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania];
- h) „osoba kwalifikująca się do objęcia jej ochroną uzupełniająca” oznacza obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który spełnia wymogi art. 2 lit. f) dyrektywy [...] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania];
- i) „ochrona międzynarodowa” oznacza uznanie przez państwo członkowskie obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca za uchodźcę lub osobę kwalifikującą się do objęcia jej ochroną uzupełniająca;
- j) „status uchodźcy” oznacza uznanie przez państwo członkowskie obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca za uchodźcę;
- k) „status ochrony uzupełniającej” oznacza uznanie przez państwo członkowskie obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca za osobę kwalifikującą się do objęcia jej ochroną uzupełniająca;
- l) „małoletni” oznacza obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który nie ukończył 18 lat;
- m) „małoletni bez opieki” oznacza; małoletniego określonego w art. 2 lit. l) dyrektywy [...] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania];
- n) „przedstawiciel” oznacza osobę wyznaczoną przez właściwe organy w charakterze kuratora mającego pomagać małoletniemu bez opieki i reprezentować go w celu najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka, jak również, w razie potrzeby, wykonywać czynności prawne w jego imieniu;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- o) „cofnięcie ochrony międzynarodowej” oznacza podjętą przez właściwy organ decyzję w sprawie cofnięcia, pozbawienia lub odmowy przedłużenia statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej danej osobie zgodnie z dyrektywą [...] [dyrektywą w sprawie kwalifikacji];
- p) „pozostawać w państwie członkowskim” oznacza pozostawać na terytorium, w tym na granicy lub w strefach tranzytowych państwa członkowskiego, w którym wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został złożony lub jest rozpatrywany;
- q) **„nowe fakty i okoliczności” oznaczają fakty potwierdzające istotę wniosku, które mogą przyczynić się do rewizji wcześniejszej decyzji. [Popr. 15]**

Artykuł 3

Zakres

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do wszystkich wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych na terytorium, w tym na granicy, na wodach terytorialnych lub w strefach tranzytowych państwa członkowskiego, oraz do cofania statusu ochrony międzynarodowej.
2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się w przypadkach wniosków o azyl dyplomatyczny lub terytorialny złożonych w przedstawicielstwach państw członkowskich.
3. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o stosowaniu niniejszej dyrektywy w procedurach rozstrzygania wniosków o wszelkie rodzaje ochrony międzynarodowej pozostające poza zakresem dyrektywy [...] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania].

Artykuł 4

Odpowiedzialne organy

1. Państwa członkowskie wyznaczają dla wszystkich procedur organ rozstrzygający, który będzie odpowiedzialny za właściwe rozpatrzenie wniosków zgodnie z niniejszą dyrektywą. Państwa członkowskie dopilnowują, by organ ten miał do dyspozycji dostatecznie liczny, kompetentny i wyspecjalizowany personel, tak aby mógł wypełniać powierzone mu zadania w przepisanych terminach. W tym celu państwa członkowskie zapewniają programy szkolenia początkowego i doskonalącego dla personelu rozpatrującego wnioski i podejmującego decyzje w sprawie ochrony międzynarodowej.
2. Szkolenie, o którym mowa w ust.1 obejmuje w szczególności:
 - a) przepisy materialne i proceduralne w zakresie ochrony międzynarodowej oraz praw człowieka ustanowione we właściwych aktach międzynarodowych i unijnych, w tym zasadę non-refoulement oraz zasadę niedyskryminacji;
 - b) wnioskodawców o szczególnych potrzebach zgodnie z definicją w art. 2 lit. d); [Popr. 16]**
 - c) świadomość aspektów związanych z płcią, **orientacją seksualną**, traumatycznymi przeżyciami i wiekiem, **przy zwróceniu szczególnej uwagi na małoletnich bez opieki; [Popr. 17]**
 - d) wykorzystanie informacji o kraju pochodzenia;
 - e) techniki przesłuchania, w tym komunikację międzykulturową;
 - f) identyfikację i dokumentowanie oznak i symptomów tortur;
 - g) ocenę dowodów, w tym zasadę rozstrzygania wątpliwości na korzyść wnioskodawcy;
 - h) zagadnienia orzecznictwa mającego znaczenie przy rozpatrywaniu wniosków o ochronę międzynarodową.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

3. Państwa członkowskie mogą jednakże postanowić, że inny organ jest odpowiedzialny za rozpatrywanie spraw na mocy rozporządzenia (UE) nr .../... [rozporządzenie dublińskie].

4. W przypadku wyznaczenia organu zgodnie z ust. 3 państwa członkowskie dopilnowują, by personel tego organu posiadał odpowiednią wiedzę i przeszedł niezbędne szkolenie, tak aby mógł wypełniać swoje obowiązki przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy. [Popr. 18]

5. Wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej złożone w państwie członkowskim do organów innego państwa członkowskiego prowadzącego kontrolę graniczną lub imigracyjną rozpatrywane są przez państwo członkowskie, na którego terytorium złożono wniosek.

Artykuł 5

Korzystniejsze przepisy

Państwa członkowskie mogą wprowadzić lub utrzymać korzystniejsze normy dotyczące procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, o ile normy te są zgodne z niniejszą dyrektywą.

ROZDZIAŁ II

PODSTAWOWE ZASADY I GWARANCJE

Artykuł 6

Dostęp do procedury

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za przyjmowanie i rejestrowanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Bez uszczerbku dla ust. 5, 6, 7 i 8, państwa członkowskie mogą wymagać, by wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej były składane osobiście lub w wyznaczonym miejscu.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, by osoba pragnąca złożyć wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej miała faktyczną możliwość jak najszybszego złożenia wniosku do właściwego organu. **Jeżeli wnioskodawca nie może osobiście złożyć wniosku, państwa członkowskie umożliwiają przedstawicielowi prawnemu złożenie wniosku w imieniu wnioskodawcy.** [Popr. 19]

3. Państwa członkowskie dopilnowują, by każda osoba dorosła posiadająca zdolność do czynności prawnych miała prawo złożenia we własnym imieniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

4. Państwa członkowskie mogą przewidzieć możliwość złożenia przez wnioskodawcę wniosku w imieniu osób pozostających na jego utrzymaniu. W takich przypadkach państwa członkowskie dopilnowują, by osoby dorosłe pozostające na utrzymaniu wnioskodawcy wyraziły zgodę na złożenie wniosku w ich imieniu, zaś w przeciwnym razie miały możliwość złożenia wniosku we własnym imieniu.

Zgoda jest wymagana w momencie składania wniosku albo, najpóźniej, w momencie przeprowadzania przesłuchania osoby dorosłej pozostającej na utrzymaniu wnioskodawcy. Każda osoba dorosła spośród tych osób jest, przed zwróceniem się do niej o zgodę, informowana na osobności o właściwych konsekwencjach proceduralnych oraz o prawie do złożenia odrębnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

5. Państwa członkowskie dopilnowują, by małoletni miał prawo do składania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w swoim imieniu, **jeżeli zgodnie z prawem krajowym ma zdolność postulacyjną, lub w przeciwnym razie za pośrednictwem swoich przedstawicieli prawnych lub ich pełnomocników. We wszystkich innych przypadkach stosuje się ust. 6.** [Popr. 20]

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

6. Państwa członkowskie dopilnowują, by właściwe organy, o których mowa w art. 10 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽¹⁾ miały prawo złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w imieniu małoletniego bez opieki jeżeli, na podstawie indywidualnej oceny jego sytuacji osobistej, organy te są zdania, że małoletni może potrzebować opieki na mocy dyrektywy [.../.../UE] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania].

7. Państwa członkowskie mogą określić w prawodawstwie krajowym:

- a) przypadki, w których małoletni może złożyć wniosek we własnym imieniu;
- b) przypadki, w których wniosek małoletniego bez opieki musi zostać złożony przez przedstawiciela, zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. a).

■ [Popr. 21]

8. Państwa członkowskie dopilnowują, by straż graniczna, policja i organy imigracyjne, jak również personel ośrodków zatrzymania, otrzymali instrukcje i niezbędne szkolenie w zakresie **rozpoznawania, rejestracji i przekazywania wniosków** o udzielenie ochrony międzynarodowej. Jeżeli organy te zostały wyznaczone na organy właściwe na mocy ust. 1, instrukcje te obejmują zobowiązanie do rejestrowania wniosku. W pozostałych przypadkach instrukcje nakazują przekazanie wniosku do organu właściwego w celu jego zarejestrowania, wraz z wszelkimi właściwymi informacjami. [Popr. 22]

Państwa członkowskie dopilnowują, by wszystkie organy, do których przypuszczalnie zwróci się osoba zamierzająca złożyć wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej były w stanie pouczyć ją gdzie i w jaki sposób może złożyć taki wniosek lub też mogą zobowiązać te organy do przekazania wniosku do właściwego organu.

9. Właściwe organy rejestrują wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w ciągu 72 godzin od momentu, w którym dana osoba wyraziła pragnienie ubiegania się o ochronę międzynarodową na mocy ust. 8 akapit pierwszy.

Artykuł 7

Informowanie i doradztwo na przejściach granicznych i w ośrodkach zatrzymania

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by informacje o procedurach, którym należy się poddać w celu złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej były dostępne:

- a) na przejściach granicznych, w tym w strefach tranzytowych, na granicach zewnętrznych; oraz
- b) w ośrodkach zatrzymania.

2. Państwa członkowskie zapewniają możliwość skorzystania z pomocy tłumaczy, by zagwarantować komunikację między osobami pragnącymi złożyć wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz strażą graniczną lub personelem ośrodków zatrzymania.

3. Państwa członkowskie dopilnowują, by organizacje świadczące pomoc **prawną i zapewniające reprezentację prawną** wnioskodawcom ubiegającym się o ochronę międzynarodową miały **szybki** dostęp do przejść granicznych, w tym do stref tranzytowych, oraz do ośrodków zatrzymania ■ [Popr. 23]

Państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy regulujące obecność takich organizacji w miejscach, o których mowa w niniejszym artykule, **o ile nie ograniczają one wnioskodawcom dostępu do pomocy doradczej**. [Popr. 24]

⁽¹⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Artykuł 8

Prawo do pozostania w państwie członkowskim do czasu rozpatrzenia wniosku

1. Wnioskodawcom pozwala się pozostać w państwie członkowskim, wyłącznie dla potrzeb procedury, do czasu podjęcia przez organ rozstrzygający **ostatecznej** decyzji, **również w przypadkach gdy wnioskodawca wnosi odwołanie, i tak długo, jak na to zezwoli właściwy organ sądowy**. To prawo do pozostania nie oznacza uprawnienia do otrzymania zezwolenia na pobyt. [Popr. 25]
2. Państwa członkowskie mogą uczynić wyjątek jedynie w przypadkach, gdy dana osoba składa kolejny wniosek opisany w art. 34 ust. 7 lub gdy wydadzą one tę osobę lub dokonają jej ekstradycji, do innego państwa członkowskiego, na mocy zobowiązań wynikających z decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi⁽¹⁾ lub z innych przyczyn, albo do państwa trzeciego, z wyłączeniem kraju pochodzenia danego wnioskodawcy albo do międzynarodowych sądów lub trybunałów karnych.
3. Państwo członkowskie może dokonać ekstradycji wnioskodawcy do państwa trzeciego na mocy ust. 2, wyłącznie gdy ■ decyzja o ekstradycji nie doprowadzi bezpośrednio lub pośrednio do naruszenia zasady non-refoulement, w pogwałceniu zobowiązań międzynarodowych państwa członkowskiego, **ani nie narazi wnioskodawcy na nieludzkie lub poniżające traktowanie po jego przybyciu do danego państwa trzeciego**. [Popr. 26]

Artykuł 9

Wymogi dotyczące rozpatrywania wniosków

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej nie były ani odrzucane, ani pozostawiane bez rozpatrzenia wyłącznie z powodu niezłożenia ich w najkrótszym możliwym terminie.
2. Wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej są najpierw badane w celu ustalenia, czy wnioskodawców można zakwalifikować jako uchodźców. W przeciwnym wypadku wnioski są badane w celu ustalenia, czy wnioskodawcy kwalifikują się do udzielenia im ochrony uzupełniającej.
3. Państwa członkowskie dopilnowują, by decyzje organu rozstrzygającego wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej były podejmowane po odpowiednim rozpatrzeniu. W tym celu państwa członkowskie dopilnowują, by:
 - a) wnioski były rozpatrywane, a decyzje podejmowane indywidualnie, obiektywnie i bezstronnie;
 - b) uzyskiwane były precyzyjne i aktualne informacje z różnych źródeł, takich jak Wysoki Komisarz Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR), Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu **oraz międzynarodowe organizacje zajmujące się obroną praw człowieka**, dotyczące ogólnej sytuacji panującej w krajach pochodzenia wnioskodawców oraz, w razie potrzeby, w państwach, przez które przejeżdżały one tranzytem, oraz aby takie informacje były udostępniane personelowi odpowiedzialnemu za rozpatrywanie wniosków i podejmowanie decyzji, jak również, w przypadkach, w których organ rozstrzygający uwzględni te informacje przy podejmowaniu decyzji, wnioskodawcy i jego doradcy prawnemu; [Popr. 27]
 - c) personel rozpatrujący wnioski i podejmujący decyzje posiadał wiedzę dotyczącą właściwych norm obowiązujących w dziedzinie prawa azylowego i uchodźczego, **a także w dziedzinie praw człowieka oraz ukończył programy szkoleń początkowych i doskonalących, o których mowa w art. 4 ust. 1;** [Popr. 28]
 - d) personel rozpatrujący wnioski i podejmujący decyzję został poinstruowany oraz, w razie potrzeby, miał możliwość konsultacji z ekspertami na temat konkretnych zagadnień, takich jak kwestie medyczne, kulturowe oraz związane z dziećmi, płcią, **wyznaniem lub orientacją seksualną;** [Popr. 29]

⁽¹⁾ Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

e) **wnioskodawca i jego doradca prawny mają dostęp do informacji dostarczanych przez ekspertów, o których mowa w lit. d).** [Popr. 30]

4. Poprzez organ rozstrzygający lub poprzez wnioskodawcę, lub w inny sposób, organy, o których mowa w rozdziale V, mają dostęp do ogólnych informacji, o których mowa w ust. 3 lit. b), koniecznych dla wypełniania ich zadań.

5. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące tłumaczenia dokumentów istotnych dla rozpatrzenia wniosków.

Artykuł 10

Wymogi dotyczące podejmowania decyzji przez organ rozstrzygający

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by decyzje w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej były wydawane na piśmie.

2. Państwa członkowskie dopilnowują również, by w przypadku odrzucenia **lub przyjęcia** wniosku o nadanie statusu uchodźcy lub udzielenie ochrony uzupełniającej decyzja – **w momencie jej wydania i podpisania przez odbiorcę przy odbiorze** – zawierała **jasne** pisemne uzasadnienie faktyczne i prawne oraz informację o trybie odwołania się od negatywnej decyzji. [Popr. 31]

■ [Popr. 32]

3. Do celów art. 6 ust. 4 oraz w każdym przypadku, gdy wniosek oparty jest na tych samych podstawach, państwa członkowskie mogą podjąć jedną decyzję odnoszącą się do wszystkich osób pozostających na utrzymaniu wnioskodawcy.

4. Ustępu 3 nie stosuje się do przypadków, w których ujawnienie szczególnych okoliczności dotyczących osoby członkom jej rodziny może zagrozić interesom tej osoby, w tym w sprawach związanych z przesładowaniem ze względu na płeć lub **orientację seksualną, tożsamość płciową i/lub** wiek. W takich przypadkach wydaje się odrębną decyzję wobec danej osoby. [Popr. 33]

Artykuł 11

Gwarancje dla wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową

1. W odniesieniu do procedur określonych w rozdziale III, państwa członkowskie dopilnowują, by wszystkim wnioskodawcom ubiegającym się o ochronę międzynarodową udzielano następujących gwarancji:

a) są oni informowani w języku, **który rozumieją lub** co do którego można zasadnie przyjąć, że zostanie przez nich zrozumiany, o procedurze, której należy się poddać oraz o ich prawach i obowiązkach w trakcie tej procedury, jak również potencjalnych skutkach nieprzestrzegania tych obowiązków i braku współpracy z organami. Są oni informowani o terminach, a także przysługujących im środkach służących spełnieniu obowiązku przedstawienia elementów, o których mowa w art. 4 [...]/.../UE [dyrektywy w sprawie kwalifikowania]. Informacje te są udzielane w takim terminie, aby umożliwić wnioskodawcom skorzystanie z praw zagwarantowanych niniejszą dyrektywą i wypełnienie obowiązków opisanych w art. 12; [Popr. 34]

b) w razie potrzeby wnioskodawcy mogą skorzystać z pomocy tłumacza w celu przedłożenia ich sprawy właściwym organom. Państwa członkowskie uznają za konieczne zapewnienie takiej pomocy przynajmniej w przypadku, gdy organ rozstrzygający wezwie wnioskodawcę na przesłuchanie, o którym mowa w art. 13, 14, 15, 16 i 31, a bez takiej pomocy nie można zapewnić odpowiedniej komunikacji. W takim przypadku oraz w innych przypadkach, gdy właściwe organy wzywają wnioskodawcę, koszty takiej pomocy są pokrywane ze środków publicznych;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- c) nie odmawia się im możliwości kontaktu z UNHCR lub jakąkolwiek inną organizacją świadczącą pomoc prawną lub doradczą osobom ubiegającym się o azyl zgodnie z prawodawstwem krajowym tego państwa członkowskiego;
 - d) otrzymują oni w rozsądnym terminie zawiadomienie o decyzji organu rozstrzygającego w sprawie ich wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Jeżeli doradca prawny lub inny doradca jest prawnym przedstawicielem wnioskodawcy, państwa członkowskie mogą powiadomić go o swojej decyzji zamiast powiadamiania wnioskodawcy ubiegającego się o ochronę międzynarodową;
 - e) są oni informowani o wyniku decyzji organu rozstrzygającego w języku, **który rozumieją lub** co do którego można zasadnie przyjąć, że zostanie przez nich zrozumiany, w przypadku gdy nie są wspierani ani reprezentowani przez doradcę prawnego lub innego doradcę. Udzielone informacje obejmują informację o trybie odwołania od negatywnej decyzji zgodnie z postanowieniami art. 10 ust. 2. **[Popr. 35]**
2. W odniesieniu do procedur przewidzianych w rozdziale V, państwa członkowskie dopilnowują, by wszyscy wnioskodawcy korzystali z gwarancji równoważnych gwarancjom, o których mowa w ust. 1 lit. b), c) i d) niniejszego artykułu.

Artykuł 12

Obowiązki wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową

1. Wnioskodawcy ubiegający się o ochronę międzynarodową **są zobowiązani, w miarę fizycznych i psychicznych możliwości, do ułatwienia ustalenia okoliczności sprawy oraz podania właściwym organom tożsamości, obywatelstwa oraz innych elementów, o których mowa w art. 4 ust. 2 dyrektywy [...]/.../UE [dyrektywy w sprawie kwalifikowania]. Jeżeli wnioskodawca nie posiada ważnego paszportu lub dokumentu zastępującego paszport, jest on zobowiązany do współpracy przy wydawaniu dokumentu tożsamości. Dopóki wnioskodawca ma zezwolenie na pobyt w państwie członkowskim podczas rozpatrywania wniosku o ochronę międzynarodową, nie ma obowiązku kontaktowania się z organami kraju pochodzenia, jeżeli istnieje obawa, że państwo to może go prześladować.** Państwa członkowskie mogą nałożyć na wnioskodawców inne obowiązki w zakresie współpracy z właściwymi organami, o ile obowiązki te są konieczne dla rozpatrzenia wniosku. **[Popr. 36]**
2. Państwa członkowskie mogą postanowić w szczególności, że:
- a) wnioskodawcy są zobowiązani do kontaktowania się z właściwymi organami lub do osobistego stawienia przed nimi, niezwłocznie albo w wyznaczonych terminach;
 - b) wnioskodawcy muszą przekazać posiadane przez nich dokumenty istotne dla rozpatrzenia wniosku, takie jak paszporty;
 - c) wnioskodawcy są zobowiązani do jak najszybszego informowania właściwych organów o swoim aktualnym miejscu pobytu lub adresie zamieszkania oraz o wszelkich zmianach w tym zakresie. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wnioskodawca musi przyjmować wszelką korespondencję odpowiednio w ostatnim wskazanym miejscu pobytu lub pod ostatnim wskazanym adresem zamieszkania;
 - d) właściwe organy mogą przeszukiwać wnioskodawcę oraz przedmioty, które nosi przy sobie, o ile przeszukiwanie zostanie przeprowadzone przez osobę tej samej płci, **wrażliwej na wiek i kulturę wnioskodawcy, i z pełnym poszanowaniem zasad godności ludzkiej oraz integralności fizycznej i psychicznej;** **[Popr. 37]**
 - e) właściwe organy mogą wykonywać fotografie wnioskodawcy; oraz
 - f) właściwe organy mogą utrzymywać treść wypowiedzi wnioskodawcy, pod warunkiem że został on o tym uprzednio poinformowany.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Artykuł 13

Przesłuchanie

1. Przed podjęciem decyzji przez organ rozstrzygający wnioskodawcy przysługuje możliwość stawienia się na przesłuchanie w sprawie jego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, które prowadzi **w języku rozumianym przez wnioskodawcę** osoba właściwa na mocy prawa krajowego do prowadzenia tego rodzaju przesłuchań. Przesłuchanie dotyczące **dopuszczalności wniosku o ochronę międzynarodową oraz** zasadniczej treści wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej przeprowadzane jest zawsze przez personel organu rozstrzygającego. **[Popr. 38]**

W przypadku, w którym osoba złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w imieniu osób pozostających na jej utrzymaniu, każda osoba dorosła, której dotyczy wniosek, musi mieć zapewnioną możliwość wyrażenia swojej opinii na osobności oraz stawienia się na przesłuchanie w sprawie jej wniosku.

Państwa członkowskie **określają** w prawodawstwie krajowym przypadki, w których możliwość stawienia się na przesłuchanie przysługuje małoletniemu, **należycie uwzględniając nadrzędny interes dziecka i jego szczególne potrzeby**. **[Popr. 39]**

2. Odstąpienie od przesłuchania dotyczącego zasadniczej treści wniosku możliwe jest w przypadkach, gdy:

- a) organ rozstrzygający jest w stanie podjąć pozytywną decyzję w kwestii nadania statusu uchodźcy na podstawie dostępnych dowodów; lub
- b) gdy właściwy organ uważa, że wnioskodawca nie jest zdolny do uczestnictwa lub nie jest w stanie uczestniczyć w przesłuchaniu z powodu utrzymujących się okoliczności, na które nie ma on wpływu. W przypadku wątpliwości właściwy organ zasięga opinii biegłego lekarza w celu ustalenia, czy okoliczności te mają charakter trwały, czy przejściowy. **[Popr. 40]**

Jeżeli **organ rozstrzygający** nie zapewnia wnioskodawcy lub, w odpowiednich przypadkach, osobie pozostającej na jego utrzymaniu możliwości przesłuchania ich na mocy lit. b), **organ rozstrzygający umożliwi** wnioskodawcy lub osobie pozostającej na jego utrzymaniu **zmianę terminu przesłuchania i przedłożenie** dalszych informacji. **[Popr. 41]**

■ [Popr. 42]

3. Brak przesłuchania zgodnie z ust. 2 lit. b) nie wpływa negatywnie na decyzję organu rozstrzygającego.
4. Niezależnie od przepisów art. 25 ust. 1, państwa członkowskie, podejmując decyzję w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, mogą uwzględnić niestawiennictwo wnioskodawcy na przesłuchanie, chyba że miał on uzasadnione powody takiego niestawiennictwa.

Artykuł 14

Wymogi dotyczące przesłuchania

1. Przesłuchanie odbywa się co do zasady bez obecności członków rodziny, chyba że organ rozstrzygający uważa obecność innych członków rodziny za konieczną dla właściwego rozpatrzenia wniosku.
2. Przesłuchanie odbywa się w warunkach zapewniających właściwy stopień poufności.
3. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie kroki, aby zapewnić, by przesłuchania prowadzone były w warunkach, które pozwalają wnioskodawcom na wyczerpujące przedstawienie powodów złożenia wniosku. W tym celu państwa członkowskie:
 - a) dopilnowują, by osoba prowadząca przesłuchanie **była przeszkolona oraz** posiadała **kwalifikacje i kompetencje** pozwalające uwzględnić osobiste **i** ogólne okoliczności towarzyszące złożeniu wniosku, w tym pochodzenie kulturowe, płeć, **orientację seksualną, tożsamość płciową** i szczególne potrzeby wnioskodawcy; **[Popr. 43]**

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- b) w każdym możliwym przypadku zapewniają, na wniosek danego wnioskodawcy, przesłuchanie go przez osobę tej samej płci;
 - c) wyznaczają one kompetentnego tłumacza, który jest w stanie zapewnić właściwą komunikację pomiędzy wnioskodawcą a osobą prowadzącą przesłuchanie **i zobowiązanego do przestrzegania kodeksu postępowania określającego prawa i obowiązki tłumacza**. Komunikacja taka nie musi koniecznie odbywać się w języku preferowanym przez wnioskodawcę, jeżeli jest inny język, który wnioskodawca rozumie oraz w którym jest w stanie się jasno komunikować. W każdym możliwym przypadku zapewniają, na wniosek danego wnioskodawcy, przesłuchanie go przez osobę tej samej płci; **[Popr. 44]**
 - d) dopilnowują, by osoba prowadząca przesłuchanie dotyczące zasadniczej treści wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej nie nosiła munduru;
 - e) dopilnowują, by przesłuchania małoletnich były prowadzone w sposób uwzględniający potrzeby dzieci **i przez osobę posiadającą niezbędną wiedzę o specjalnych potrzebach i prawach małoletnich**. **[Popr. 45]**
4. Państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy dotyczące obecności osób trzecich w trakcie przesłuchania.

Artykuł 15

Zakres przesłuchania

Organ rozstrzygający prowadząc przesłuchanie dotyczące zasadniczej treści wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej dopilnowuje, by wnioskodawca miał odpowiednią możliwość przedstawienia elementów niezbędnych do uzasadnienia jego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 [.../.../UE] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania]. W tym celu państwa członkowskie dopilnowują, by:

- a) pytania skierowane do wnioskodawcy były istotne dla oceny, czy potrzebuje on ochrony międzynarodowej zgodnie z dyrektywą [.../.../UE] [dyrektywą w sprawie kwalifikacji];
- b) wnioskodawca miał odpowiednią możliwość złożenia wyjaśnień dotyczących ewentualnych brakujących elementów niezbędnych do uzasadnienia wniosku lub niespójności lub sprzeczności w złożonych oświadczeniach.

Artykuł 16

Protokół i sprawozdanie z przesłuchania

1. Państwa członkowskie zapewniają sporządzanie protokołu z każdego przesłuchania.
2. Państwa członkowskie zwracają się do wnioskodawcy o zatwierdzenie treści protokołu na koniec przesłuchania. W tym celu państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcy możliwość przedstawienia uwag lub wyjaśnień dotyczących błędów w tłumaczeniu lub interpretacji w tekście protokołu.
3. W przypadku gdy wnioskodawca odmawia zatwierdzenia treści protokołu, powody tej odmowy wpisuje się do akt wnioskodawcy.

Odmowa zatwierdzenia treści protokołu przez wnioskodawcę nie stoi na przeszkodzie podjęciu przez organ rozstrzygający decyzji w sprawie jego wniosku.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1 i 2 państwa członkowskie mogą zapewnić sporządzenie pisemnego sprawozdania z przesłuchania, zawierające co najmniej zasadnicze informacje dotyczące wniosku, przedstawione przez wnioskodawcę. W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają załączenie protokołu przesłuchania do sprawozdania.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

5. Państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcom szybki dostęp do protokołu oraz, w odpowiednich przypadkach, do sprawozdania z protokołu, przed podjęciem decyzji przez organ rozstrzygający.

Artykuł 17

Ekspertyza sądowo-lekarska

1. Państwa członkowskie umożliwiają wnioskodawcom, na wniosek, poddanie się badaniom lekarskim w celu potwierdzenia oświadczeń dotyczących doznanego prześladowania i krzywdy. W tym celu państwa członkowskie wyznaczają wnioskodawcom rozsądny termin na przedłożenie organowi rozstrzygającemu zaświadczenia lekarskiego.

2. Bez uszczerbku dla ust. 1, w przypadkach, w których istnieją uzasadnione powody, by przyjąć, że wnioskodawca cierpi na stres pourazowy, organ rozstrzygający, za zgodą wnioskodawcy, zapewnia przeprowadzenie badań lekarskich.

3. Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie regulacje w celu dopilnowania, by badania lekarskie, o których mowa w ust. 2, przeprowadzane były przez bezstronnych i wykwalifikowanych biegłych lekarzy **oraz aby w przypadku małoletnich wnioskodawców wybierano najmniej inwazyjną metodę badania lekarskiego.** [Popr. 46]

4. Państwa członkowskie ustanawiają dalsze normy i regulacje w celu identyfikowania i dokumentacji symptomów tortury oraz innych form przemocy fizycznej, seksualnej lub psychicznej, istotnych dla stosowania niniejszego artykułu.

5. Państwa członkowskie zapewniają osobom prowadzącym przesłuchania wnioskodawców zgodnie z niniejszą dyrektywą szkolenie dotyczące identyfikacji symptomów tortur.

6. Wyniki badań lekarskich, o których mowa w ust. 1 i 2 są oceniane przez organ rozstrzygający łącznie z innymi elementami wniosku. Są one uwzględniane w szczególności przy ustalaniu, czy oświadczenia wnioskodawcy są wiarygodne i wystarczające.

Artykuł 18

Prawo do **otrzymania porad dotyczących toku postępowania i sytuacji prawnej, do** pomocy i reprezentacji prawnej [Popr. 47]

1. Wnioskodawcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej zapewnia się możliwość skutecznej konsultacji z doradcą prawnym lub innym doradcą, uprawnionym lub dopuszczonym do takiej działalności na podstawie prawa krajowego, w sprawach związanych z ich wnioskami o udzielenie ochrony międzynarodowej, na wszystkich etapach procedury, w tym po wydaniu decyzji negatywnej.

2. Państwa członkowskie zapewniają przyznanie na wniosek bezpłatnej pomocy lub reprezentacji prawnej, z zastrzeżeniem przepisów ust. 3. W tym celu państwa członkowskie:

a) udzielają **bezpłatnych porad dotyczących toku postępowania i sytuacji prawnej** w ramach postępowań prowadzonych zgodnie z rozdziałem III. Obejmuje to co najmniej, dostarczenie wnioskodawcy informacji na temat postępowania, stosownie do konkretnych okoliczności jego sprawy, **przygotowanie niezbędnych dokumentów postępowania, w tym w trakcie przesłuchania**, oraz wyjaśnienie przyczyn faktycznych i prawnych w przypadku decyzji negatywnej. **Takich porad może udzielać uprawniona, niezależna od państwa organizacja lub wykwalifikowany personel.** [Popr. 48]

b) zapewniają bezpłatną pomoc prawną lub reprezentację w postępowaniach prowadzonych zgodnie z rozdziałem V. Obejmuje to co najmniej przygotowanie niezbędnych dokumentów proceduralnych i udział w rozprawie przed sądem pierwszej instancji w imieniu wnioskodawcy.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć w swoim prawodawstwie krajowym, że bezpłatna pomoc lub reprezentacja prawna zapewniana jest:

- a) jedynie osobom, które nie posiadają wystarczających środków; lub
- b) **za usługi doradców prawnych lub innych doradców** wyraźnie **wyznaczonych** w prawodawstwie krajowym do pomocy lub reprezentacji wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową. [Popr. 50]

W odniesieniu do postępowań przewidzianych w rozdziale V państwa członkowskie mogą przewidzieć, że bezpłatna pomoc lub reprezentacja prawna zapewniana będzie wnioskodawcom tylko w takim zakresie, w jakim jest niezbędna do zapewnienia im skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości. Państwa członkowskie dopilnowują, by pomoc prawna udzielana na mocy niniejszego ustępu nie była arbitralnie ograniczana. **Państwa członkowskie mogą zdecydować, że taka pomoc prawna i/lub reprezentacja prawna będą zapewnione, tylko jeżeli organ sądowy uzna, że istnieją uzasadnione szanse na powodzenie.** [Popr. 51]

4. Państwa członkowskie mogą ustanowić normy dotyczące trybu wypełniania i rozpatrywania wniosków o pomoc prawną.

5. Państwa członkowskie **zezwalają** i organizacjom pozarządowym na zapewnianie wnioskodawcom ubiegającym się o ochronę międzynarodową bezpłatnej pomocy lub reprezentacji prawnej w postępowaniach przewidzianych w rozdziale III i/lub w rozdziale V **i ułatwiają im to.** [Popr. 52]

6. Państwa członkowskie mogą również:

- a) nałożyć ograniczenia kwotowe lub czasowe w zakresie świadczenia bezpłatnej pomocy prawnej, pod warunkiem że nie ograniczają one arbitralnie dostępu do pomocy prawnej;
- b) przewidzieć, że w odniesieniu do opłat i innych kosztów, w sprawach związanych z pomocą prawną wnioskodawcy są traktowani w ten sam sposób co ich obywatele.

7. Państwa członkowskie mogą wymagać całkowitego lub częściowego zwrotu poniesionych kosztów, jeżeli sytuacja finansowa wnioskodawcy ulegnie znaczącej poprawie lub jeżeli decyzja o przyznaniu takiego zwolnienia została podjęta na podstawie nieprawdziwych informacji przedstawionych przez wnioskodawcę.

Artykuł 19

Zakres pomocy i reprezentacji prawnej

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by doradca prawny lub inny doradca uprawniony lub dopuszczony do takiej działalności na podstawie prawa krajowego, który udziela pomocy prawnej wnioskodawcy ubiegającego się o ochronę międzynarodową lub reprezentuje go na warunkach określonych prawodawstwem krajowym, korzystał z dostępu do informacji zawartych w aktach wnioskodawcy, na podstawie których podjęta zostanie decyzja.

Państwa członkowskie mogą uczynić wyjątek w przypadku, gdy ujawnienie informacji lub źródeł stanowiłoby zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego, bezpieczeństwa organizacji lub osób, które dostarczyły informacji, lub bezpieczeństwa osoby lub osób, do których odnosi się informacja, lub w przypadku, gdy mogłoby to zagrozić interesom dochodzenia związanego z rozpatrywaniem wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej przez właściwe organy państw członkowskich lub stosunkom międzynarodowym państw członkowskich. W takich przypadkach państwa członkowskie:

- a) przyznają dostęp do danych informacji lub źródeł co najmniej doradcy prawnemu lub innemu doradcy, który przeszedł kontrolę bezpieczeństwa, o ile informacje te mają znaczenie dla rozpatrzenia wniosku, lub podjęcia decyzji o wycofaniu ochrony międzynarodowej;
- b) udostępnia dane informacje lub źródła organom, o których mowa w rozdziale V.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, by doradca prawny lub inny doradca, który udziela pomocy wnioskodawcy ubiegającemu się o ochronę międzynarodową lub reprezentuje go, miał dostęp do obszarów zamkniętych, takich jak ośrodki zatrzymania lub strefy tranzytowe, w celu konsultowania się z wnioskodawcą.

Państwa członkowskie mogą ograniczyć możliwość odwiedzin wnioskodawcy w obszarach zamkniętych jedynie w przypadku, gdy takie ograniczenie jest, na mocy prawodawstwa krajowego, w sposób obiektywny konieczne dla zapewnienia bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zarządzania administracyjnego obszarem, lub w celu zapewnienia skutecznego rozpatrzenia wniosku, o ile dostęp doradcy prawnego lub innego doradcy nie jest tym samym poważnie ograniczony lub uniemożliwiony.

3. Państwa członkowskie umożliwiają wnioskodawcy stawienie się na przesłuchanie wraz z doradcą prawnym, innym doradcą uprawnionym lub dopuszczonym do takiej działalności na podstawie prawa krajowego, **lub osobą posiadającą odpowiednie kwalifikacje zawodowe.** [Popr. 53]

4. Państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy dotyczące obecności doradców prawnych lub innych doradców w trakcie wszelkich przesłuchań odbywanych w ramach postępowania, bez uszczerbku dla niniejszego artykułu oraz art. 21 ust. 1 lit. b).

Państwa członkowskie mogą wymagać obecności wnioskodawcy na przesłuchaniu, nawet jeżeli jest on reprezentowany na warunkach określonych prawem krajowym przez takiego doradcę prawnego lub innego doradcę, oraz mogą żądać, aby wnioskodawca osobiście odpowiadał na zadawane pytania.

Nieobecność doradcy prawnego lub innego doradcy nie stoi na przeszkodzie w przeprowadzeniu przesłuchania wnioskodawcy przez właściwy organ, bez uszczerbku dla art. 21 ust. 1 lit. b).

Artykuł 20

Wnioskodawcy o szczególnych potrzebach

1. **Zgodnie z art. 21 dyrektywy [...]/.../UE] [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl] (dyrektywa w sprawie warunków przyjmowania), państwa członkowskie przewidują w krajowych przepisach procedury pozwalające natychmiast po złożeniu wniosku o ochronę międzynarodową sprawdzić, czy wnioskodawca ma szczególne potrzeby i określić rodzaj tych potrzeb.** [Popr. 54]

2. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia wnioskodawcom o szczególnych potrzebach możliwości jak najpełniejszego przedstawienia elementów wniosku oraz wszystkich dostępnych dowodów. W razie potrzeby przedłuża się terminy obowiązujące takich wnioskodawców, by umożliwić im przedłożenie dowodów lub podjęcie potrzebnych kroków proceduralnych.

3. W przypadku gdy organ rozstrzygający uznaje, że wnioskodawca padł ofiarą tortur, zgwałcenia lub innych poważnych form przemocy psychicznej, fizycznej lub seksualnej, opisanych w art. 21 dyrektywy [...]/.../UE] [dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania], wnioskodawcy przyznaje się wystarczający czas i odpowiednie wsparcie w celu przygotowania się przez niego do przesłuchania dotyczącego zasadniczej treści jego wniosku. **Szczególną uwagę poświęca się wnioskodawcom, którzy nie wspomnieli od razu o swojej orientacji seksualnej.** [Popr. 55]

4. Przepisów art. 28 ust. 6 i 7 nie stosuje się do wnioskodawców, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

5. **Na warunkach określonych w art. 18 wnioskodawcom o szczególnych potrzebach udziela się bezpłatnej pomocy prawnej w ramach wszystkich postępowań przewidzianych w niniejszej dyrektywie.** [Popr. 56]

Artykuł 21

Gwarancje dla małoletnich bez opieki

1. W odniesieniu do wszystkich procedur przewidzianych w niniejszej dyrektywie oraz bez uszczerbku dla art. 13, 14 i 15, państwa członkowskie:

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- a) w najkrótszym możliwym terminie podejmują środki w celu dopilnowania, by w toku składania i rozpatrywania wniosku małoletni bez opieki był reprezentowany i wspierany przez przedstawiciela. Przedstawiciel jest niezależny i posiada niezbędną wiedzę w dziedzinie opieki nad dziećmi. Może być to również przedstawiciel, o którym mowa w dyrektywie [...] [dyrektywie w sprawie warunków przyjmowania];
- b) dopilnowują, by przedstawiciel małoletniego bez opieki miał możliwość poinformowania go o znaczeniu i możliwych skutkach przesłuchania oraz, w odpowiednich przypadkach, o sposobie przygotowania się do przesłuchania. Państwa członkowskie zapewniają obecność przedstawiciela lub doradcy prawnego, innego doradcy uprawnionego lub dopuszczonego do takiej działalności na podstawie prawa krajowego, **lub osoby posiadającej odpowiednie kwalifikacje zawodowe** podczas przesłuchania oraz możliwość zadawania przez nich pytań lub zgłaszania uwag w ramach określonych przez osobę prowadzącą przesłuchanie. [Popr. 58]

Państwa członkowskie mogą wymagać obecności małoletniego bez opieki na przesłuchaniu, nawet jeżeli obecny jest jego przedstawiciel.

■ [Popr. 59]

2. Państwa członkowskie dopilnowują, by:

- a) w przypadku gdy małoletni bez opieki uczestniczy w przesłuchaniu dotyczącym jego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, o którym mowa w art. 13, 14 i 15, przesłuchanie to było prowadzone przez osobę posiadającą niezbędną wiedzę o szczególnych potrzebach **i prawach** małoletnich; [Popr. 60]
- b) decyzje organu rozstrzygającego wniosek małoletniego bez opieki były przygotowywane przez urzędnika posiadającego niezbędną wiedzę o szczególnych potrzebach **i prawach** małoletnich. [Popr. 61]

3. Z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 18 małoletnim bez opieki **i ich wyznaczonym przedstawicielom** udziela się **bezpłatnych porad dotyczących toku postępowania i sytuacji prawnej oraz bezpłatnego przedstawiciela prawnego** w odniesieniu do wszystkich postępowań przewidzianych w niniejszej dyrektywie. [Popr. 62]

4. Państwa członkowskie mogą przeprowadzać w ramach rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej badania lekarskie mające na celu ustalenie wieku małoletnich bez opieki jeżeli, po ogólnych oświadczeniach małoletniego lub innych właściwych dowodach, państwa członkowskie mają nadal wątpliwości co do jego wieku. **Jeżeli po przeprowadzeniu badania lekarskiego nadal istnieją wątpliwości, każdą decyzję podejmuje się zawsze z korzyścią dla małoletniego bez opieki.** [Popr. 63]

Wszelkie badania lekarskie przeprowadzane są z pełnym poszanowaniem godności jednostki i z wykorzystaniem jak najbardziej niezawodnych i **najmniej** inwazyjnych metod **oraz wykonywane przez wykwalifikowanych i bezstronnych biegłych lekarzy.** [Popr. 65]

W przypadku przeprowadzania badań lekarskich, państwa członkowskie dopilnowują, by:

- a) małoletni bez opieki zostali poinformowani przed rozpatrzeniem ich wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i w języku, **co do którego istnieją zasadne przypuszczenia, że zostanie on przez nich zrozumiany**, o możliwości ustalenia ich wieku w drodze badania lekarskiego. Obejmuje to informację na temat sposobu przeprowadzenia badania i ewentualnych konsekwencjach wyniku badania lekarskiego dla rozpatrzenia wniosku o ochronę międzynarodową, jak również konsekwencjach odmowy przez małoletniego bez opieki poddania się badaniu lekarskiemu; [Popr. 66]
- b) małoletni bez opieki lub ich przedstawiciele wyrazili zgodę na badanie w celu ustalenia wieku tych małoletnich; oraz
- c) decyzja o odrzuceniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez małoletniego bez opieki, który odmówił poddania się takiemu badaniu lekarskiemu, nie była oparta ■ na fakcie tej odmowy. [Popr. 67]

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Odmowa przez małoletniego bez opieki poddania się takiemu badaniu lekarskiemu nie stanowi dla organu rozstrzygającego przeszkody do podjęcia decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

- Przepisów art. 28 ust. 6 i 7, art. 30 ust. 2 lit. c) oraz art. 36 nie stosuje się do małoletnich bez opieki.
- Wdrażając niniejszy artykuł państwa członkowskie dążą w pierwszym rzędzie do najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka.

Artykuł 22

Zatrzymanie

- Państwa członkowskie nie zatrzymują żadnej osoby wyłącznie na podstawie faktu, że jest ona wnioskodawcą ubiegającym się o ochronę międzynarodową. Podstawy i warunki zatrzymania jak również gwarancje zapewniane zatrzymanym wnioskodawcom ubiegającym się o ochronę międzynarodową są zgodne z dyrektywą [...] UE [dyrektywą w sprawie warunków przyjmowania].
- W przypadku gdy wnioskodawca ubiegający się o ochronę międzynarodową zostanie zatrzymany, państwa członkowskie zapewniają możliwość szybkiej kontroli sądowej zgodnie z dyrektywą [...] UE [dyrektywą w sprawie warunków przyjmowania].

Artykuł 23

Zatrzymanie małoletnich

Zatrzymanie małoletnich jest surowo zabronione we wszystkich okolicznościach. [Popr. 68]

Artykuł 24

Postępowanie w przypadku wycofania wniosku

- Jeżeli państwa członkowskie przewidują możliwość wyraźnego wycofania wniosku na mocy prawa krajowego, kiedy wnioskodawca wyraźnie wycofa swój wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, państwa członkowskie dopilnowują, by organ rozstrzygający podjął decyzję o umorzeniu postępowania **i wyjaśnił wnioskodawcy skutki wycofania wniosku. [Popr. 69]**
- Państwa członkowskie mogą również postanowić, że organ rozstrzygający może zdecydować o umorzeniu postępowania bez podejmowania decyzji. W takim przypadku państwa członkowskie dopilnowują, by organ rozstrzygający zamieścił odpowiednią informację w aktach wnioskodawcy.

Artykuł 25

Procedura w przypadku domniemanego wycofania lub zaprzestania popierania wniosku

- Gdy istnieją zasadne powody, aby przyjąć domniemanie, że wnioskodawca ubiegający się o ochronę międzynarodową wycofał wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej lub zaprzestał jego popierania **bez uzasadnionej przyczyny**, państwa członkowskie dopilnowują, by organ rozstrzygający podjął decyzję o umorzeniu postępowania **albo o odrzuceniu wniosku w związku z niewykazaniem przez wnioskodawcę okoliczności uprawniających go do uzyskania statusu uchodźcy zgodnie z dyrektywą [...] UE [dyrektywą w sprawie kwalifikowania], jeżeli wnioskodawca ten oprócz powyższych przesłanek:**

— odmawiał współpracy, lub

— nielegalnie zbiegł, lub

— wszystko wskazuje na to, że nie przysługuje mu prawo do międzynarodowej ochrony, lub

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

— **pochodzi z bezpiecznego kraju trzeciego lub podróżował przez bezpieczny kraj trzeci zgodnie z art. 37. [Popr. 103]**

Państwa członkowskie mogą przyjąć domniemanie, że wnioskodawca wycofał wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej lub zaprzestał jego popierania w szczególności, kiedy upewniono się, że:

- a) nie odpowiedział on na żądania dostarczenia informacji zasadniczych z punktu widzenia wniosku w rozumieniu art. 4 dyrektywy [.../.../UE] **[dyrektywy w sprawie kwalifikowania]** lub nie stawił się na przesłuchanie, o którym mowa w art. 12, 13 i 14, chyba że wnioskodawca wykaże w rozsądnym czasie, że to zaniechanie było spowodowane okolicznościami, na które nie miał on wpływu;
- b) zbiegł z miejsca, w którym zamieszkiwał lub był przetrzymywany lub opuścił takie miejsce bez zezwolenia, nie kontaktując się z właściwym organem w rozsądnym terminie, lub nie wypełnił w rozsądnym terminie obowiązku zgłaszania się lub innych obowiązków kontaktowania się.

Państwa członkowskie mogą ustanowić terminy lub wytyczne do celów wdrażania niniejszych przepisów.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, by wnioskodawca, który zgłosił się ponownie do właściwego organu po podjęciu decyzji o umorzeniu postępowania, o której mowa w ust. 1, był upoważniony do wystąpienia o ponowne otwarcie sprawy **W jednym postępowaniu azylowym można wystąpić o ponowne otwarcie sprawy tylko jeden raz. [Popr. 70]**

Państwa członkowskie dopilnowują, by taka osoba nie została wydalona z naruszeniem zasady non-refoulement.

Państwa członkowskie mogą zezwolić organowi rozstrzygającemu na podjęcie rozpatrywania od etapu, na którym zostało ono umorzone.

3. Niniejszy artykuł obowiązuje bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE) nr .../... [rozporządzenia dublińskiego].

Artykuł 26

Rola UNHCR

1. Państwa członkowskie zezwalają UNHCR na:
 - a) dostęp do wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, w tym osób zatrzymanych oraz osób znajdujących się w strefie tranzytowej lotniska lub portu;
 - b) dostęp do informacji na temat poszczególnych wniosków o udzielenie, ochrony międzynarodowej przebiegu postępowania oraz na temat podjętych decyzji, pod warunkiem że wyrazi na to zgodę wnioskodawca;
 - c) przedstawianie wszelkim właściwym organom swojej opinii, w wykonaniu jego zadań nadzorczych na mocy art. 35 Konwencji genewskiej, w odniesieniu do poszczególnych wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej na każdym etapie postępowania.
2. Przepisy ust. 1 stosuje się również do organizacji działającej na terytorium danego państwa członkowskiego w imieniu UNHCR na podstawie umowy z tym państwem członkowskim.

Artykuł 27

Gromadzenie informacji w poszczególnych sprawach

Przy rozpatrywaniu poszczególnych spraw państwa członkowskie:

- a) nie ujawniają informacji odnoszących się do poszczególnych wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, ani do samego faktu złożenia takiego wniosku, domniemanemu sprawcy lub sprawcom prześladowania lub poważnej krzywdy;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- b) nie uzyskują informacji od domniemanego sprawcy lub sprawców prześladowania lub poważnej krzywdy w sposób, który może doprowadzić do uzyskania przez takie osoby informacji o fakcie złożenia wniosku przez danego wnioskodawcę oraz zagrozić integralności fizycznej wnioskodawcy lub osób pozostających na jego utrzymaniu lub wolności i bezpieczeństwu członków jego rodziny pozostających w kraju pochodzenia. [Popr. 71]

ROZDZIAŁ III

POSTĘPOWANIE W PIERWSZEJ INSTANCJI

SEKCJA I

Artykuł 28

Procedura rozpatrywania wniosku

1. Państwa członkowskie prowadzą postępowanie w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w drodze procedury rozpatrywania zgodnie z podstawowymi zasadami i gwarancjami w rozdziale II.
2. Państwa członkowskie dopilnowują, by procedura taka została zakończona jak najszybciej, bez uszczerbku dla właściwego i pełnego rozpatrzenia sprawy.
3. Państwa członkowskie zapewniają zakończenie procedury w terminie sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku.

Państwa członkowskie mogą przedłużyć ten termin o okres nieprzekraczający dalszych sześciu miesięcy w indywidualnych sprawach, w których występują złożone kwestie faktyczne i prawne.

4. Państwa członkowskie dopilnowują, by w przypadkach, w których decyzja nie może zostać podjęta w terminie, o którym mowa w ust. 3 akapit pierwszy, dany wnioskodawca:
 - a) został poinformowany o opóźnieniu; oraz
 - b) otrzymał, na swój wniosek, informację na temat przyczyn opóźnienia oraz terminu, w którym należy się spodziewać podjęcia decyzji w sprawie jego wniosku.

Konsekwencje braku podjęcia decyzji w terminach przewidzianych w ust. 3 określa się zgodnie z prawem krajowym.

5. **Organy rozstrzygające** mogą nadać priorytet rozpatrzeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z podstawowymi zasadami i gwarancjami określonymi w rozdziale II: [Popr. 73]
 - a) w przypadkach, w których wniosek wydaje się być uzasadniony;
 - b) w przypadkach, w których wnioskodawca jest osobą o szczególnych potrzebach, **w szczególności jeżeli jest to małoletni bez opieki**; [Popr. 74]
 - c) w innych przypadkach, z wyjątkiem wniosków, o których mowa w ust. 6.

6. Państwa członkowskie mogą także przewidzieć, że procedura rozpatrywania zgodnie z podstawowymi zasadami i gwarancjami określonymi w rozdziale II realizowana jest w trybie przyspieszonym, jeżeli:

- a) wnioskodawca składając wniosek i przedstawiając stan faktyczny poruszył jedynie kwestie, które nie mają znaczenia dla oceny, czy można uznać go za uchodźcę lub osobę kwalifikującą się do objęcia jej ochroną uzupełniającą na mocy dyrektywy [...] UE [dyrektywy w sprawie kwalifikowania]; lub

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- b) **wnioskodawca w sposób oczywisty nie może być uznany za uchodźcę lub osobę kwalifikującą się do uzyskania statusu uchodźcy zgodnie z dyrektywą [...]/.../UE] [dyrektywa w sprawie kwalifikowania]; lub [Popr. 105]**
- c) wnioskodawca pochodzi z bezpiecznego kraju pochodzenia w rozumieniu niniejszej dyrektywy; lub
- d) wnioskodawca wprowadził organy w błąd, przedstawiając fałszywe informacje lub dokumenty lub zatajając istotne informacje lub dokumenty dotyczące jego tożsamości lub narodowości, które mogłyby mieć negatywny wpływ na decyzję; lub
- e) jest prawdopodobne, że wnioskodawca w złej wierze zniszczył lub pozbył się dokumentu tożsamości lub dokumentu podróży, który mógłby pomóc w ustaleniu jego tożsamości lub obywatelstwa; lub
- f) **wnioskodawca przedstawił niespójne, sprzeczne, nieprawdopodobne, niewystarczające lub fałszywe wyjaśnienia, które ewidentnie podważają wiarygodność jego oświadczeń, w których twierdzi, że był ofiarą prześladowań w rozumieniu dyrektywy [...]/.../UE] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania], lub [Popr. 75]**
- g) **wnioskodawca przedstawił kolejny wniosek, który najwyraźniej nie zawiera żadnych nowych elementów w odniesieniu do jego szczególnej sytuacji lub sytuacji w jego kraju pochodzenia; lub [Popr. 107]**
- h) **bez wystarczającego powodu wnioskodawca, mając taką możliwość, nie złożył wniosku wcześniej; lub [Popr. 108]**
- [Popr. 76]
- i) wnioskodawca składa wniosek jedynie w celu opóźnienia lub zakłócenia wykonania wcześniejszej lub mającej zostać wkrótce podjętej decyzji skutkującej jego wydaleniem;
- j) **bez ważnych powodów wnioskodawca nie wypełnił obowiązku w zakresie współpracy w wyjaśnieniu okoliczności sprawy i ustaleniu jego tożsamości zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy [...]/.../UE] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania] lub z art. 12 ust. 1 i 2 lit. a)-c) oraz art. 25 ust. 1 niniejszej dyrektywy, lub [Popr. 109]**
- k) **wnioskodawca wjechał nielegalnie na terytorium państwa członkowskiego lub przedłużył nielegalnie swój pobyt oraz bez ważnego powodu nie zgłosił się do odpowiednich organów, lub nie złożył wniosku o udzielenie azylu w możliwie najkrótszym terminie, zważywszy na okoliczności jego wjazdu; lub [Popr. 110]**
- l) **z poważnych powodów wnioskodawca stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego w państwie członkowskim, lub wnioskodawca został już wcześniej przymusowo wydalony z poważnych powodów związanych z bezpieczeństwem i porządkiem publicznym na mocy prawa krajowego, lub [Popr. 77]**
7. W przypadkach bezzasadnych wniosków, o których mowa w art. 29, i w których nie zachodzi żadna z okoliczności wyszczególnionych w ust. 6 niniejszego artykułu, państwa członkowskie, po odpowiednim i pełnym rozpatrzeniu wniosku, odrzucają go jako oczywiście bezzasadny.
8. Państwa członkowskie ustanawiają racjonalne terminy podjęcia decyzji w postępowaniu w pierwszej instancji, zgodnie z ust. 6.
9. Fakt, że wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został przedłożony po nielegalnym wjeździe na terytorium lub na granicy, w tym w strefie tranzytowej, jak również brak dokumentów **w chwili wjazdu** lub użycie fałszywych dokumentów, nie powoduje samo w sobie automatycznego zastosowania przyspieszonego trybu rozpatrywania. [Popr. 78]

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Artykuł 29

Wnioski bezzasadne

Państwa członkowskie uznają wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej za bezzasadny jedynie w przypadku, w którym organ rozstrzygający ustalił, że wnioskodawca nie kwalifikuje się do objęcia go ochroną międzynarodową na mocy dyrektywy [...] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania]. [Popr. 79]

SEKCJA II

Artykuł 30

Wnioski niedopuszczalne

1. Oprócz przypadków, w których wniosek nie jest rozpatrywany zgodnie z rozporządzeniem UE [nr .../...] [rozporządzeniem dublińskim], od państw członkowskich nie wymaga się badania, czy wnioskodawca kwalifikuje się do objęcia go ochroną międzynarodową zgodnie z dyrektywą [...] [dyrektywą w sprawie kwalifikacji], w przypadku, gdy wniosek jest uznany za niedopuszczalny na mocy niniejszego artykułu.

2. Państwa członkowskie mogą uznać wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny wyłącznie w przypadku, w którym:

- a) inne państwo członkowskie przyznało już status uchodźcy;
- b) państwo niebędące państwem członkowskim jest uznawane za kraj pierwszego azylu w odniesieniu do wnioskodawcy, na mocy art. 32;
- c) państwo niebędące państwem członkowskim jest uznawane za bezpieczny kraj trzeci w odniesieniu do wnioskodawcy, na mocy art. 37;
- d) wnioskodawca złożył identyczny wniosek po wydaniu ostatecznej decyzji;
- e) osoba pozostająca na utrzymaniu wnioskodawcy złożyła wniosek po tym, jak na mocy art. 6 ust. 4 wyraziła zgodę, aby jej sprawa została rozpatrzona na podstawie wniosku złożonego w jej imieniu i nie zachodzą okoliczności faktyczne związane z sytuacją tej osoby uzasadniające odrębny wniosek.

Artykuł 31

Przepisy szczególne dotyczące przesłuchania dotyczącego dopuszczalności

1. Państwa członkowskie zezwalają wnioskodawcom na przedstawienie ich stanowiska odnośnie do zastosowania przesłanek, o których mowa w art. 30 w ich konkretnej sytuacji przez podjęciem decyzji o uznaniu wniosku za niedopuszczalny. W tym celu **organ rozstrzygający przeprowadza** przesłuchanie dotyczące dopuszczalności wniosku. Państwa członkowskie mogą uczynić wyjątek wyłącznie zgodnie z art. 35, w przypadku kolejnych wniosków. [Popr. 80]

2. Przepisy ust. 1 obowiązują bez uszczerbku dla art. 5 rozporządzenia (UE) nr .../... [rozporządzenie dublińskie].

3. Państwa członkowskie dbają o to, aby pracownik organu rozstrzygającego, który prowadzi przesłuchanie dotyczące dopuszczalności wniosku, nie miał na sobie munduru. [Popr. 81]

Artykuł 32

Koncepcja kraju pierwszego azylu

Państwo może być uważane za kraj pierwszego azylu dla konkretnego wnioskodawcy ubiegającego się o ochronę międzynarodową jeżeli:

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- a) został on uznany w tym państwie za uchodźcę i nadal może korzystać ze związanej z tym ochrony; lub
- b) w inny sposób korzysta *ze skutecznej* ochrony w tym państwie, *włącznie z ochroną zapewnioną na podstawie* zasady non-refoulement; [Popr. 82]

pod warunkiem że będzie on podlegać readmisji do tego państwa.

Stosując koncepcję kraju pierwszego azylu w konkretnej sytuacji wnioskodawcy ubiegającego się o ochronę międzynarodową, państwa członkowskie *uwzględniają* art. 37 ust. 1.

Wnioskodawca może kwestionować zasadność stosowania koncepcji kraju pierwszego azylu na podstawie argumentu, że rzeczony kraj pierwszego azylu nie jest bezpieczny w jego konkretnym przypadku. [Popr. 83]

■ [Popr. 84]

SEKCJA III

■ [Popr. 85]

Artykuł 33

Koncepcja bezpiecznego kraju pochodzenia

1. Państwo trzecie uznane za bezpieczny kraj pochodzenia na mocy niniejszej dyrektywy może, w następnym indywidualnym rozpatrzeniu wniosku, zostać uznane za bezpieczny kraj pochodzenia dla konkretnego wnioskodawcy jedynie w przypadku, gdy:

- a) posiada on obywatelstwo tego państwa; lub
- b) jest on bezpaństwowcem i uprzednio stale zamieszkiwał w tym państwie;
- c) oraz nie podał żadnych poważnych podstaw do nieuznawania tego państwa za bezpieczny kraj pochodzenia odnoszących się do jego osobistej sytuacji oraz do uznania go za uchodźcę lub osobę kwalifikującą się do objęcia jej ochroną uzupełniającą zgodnie z dyrektywą [.../.../UE] [dyrektywą w sprawie kwalifikacji].

2. Państwa członkowskie ustanawiają w prawodawstwie krajowym dalsze reguły i tryby stosowania koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia.

SEKCJA IV

Artykuł 34

Kolejne wnioski

1. W przypadku gdy osoba, która złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim, przedstawi dalsze informacje lub złoży kolejny wniosek w tym samym państwie członkowskim, to państwo członkowskie może zbadać te dalsze informacje lub elementy kolejnego wniosku w ramach rozpatrzenia uprzedniego wniosku lub w ramach kontroli decyzji na skutek wniesienia środka zaskarżenia, o ile organy **rozstrzygające** mogą w tych ramach uwzględnić i rozważyć wszystkie elementy zawarte w dalszych informacjach lub kolejnym wniosku

2. Do celów podjęcia decyzji w sprawie dopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na mocy art. 30 ust. 2 lit. d) państwa członkowskie mogą zastosować szczególną procedurę, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w przypadku gdy osoba złoży kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej:

- a) po wycofaniu uprzedniego wniosku na mocy art. 24;
- b) po podjęciu ostatecznej decyzji w sprawie uprzedniego wniosku.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

3. Kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jest poddawany najpierw wstępnemu badaniu co do tego, czy po wycofaniu uprzedniego wniosku lub po podjęciu w sprawie tego wniosku decyzji, o której mowa w ust. 2 lit. b), zaistniały lub zostały przedstawione przez wnioskodawcę nowe elementy lub ustalenia odnoszące się do rozpatrzenia możliwości uznania go za uchodźcę lub osobę kwalifikującą się do objęcia jej ochroną uzupełniającą na mocy dyrektywy [...] UE [dyrektywy w sprawie kwalifikowania].

4. W przypadku, w którym po wstępnym badaniu, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, zaistniały lub zostały przedstawione przez wnioskodawcę nowe elementy lub informacje, znacznie zwiększające prawdopodobieństwo, że wnioskodawca będzie mógł być uznany za uchodźcę, lub osobę kwalifikującą się do objęcia jej ochroną uzupełniającą na mocy dyrektywy [...] UE [dyrektywy w sprawie kwalifikowania], wniosek jest rozpatrywany dalej zgodnie z rozdziałem II.

5. Państwa członkowskie mogą, zgodnie z prawodawstwem krajowym, dalej rozpatrywać kolejny wniosek, w przypadku gdy istnieją inne powody, dla których postępowanie musi zostać wznowione.

■ [Popr. 88]

6. Procedura, o której mowa w niniejszym artykule, może być stosowana również w przypadku osoby pozostającej na utrzymaniu wnioskodawcy, która składa wniosek po tym, jak zgodnie z art. 6 ust. 4 wyraziła zgodę, aby jej sprawa została rozpatrzona na podstawie wniosku złożonego w jej imieniu. W takim przypadku, wstępne badanie, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, będzie polegać na sprawdzeniu, czy istnieją okoliczności faktyczne odnoszące się do sytuacji osoby pozostającej na utrzymaniu wnioskodawcy, które uzasadniają odrębny wniosek.

7. Jeżeli po **zakończeniu postępowania w sprawie pierwszego** wniosku ■ na mocy ■ ust. 2 ■ zainteresowana osoba złoży, przed wykonaniem decyzji o odesłaniu, nowy wniosek o udzielenie jej ochrony międzynarodowej w tym samym państwie członkowskim, **który nie wymaga dalszego rozpatrzenia na podstawie niniejszego artykułu**, to państwo członkowskie może: [Popr. 113]

- a) na zasadzie wyjątku odstąpić od przestrzegania prawa do pozostania na jego terytorium, o ile organ rozstrzygający upewnił się, że decyzja o odesłaniu nie doprowadzi do bezpośredniego lub pośredniego naruszenia zasady non-refoulement, w pogwałceniu międzynarodowych i wspólnotowych zobowiązań tego państwa członkowskiego; lub
- b) postanowić, że wniosek zostanie poddany procedurze badania dopuszczalności zgodnie z niniejszym artykułem i art. 30; lub
- c) postanowić, że procedura rozpatrywania wniosku zostanie przeprowadzona w trybie przyśpieszonym, zgodnie z art. 28 ust. 6 lit. i).

W przypadkach, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) i c), państwa członkowskie mogą odstąpić od przestrzegania terminów normalnie obowiązujących w procedurze badania dopuszczalności lub w postępowaniu prowadzonym w trybie przyśpieszonym, zgodnie z prawodawstwem krajowym.

8. W przypadku, w którym osoba wobec której należy wykonać decyzję o przekazaniu na mocy rozporządzenia (UE) [nr.../...] [rozporządzenia dublińskiego] przedstawia dalsze informacje lub składa kolejny wniosek w przekazującym państwie członkowskim, informacje te lub kolejne wnioski rozpatrywane są przez odpowiedzialne państwo członkowskie określone w powyższym rozporządzeniu, zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 35

Przepisy proceduralne

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by wnioskodawcy ubiegający się o ochronę międzynarodową, których wniosek podlega wstępnemu badaniu na mocy art. 34, korzystały z gwarancji przewidzianych w art. 11 ust. 1.

2. Państwa członkowskie mogą ustanowić w prawie krajowym przepisy dotyczące wstępnego badania wniosku na mocy art. 34. Przepisy te mogą, między innymi:

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- a) zobowiązywać danego wnioskodawcę do wskazania faktów i przedstawienia dowodów, które uzasadniają nowe postępowanie;
- b) zezwalać na wstępne badanie wniosku wyłącznie na podstawie pisemnych oświadczeń bez przesłuchania, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 34 ust. 6.

Ustanowione warunki nie uniemożliwiają dostępu wnioskodawców do nowego postępowania, ani nie skutkują faktycznym zablokowaniem lub zasadniczym ograniczeniem takiego dostępu.

3. Państwa członkowskie dopilnowują, by:

- a) wnioskodawca został w odpowiedni sposób poinformowany o wyniku wstępnego badania wniosku i, jeżeli wniosek nie będzie dalej rozpatrywany, o powodach takiej decyzji i możliwościach wniesienia od niej środków zaskarżenia;
- b) jeżeli zachodzi jedna z sytuacji, o których mowa w art. 34 ust. 3, organ rozstrzygający jak najszybciej przystępuje do dalszego rozpatrywania kolejnego wniosku zgodnie z przepisami rozdziału II.

SEKCJA V

Artykuł 36

Procedury graniczne

1. Państwa członkowskie mogą, zgodnie z podstawowymi zasadami i gwarancjami określonymi w rozdziale II, przewidzieć procedury pozwalające podejmować na granicach lub w strefach tranzytowych państw członkowskich decyzje dotyczące:

- a) dopuszczalności wniosków, **o których mowa w art. 30**, składanych w takich miejscach; lub **[Popr. 89]**
- b) zasadniczej treści wniosku, w postępowaniu prowadzonym w trybie przyśpieszonym na mocy art. 28 ust. 6.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, by decyzja podejmowana w ramach procedur przewidzianych w ust. 1 została podjęta w rozsądnym terminie. Jeżeli decyzja nie została podjęta w terminie czterech tygodni, wnioskodawca otrzymuje pozwolenie na wjazd na terytorium państwa członkowskiego, by jego wniosek został rozpatrzony zgodnie z innymi przepisami niniejszej dyrektywy. **Przetrzymywanie wnioskodawców na granicy państw członkowskich lub w ich strefach tranzytowych jest porównywalne do zatrzymania, o którym mowa w art. 22. [Popr. 90]**

3. W przypadku przyjazdu dużej liczby obywateli państwa trzeciego lub bezpaństwowców składających wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej na granicy lub w strefie tranzytowej, co praktycznie uniemożliwia stosowanie przepisów ust. 1, procedury te mogą również być stosowane o ile i przez okres, w którym ci obywatele państwa trzeciego lub bezpaństwowcy są normalnie zakwaterowani w miejscach znajdujących się w pobliżu granicy lub strefy tranzytowej.

SEKCJA VI

Artykuł 37

Koncepcja *bezpiecznego państwa trzeciego*

I

1. Państwo trzecie **można uznać za bezpieczne tylko wtedy, gdy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową będzie traktowana w danym państwie trzecim zgodnie z następującymi zasadami i warunkami:**

- a) **życie i wolność tej osoby nie są zagrożone z powodu rasy, wyznania, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub poglądów politycznych;**

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- b) *nie grozi jej poważna krzywda określona w [dyrektywie .../.../UE] [dyrektywie w sprawie kwalifikacji];*
- c) *przestrzegana jest zasada non-refoulement zgodnie z Konwencją genewską;*
- d) *przestrzegany jest ustanowiony w prawie międzynarodowym zakaz wydalania, jeżeli wydalenie naraziłoby daną osobę na tortury i okrutne, nieludzkie lub poniżające traktowanie;*
- e) *istnieje możliwość ubiegania się o status uchodźcy lub innego rodzaju ochronę uzupełniającą porównywalną do ochrony nadawanej na mocy dyrektywy[.../.../ UE] [dyrektywa w sprawie kwalifikacji] i jeżeli taki status lub ochrona zostaną przyznane, do otrzymania ochrony porównywalnej do ochrony przyznawanej na mocy powyższej dyrektywy;*
- f) *państwo to ratyfikowało postanowienia Konwencji genewskiej i przestrzega ich bez jakichkolwiek ograniczeń geograficznych;*
- g) *istnieją ustanowione prawem procedury azylowe; oraz*
- h) *państwo to zostało uznane za bezpieczne przez Parlament Europejski i Radę zgodnie z ust. 2.*

2. *Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie z ze zwykłą procedurą ustawodawczą, zatwierdzają lub zmieniają wspólny wykaz państw trzecich, które zostały uznane za bezpieczne do celów ust. 1.*

3. *Dane państwa członkowskie ustanawiają w prawie krajowym tryby wdrażania przepisów ust. 1 i przepisy wymagające:*

- a) *istnienia związku pomiędzy osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim, na podstawie którego byłoby uzasadnione, aby osoba ta udała się do danego państwa;*
- b) *metod, za pomocą których właściwe organy upewniają się, że można zastosować koncepcję bezpiecznego państwa trzeciego w przypadku konkretnego państwa lub konkretnego wnioskodawcy. Metody te obejmują rozpatrywanie poszczególnych przypadków, aby ustalić, czy dane państwo jest bezpieczne dla konkretnego wnioskodawcy;*
- c) *przepisów zgodnych z prawem międzynarodowym umożliwiających odrębne zbadanie, czy dane państwo trzecie jest bezpieczne dla konkretnego wnioskodawcy, które zezwalają wnioskodawcy co najmniej kwestionować koncepcję bezpiecznego kraju trzeciego na podstawie argumentu, że dane państwo trzecie nie jest bezpieczne w jego konkretnym przypadku. Wnioskodawca może również kwestionować istnienie związku łączącego go z państwem trzecim, o którym mowa w lit. a).*

4. *Wdrażając decyzję opartą [] na niniejszym artykule, dane państwa członkowskie [] informują odpowiednio wnioskodawcę []*

5. *W przypadku gdy bezpieczny kraj trzeci nie dokona readmisji osoby ubiegającej się o azyl, państwa członkowskie dopilnowują, aby miała ona dostęp do procedury zgodnie z podstawowymi zasadami i gwarancjami opisanymi w rozdziale II.*

6. *Państwa członkowskie nie sporządzają krajowych wykazów bezpiecznych państw pochodzenia ani krajowych wykazów bezpiecznych państw trzecich. [Popr. 91]*

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

ROZDZIAŁ IV

PROCEDURY COFNIĘCIA OCHRONY MIĘDZYNARODOWEJ

Artykuł 38

Cofnięcie statusu ochrony międzynarodowej

Państwa członkowskie dopilnowują, by można było rozpocząć rozpatrywanie zasadności cofnięcia ochrony międzynarodowej konkretnej osobie, kiedy pojawią się nowe elementy lub nowe ustalenia wskazujące, że występują powody dla ponownego rozpatrzenia zasadności przyznanej jej ochrony.

Artykuł 39

Przepisy proceduralne

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by, w przypadkach gdy właściwy organ rozważa cofnięcie ochrony międzynarodowej przyznanego obywatelowi kraju trzeciego lub bezpaństwowcowi zgodnie z art. 14 lub 19 dyrektywy [.../.../UE] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania], osoba ta korzystała z następujących gwarancji:

- a) otrzymania pisemnej informacji, że właściwy organ ponownie rozważa, czy kwalifikuje się ona do przyznania jej ochrony międzynarodowej wraz z podaniem powodów takiego ponownego rozpatrzenia; oraz
- b) możliwości przedstawienia, w trakcie przesłuchania zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. b) oraz art. 13, 14 i 15 lub w formie oświadczenia pisemnego, powodów, dla których przyznana jej ochrona międzynarodowa nie powinna zostać cofnięta.

Ponadto państwa członkowskie dopilnowują, by w ramach takiego postępowania:

- a) właściwy organ mógł otrzymywać precyzyjne i aktualne informacje z różnych źródeł, takich jak, w odpowiednich przypadkach, UNHCR oraz Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu, na temat ogólnej sytuacji panującej w krajach pochodzenia danych osób; oraz
- b) w przypadku gdy gromadzone są informacje dotyczące indywidualnej sprawy do celów ponownego rozpatrzenia ochrony międzynarodowej, nie są one uzyskiwane od osoby lub osób będących sprawcami prześladowań w sposób, który mógłby doprowadzić takie osoby do uzyskania bezpośrednich informacji, o tym że dana osoba jest beneficjentem ochrony międzynarodowej i że jej status jest poddawany ponownemu rozpatrzeniu, lub w sposób stwarzający zagrożenie dla integralności fizycznej tej osoby lub osób pozostających na jej utrzymaniu, lub dla wolności i bezpieczeństwa członków jej rodziny pozostających w kraju pochodzenia.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, by decyzja właściwego organu o cofnięciu ochrony międzynarodowej została wydana na piśmie. Decyzja zawiera uzasadnienie faktyczne i prawne, a informacja o trybie odwołania się od decyzji jest przedstawiana na piśmie.

3. Po podjęciu przez właściwy organ decyzji o cofnięciu ochrony międzynarodowej w stosuje się również art. 18 ust. 2, art. 19 ust. 1 i art. 26.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą zdecydować, że ochrona międzynarodowa ustaje z mocy prawa jeżeli beneficjent ochrony międzynarodowej w sposób jednoznaczny zrzekł się statusu beneficjenta ochrony międzynarodowej.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

ROZDZIAŁ V

POSTĘPOWANIE ODWOŁAWCZE

Artykuł 40

Prawo do skutecznego środka odwoławczego

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by wnioskodawcy ubiegający się o ochronę międzynarodową mieli prawo do skutecznego środka odwoławczego przed sądem w następujących sytuacjach:

- a) decyzji podjętej w sprawie ich wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, w tym decyzji:
 - (i) o uznaniu wniosku za bezzasadny w zakresie dotyczącym nadania statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej;
 - (ii) nowy(ii) uznającej wniosek za niedopuszczalny na mocy art. 30;
 - (iii) podjętej na granicy lub w strefie tranzytowej państwa członkowskiego na mocy art. 36 ust. 1;
 - (iv) odmowie rozpatrzenia wniosku na mocy art. 37;
- b) odmowy wznowienia postępowania dotyczącego rozpatrywania wniosku po jego umorzeniu na mocy art. 23 i 24;
- c) decyzji o cofnięciu statusu ochrony międzynarodowej, na mocy art. 39.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, by osoby uznane przez organ rozstrzygający za osoby kwalifikujące się do objęcia ich ochroną uzupełniającą miały prawo do skutecznego środka odwoławczego, o którym mowa w ust. 1, od decyzji o uznaniu ich wniosku za bezzasadny w zakresie dotyczącym statusu uchodźcy. Osobom tym przysługują prawa i świadczenia zagwarantowane beneficjentom ochrony uzupełniającej na mocy dyrektywy [.../.../UE] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania], do czasu zakończenia postępowania odwoławczego.

3. Państwa członkowskie dopilnowują, by skuteczny środek odwoławczy, o którym mowa w ust. 1 zapewniał pełne rozpatrzenie zarówno okoliczności faktycznych, jak i kwestii prawnych, w tym rozpatrzenie ex nunc potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej na mocy dyrektywy [.../.../UE] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania], co najmniej w postępowaniu odwoławczym przed sądem pierwszej instancji.

4. Państwa członkowskie ustanawiają **minimalne** terminy i inne normy konieczne, by wnioskodawca mógł korzystać z prawa do skutecznego środka odwoławczego na mocy ust. 1. [Popr. 92]

Państwa członkowskie wyznaczają termin, wynoszący co najmniej czterdzieści pięć dni roboczych, w którym wnioskodawcy mogą wnieść skuteczny środek odwoławczy. W przypadku wnioskodawców podlegających postępowaniu w trybie przyspieszonym, o którym mowa w art. 28 ust. 6, państwa członkowskie ustanawiają termin wynoszący co najmniej trzydzieści dni roboczych. Terminy nie uniemożliwiają ani nie utrudniają nadmiernie wnioskodawcom skorzystania ze skutecznego środka odwoławczego na mocy ust. 1. Państwa członkowskie mogą również przewidzieć kontrolę z urzędu decyzji podejmowanych na mocy art. 36. [Popr. 93]

5. Bez uszczerbku dla ust. 6, wnioskodawcy, którzy wnieśli środek odwoławczy przewidziany w ust. 1 niniejszego artykułu mogą pozostać na terytorium danego państwa członkowskiego do czasu jego rozpatrzenia.

6. W przypadku, w którym decyzja podjęta w postępowaniu prowadzonym w trybie przyspieszonym na mocy art. 28 ust. 6 oraz decyzja o uznaniu wniosku za niedopuszczalny na mocy art. 30 ust. 2 lit. d), oraz **jeżeli w takich przypadkach** prawodawstwo krajowe nie przewiduje prawa do pozostania w państwie członkowskim do czasu rozpatrzenia środka odwoławczego, sąd uprawniony jest do rozstrzygnięcia, czy wnioskodawca może pozostać na terytorium państwa członkowskiego, na wniosek danego wnioskodawcy lub z urzędu. [Popr. 94]

Niniejszego ustępu nie stosuje się do postępowania, o którym mowa w art. 36.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

7. Państwa członkowskie zezwalają wnioskodawcy na pozostanie na swoim terytorium do czasu zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 6. **Dopuszcza się wyjątek w przypadku kolejnych wniosków, które nie prowadzą do dalszego rozpatrzenia na podstawie art. 34 i 35, jeżeli podjęto decyzję o odesłaniu zgodnie z art. 3 ust. 4 dyrektywy 2008/115/WE, oraz w przypadku decyzji w postępowaniu zgodnie z art. 37, jeżeli jest to przewidziane w przepisach prawa krajowego.** [Popr. 117]

8. Przepisy ust. 5, 6 i 7 niniejszego artykułu obowiązują bez uszczerbku dla art. 26 rozporządzenia (UE) nr [.../...][rozporządzenie dublińskie].

9. Państwa członkowskie ustanawiają na mocy ust. 1 terminy rozpatrzenia przez sąd decyzji organu rozstrzygającego.

10. W przypadku gdy wnioskodawcy przyznano na mocy prawa krajowego lub unijnego status związany z tymi samymi prawami i świadczeniami co status uchodzący na mocy dyrektywy [.../.../UE] [dyrektywy w sprawie kwalifikowania], wnioskodawca może być uznany za osobę, która posiada skuteczny środek odwoławczy, w przypadku gdy sąd orzeknie, że środek odwoławczy na mocy ust. 1 jest niedopuszczalny lub że istnieje niewielkie prawdopodobieństwo jego powodzenia wobec tego, że wnioskodawca nie ma wystarczającego interesu w kontynuowaniu postępowania.

11. Państwa członkowskie mogą również ustanowić w prawodawstwie krajowym warunki, na jakich można założyć, że wnioskodawca w sposób dorozumiany wycofał środek odwoławczy lub zrezygnował z dalszego jego popierania zgodnie z ust. 1, wraz z normami proceduralnymi, których należy przy tym przestrzegać.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 41

Możliwość odwołania się przez władze publiczne

Niniejsza dyrektywa nie wpływa na możliwość odwołania się przez władze publiczne od decyzji administracyjnych lub orzeczeń sądowych zgodnie z prawodawstwem krajowym.

Artykuł 42

Poufność

Państwa członkowskie dopilnowują, by organy wdrażające niniejszą dyrektywę zostały zobowiązane do przestrzegania zasady poufności określonej w prawie krajowym, w odniesieniu do wszelkich informacji, które uzyskują w trakcie swojej pracy.

Artykuł 43

Współpraca

Państwa członkowskie wyznaczają krajowy punkt kontaktowy i przekazują jego adres Komisji. Komisja przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.

Państwa członkowskie, w porozumieniu z Komisją, podejmują wszystkie niezbędne środki, by właściwe organy nawiązały bezpośrednią współpracę i wymieniały informacje.

Artykuł 44

Sprawozdanie

Nie później niż [...] Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich **oraz jej kosztów finansowych** i proponuje wszelkie konieczne zmiany. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie informacje **i dane finansowe** odpowiednie do sporządzenia takiego sprawozdania. Po przedstawieniu sprawozdania, Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie przynajmniej co **dwa lata** sprawozdania w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich. [Popr. 95]

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Artykuł 45

Transpozycja

Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. [...] najpóźniej do dnia [...]. Wykonania niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 28 ust. 3 najpóźniej do dnia ... ⁽¹⁾ Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą. [**Popr. 96**]

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego objętych zakresem niniejszej dyrektywy oraz tabelę korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Artykuł 46

Przepisy przejściowe

Państwa członkowskie stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne Państwa członkowskie stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne określone w art. 45 akapit pierwszy do wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych po dniu [...] i do procedur cofnięcia ochrony międzynarodowej rozpoczętych po dniu [...]. Wnioski złożone przed dniem [...] oraz procedury cofnięcia statusu uchodźcy wszczęte przed dniem [...] regulowane są przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi, zgodnie z dyrektywą 2005/85/WE.

Państwa członkowskie stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne określone w art. 45 akapit drugi do wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych po dniu [...]. Wnioski złożone przed dniem [...] regulowane są przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi, zgodnie z dyrektywą 2005/85/WE.

Artykuł 47

Uchylenie

Dyrektywa 2005/85/WE traci moc od dnia [dzień po dacie określonej w art. 46 akapit pierwszy niniejszej dyrektywy], bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminu przeniesienia do prawa krajowego dyrektywy określonego w załączniku II część B.

Odesłanie do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłanie do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 48

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuły [...] stosuje się od dnia [dzień po dacie określonej w art. 45 akapit pierwszy].

⁽¹⁾ **Dwa lata** od terminu transpozycji niniejszej dyrektywy.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Artykuł 49

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z traktatami.

Sporządzono w [...]

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Definicja „organu rozstrzygającego”

Przy wprowadzaniu w życie przepisów niniejszej dyrektywy, Irlandia może, o ile nadal będą miały zastosowanie przepisy art. 17 ust. 1 ustawy o uchodźcach (Refugee Act) z 1996 r. (z późn. zm.), uznawać, że:

- „organ rozstrzygający”, o którym mowa w art. 2 lit. f) niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do rozpatrzenia, czy wnioskodawca powinien lub, w zależności od przypadku, nie powinien zostać uznany za uchodźcę, oznacza Office of the Refugee Applications Commissioner; oraz
- „decyzje w pierwszej instancji”, przewidziane w art. 2 lit. f) niniejszej dyrektywy, obejmują zalecenia Refugee Applications Commissioner odnośnie tego czy wnioskodawca powinien lub, w zależności od przypadku, nie powinien zostać uznany za uchodźcę.

Irlandia poinformuje Komisję o wszelkich zmianach w przepisach art. 17 ust. 1 ustawy o uchodźcach (Refugee Act) z 1996 r. (z późn. zm.).

■ [Popr. 85]

ZAŁĄCZNIK II

Część A

Uchylona dyrektywa

(określona w art. 47)

Dyrektywa Rady 2005/85/WE

(Dz.U. L 326 z 13.12.2005, s. 13)

Część B

Termin na przeniesienie do prawa krajowego

(określony w art. 48)

Dyrektywa	Termin na przeniesienie
2005/85/WE	Pierwszy termin: do dnia 1 grudnia 2007 r. Drugi termin: do dnia 1 grudnia 2008 r.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI ⁽¹⁾

Dyrektywa 2005/85/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 lit. a)	art. 2 lit. a)
art. 2 lit. b)	art. 2 lit. b)
art. 2 lit. c)	art. 2 lit. c)
—	art. 2 lit. d)
art. 2 lit. d)	art. 2 lit. e)
art. 2 lit. e)	art. 2 lit. f)
art. 2 lit. f)	art. 2 lit. g)
—	art. 2 lit. h)
—	art. 2 lit. i)
art. 2 lit. g)	art. 2 lit. j)
—	art. 2 lit. k)
—	art. 2 lit. l)
art. 2 lit. h)	art. 2 lit. m)
art. 2 lit. i)	art. 2 lit. n)
art. 2 lit. j)	art. 2 lit. o)
art. 2 lit. k)	art. 2 lit. p)
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 1
art. 3 ust. 2	art. 3 ust. 2
art. 3 ust. 3	—
art. 3 ust. 4	art. 3 ust. 3
art. 4 ust. 1 akapit pierwszy	art. 4 ust. 1 akapit pierwszy
art. 4 ust. 1 akapit drugi	—
—	art. 4 ust. 2
art. 4 ust. 2	art. 4 ust. 3
art. 4 ust. 3	art. 4 ust. 4
—	art. 4 ust. 5
art. 5	art. 5
art. 6 ust. 1	—
—	art. 6 ust. 1
—	art. 6 ust. 2
art. 6 ust. 2	art. 6 ust. 3
art. 6 ust. 3	art. 6 ust. 4
—	art. 6 ust. 5

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Dyrektywa 2005/85/WE	Niniejsza dyrektywa
—	art. 6 ust. 6
art. 6 ust. 4	art. 6 ust. 7
art. 6 ust. 5	—
—	art. 6 ust. 8
—	art. 6 ust. 9
—	art. 7 ust. 1-3
art. 7 ust. 1	art. 8 ust. 1
art. 7 ust. 2	art. 8 ust. 2
—	art. 8 ust. 3
art. 8 ust. 1	art. 9 ust. 1
—	art. 9 ust. 2
art. 8 ust. 2 lit. a)	art. 9 ust. 3 lit. a)
art. 8 ust. 2 lit. b)	art. 9 ust. 3 lit. b)
art. 8 ust. 2 lit. c)	art. 9 ust. 3 lit. c)
—	art. 9 ust. 3 lit. d)
art. 8 ust. 3	art. 9 ust. 4
art. 8 ust. 5	art. 9 ust. 5
art. 9 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 9 ust. 2 akapit pierwszy	art. 10 ust. 2 akapit pierwszy
art. 9 ust. 2 akapit drugi	—
art. 9 ust. 3	art. 10 ust. 3
—	art. 10 ust. 4
art. 10	art. 11
art. 11	art. 12
art. 12 ust. 1	art. 13 ust. 1
art. 12 ust. 2 lit. a)	art. 13 ust. 2 lit. a)
art. 12 ust. 2 lit. b)	—
art. 12 ust. 2 lit. c)	—
art. 12 ust. 3	art. 13 ust. 2 lit. b)
art. 12 ust. 4-6	art. 13 ust. 3-5
art. 13 ust. 1 i 2	art. 14 ust. 1 i 2
art. 13 ust. 3 lit. a)	art. 14 ust. 3 lit. a)
—	art. 14 ust. 3 lit. b)
art. 13 ust. 3 lit. b)	art. 14 ust. 3 lit. c)
—	art. 14 ust. 3 lit. d)
—	art. 14 ust. 3 lit. e)

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Dyrektywa 2005/85/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 13 ust. 4	art. 14 ust. 4
art. 13 ust. 5	—
—	art. 15
art. 14	—
—	art. 16
—	art. 17
art. 15 ust. 1 i 2 oraz ust. 3 akapit pierwszy	art. 18 ust. 1 i 2 oraz ust. 3 akapit pierwszy
art. 15 ust. 3 lit. a)	—
art. 15 ust. 3 lit. b)	art. 18 ust. 3 lit. a)
art. 15 ust. 3 lit. c)	art. 18 ust. 3 lit. b)
art. 15 ust. 3 lit. d)	—
art. 15 ust. 3 akapit drugi	—
—	art. 18 ust. 3 akapit drugi
art. 15 ust. 4	art. 18 ust. 4
—	art. 18 ust. 5
art. 15 ust. 5	art. 18 ust. 6
art. 15 ust. 6	art. 18 ust. 7
art. 16 ust. 1	art. 19 ust. 1
art. 16 ust. 2	art. 19 ust. 2
—	art. 19 ust. 3
art. 16 ust. 3	art. 19 ust. 4
art. 16 ust. 4	art. 19 ust. 4
—	art. 20 ust. 1-3
art. 17 ust. 1	art. 21 ust. 1
art. 17 ust. 2 lit. a)	art. 21 ust. 2 lit. a)
art. 17 ust. 2 lit. b)	—
art. 17 ust. 2 lit. c)	art. 21 ust. 2 lit. b)
art. 17 ust. 3	—
art. 17 ust. 4	art. 21 ust. 3
—	art. 21 ust. 4
art. 17 ust. 5	art. 21 ust. 5
—	art. 21 ust. 6
art. 17 ust. 6	art. 21 ust. 7
art. 18	art. 22
art. 19	art. 23

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Dyrektywa 2005/85/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 20	art. 24
art. 20 ust. 1 lit. a) i b)	art. 24 ust. 1 lit. a) i b)
art. 20 ust. 2	art. 24 ust. 2
—	art. 24 ust. 3
art. 21	art. 25
art. 22	art. 26
art. 23	art. 27
art. 23 ust. 1	art. 27 ust. 1
art. 23 ust. 2 akapit pierwszy	art. 27 ust. 2
art. 23 ust. 2 akapit drugi	—
—	art. 27 ust. 3
—	art. 27 ust. 4
art. 23 ust. 3	art. 27 ust. 5
art. 23 ust. 4	art. 27 ust. 6
art. 23 ust. 4 lit. a)	art. 27 ust. 6 lit. a)
art. 23 ust. 4 lit. b)	—
art. 23 ust. 4 lit. c) ppkt (i)	art. 27 ust. 6 lit. b)
art. 23 ust. 4 lit. c) ppkt (ii)	—
art. 23 ust. 4 lit. d)	art. 27 ust. 6 lit. c)
art. 23 ust. 4 lit. e)	—
art. 23 ust. 4 lit. f)	art. 27 ust. 6 lit. d)
art. 23 ust. 4 lit. g)	—
art. 23 ust. 4 lit. h)	—
art. 23 ust. 4 ppkt (i)	—
art. 23 ust. 4 lit. j)	art. 27 ust. 6 lit. f)
art. 23 ust. 4 lit. k)-n)	—
art. 23 ust. 4 lit. o)	art. 27 ust. 6 lit. e)
—	art. 27 ust. 7
—	art. 27 ust. 8
—	art. 27 ust. 9
—	art. 28
art. 24	—
art. 25	art. 29
art. 25 ust. 1	art. 29 ust. 1
art. 25 ust. 2 lit. a)-c)	art. 29 ust. 2 lit. a)-c)

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Dyrektywa 2005/85/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 25 ust. 2 lit. d) i e)	—
art. 25 ust. 2 lit. f) i g)	art. 29 ust. 2 lit. d) i e)
—	art. 30
art. 26	art. 31
art. 27	art. 32
art. 27 ust. 1 lit. a)	art. 32 ust. 1 lit. a)
—	art. 32 ust. 1 lit. b)
art. 27 ust. 1 lit. b)-d)	art. 32 ust. 1 lit. c)-e)
art. 27 ust. 2-5	art. 32 ust. 2-5
art. 28	—
art. 29	—
art. 30	art. 33
art. 30 ust. 2-4	—
—	art. 33 ust. 2
art. 30 ust. 5	art. 33 ust. 3
art. 30 ust. 6	art. 33 ust. 4
art. 31	art. 34
art. 31 ust. 2	—
art. 31 ust. 3	art. 34 ust. 2
art. 32 ust. 1-7	art. 35 ust. 1-7
—	art. 35 ust. 8 i 9
art. 33	—
art. 34	art. 36
art. 34 ust. 1 i ust. 2 lit. a)	art. 36 ust. 1 i ust. 2 lit. a)
art. 34 ust. 2 lit. b)	—
art. 34 ust. 2 lit. c)	art. 36 ust. 2 lit. b)
art. 34 ust. 3 lit. a) i b)	art. 36 ust. 3 lit. a) i b)
art. 35 ust. 1	art. 37 ust. 1 lit. a)
—	art. 37 ust. 1 lit. b)
art. 35 ust. 2 ust. 2 i ust. 3 lit. a)-f)	—
art. 35 ust. 4	art. 37 ust. 2
art. 35 ust. 5	art. 37 ust. 3
art. 36 ust. 1 – ust. 2 lit. c)	art. 38 ust. 1 – ust. 2 lit. c)
art. 36 ust. 2 lit. d)	—
art. 36 ust. 3	—

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Dyrektywa 2005/85/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 36 ust. 4	art. 38 ust. 3
art. 36 ust. 5	art. 38 ust. 4
art. 36 ust. 6	art. 38 ust. 5
art. 36 ust. 7	—
art. 37	art. 39
art. 38	art. 40
art. 39	art. 41
art. 39 ust. 1 lit. a)	art. 41 ust. 1 lit. a)
—	art. 41 ust. 1 lit. a) ppkt (i)
art. 39 ust. 1 lit. a) ppkt (i)	art. 41 ust. 1 lit. a) ppkt (ii)
art. 39 ust. 1 lit. a) ppkt (ii)	art. 41 ust. 1 lit. a) ppkt (iii)
art. 39 ust. 1 lit. a) ppkt (iii)	—
art. 39 ust. 1 lit. b)	art. 41 ust. 1 lit. b)
art. 39 ust. 1 lit. c) i d)	—
art. 39 ust. 1 lit. e)	art. 41 ust. 1 lit. c)
—	art. 41 ust. 2 i 3
art. 39 ust. 2	art. 41 ust. 4
art. 39 ust. 3	—
—	art. 41 ust. 5-8
art. 39 ust. 4	art. 41 ust. 9
art. 39 ust. 5	art. 41 ust. 10
art. 39 ust. 6	art. 41 ust. 11
art. 40	art. 42
art. 41	art. 43
—	art. 44
art. 42	art. 45
art. 43	art. 46
art. 44	art. 47
—	art. 48
art. 45	art. 49
art. 46	art. 50
Załącznik I	Załącznik I
Załącznik II	Załącznik II
Załącznik III	—
—	Załącznik III
—	Załącznik IV

(1) Tabela korelacji nie została zaktualizowana.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Statystyka europejska w dziedzinie turystyki *I**

P7_TA(2011)0137

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyki europejskiej w dziedzinie turystyki (COM(2010)0117 – C7-0085/2010 – 2010/0063(COD))

(2012/C 296 E/36)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2010)0117),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 338 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0085/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wkład w projekt aktu ustawodawczego przedstawiony przez parlament Republiki Portugalii i przez senat włoski,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 22 marca 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 TFUE,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0329/2010),
1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.

P7_TC1-COD(2010)0063**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 kwietnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie statystyki europejskiej w dziedzinie turystyki i uchylające dyrektywę Rady 95/57/WE***(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 692/2011.)*

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Wspólnotowe środki finansowe na rzecz wdrażania wspólnej polityki rybołówstwa oraz w obszarze prawa morza *I**

P7_TA(2011)0138

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 861/2006 ustanawiające wspólnotowe środki finansowe na rzecz wdrażania wspólnej polityki rybołówstwa oraz w obszarze prawa morza (COM(2010)0145 – C7-0107/2010 – 2010/0080(COD))

(2012/C 296 E/37)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2010)0145),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. art. 43 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0107/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinie na temat projektu aktu ustawodawczego przedstawione przez portugalskie Zgromadzenie Republiki oraz włoski Senat,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 15 lipca 2010 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 11 marca 2011 r. do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu w sprawie funkcjonowania Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A7-0017/2011),
1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 11.2.2011, s. 171.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

P7_TC1-COD(2010)0080

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 kwietnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 861/2006 ustanawiające wspólnotowe środki finansowe na rzecz wdrażania wspólnej polityki rybołówstwa oraz w obszarze prawa morza

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 693/2011.)

Rybołówstwo - przejściowe środki techniczne *I**

P7_TA(2011)0139

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1288/2009 ustanawiające przejściowe środki techniczne na okres od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 30 czerwca 2011 r. (COM(2010)0488 – C7-0282/2010 – 2010/0255(COD))

(2012/C 296 E/38)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0488),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C7-0282/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 19 stycznia 2011 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 9 marca 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A7-0024/2011),
1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 84 z 17.3.2011, s. 47.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

P7_TC1-COD(2010)0255

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 kwietnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1288/2009 ustanawiające przejściowe środki techniczne na okres od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 30 czerwca 2011 r.

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 579/2011)

Preliminarz wpływów i wydatków na rok budżetowy 2012 - sekcja I - Parlament

P7_TA(2011)0140

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie preliminarza wpływów i wydatków Parlamentu na rok budżetowy 2012 (2011/2018(BUD))

(2012/C 296 E/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 31,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie wytycznych dotyczących procedury budżetowej 2012 – sekcje 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 10 ⁽³⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego dla Prezydium dotyczące sporządzenia wstępnego projektu preliminarza budżetowego Parlamentu na rok budżetowy 2012,
 - uwzględniając wstępny projekt preliminarza budżetowego sporządzony przez Prezydium w dniu 23 marca 2011 r. zgodnie z art. 23 ust. 7 oraz art. 79 ust. 1 Regulaminu Parlamentu,
 - uwzględniając projekt preliminarza budżetowego sporządzony przez Komisję Budżetową zgodnie z art. 79 ust. 2 Regulaminu Parlamentu,
 - uwzględniając art. 79 Regulaminu Parlamentu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0087/2011),
- A. mając na uwadze, że w obecnej sytuacji finansowej, gospodarczej i społecznej w celu osiągnięcia oszczędności Unii niezbędna jest przemyślana i skuteczna reakcja instytucji oraz stosowanie przez nie rygorystycznych procedur zarządczych; uważa, że takie oszczędności powinny uwzględniać pozycje w budżecie dotyczące posłów do Parlamentu Europejskiego,

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0088.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- B. mając na uwadze, że instytucje powinny dysponować wystarczającymi zasobami, chociaż z uwagi na bieżący kontekst gospodarczy zasobami tymi należy zarządzać w sposób zdyscyplinowany i wydajny,
- C. mając na uwadze, że szczególnie pożądana jest dalsza ściślejsza współpraca między Komisją Budżetową a Prezydium podczas całej rocznej procedury budżetowej zgodnie z art. 23 i 79 Regulaminu Parlamentu, które stanowią, że Prezydium jest odpowiedzialne za podejmowanie decyzji finansowych, organizacyjnych i administracyjnych związanych z wewnętrzną organizacją Parlamentu oraz za opracowanie wstępnego projektu preliminarza budżetowego Parlamentu, a Komisja Budżetowa odpowiada za sporządzenie sprawozdania na posiedzenie plenarne dotyczącego preliminarza budżetowego Parlamentu w kontekście procedury rocznej,
- D. mając na uwadze, że zgodnie z Traktatem i Regulaminem prawa Parlamentu w zakresie przyjmowania preliminarza i budżetu w jego postaci końcowej zostaną w pełni utrzymane,
- E. mając na uwadze, że w dniach 15 i 22 marca 2011 r. odbyło się wstępne posiedzenie pojednawcze z udziałem delegacji Prezydium i Komisji Budżetowej,
- F. mając na uwadze, że komisarz odpowiedzialny za budżet wezwał niedawno wszystkie instytucje w wystosowanym do nich piśmie, aby przygotowując własne preliminarze wydatków do projektu budżetu na 2012 r., podjęły wszelkie możliwe starania, by ograniczyć wydatki,

Ogólne ramy i całkowity budżet

1. z zadowoleniem przyjmuje przebiegającą dotychczas sprawnie współpracę między Prezydium a Komisją Budżetową w ramach bieżącej procedury budżetowej oraz porozumienie osiągnięte przez Prezydium i Komisję Budżetową podczas wstępnego posiedzenia pojednawczego w dniu 22 marca 2011 r.;
2. zauważa, że zgodnie z wstępnym projektem preliminarza budżetowego i propozycją sekretarza generalnego przedstawioną Prezydium wysokość budżetu na 2012 r. wynosi 1 773 560 543 EUR, co stanowi 20,26 % działu 5 wieloletnich ram finansowych (WRF); zauważa, że sugerowana stopa wzrostu wynosi 5,20 % w stosunku do budżetu na 2011 r.;
3. wyraża zadowolenie, że Prezydium, na posiedzeniu w dniu 23 marca 2011 r. po wstępnym posiedzeniu pojednawczym z Komisją Budżetową, przyjęło w swoim wstępnym projekcie preliminarza budżetu na rok 2012 oszczędności zaproponowane początkowo we wstępnym projekcie preliminarza; zatwierdza propozycję Prezydium i ustala całkowity poziom budżetu w projekcie preliminarza budżetu na rok 2012 na 1 724 575 043 EUR, co stanowi 19,70 % działu 5 WRF; zauważa, że sugerowana stopa wzrostu wynosi 2,30 % w stosunku do budżetu na 2011 r.;
4. apeluje o dokonanie długofalowego przeglądu budżetu Parlamentu; domaga się, by określić przyszłe potencjalne oszczędności w celu ograniczenia kosztów i zgromadzenia zasobów umożliwiających długookresowe funkcjonowanie Parlamentu będącego jednym z podmiotów w procesie prawodawczym;
5. przypomina, że w obliczu trudnej sytuacji gospodarczej i finansowej w państwach członkowskich Parlament powinien wykazać się odpowiedzialnością i samokontrolą w kwestii budżetu, pozostając poniżej obecnej stopy inflacji ⁽¹⁾; zgodnie z linią międzyinstytucjonalną potrzeby związane z rozszerzeniem mają zostać uwzględnione w liście w sprawie poprawek albo budżecie korygującym; również w liście w sprawie poprawek albo budżecie korygującym zostaną uwzględnione potrzeby związane ze zwiększeniem o 18 liczby posłów na mocy traktatu lizbońskiego;
6. ponadto wzywa administrację do przedstawienia obiektywnej oceny budżetu Parlamentu w celu określenia możliwych oszczędności i do przedłożenia tej oceny Komisji Budżetowej odpowiednio wcześniej przed zakończeniem procedury budżetowej;
7. przypomina, że pułap działu 5 wieloletnich ram finansowych dla budżetu Unii na rok 2012 wynosi 8 754 miliony EUR;

⁽¹⁾ Komunikat prasowy Eurostatu 41/2011 z dn. 16 marca 2011 r.

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

8. podkreśla, że w kontekście kryzysu gospodarczego, dużych obciążeń związanych z zadłużeniem publicznym oraz ograniczeniami w czasach stałego podejmowania działań krajowych na rzecz konsolidacji budżetów Parlament i pozostałe instytucje powinny same wykazać się odpowiedzialnością budżetową i samokontrolą, nie narażając na szwank realizacji celu, którym jest doskonałość ustawodawcza;

Kwestie szczegółowe

9. zachęca Prezydium, by stosowało rygorystyczne podejście do zarządzania zasobami ludzkimi, zanim w Parlamencie powstaną nowe stanowiska;

10. uważa, że aktualne wysiłki na rzecz modernizacji i racjonalizacji administracji oraz propozycje na 2012 r. powinny przyczynić się do obniżenia poziomu usług świadczonych przez usługodawców zewnętrznych, a ponadto oczekuje znacznych oszczędności w tym zakresie, tak by osiągnąć poziom wydatków porównywalny co najmniej z rokiem 2010;

11. z zadowoleniem przyjmuje zgłoszoną przez sekretarza generalnego propozycję dalszej realizacji polityki w dziedzinie środowiska, rozpoczęcia kampanii informacyjnej, wsparcia wieloletniej strategii w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz dalszej modernizacji i racjonalizacji administracji;

12. wysiłki na rzecz modernizacji i racjonalizacji administracji muszą obejmować także bezpieczeństwo Parlamentu; zwraca się o przewidzenie rezerwy w wysokości 3 mln EUR, która zostałaby uwolniona pod warunkiem przedstawienia wiarygodnej koncepcji usprawnień i planu kosztów; przypomina, że zgodnie ze swoją wyżej wymienioną rezolucją z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie wytycznych dotyczących procedury budżetowej w 2012 r. – pozostałe sekcje należy gruntownie rozważyć kwestię, czy można skuteczniej pogodzić prawo europejskich obywateli do swobodnego dostępu do ich przedstawicieli z pilną potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa pracownikom instytucji; zwraca się do sekretarza generalnego o przedłożenie takiego sprawozdania do dnia 30 czerwca 2011 r.;

13. przypomina o znaczeniu wszystkich punktów wyszczególnionych w wytycznych dotyczących budżetu na 2012 r. m.in. modernizacji systemów oprogramowania, w tym strategii cyfrowej w odniesieniu do narzędzi Web 2.0 i sieci społecznych, systemu tzw. „chmury obliczeniowej” (ang. cloud computing) i WIFI, polityki informacyjnej i komunikacyjnej, systemu zarządzania wiedzą, tłumaczenia pisemnego i ustnego, polityki w zakresie środowiska, EMAS i aktywnej niedyskryminacji;

14. uważa, że realizacji budżetu na 2012 r. powinno towarzyszyć poczynienie dalszych oszczędności poprzez zmniejszenie zużycia wody, energii elektrycznej i papieru oraz że należy podjąć starania, by obniżyć koszty transportu związane z oficjalnymi wyjazdami i podróżami;

15. podkreśla, że konieczne jest ciągle i równomierne informowanie obywateli europejskich i zwraca się do swojej administracji o stałe monitorowanie istniejących i potencjalnych lokalizacji biur informacyjnych Parlamentu, w szczególności gdy oferowane jest nieodpłatne zakwaterowanie;

16. domaga się przeprowadzenia dogłębnej analizy powiązań między Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi z myślą o zbadaniu możliwości poprawy kontaktów sektorowych między komisjami parlamentarnymi w PE i w państwach członkowskich w celu prowadzenia bardziej merytorycznego i satysfakcjonującego dialogu;

Budynki w trakcie budowy

17. przypomina swoje stanowisko wyrażone w swojej wyżej wymienionej rezolucji z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie wytycznych dotyczących procedury budżetowej na 2012 r.; jest zdania, że jednym z głównych priorytetów na przyszłość pozostaje przedterminowa spłata mająca obniżyć koszty finansowania; w tym kontekście wzywa do optymalnego wykorzystania zasobów, opracowania średnio- i długoterminowej strategii na rzecz znalezienia najlepszego rozwiązania, uwzględniającej potrzebę oceny różnych opcji i alternatywnych możliwości finansowania, przy jednoczesnym przestrzeganiu zasad przejrzystości i należytego zarządzania finansami;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

18. przypomina, że Parlament Europejski rozważy dodatkowe finansowanie jedynie w oparciu o (1) niezbędne informacje dotyczące kwoty i źródeł oczekiwanych środków finansowych, (2) dodatkowe informacje na temat skutków prawnych oraz pod warunkiem, że (3) wszystkie decyzje dotyczące projektu będą przedmiotem odpowiedniej procedury decyzyjnej gwarantującej otwartą debatę i przejrzystość; odnotowuje szacunkowe łączne koszty utworzenia Domu Historii Europejskiej, szacunkowe koszty jego utrzymania i potrzeby kadrowe; zwraca się do Prezydium o zmniejszenie szacunkowych kosztów utrzymania; w celu podtrzymania przejrzystego i owocnego dialogu z zaangażowanymi stronami wnosi o przedstawienie mu planu biznesowego zawierającego informacje na temat długoterminowej strategii biznesowej Domu Historii Europejskiej, zwraca się o niezwłoczne uzyskanie informacji na temat projektu budowy zgodnie z art. 179 ust. 3 rozporządzenia finansowego; proponuje utworzenie rezerwy w wysokości 2 milionów EUR do czasu otrzymania tego planu biznesowego;

19. nie popiera na tym etapie stworzenia specjalnej linii budżetowej dla Domu Historii Europejskiej; wnosi zatem o przesunięcie kwoty 1 miliona EUR przyznanej na nową pozycję 3247 (Dom Historii Europejskiej) do rozdziału 10 1 (rezerwa na nieprzewidziane wydatki); uważa jednak, że tworzenie takiej linii powinno być częścią przejrzystej procedury i zostać zatwierdzone przez władzę budżetową;

Uwagi końcowe

20. przyjmuje preliminarz na rok budżetowy 2012 i przypomina, że przyjęcie stanowiska Parlamentu w sprawie projektu budżetu, ze zmianami Rady, nastąpi w październiku 2011 r. zgodnie z procedurą określoną w traktacie;

*

* *

21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji i preliminarza budżetowego Radzie i Komisji.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

Szczepienia przeciw chorobie niebieskiego języka ***I

P7_TA(2011)0147

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2000/75/WE w zakresie szczepień przeciw chorobie niebieskiego języka (COM(2010)0666 – 05499/2011 – C7-0032/2011 – 2010/0326(COD))

(2012/C 296 E/40)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2010)0666),
 - uwzględniając pismo Rady z 26 stycznia 2011 r., w którym stwierdziła, że należy zmienić podstawę prawną wniosku, i zwróciła się do Parlamentu Europejskiego o przyjęcie stanowiska w sprawie wniosku Komisji na podstawie art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (05499/2011 - C7-0032/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 15 marca 2011 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej zmiany podstawy prawnej wniosku,
 - uwzględniając art. 55 i 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0121/2011),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

P7_TC1-COD(2010)0326**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 kwietnia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE zmieniającej dyrektywę 2000/75/WE w zakresie szczepień przeciw chorobie niebieskiego języka**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, **w szczególności jego art. 43 ust. 2,****I**

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2000/75/WE z dnia 20 listopada 2000 r. ustanawiająca przepisy szczególne dotyczące kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka ⁽³⁾ ustanawia zasady i środki kontroli w celu zwalczania choroby niebieskiego języka, w tym zasady dotyczące ustanowienia obszarów ochronnych i obszarów nadzoru oraz użycia szczepionek przeciw chorobie niebieskiego języka.
- (2) W przeszłości w Unii odnotowywano jedynie sporadyczne ataki niektórych serotypów wirusa choroby niebieskiego języka. Ataki te wystąpiły głównie w południowych częściach Unii. Jednakże od czasu przyjęcia dyrektywy 2000/75/WE, a w szczególności od czasu pojawienia się w Unii serotypów 1 i 8 wirusa choroby niebieskiego języka w latach 2006 i 2007, wirus choroby niebieskiego języka stał się bardziej powszechny w Unii, a na niektórych obszarach istnieje możliwość wystąpienia endemii. Trudne zatem stało się kontrolowanie rozprzestrzeniania się tego wirusa.
- (3) Zasady dotyczące szczepień przeciwko chorobie niebieskiego języka ustanowione w dyrektywie 2000/75/WE opierają się na doświadczeniu w stosowaniu tak zwanych „żywych szczepionek modyfikowanych” lub „żywych szczepionek atenuowanych”, które były jedynymi dostępnymi szczepionkami w czasach, gdy przyjęto wspomnianą dyrektywę. Użycie tych szczepionek może prowadzić do niepożądanego występowania wirusa szczepionkowego również u zwierząt nieszczepionych.
- (4) W ostatnich latach w wyniku opracowania nowej technologii dostępne stały się „inaktywowane szczepionki” przeciwko chorobie niebieskiego języka, które nie stanowią zagrożenia dla nieszczepionych zwierząt. Szerokie użycie takich szczepionek w trakcie kampanii szczepień w latach 2008 i 2009 doprowadziło do znaczącej poprawy sytuacji w kwestii choroby. Obecnie panuje powszechna zgoda, że szczepienie inaktywowanymi szczepionkami jest preferowanym narzędziem zwalczania choroby niebieskiego języka i zapobiegania występowaniu klinicznych przypadków choroby w Unii.
- (5) W celu zapewnienia lepszej kontroli rozprzestrzeniania się wirusa choroby niebieskiego języka i ograniczenia obciążenia sektora rolnego powodowanego tą chorobą, należy zmienić obecne przepisy dotyczące szczepień określone w dyrektywie 2000/75/WE celem uwzględnienia ostatnich zmian technologicznych w produkcji szczepionek.
- (6) **Aby nowe przepisy mogły obowiązywać w sezonie szczepień na 2011 r., niniejsza dyrektywa powinna wejść w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.**
- (7) Zmiany przewidziane w niniejszej dyrektywie powinny uelastyczyć przepisy dotyczące szczepień oraz uwzględnić fakt, iż dostępne są już inaktywowane szczepionki, które mogą być z powodzeniem stosowane również poza obszarami objętymi ograniczeniami dotyczącymi przemieszczania zwierząt.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 15.3.2011 (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r.⁽³⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 74.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

(8) Ponadto nie należy wykluczać stosowania żywych szczepionek atenuowanych, pod warunkiem podjęcia odpowiednich środków ostrożności, gdyż ich stosowanie może być wciąż konieczne w pewnych okolicznościach, takich jak przypadki będące następstwem pojawienia się nowego serotypu wirusa choroby niebieskiego języka, przeciwko któremu inaktywowane szczepionki mogą być niedostępne.

(9) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2000/75/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2000/75/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„j) »żywe szczepionki atenuowane«: szczepionki produkowane przez adaptację izolatów terenowych wirusa choroby niebieskiego języka do hodowli komórkowych lub na zarodkach kurzych metodą namnażania w kolejnych pasażach.”.

2) Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. Właściwy organ państwa członkowskiego może podjąć decyzję o dopuszczeniu użycia szczepionek przeciwko chorobie niebieskiego języka, pod warunkiem że:

a) decyzja taka opiera się na wynikach szczegółowej oceny ryzyka przeprowadzonej przez właściwy organ;

b) Komisja jest poinformowana, zanim zostanie przeprowadzone takie szczepienie ochronne.

2. W każdym przypadku zastosowania żywych szczepionek atenuowanych państwa członkowskie zapewniają rozgraniczenie przez właściwy organ:

a) obszaru ochronnego, obejmującego co najmniej obszar szczepień ochronnych;

b) obszaru nadzoru, obejmującego część terytorium Unii o zasięgu wykraczającym o co najmniej 50 kilometrów poza granice obszaru ochronnego.”.

3) W art. 6 ust. 1, lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) stosuje środki przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2, w szczególności w odniesieniu do każdego programu szczepień lub innych alternatywnych środków;”.

4) W art. 8 ust. 2, lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Obszar nadzoru obejmuje część terytorium Unii o zasięgu wykraczającym o co najmniej 50 kilometrów poza granice obszaru ochronnego, i w którym nie przeprowadzano szczepień ochronnych przeciwko chorobie niebieskiego języka z użyciem żywych szczepionek atenuowanych w ciągu poprzednich 12 miesięcy.”.

5) W art. 10, pkt 2) otrzymuje brzmienie:

„2) w obszarze nadzoru obowiązywał zakaz szczepień ochronnych przeciwko chorobie niebieskiego języka z użyciem żywych szczepionek atenuowanych.”.

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 30 **czerwca** 2011 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują te przepisy **najpóźniej** od dnia 1 **lipca** 2011 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie **następnego** dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

2012/C 296 E/16	Przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa - wymiar wschodni Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa – wymiaru wschodniego	105
2012/C 296 E/17	Przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa – wymiar południowy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa – wymiaru południowego	114
2012/C 296 E/18	Stosowanie przemocy seksualnej w konfliktach w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie stosowania przemocy seksualnej w konfliktach w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie	126
2012/C 296 E/19	Sprawozdanie EBI za rok 2009 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie sprawozdania rocznego Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) za 2009 r. (2010/2248(INI))	130
2012/C 296 E/20	Przypadek Ai Weiwei w Chinach Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie Ai Weiwei	137
2012/C 296 E/21	Zakaz udziału w wyborach do tybetańskiego rządu na uchodźstwie w Nepalu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie zakazu przeprowadzenia wyborów do tybetańskiego rządu na uchodźstwie w Nepalu	138
2012/C 296 E/22	Zimbabwe Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie Zimbabwe	140

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 5 kwietnia 2011 r.

2012/C 296 E/23	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji - Polska, Podkarpackie - produkcja urządzeń Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/013 PL/Podkarpackie machinery z Polski) (COM(2011)0062 – C7-0056/2011 – 2011/2045(BUD))	144
	ZAŁĄCZNIK	146
2012/C 296 E/24	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Republika Czeska-Unilever Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/010 CZ/Unilever z Republiki Czeskiej) (COM(2011)0061 – C7-0055/2011 – 2011/2044(BUD))	146
	ZAŁĄCZNIK	148

2012/C 296 E/25	Kontrola eksportu produktów i technologii podwójnego zastosowania ***I Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 5 kwietnia 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1334/2000 ustanawiające wspólnotowy system kontroli eksportu produktów i technologii podwójnego zastosowania (COM(2008)0854 – C7-0062/2010 – 2008/0249(COD)).....	148
2012/C 296 E/26	Oficjalnie wspierane kredyty eksportowe ***I Poprawki Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 5 kwietnia 2011 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zastosowania niektórych wytycznych w dziedzinie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych (COM(2006)0456 – C7-0050/2010 – 2006/0167(COD))	165
Środa, 6 kwietnia 2011 r.		
2012/C 296 E/27	Projekt budżetu korygującego nr 1/2011 - Sekcja III - Komisja Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 1/2011 na rok budżetowy 2011, sekcja 3 – Komisja (07704/2011 – C7-0072/2011 – 2011/2022(BUD))	172
2012/C 296 E/28	Uruchomienie Funduszu Solidarności UE - powodzie w 2010 r. w Polsce, na Słowacji, Węgrzech, w Czechach, Chorwacji i Rumunii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2011)0010 – C7-0023/2011 – 2011/2021(BUD))	173
ZAŁĄCZNIK		
2012/C 296 E/29	Uprawnienia do połowów i rekompensata finansowa przewidziane w Umowie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między WE a Komorami *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Związkiem Komorów (15572/2010 – C7-0020/2011 – 2010/0287(NLE))	174
2012/C 296 E/30	Mechanizm rozstrzygania sporów mający zastosowanie do sporów dotyczących postanowień handlowych Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między WE a Jordanią *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy w formie protokołu między Unią Europejską a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim ustanawiającego mechanizm rozstrzygania sporów mający zastosowanie do sporów dotyczących postanowień handlowych Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony (13758/2010 – C7-0057/2011 – 2010/0173(NLE))	175
2012/C 296 E/31	Umowa między UE i Marokiem ustanawiająca mechanizm rozstrzygania sporów *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. dotyczące projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustanawiającej mechanizm rozstrzygania sporów (13754/2010 – C7-0431/2010 – 2010/0181(NLE)).....	176
2012/C 296 E/32	Mechanizm rozstrzygania sporów mający zastosowanie do sporów dotyczących postanowień handlowych Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między WE a Egipcem *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy w formie protokołu między Unią Europejską a Arabską Republiką Egiptu ustanawiającego mechanizm rozstrzygania sporów mający zastosowanie do sporów dotyczących postanowień handlowych Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Arabską Republiką Egiptu, z drugiej strony (13762/2010 – C7-0372/2010 – 2010/0229(NLE)).....	176

2012/C 296 E/33	<p>Udział Ukrainy w programach unijnych ***</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącego zawarcia protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy ustanawiającej partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Ukrainą z drugiej strony w sprawie umowy ramowej między Unią Europejską a Ukrainą dotyczącej ogólnych zasad udziału Ukrainy w programach unijnych (13604/2010 – C7-0401/2010 – 2010/0218(NLE)) 177</p>	177
2012/C 296 E/34	<p>Przywóz produktów rybołówstwa, żywych małży, szkarłupni, osłonic, ślimaków morskich i ich produktów ubocznych z Grenlandii ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady ustanawiającej zasady przywozu do Unii Europejskiej produktów rybołówstwa, żywych małży, szkarłupni, osłonic, ślimaków morskich i ich produktów ubocznych z Grenlandii (COM(2010)0176 – C7-0136/2010 – 2010/0097(COD))..... 178</p> <p>P7_TC1-COD(2010)0097</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 kwietnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 ustanawiającego zasady przywozu do Unii Europejskiej produktów rybołówstwa, żywych małży, szkarłupni, osłonic, ślimaków morskich i ich produktów ubocznych z Grenlandii [Popr. 1] ⁽¹⁾ 179</p>	178
2012/C 296 E/35	<p>Minimalne normy dotyczące procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie minimalnych norm dotyczących procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w państwach członkowskich (przekształcenie) (COM(2009)0554 – C7-0248/2009 – 2009/0165(COD))..... 184</p> <p>P7_TC1-COD(2009)0165</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 kwietnia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie minimalnych norm dotyczących procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w państwach członkowskich (przekształcenie) 185</p> <p>ZAŁĄCZNIK I 216</p> <p>ZAŁĄCZNIK II 216</p> <p>ZAŁĄCZNIK III 217</p>	184
2012/C 296 E/36	<p>Statystyka europejska w dziedzinie turystyki ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyki europejskiej w dziedzinie turystyki (COM(2010)0117 – C7-0085/2010 – 2010/0063(COD)) 223</p> <p>P7_TC1-COD(2010)0063</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 kwietnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie statystyki europejskiej w dziedzinie turystyki i uchylające dyrektywę Rady 95/57/WE 223</p>	223
2012/C 296 E/37	<p>Wspólnotowe środki finansowe na rzecz wdrażania wspólnej polityki rybołówstwa oraz w obszarze prawa morza ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 861/2006 ustanawiające wspólnotowe środki finansowe na rzecz wdrażania wspólnej polityki rybołówstwa oraz w obszarze prawa morza (COM(2010)0145 – C7-0107/2010 – 2010/0080(COD)) 224</p>	224

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

P7_TC1-COD(2010)0080

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 kwietnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 861/2006 ustanawiające wspólnotowe środki finansowe na rzecz wdrażania wspólnej polityki rybołówstwa oraz w obszarze prawa morza 225

2012/C 296 E/38

Rybołówstwo - przejściowe środki techniczne ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1288/2009 ustanawiające przejściowe środki techniczne na okres od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 30 czerwca 2011 r. (COM(2010)0488 – C7-0282/2010 – 2010/0255(COD)) 225

P7_TC1-COD(2010)0255

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 kwietnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1288/2009 ustanawiające przejściowe środki techniczne na okres od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 30 czerwca 2011 r. 226

2012/C 296 E/39

Preliminarz wpływów i wydatków na rok budżetowy 2012 - sekcja I - Parlament

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie preliminarza wpływów i wydatków Parlamentu na rok budżetowy 2012 (2011/2018(BUD)) 226

Czwartek, 7 kwietnia 2011 r.

2012/C 296 E/40

Szczepienia przeciw chorobie niebieskiego języka ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2000/75/WE w zakresie szczepień przeciw chorobie niebieskiego języka (COM(2010)0666 – 05499/2011 – C7-0032/2011 – 2010/0326(COD)) 230

P7_TC1-COD(2010)0326

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 kwietnia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE zmieniającej dyrektywę 2000/75/WE w zakresie szczepień przeciw chorobie niebieskiego języka 231

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

